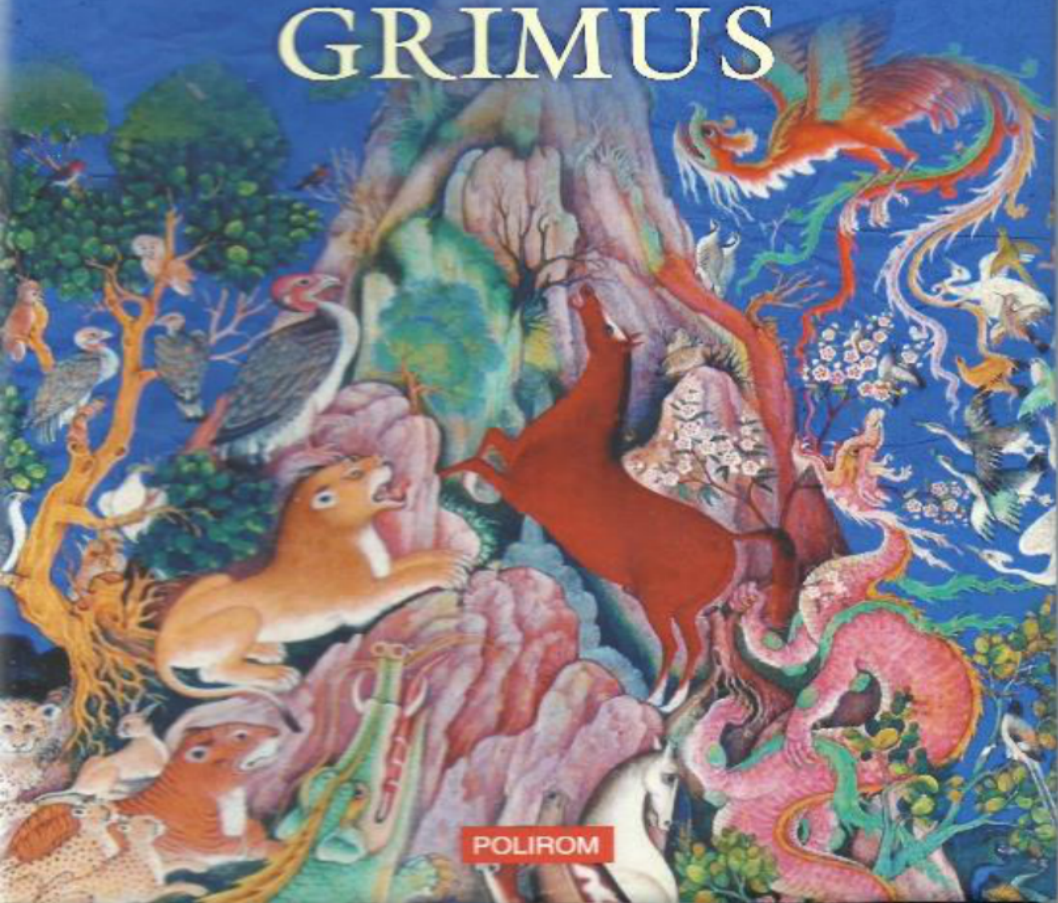
SALMAN RUSHDIE

GRIMUS

POLIROM

„Dacă Salman Rushdie ar fi un personaj din propriile sale romane, notorietatea pe care i-a adus-o celebra condamnare la moarte ar fi fost înscrisă în destinul lui încă din clipa nașterii. De fapt, întreaga sa viață poate fi înțeleasă ca o alegorie a ciocnirii inevitabile dintre cosmopolitism și izolare, liberalism și fundamentalism, civilizația modernă (cu laicizarea, scepticismul și relativismul ei) și forțele obscure ale unui Ev Mediu renăscut. Cele mai cunoscute romane ale sale tratează tocmai despre acest conflict, pe fundalul unei Indii în plin proces de dezintegrare, iar decorul lor este un paradis devastat."

Village Voice

„În sinea mea a existat întotdeauna o luptă corp la corp între «acolo» și «aici», între ispita rădăcinilor și cea a drumului. În această înfruntare dintre cei dinăuntru și cei din afară, m-am obișnuit să mă simt concomitent în ambele tabere. Acum am ajuns de partea acelora care, prin preferințe, fire și circumstanțe, pur și simplu nu aparțin. Această neapartenență – la care mă gândesc ca la o *dezorientare*, o pierdere a Orientului – este acum patria mea artistică."

Salman Rushdie

Foto autor: © Timothy Greenfield-Sanders

SERIA DE AUTOR

SALMAN RUSHDIE

„***Grimus*** este unul dintre acele romane despre care se spune că sunt prea bune pentru a fi descrise drept fantastice, deşi înfăţişează alte universuri, lumi paralele, creaturi fabuloase... O carte care merită citită şi recitită: inteligentă, amuzantă, cu un mesaj profund şi, mai presus de orice, de o valoare literară indiscutabilă."

Los Angeles Times

„O combinaţie de fantezie şi basm, trecut şi viitor, antic şi contemporan... ***Grimus*** este o alternativă la existenţa pe care o cunoaştem şi la societatea în care trăim, un roman cutremurător şi emoţionant."

Financial Times

„O lectură incitantă, plăcută şi plină de umor de la un capăt la altul."

Harpers & Queen

„Romanul de debut al lui Salman Rushdie este o operă ambiţioasă, scrisă cu o mână sigură."

The Times Literary Supplement

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-0724-2

www.polirom.ro

SALMAN RUSHDIE

GRIMUS

Traducere din limba engleză şi note de Daniela Rogobete

POLIROM
2008

s-a născut la Bombay (azi Mumbai) în [1947. La vârsta de treisprezece ani pleacă în Anglia, unde va studia istoria la prestigiosul King's College din Cambridge. După absolvire se mută la Karachi, în Pakistan. Are o scurtă şi nefericită experienţă în televiziune, după care se întoarce în Anglia, unde îşi construieşte o carieră de scriitor profesionist. Debutează în 1975 cu

Salman Rushdie s-a născut la Bombay (azi Mumbai) în [1947. La vârsta de treisprezece ani pleacă în Anglia, unde va studia istoria la prestigiosul King's College din Cambridge. După absolvire se mută la Karachi, în Pakistan. Are o scurtă şi nefericită experienţă în televiziune, după care se întoarce în Anglia, unde îşi construieşte o carieră de scriitor profesionist. Debutează în 1975 cu *Grimus,* dar romanul care l-a impus în lumea literară a fost *Copiii din miez de noapte* (1981: Booker Prize în 1981 şi The Booker of Bookers în 1993). Au urmat *Ruşinea* (1983: Prix du Meilleur Livre Etranger, nominalizare la Booker Prize în 1984), *Versetele satanice* (1988), pentru care a fost condamnat la moarte de ayatollahul Khomeini în 1989, *Harun şi Marea de Poveşti* (1990), *Ultimul suspin al Maurului* (1995), *Pământul de sub tălpile ei* (1999: Commonwealth Prize), *Furie* (2001) şi *Shalimar clovnul* (2005). Pe lângă operele de ficţiune, i-au mai apărut o culegere de eseuri, interviuri şi recenzii intitulată *Patrii imaginare* (1992), volumul de povestiri *Orient, Occident* (1994) şi două culegeri de texte eseistice şi memorialistice: *Dincolo de limite* (2002) şi *Orientul e albastru* (2004). La Editura Polirom au fost traduse până în prezent *Ruşinea* (2001), *Ultimul suspin al Maurului* (2002), *Harun şi Marea de Poveşti* (2003), *Pământul de sub tălpile ei* (2003), *Copiii din miez de noapte* (2005), *Orient, Occident* (2005) şi *Dincolo de limite* (2005). In 2006, în cadrul colecţiei Biblioteca Polirom a fost lansată seria de autor „Salman Rushdie", în care au mai apărut *Shalimar clovnul* (2006), *Versetele satanice* (2007) şi ediţia a doua din *Copiii din miez de noapte* (2007), *Harun şi Marea de Poveşti* (2008), *Pământul de sub tălpile ei* (2008) şi *Ruşinea* (2008). Lui Salman Rushdie i-au fost acordate titlurile de Fellow of Royal Society of Literature în Marea Britanie şi Commandeur des Arts et des Lettres în Franţa. Recent, decernarea titlului de Cavaler al Imperiului Britanic a stârnit reacţii violente de protest din partea fundamentaliştilor islamici.

Grimus (1975), romanul de debut al lui Salman Rushdie, prezintă povestea lui Vultur-în-Zbor, un amerindian devenit nemuritor, care – după secole întregi de peregrinări prin lume – ajunge într-un loc misterios numit insula Calf, unde speră să găsească o cale de a îmbătrâni. O carte bogată în referinţe culturale, *Grimus* este, în acelaşi timp, o aventură iniţiatică plină de personaje stranii şi trăsnite, înzestrată cu farmecul basmelor clasice. La nivel formal, textul se prezintă ca un dialog neîntrerupt şi adeseori ironic cu autori celebri şi opere fundamentale ale literaturii universale, printre care se numără *Divina Comedie, Hamlet, Furtuna, Robinson Crusoe, Muntele vrăjit,* dar şi faimosul poem sufist *Graiul păsărilor.*

Pentru Clarissa

Mulţumiri

Autorul le mulţumeşte domnilor Faber & Faber pentru permisiunea de a cita versuri din *The Four Quartets,* incluse în volumul lui T.S. Eliot *Collected Poems, 1909 1962,* şi din poemul *Crow's Playmates,* apărut in volumul *Crow* al lui Ted Hughes.

Du-te, du-te, du-te, spuse pasărea. Omenirea
Nu suportă prea multă realitate.

(T.S. Eliot)

Veniţi, o, voi, atomi rătăcitori, spre Centru vă-ndreptaţi
Şi fiţi Eterna Oglindă a ce-aţi văzut şi scânteiaţi.
Raze hoinare prin întunericul imens cutreieraţi
Şi înapoi, în soarele ce v-a creat, vă cufundaţi.

(Farid Uddin Attar, *Graiul păsărilor)*

Corbul rătăcea, purtându-şi jalnic rămăşiţele-i betege,
Îşi era propria relicvă, o scârnăvie scuipată lângă drum.
Era tot ceea ce mintea-i refuza să mai conceapă.

(Ted Hughes, *Tovarăşii de joacă ai Corbului)*

Nisipurile Timpului sunt stropite cu noi
Începuturi.

(Ignatius Q. Gribb, *Citate filozofice pentru orice situaţie)*

Partea întâi

Timpuri prezente

UNU

Domnului Virgil Jones, un om lipsit de prieteni şi cu o limbă cam prea mare ca să-i încapă în gură, îi plăcea să coboare pe faleză în dimineţile zilelor lui Tyr (domnul Jones, oarecum pedant şi interesat de originea lucrurilor, numea zilele săptămânii ziua Soarelui, ziua Lunii, ziua lui Tyr, ziua lui Wotan, ziua lui Thor, ziua Freyei şi ziua lui Saturn[1] şi tocmai preţiozităţi ca aceasta, printre altele, îl făcuseră să-şi piardă prietenii). Era ora cinci dimineaţa. Fără vreun motiv anume, domnul Jones alegea de obicei această oră cu totul întâmplătoare pentru a se lăsa în voia atracţiei pe care o simţea faţă de plaja cea mică a insulei Calf. Ca urmare, mergea cu paşi mărunţi, ca o capră, pe cărarea care cobora în spirale, în urma unei babe cocoşate, încă şi mai sprintene, numită Dolores O'Toole, care ducea, legat în spate, un balansoar din lemn de nuc nemaipomenit de frumos. Era legat cu cureaua domnului Jones. Ceea ce însemna că acesta era obligat să-şi folosească ambele mâini ca să-şi ţină pantalonii. Asta îi dădea destul de mult de lucru.

Alte câteva informaţii despre domnul Jones: era îndesat şi miop. Ochii săi clipeau foarte des, refuzând să-şi accepte miopia. Avea trei iniţiale: B.C. Jones, *Esq*. B venea de la Beauvoir şi C de la Chanakya[2]. Erau nume istorice, nume cu care să faci impresie, iar domnul Jones, deşi deloc impresionant, se considera, într-un anume fel, un istoric. Astăzi, ajungând pe plaja gri-argintie a insulei sale preferate, împânzită de ceţurile gri-argintii care învăluie întotdeauna marea învolburată ce o înconjoară, era pe cale să trăiască un mic eveniment istoric. Dacă ar fi ştiut, ar fi stat să filozofeze pe îndelete despre parada istoriei, despre neputinţa istoricului de a sta deoparte şi a se uita. Era o greşeală, ar fi spus el, să te consideri un cronicar olimpian. Fiecare din noi participă la paradă. Istoricul este influenţat de evenimentele prezentului, care recreează veşnic trecutul. S-ar fi gândit la acestea cu toată serio- zitatea, deşi parada se desfăşurase de ceva timp fără ajutorul lui. Totuşi, din cauză că era miop, din cauza ceţii şi din cauză că încerca să-şi ţină pantalonii, n-a văzut trupul unui oarecare Vultur-în-Zbor, care plutea către ţărm, adus de flux; şi astfel Dolores O'Toole a fost scutită de corvoada de a-l asculta.

Uneori oamenii care încearcă să se sinucidă reuşesc s-o facă într-un fel care-i lasă fără suflare de uimire.

Vultur-în-Zbor, purtat acum în grabă pe creasta unui val, era pe cale să descopere acest lucru. În momentul de faţă era inconştient. Tocmai căzuse printr-un tunel în mare. Marea fusese Mediterana. Acum nu mai era – sau nu tocmai.

Baba Dolores aşeză balansoarul pe nisip. Domnul Jones o urmărea

cu un aer aprobator. Balansoarul era îndreptat cu spatele către mare, întors spre masiva culme împădurită a muntelui Calf, care ocupa cea mai mare parte a insulei, cu excepţia micului luminiş aflat chiar deasupra plajei, unde locuiau domnul Jones şi Dolores. Domnul Jones se aşeză şi începu să se legene.

Dolores O'Toole era o catolică ce se îndepărtase de credinţă. Uneori îi făcea o plăcere prea puţin cucernică să se satisfacă singură, folosindu-se de lumânări de la biserică şi de artificii. Făcea asta pentru că era despărţită de soţul ei, dar nu şi de propriile-i dorinţi. Fostul ei soţ, domnul O'Toole, ţinea o cârciumă în K[3] oraşul de pe culmile muntelui Calf, şi ea era nemulţumită de oraşul K în general, de beţivi în mod special şi de soţul ei în mod cu totul şi cu totul special. Îşi etala nemulţumirea locuind într-un loc rupt de lume împreună cu domnul Jones (departe de K, de cârciuma domnului O'Toole şi de locul de distracţie preferat al acestuia, binecunoscuta casă de dezmăţ a lui *madame* Iocasta). Şi în zorii fiecăreia din zilele lui Tyr îi căra domnului Jones balansoarul pe plajă.

— Mohorâtă, murmură pentru sine domnul Jones, întors cu spatele către mare. Mohorâtă mare astăzi.

Trupul lui Vultur-în-Zbor ajunse pe pământ cu faţa în sus, fapt care explica de ce nu se înecase. Era destul de aproape de spatele balansoarului domnului Jones, iar valurile care-l împresurau îl împingeau din ce în ce mai aproape. Domnul Jones şi doamna O'Toole încă nu erau conştienţi de prezenţa lui.

Ar trebui scos în evidenţă faptul că Vultur-în-Zbor era relativ blând şi bun, ca orice om, dar în curând avea să fie răspunzător pentru un număr mare de morţi. De asemenea, era la fel de întreg la minte ca oricine altcineva din preajma lui, doar că acum în preajma lui se afla domnul Jones.

Exista o coincidenţă extraordinară în relaţia dintre Virgil Jones şi Dolores O'Toole: se iubeau unul pe celălalt şi le era imposibil să-şi mărturisească dragostea. Nu era o dragoste frumoasă, pentru că amândoi erau extrem de urâţi. Era nemărturisită, pentru că fiecare din ei fusese atât de grav afectat de experienţele anterioare, încât mai degrabă preferau să-şi hrănească sentimentele în inti- mitatea propriilor suflete decât să le expună ridicolului şi unei posibile respingeri. Aşa că obişnuiau să stea aproape unul de celălalt, dar despărţiţi de această intimitate, timp în care Dolores cânta cu glas dogit şi fără dinţi cântece de inimă albastră, iar Virgil continua să-şi incanteze discursul eliptic, punându-şi în funcţiune gândirea şi limba, ambele prea mari ca să-i încapă în ţeastă. Acolo, pe plaja pustie, erau singurele lor momente ce aduceau cu bucuria.

Barbă Albă e dragostea mea şi Barbă Albă e tot ce-mi doresc, cânta cu jale Dolores pe ritmul balansoarului ce se legăna. Virgil, pierdut în

gânduri, îşi mângâia bărbia încărunţită, fără să o audă.

— Limbajul, cugeta el, limbajul creează concepte. Conceptele creează lanţuri. Sunt înlănţuit, Dotty, sunt înlănţuit de un ţel şi nu ştiu care e ăla. Nu-i suficient eter pentru a urma calea lui Grimus, nu-i suficient pământ pentru a urma calea celor din K şi mă mişc cu gândul de colo colo, ca o minge de ping-pong, între tine şi ei. Dolores O'Thule[4]. Jalea zeilor. Draga mea, n-am fost întotdeauna aşa cum mă vezi acum. Eu, spaima ţâţelor. Odinioară. Atunci. Înainte.

— *Devreme-ntr-o dimineaţă, când Fiul răsărea, eu, o fecioară plângând în vale[5],* se jeluia Dolores.

Vultur, încă inconştient, era la mai puţin de jumătate de metru de picioarele balansoarului.

— Această insulă, murmura ferm, dar în barbă, Virgil Jones, este locul cel mai grozav al întregii creaţii. Din moment ce se pare că supravieţuim şi nu suntem înghiţiţi de căile ei, se pare şi că iubim.

Ar mai fi cugetat el şi despre ritual, despre obsesie, nevroze şi activităţile alienante pe care le naşte exilul, despre vârstă, întemniţare, despre prietenie şi dragoste, despre starea bătăturilor sale, despre ornitologia mitului, şi ar mai fi cizelat şi inventat el şi alte gânduri în prezenţa liniştitoare a lui Dolores, iar ea ar fi cântat mai departe, până când cântecele i-ar fi stors o lacrimă, după care ar fi plecat acasă.

Dar în acel moment trupul lui Vultur-în-Zbor se opri lângă picioarele perfect şlefuite ale balansoarului perfect şlefuit, cu perfect şlefuiţii dansatori sculptaţi în spirală de-a lungul lor. Balansoarul, agresat astfel, se opri din legănat.

— Moarte, exclamă cu groază Dolores. Moarte dinspre mare…

Virgil Jones nu răspunse, căci avea gura plină de apa mării care umpluse plămânii lui Vultur-în-Zbor. Dar şi el, în timp ce sufla iar viaţa înapoi în trupul străinului, părea speriat.

— Nu, spuse în cele din urmă, impunându-şi şi lui, şi lui Dolores să creadă. Are faţa prea palidă.

Un fapt remarcabil legat de sosirea lui Vultur-în-Zbor pe insula Calf: locuitorii insulei, care n-ar fi trebuit să fie surprinşi de sosirea lui, au considerat-o foarte tulburătoare, ba chiar supărătoare. La rândul său, Vultur-în-Zbor însuşi, imediat ce află un anumit lucru, ajunse să-şi accepte rapid sosirea ca pe ceva cu totul neremarcabil.

Acel lucru era următorul:

Nimeni nu ajunsese vreodată pe insula Calf din întâmplare.

Muntele îi atrăgea pe cei ca el.

Sau poate că Grimus era cel ce făcea aşa ceva.

DOI

Ziua începuse destul de bine. Adică semăna destul de mult cu ziua precedentă (ca vreme, temperatură şi stare de spirit) încât să-i dea tânărului pe jumătate adormit iluzia continuităţii. Era totuşi destul de diferită de precedenta (prin anumite lucruri subtile, cum ar fi direcţia vântului, ţipetele păsărilor năpustindu-se din văzduh şi strigătele femeilor din vale) încât să producă o iluzie de acelaşi fel – dar şi contrară – a scurgerii timpului. Tânărul se lăsă cu plăcere în voia acestor miraje contradictorii şi armonioase, plutind uşor în derivă către starea de conştientă, care le izgonea pe amândouă şi le substituia cu o a treia iluzie: prezentul.

Eu eram băiatul. Eram Joe-Sue, indianul axona[6], orfan, cu un nume ambiguu încă de la naştere, pentru că sexul meu a fost incert până ceva mai târziu, virgin şi frate mai mic al unei sălbăticiuni numite Prepelicarul, care se temea să nu-şi piardă frumuseţea, ceea ce era paradoxal, pentru că nu era frumoasă. Era a douăzeci şi una aniversare a mea (a lui) şi eram pe cale să devin Vultur-în-Zbor. Şi să încetez a mai fi alţi câţiva oameni. (Eram Vultur-în-Zbor.)

Pe cei din tribul axona nu-i interesează aniversările de douăzeci şi unu de ani. Ei sărbătoresc doar pubertatea, pierderea virginităţii, dovada curajului, căsătoria şi moartea. La pubertate Bătrânii au luat păr de capră şi mi l-au legat ca pe-o barbă în jurul obrazului, în timp ce Şamanul mi-a uns fuduliile, devenite de curând potente, cu măruntaie de iepure, pentru fertilitate, înălţând în tot acest timp imnuri zeului Axona.

Zeul Axona avea doar două legi: îi plăcea ca oamenii din trib să-i înalţe imnuri cât mai des posibil, pe câmp, pe budă ori în timp ce făceau dragoste – dacă se puteau concentra la asta –, şi îi sfătuia pe indienii axona să fie o naţie aparte, care să nu aibă nimic de-a face cu lumea cea rea. N-am avut niciodată prea mult timp pentru zeul Axona, mai ales după ce am ajuns la pubertate, pentru că odată ce vocea mi s-a schimbat, a devenit extrem de neplăcută şi am renunţat cu totul la intonarea imnurilor. Apoi mai era şi Prepelicarul, cu atracţia ei faţă de lumea din afară. De n-ar fi fost această atracţie, poate că nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Sispy, neguţătorul ambulant, poate că n-ar mai fi plecat niciodată şi atunci poate că nici eu n-aş mai fi plecat niciodată şi totul ar fi fost altfel. Sau poate că, inevitabil, tot ar fi existat un Sispy.

Haideţi să vă explic unele lucruri. Am crescut pe un platou înalt, în ceea ce cred că încă se mai numeşte Statele Unite sau, colocvial, Amerindia. Platoul era autonom – adică producea toată hrana de care aveau nevoie axonii. Nici un axona nu coborâse vreodată de pe platou pe câmpiile din vale şi, după câteva bătălii în care lumea cea rea a descoperit ce fortăreaţă inexpugnabilă era Axona, ne-au lăsat toţi în pace. După câte ştiu eu, Prepelicarul a fost prima axonă care a vizitat

câmpiile. Ea a fost cu siguranţă prima care le-a învăţat limba celor de-acolo şi a simţit o atracţie deosebită sau o afinitate pentru ei.

Ca s-o înţelegeţi pe Prepelicar, trebuie să ştiţi că noi, Prepelicarul şi Joe-Sue, eram orfani. Mama a murit cu câteva momente înainte de a mă naşte eu şi de aceea numele meu oficial era Născut-din-Moarte. M-au numit Joe-Sue ca să mă scutească de suferinţă. Deşi, dacă e sau nu dureros să fii strigat timp de douăzeci şi unu de ani cu un nume de hermafrodit, care s-o facă pe orice femeie de măritat să dea înapoi de teamă să nu încalce vreun tabu, îi las pe alţii să judece.

Tatăl meu a murit curând după aceea, lăsând-o pe Prepelicar, pe atunci în vârstă de treisprezece ani, întru totul răspunzătoare pentru mine. Prepelicar nu era numele ei adevărat. Pe acela nimeni nu mi l-a spus vreodată. Şi l-a luat singură, ca un bărbat, la şaisprezece ani.

Acesta nu era un lucru obişnuit la axoni, dar după moartea părinţilor noştri Prepelicarul şi cu mine nu am fost foarte iubiţi. Iată de ce: orfanii axona sunt precum maidanezii printre patrupedele cu pedigri. După moartea tatălui nostru am fost aproape nişte paria, iar firile noastre ne-au înrăutăţit si mai mult situaţia.

Prepelicarul fusese întotdeauna un spirit liber. O spun cu o oarecare invidie, pentru că eu nu am fost niciodată astfel şi nici acum nu sunt. Convenţiile n-o impresionau, iar prefăcătoria n-a caracterizat-o niciodată. Încă de copil, era atrasă de arcul cu săgeţi şi ura vatra şi ceaunul, spre disperarea Bătrânilor. Asta a fost norocul meu. Însemna că ea procura mâncarea pentru amândoi. Însemna că era la fel de bună pe câmp ca majoritatea bărbaţilor tineri. Prepelicarul era un cap de familie înnăscut. Cu sâni. Iar capii de familie cu sâni era pentru indienii axona motiv de anatemă.

Pe măsură ce creşteam, dezaprobarea devenea din ce în ce mai făţişă. Discuţiile de la fântână se opreau atunci când mă apropiam eu. Umerii se ridicau indiferenţi atunci când trecea Prepelicarul. Cu nasurile ridicate în vânt, axonii ne ostracizau cât de tare puteau. Nu ne puteau goni; nu comiseserăm nici o infracţiune. Dar nu erau obligaţi să ne placă şi, prin urmare, nici nu ne plăceau.

— Ei bine, mi-a zis Prepelicarul când am împlinit şaisprezece ani (şi ce adolescent neajutorat eram la şaisprezece ani!), dacă nu ne vor, ne putem descurca şi fără ei.

— Da, am răspuns, ne putem descurca şi fară ei.

Am spus-o cu tristeţe, pentru că, deşi eram cu precădere sub influenţa Prepelicarului, simţeam nevoia latentă a adolescentului de a fi acceptat.

— Trebuie doar să ne găsim prieteni în altă parte.

A spus-o pe un ton calm, deşi puţin sfidător. Era evident că se gândea la asta de câţiva ani. A fost o hotărâre care avea să ne schimbe prezentul, viitorul şi întreaga viată. Bineînţeles că Joe-Sue a fost de

acord cu sora lui mai mare, cea înţeleaptă şi băieţoasă.

Lucrul de care Prepelicarul nu m-a învinuit niciodată şi pe care l-am aflat abia după ce a dispărut a fost acela că motivul principal, adevărata cauză a izolării noastre faţă de trib, nu era statutul nostru de orfani, nici bărbăţia ei, nici adoptarea unui nume de bărbat şi nici măcar purtarea ei în general. Nu a fost nicidecum vina ei. A fost a mea, Joe-Sue.

Din trei motive: în primul rând sexul meu incert, în al doilea împrejurările naşterii mele şi în al treilea culoarea pielii mele. Hai să le iau în ordine. Printre axoni să fii hermafrodit era un lucru foarte nefast. Erai monstru. Să te transformi, pornind de la stadiul acela, într-un bărbat „normal” însemna să faci ceva înrudit cu magia neagră. Nu le plăcea. Să fii aşa cum eram eu, născut dintr-o moartă, era un semn rău. Dacă am putut provoca moartea în momentul naşterii mele, ea urma să rămână pe umărul meu, ca un vultur, oriunde aş fi mers. Apoi, în ceea ce priveşte tenul meu, era ştiut că indienii axona sunt o rasă de oameni scunzi şi cu pielea închisă la culoare. Pe măsură ce creşteam, devenea evident că eu, în mod inevitabil, urma să fiu înalt şi să am pielea deschisă la culoare. Această aberaţie genetică – *albeaţa* – le provoca teamă şi evitau orice contact cu mine.

Pentru că se temeau, ne tratau cu un oarecare respect. Pentru că eu eram o ciudăţenie, ne tratau cu un oarecare dispreţ.

E de la sine înţeles că Prepelicarul şi cu mine eram cu adevărat foarte apropiaţi. Nu mi-a spus niciodată cât de mult a suferit din cauza diformităţilor mele. A fost o dovadă a dragostei ei.

Aşa că, fară să-mi dau seama, mă pregăteam din timp pentru călătoria spre insula Calf. Eram un exilat într-o comunitate izolată şi mă agăţăm de dragostea faţă de sora mea ca un naufragiat de-o scândură.

În ziua aceea, când Prepelicarul a rostit ce era de nerostit, mi-a împărtăşit un secret.

— Înainte să fiu de vârsta ta, am fost în Vale, a spus ea.

Am fost şocat. Pe vremea aceea ideea de a încălca legea tribului axona încă mă mai şoca.

—Când eram de vârsta ta, am mers în oraş, a spus ea. Şi am ascultat la fereastra unui loc unde se mânca. Acolo se găsea o maşinărie cântătoare. Cânta ceva despre o creatură deşteaptă şi pusă pe şotii, numită prepelicar. Se temea de creatură. Şi eu m-am gândit: iată un nume de viteaz bun pentru mine.

Într-o stare de semi-şoc, am întrebat-o:

— Dar Demonii?

Şi vocea mi-a temurat.

— Cum ai scăpat de Demonii învolburaţi?

Ea a dat din cap.

— Uşor, a spus cu dispreţ. Nu sunt nimic altceva decât aer. Nu există.

Începând din ziua aceea, Prepelicarul călătorea adesea în oraş. Se întorcea plină de poveşti despre imagini mişcătoare şi maşini rapide, despre maşinării care dădeau apă şi mâncare şi despre atâţia şi atâţia oameni… N-am avut niciodată curajul s-o însoţesc. Acolo, în oraş, a aflat despre aniversările de douăzeci şi unu de ani.

— Asta este ziua în care vei dovedi că eşti bărbat, a spus ea. Vei merge în oraş şi, mai mult de-atât, vei merge singur.

Aceea a fost şi ziua în care l-a întâlnit pe domnul Sispy şi i-a fost oferită viaţa veşnică.

După cum spuneam, ziua a început destul de bine pentru tânărul Joe-Sue. Dar când acesta s-a trezit, ziua şi-a dezminţit promisiunile de mai înainte.

TREI

Era ziua lui Joe-Sue. M-am trezit şi am plecat. Cerul era de un albastru orbitor. Platoul, presărat cu corturi maroniu-roşcate, era de un verde închis intens, ca un deget mare şi verde, ridicat sever deasupra unei lumi de un roşu aprins şi de un maroniu deşertic. Dacă Demonii învolburaţi se învârteau prin Vale, nu mă mai puteau prinde şi totul părea să fie bine în lume.

Prepelicarul, o femeie în toată firea, de treizeci şi patru de ani, trei luni şi patru zile, stătea aşezată pe o stâncă, în zdrenţe şi cu părul negru căzându-i peste faţa măslinie. Strângea în mâini două sticluţe. Cea din mâna dreaptă era plină cu un lichid de un galben strălucitor. Cea din mâna stângă era plină cu un lichid de un albastru deschis. Culoarea ţâşnea frenetic de pretutindeni, cu excepţia pielii mele. Am simţit cum prin dreptul soarelui trece un nor.

Licărirea de emoţie de pe faţa Prepelicarului în momentul când s-a aplecat serioasă peste comorile sale a alungat înnorarea de-o clipă.

— Am fost în vale, ca să văd dacă Demonii învolburaţi sunt liniştiţi astăzi, a spus ea. Sunt liniştiţi. E în regulă.

Dar vocea îi era absentă, iar ochii fixau cu înverşunare sticluţele viu colorate.

— Am întâlnit un om în drumul spre oraş, a spus ea distantă. Mi-a dat astea.

— Ce sunt? Cine era? De ce ţi le-a dat?

— Era un neguţător ambulant. Se numea domnul Sispy. Un om de treabă. Ciudat nume, Sispy. Mi le-a dat pentru că le-am vrut.

— Şi la ce-s bune?

— Mă vor păstra tânără, a spus ea, strângându-le şi mai tare. Sau cel puţin asta de-aici o va face, a ridicat ea sticluţa galbenă.

— Pentru cât timp? am întrebat timid. Umbra de pe cer reveni.

— Pentru totdeauna! a strigat triumfătoare Prepelicarul şi apoi a izbucnit în lacrimi.

Strângând-o în braţe, ud de lacrimile ei de bucurie temătoare, am întrebat:

— Cealaltă ce face? Cea albastră… Nu mi-a răspuns imediat.

Acum, că sunt mult mai în vârstă, nu sunt deloc sigur ce anume înseamnă cuvântul *magician.* În acea zi, pentru Joe-Sue, născut şi crescut într-un trib unde magia se amesteca încontinuu cu viaţa de zi cu zi, se referea la oricine părea să fie în posesia unor puteri sau a unor cunoştinţe care lui îi lipseau. Probabil că acesta era şi singurul fel în care putea căpăta înţeles cuvântul şi, conform respectivei definiţii, pentru Joe-Sue şi pentru Prepelicar, aşa cum erau ei pe-atunci, domnul Sispy era, fără îndoială, un magician. Iată cum a descris Prepelicarul întâlnirea lor:

— Stăteam în spatele unei stânci şi mă uitam după Demonii învolburaţi, când, deodată, în spatele meu s-a auzit o voce şoptind – spunea *Sispy, Sispy* şi m-am rotit la fel de repede ca un demon, ca să văd unde ERA. Şi el îmi ştia numele. Prepelicarule, a şoptit şi numele a sunat atât de aspru pe buzele lui, pentru că vorbea atât de blând şi ofta şoptit, ca vântul era, vocea lui cuprindea lumea întreagă într-o şoaptă, ca o vrajă era. Eşti frumoasă Prepelicarule? a întrebat şi din moment ce a întrebat asta chiar aşa a şi fost şi eu am răspuns da da sunt frumoasă dacă aşa spui tu, iar el a zis da eşti frumoasă Prepelicarule dar vei muri şi un asemenea cuvânt suna pe buzele lui la fel de aspru ca şi numele-mi aşa că am strigat. Sispy am strigat Sispy. Un astfel de zâmbet avea în el soarele şi vara laolaltă şi a zâmbit, iar eu nu am putut să plâng. Lumea este plină de secrete şi de surprize a spus. Îţi zic Sispy prin spate şi iată cum te surprind. Cu un secret din desagă. Călătoresc a spus şi îi caut pe cei ca tine, cum fac cei ce se aseamănă, ca să le transmit micul meu secret. Frumuseţea lui e că: prin el vei rămâne frumoasă, nu vei mai muri, vei avea darul timpului, ca să poţi căuta tot ce-ţi doreşti să cauţi, să afli tot ce-ţi doreşti să ştii, să reuşeşti tot ce-ţi doreşti să faci, să devii tot ce-ţi doreşti să fii. Partea groaznică e că toţi cei ce sunt în posesia secretului vor în final să renunţe la el, îi apasă şi-i face să dea pe dinafară precum ultima picătură care face până la urmă să se încline urciorul, iar el se sparge de atâta dus la apă. Apoi mi-a dat licorile, cea galbenă pentru soare şi strălucire şi viaţă şi cea albastră pentru nesfârşit şi calm şi eliberare atunci când mi-o doresc. Viaţă într-o sticlă galbenă, moarte albastră ca cerul, albastru rece ca oţelul, a spus el. Era teribil de prost îmbrăcat, cu o mantie sărăcăcioasă, de neguţător ambulant, şi o uriaşă desagă peticită, cu desene pe ea, şi s-a întors, dând să plece. I-am zis că am un frate pe nume Născut-din-Moarte, iar astăzi este ziua când devine

bărbat, ai ceva secrete pentru el? Avea, a spus, aceleaşi şi pentru tânărul Născut-din-Moarte. Apoi, înainte să plece, a mai zis, pentru cei ce nu vor să folosească albastrul nu există decât un singur loc pe care-l ştiu. Eu mă duc acum acolo şi într-o bună zi, dacă nu vei folosi albastrul, vei veni şi tu cu mine. Şi la sfârşit a rostit: spune-i fratelui tău, Născut-din-Moarte, că toţi vulturii ajung în cele din urmă la cuib şi toţi marinarii ajung la ţărm. *Sispy, Sispy,* a şoptit el în vânt, s-a înfiorat şi a dispărut.

În mod normal Prepelicarul nu era o femeie vorbăreaţă, aşa că lui Joe-Sue discursul ei i s-ar fi părut straniu chiar şi dacă ar fi fost despre vreme. Aşa, era cutremurător. A căutat într-un buzunar adânc al zdrenţelor ei si a scos la iveală alte două sticle, identice cu cele a căror mândră posesoare era. Erau ale lui, ale mele. Galbena veşnicie a vieţii şi albastra veşnicie a morţii. Joe-Sue le-a luat şi a fugit în cortul său, scormonind pământul, ca să le îngroape sub rogojina pe care dormea. Când a ieşit din nou, sticla cea galbenă era goală, iar cea albastră zăcea în ţăndări pe stânca unde şedea Prepelicarul.

— Moarte, a zis ea. Moarte morţii.

Dar Joe-Sue nu a băut-o pe a lui. Asta avea să provoace în curând o ruptură între ei.

După o lungă tăcere, în timpul căreia distanţele se întindeau ca universurile în toate direcţile, Prepelicarul a zis, cu vechiul ei simţ practic agresiv:

— Du-te acum, Joe-Sue, du-te în oraş.

Aşa că am coborât de pe platoul Axona către câmpia Demonilor învolburaţi, de care fusesem învăţat să mă tem, dar micile vârtejuri care se stârneau pe câmpia aridă s-au dovedit curând a fi, aşa cum spusese Prepelicarul, pur şi simplu aer şi nimic altceva, aşa că am ajuns în oraş fară bătaie de cap, evitându-le cu graţie. Am văzut automobile şi spălătorii şi tonomate şi tot felul de maşinării şi oameni îmbrăcaţi în haine prăfuite, cu un fel de disperare în ochi. Am văzut toate astea ascunzându-mă în spatele uşilor şi al gardurilor ori pândind prin coridoare şi nu cred să mă fi văzut cineva. La final văzusem destul şi frântura pe care o zărisem mă infectase deja pe de-a-ntregul, deşi n-o ştiam încă, aşa cum o infectase şi pe Prepelicar.

Iar oamenii din oraş erau albi.

Un lucru curios mi s-a întâmplat pe drum, la întoarcerea pe platou. Am văzut un vultur aşezat pe o stâncă, ajungându-mi cam până la umăr şi care mă privea. Credeţi-mă, m-a făcut să încremenesc în drum. Un monstru de vultur în toată splendoarea lui, mare şi înfricoşător la vedere. M-am deplasat uşor-uşor, apropiindu-mă tot

mai mult de el. Nu a făcut nici o mişcare, nu a dat nici un semn că i-ar fi fost teamă, ca şi când m-ar fi aşteptat. Am întins mâinile. A venit liniştit la mine în braţe. Eram iarăşi uimit în acea zi uimitoare. L-am ţinut în braţe şi l-am mângâiat un moment, iar apoi, dintr-odată, pe atât de neaşteptat de violent pe cât de liniştit fusese până atunci, a început să se zbată. Bineînţeles că am slăbit strânsoarea imediat, dar nu înainte ca acel cioc nemilos să-mi lase o cicatrice pe piept. A zburat. L-am privit cum se îndepărta şi s-ar putea spune că o parte din mine a zburat odată cu el.

— Vultur-în-Zbor.

Vocea era cea a Prepelicarului. Privise totul în linişte.

— Acesta este numele tău. Vultur-în-Zbor. Pentru ce altceva crezi c-a venit vulturul la tine înainte să te atace? E numele tău de bărbat. Aşa trebuie să fie.

— Vultur-în-Zbor, a rostit Joe-Sue cu voce tare. Da.

— E un nume care-ţi face cinste, a spus Prepelicarul.

— Da, am zis.

— Iar acum e timpul să începem, a spus ea.

S-a întins pe stânca pe care stătuse şi se uitase la mine şi la vultur si si-a ridicat fustele zdrenţuite.

Aşadar, într-o singură zi mi s-a oferit viaţa eternă, am încălcat legea tribului axona, mi-am luat nume de bărbat după un semn profetic şi mi-am pierdut virginitatea cu sora mea. Era destul ca să te facă să crezi că a împlini douăzeci şi unu de ani însemna un lucru deosebit.

PATRU

Şamanul a intrat în cortul lui Vultur-în-Zbor, agitându-şi toiagul *ju-ju*[7] pentru descântece, întocmai ca un dascăl trist şi sadic, plin de profunde regrete pentru suferinţa pe care-i plăcea s-o provoace. Şamanul spunea că-i plăcea să le aducă durere celorlalţi doar atunci când datoria îl obliga s-o facă, pentru că-şi iubea munca. Arăta ca o morsă bărboasă, imensă şi greoaie pe lângă Vultur-în-Zbor, care părea o stridie tăcută, încordată şi reţinută.

— Scuzele mele pentru deranj, a rostit îndurerat Şamanul. Cred c-avem de discutat o problemă destul de delicată.

(Vultur-în-Zbor îi remarcă gura – saliva pe la colţuri.)

— Hm, a continuat Şamanul, tocmai mă întrebam dacă ai cumva idee pe unde… este… ea?

Ca mai toţi cei din Axona, nici el nu era dornic să-i recunoască Prepelicarului dreptul de a purta nume de bărbat. De asemenea, ca mai toţi cei din Axona, nu-şi mai amintea cum fusese numită înainte.

— Nu, a spus Vultur-în-Zbor. Dar nu e aici. Nu în Axona.

— Întocmai. Îţi dai seama că asta ne pune pe amândoi într-o situaţie destul de ciudată? *Vis-à-vis* de lege, înţelegi.

Era într-adevăr foarte simplu. Dispariţia bruscă a Pre- pelicarului însemna că Vultur-în-Zbor, ruda ei cea mai apropiată şi singurul supravieţuitor din familie, era în sfârşit expus atacurilor celor din tribul axona. Cum cea care încălcase legea nu putea fi pedepsită, vina ei cădea asupra lui. Nu exista decât o singură pedeapsă: exilul.

Prepelicarul nu-i spusese decât atât: azi l-am văzut din nou pe Sispy. Plecăm. Asta se întâmpla la primele ore ale dimineţii. De-abia mai târziu lui Vultur-în-Zbor i-a trecut prin minte că în acea zi avea aceeaşi vârstă ca şi Prepelicarul în ziua când îl întâlnise prima dată pe neguţător. Treizeci şi patru de ani, trei luni şi patru zile. Era ca şi cum viitorul lui s-ar fi intersectat cu trecutul ei.

A fost o plecare în pripă, dar pe atunci cei doi se înde- părtaseră deja unul de celălalt după ce Vultur-în-Zbor refuzase să bea elixirul galben. Pentru el fusese cam neplăcut s-o vadă pe Prepelicar împietrită la o vârstă neschimbată, cu celulele reproducându-i-se perfect în fiecare zi, fară să-i cadă vreun singur fir de păr care să nu-i fie înlocuit de unul nou. Şi pentru Prepelicar spectacolul oferit de fratele ei mai mic, care creştea lângă ea zi de zi, reprezenta o respingere permanentă a ei şi a hotărârii luate de ea. Era primul şi singurul lucru important în care Vultur-în-Zbor nu o urmase.

Nici măcar dragoste nu mai făcuseră de câţiva ani şi amândoi tânjeau după asta. Totuşi, se gândea Vultur-în-Zbor, acum ea îl are pe Sispy. Femeia unui neguţător: adică, pentru ea, în sfârşit domesticirea.

Şamanul îşi drese vocea din nou. Vultur-în-Zbor se chinuia să-i asculte vorbele spuse pe ocolite.

— Sănătatea, cum bine ştii, rosti solemn morsa, e un lucru ciudat. Al naibii de ciudat. Treaba e să te asiguri că eşti tot timpul cu un pas înainte. Mai rapid decât microbul cel şiret, dacă mă-nţelegi… Prinde viermele înainte de a scoate capul, nu?

Indienii axona erau obsedaţi de sănătate şi curăţenie. Foloseau mai multe metafore derivate din aceste preocupări decât cel mai înrăit ipohondru.

— În acest moment (şi faţa Şamanului se transformă într-o mască tragică) mă tem că opinia publică, *in cadavero,* este moartă-coaptă împotriva ta, bătrâne.

— *In corpore,* a spus Vultur-în-Zbor.

— Exact. Moartă-coaptă împotrivă. Temperaturile se ridică. Febra se întinde dincolo de hotare, dacă înţelegi ce vreau să spun. Sunt unii care recomandă o uşoară luare de sânge (buzele i se strânseră într-o expresie de dezgust elegant), dar desigur că eu nu sunt întru totul de acord cu ei. Le înţeleg punctul de vedere, asta-i drept. Doar că, întâmplător, nu sunt de acord. Probabil din cauza educaţiei mele

liberale.

— Care este poziţia dumitale? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Aha. Poziţia mea. Aha. Acum se pune o întrebare. Citez din zicerile axone. Corectează-mă dacă greşesc cumva: „Tot ceea ce este *ne-axona* este *necurat*". Mă tem că nu ne putem permite cazuri de contaminare prin aceste locuri, înţelegi. Se răspândesc ca focul. Şi până s-apuci să-ţi dai seama, pac, apare boala. N-am nimic personal împotriva ta, normal. Întotdeauna am considerat că ai fost nedreptăţit şi aşa mai departe. Dar iată-te aici. Ce să-i faci? Mă tem că te-a procopsit, fata. La urma urmei, s-ar putea să fii şi tu deja infectat.

— Şi ce sugerezi?

— Hai să-ţi zic. HAI să-ţi ZIC. Ce-ar fi ca în seara asta, la lăsarea întunericului, înţelegi, ce-ar fi s-o ştergi definitiv? Aşa se evită şi multe scene neplăcute. Asta îţi sugerez eu. Mai gândeşte-te. Îmi pare foarte rău de tot.

Singur în cortul său, Vultur-în-Zbor scormonea furios pe sub podea. Apoi le-a găsit: pe cea galbenă şi pe cea albastră.

— Dacă e să trăiesc Afară, şi-a spus el, aş putea măcar să-mi ofer un avantaj.

A golit până la fund sticluţa cu lichidul dătător de viaţă. Avea un gust dulce-amărui. A pus sticluţa albastră în buzunar.

Am amintit faptul că viaţa printre axoni m-a pregătit în multe feluri pentru insula Calf. Unul dintre ele era acesta: l-a învăţat pe Vultur-în-Zbor puterea obsesiei.

Oraşul se numea Phoenix, pentru că se înălţase din cenuşa unui mare incendiu, care distrusese complet oraşul de dinainte, unul mult mai mare, numit tot Phoenix. Nimeni nu ştia de ce i se dăduse oraşului acel nume. Acum era un orăşel.

Când Livia Cramm trecea cu maşina prin oraşe ca Phoenix, îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, luându-şi o poză afectată, de plictiseală languroasă. Doamna Cramm era un prădător uman. Consuma pasiunea bărbaţilor cu o bucurie cu totul nesănătoasă. Nefericitul domn Cramm, un miliardar pipernicit, mic şi ochelarist, fusese stors demult de toate fluidele vitale şi îşi dăduse duhul în îmbrăţişarea ei sufocantă, murmurându-i cuvinte dulci şi lăsându-i moştenire prin testament toate miliardele lui. I-a mai lăsat şi automobilele lui, caii, proprietăţile amerindiene şi caucaziene şi, mai presus de toate, iahtul lui.

Dacă exista un lucru care s-o poată seduce pe doamna Cramm şi s-o facă să-şi uite armele seducţiei, acela era marea. Era o dragoste pe care ea şi domnul Cramm o împărtăşiseră – singura dragoste pe care o împărtăşiseră.

— Domnul Cramm, îi plăcea doamnei Cramm să povestească în zilele dinainte de a-şi cizela felul de a vorbi, avea o glumă preferată despre mare. Ori de câte ori eşti trist sau dezorientat, obişnuia el să spună, nu trebuie decât să-ţi contempli „Ombilicul”[8]. Ombilicul, înţelegi. Domnul Cramm avea întotdeauna un sâmţalumorului teribil. Obişnuia să-mi zică Jungfrau, căci era într-o oarecare măsură poliglot. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns repede, iubito, păi în mod sigur nu eşti vreo Freudlein! Oho, Ii-suuse, ce mai sâmţalumorului! Îmi plac bărbaţii care mă fac să râd. Mai ales atunci când vin dintr-un mediu maritim.

În prezent doamna Cramm, trecută de-acum de prima tinereţe, era mai rafinată şi mai puţin pretenţioasă. îi plăceau tinerii, dar să nu fie prea tineri, înalţi, dar nu prea înalţi, blonzi, dar cu o tentă mai întunecată. Altminteri, îi lua cum se nimereau. Îşi ţinea ochii mijiţi în oraşe ca Phoenix, pentru că ele îi ofereau din plin ocazia unor posibile aventuri cu tinerei înăltuţi, blonduţi spre brunet şi iremediabil faliţi.

Aşa că atunci când l-a văzut pe Vultur-în-Zbor, pulsul i s-a accelerat considerabil. Pentru Livia Cramm fiorul cuceririi nu-şi pierduse niciodată farmecul. Hopa, s-a gândit ea.

— Hei, tu de colo! Cel cu ochii mari! l-a strigat ea. Aloo! Vultur-în-Zbor s-a oprit din mersul lui agale, fară ţintă, de-a lungul străzii. Cutia de tinichea pe care o tot rostogolea, lovind-o cu piciorul, s-a oprit din zdrăngănit.

— Vrei de lucru?

— Ce anume?

Vultur-în-Zbor încercă să-şi ascundă nerăbdarea.

— Ei, ştii tu! Cât să câştigi ceva bani! i-a strigat doamna Cramm. Mărunţişuri. Chestii d-astea.

Vultur-în-Zbor s-a gândit preţ de o clipă. S-a apropiat de maşina imensă a femeii.

— Coniţă, spuse el, acolo de unde vin eu avem o vorbă. O potaie vie e mai bună decât un leu mort, dar moartea e de preferat sărăciei.

— Văd că o să ne înţelegem nemaipomenit de bine, a zis doamna Cramm. Îmi plac oamenii deştepţi.

Pe când maşina o luă din loc, Vultur-în-Zbor se gândi că era iarăşi condus de o femeie mai în vârstă. Imediat după acest gând i-a trecut prin minte şi că ideea nu-l deranja. Eram un om adaptabil, mai degrabă cameleon decât vultur, mai potrivit să reacţioneze decât să acţioneze. Spre deosebire de doamna Cramm, care căuta de zor ceva acţiune.

CINCI

Vultur-în-Zbor nu-l plăcuse niciodată pe Nicholas Deggle. În

primul rând nu putea înţelege ce anume reprezenta el pentru Livia Cramm. Părea să nu prea facă nimic altceva în afară de nişte trucuri de scamator, din când în când, iar pentru asta primea sume mari de bani, uneori şi câte o bijuterie.

— Cadouri, dragă, era explicaţia doamnei Cramm. E un prieten de-al meu şi, în plus, e un geniu. Un talent *malin*[9]. N-am voie să le dau cadouri prietenilor mei?

Lui Vultur-în-Zbor, Nicholas Deggle nu i se păruse niciodată un geniu, exceptând, poate, faptul că avea un talent genuin când venea vorba să accepte cu graţie generozitatea binefăcătoarei lui. Iar cu înfăţişarea sa rafinată, zvelt şi oacheş cum era, plin de inele şi parfumat, nici nu părea să aibă nevoie de cadouri.

Cum el scăpase de ravagiile înaintării în vârstă, Vultur-în-Zbor nu înţelegea motivul dependenţei Liviei de Deggle. Pe măsură ce femeia îmbătrânea, devenea tot mai interesată de supranatural. Devora tarotul, scripturile, cabala, chiromanţia şi absolut orice lucru care susţinea că lumea este mai mult decât pare, că sfârşitul fizic nu înseamnă de fapt sfârşitul. Din moment ce Deggle îi împărtăşea preocupările şi era mult mai priceput decât ea, Liviei Cramm i se părea indispensabil.

Deggle obişnuia să poarte tot timpul cu el ceea ce numea bagheta sa magică. Era un obiect extraordinar: cilindric, lung de vreo cincisprezece centimetri şi uşor curbat. Extraordinar era faptul că era făcut din piatră dură. Vultur-în-Zbor nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Unde ai găsit-o? l-a întrebat el odată. Deggle l-a privit misterios şi i-a răspuns:

— Este tulpina unui trandafir de piatră. I-am rupt-o.

Vultur-în-Zbor s-a simţit prost. Punând o asemenea întrebare, se expusese ridicolului răspunsului.

Bagheta era folosită la demonstraţiile ocazionale de talent vrăjitoresc ale lui Deggle. Individul stătea în picioare, cu nasul lui coroiat, întunecat la chip şi învelit într-o mantie neagră, şi făcea vrăji din nimic. Până şi Vultur-în-Zbor era impresionat de demonstraţiile lui şi-l displăcea şi mai tare pe Deggle pentru că reuşea să-l impresioneze. Magicianul nu-şi dezvăluia niciodată secretele, dar o făcea pe Livia să-l îndrăgească.

Odată, după o astfel de demonstraţie, Livia s-a arătat dornică să se laude cu propriile-i talente supranaturale. L-a chemat decisă pe Vultur-în-Zbor:

— Vino aici şi las-o pe Livia să-ţi citească în palma ta dragă.

Vultur-în-Zbor s-a apropiat bănuitor. Livia i s-a uitat în palmă, a strâns-o, a pipăit-o şi a apăsat-o, apoi şi-a luat un aer grav.

— Ei bine, Vulturul meu, i-a spus ea, ai o mână groaznică.

Lui Vultur-în-Zbor i-a stat inima în loc.

— Eşti sigur că vrei să ştii? l-a întrebat serioasă doamna Cramm.

Vultur-în-Zbor s-a gândit: o spune de parcă aş avea de ales. A privit-o în ochii ei nerăbdători, strălucind de grozăviile aflate, şi a încuviinţat.

Livia Cramm a închis ochii şi a recitat:

— Vei trăi mult şi, cu excepţia unei boli grave, vei fi foarte sănătos. Boala este o afecţiune a minţii, dar te vei face bine, deşi ar putea avea un efect profund asupra destinului tău. Nu te vei căsători şi nu vei avea copii. Nu vei avea nici o profesie şi nici n-ai vreun talent deosebit. Ai ghinion. Destinul tău e să fii condus de alţii şi într-un final vei accepta lucrul acesta. Dar, mai presus de toate, eşti periculos. Vei aduce necaz, suferinţă şi durere celor pe care-i cunoşti. Nu intenţionat – nu eşti rău. Dar eşti aducător de nenoroc. Acolo unde mergi tu, Moartea merge odată cu tine.

Vultur-în-Zbor a trebuit să-şi încordeze muşchii pentru a-şi împiedica mâna să nu-i tremure. Fără s-o ştie, Livia Cramm repetase blestemul aruncat asupra naşterii şi numelui său.

Ea l-a privit şi i-a zâmbit, vrând să-l liniştească.

— Dar eşti foarte atrăgător, a spus cu vocea ei normală. Deggle a zâmbit şi el.

Dependenţa doamnei Cramm de Deggle creştea neîncetat. Ori de câte ori Vultur-în-Zbor sugera ceva, cum că ar putea să navigheze pe undeva, să ierneze pe altundeva sau chiar să mănânce în cutare ori cutare loc, remarca uşoara înclinare întrebătoare a capului ei în direcţia lui Deggle înainte de a accepta încântată sau de a refuza graţioasă. Asta îl deranja teribil. Iar hotărârile ei erau definitive.

Două fraze îl aduceau de obicei pe Vultur-în-Zbor în culmea enervării. Una îi aparţinea Liviei Cramm. De fiecare dată când Deggle lăsa să-i scape vreo perlă neagră de înţelepciune de pe buzele-i taciturne, ea bătea din palme entuziasmată, ca o fetiţă la pubertate căreia i se arată ceva deocheat în spatele unui tufiş, şi exclama (entuziasmul făcând-o să-şi piardă accentul meticulos studiat) *Ai zice că-i taman dragul de Deggle*[10] *în persoană ăl de-ţi vorbeşte.* Şi se arăta extrem de încântată de ghiduşia jocului ei de cuvinte. Atunci Vultur-în-Zbor îşi zăvora gura şi îşi înăbuşea gândurile.

A doua îi aparţinea chiar lui Deggle. Insul venea şi pleca pe drumul său neştiut, se fâţâia când înăuntrul, când în afara vilei doamnei Cramm de pe coasta sudică a Maurispaniei şi, de fiecare dată când pleca, îşi flutura mâna fără să zâmbească şi spunea „Etiopia!”.

Era o glumă complicată şi afurisită, inspirată de numele arhaic al acelui tărâm istoric înţărcuit şi ascuns (Abisinia… Pe curând[11]), şi-l scotea din minţi pe Vultur-în-Zbor de fiecare dată când era rostită.

Etiopia. Etiopia. Etiopia.

Deggle îl făcea pe Vultur-în-Zbor să se întrebe dacă-şi putea îndura destinul ales.

De-acum stătea cu Livia Cramm şi era gigoloul ei personal de douăzeci şi cinci de ani. Motivaţia lui era foarte simplă: avea mai mult timp decât oricine în univers, dar nu avea bani. Ea avea foarte mulţi bani şi foarte puţin timp. Astfel, sacrificând o mică parte din timpul său, avea posibilitatea de a câştiga o mare parte din bănetul ei. A fost cea mai cinică hotărâre a lui, una născută din disperare, din viitorul perspectivelor moarte, care-i râdeau în nas atunci când doamna Cramm îl zărise în Phoenix. S-ar fi simţit foarte vinovat din pricina asta dacă n-ar mai fi fost ceva: nu-i plăcea de Livia Cramm.

Când l-a întâlnit prima dată pe Vultur-în-Zbor, Livia avea patruzeci şi cinci de ani şi la vremea aceea era o frumuseţe apusă, dar care încă mai emana o atracţie sexuală zdravănă şi un magnetism considerabil. Acum, la şaptezeci de ani, atracţia sexuală dispăruse. Magnetismul se transformase într-o cramponare neplăcută şi claustrofobică. L-a prins cu înfrigurare în gheare pe Vultur-în-Zbor, ca şi când nu ar mai fi vrut să-i dea drumul până când nu i-ar fi murit în braţe, aşa cum făcuse şi nejelitul domn Oscar Cramm cu mulţi ani în urmă. În public mâi- nile ei ca nişte gheare scheletice nu-l slăbeau niciodată, în intimitate stătea veşnic cu capul în poala lui şi-şi strângea picioarele cu mâinile până când i se albeau încheieturile. În pat îl apăsa cu atâta putere, încât adesea îl lăsa fară suflare. Dacă-l vedea vorbind cu alta, se repezea la ei şi, cu o voce dogită, le arunca insulte izbitor de vulgare, care o făceau pe biata femeie să fugă cât vedea cu ochii. Apoi Livia îi cerea scuze lui Vultur-în-Zbor, încercând să pară o fetiţă sfioasă (o privelişte care-ţi făcea greaţă), şi spunea:

— Îmi pare rău, iubire. Ţi-am cam stricat cheful, nu?

De doamna Cramm nu puteai scăpa.

Deggle apăruse pe scenă destul de recent: acum vreo optsprezece luni. Asta făcuse traiul şi mai insuportabil, pentru că acum Vultur-în-Zbor nu mai era nici măcar cel care o ajuta pe Livia să hotărască următorul pas din mărunta şi mereu muribunda ei viaţă. Era doar un simbol al puterii ei de atracţie, o întruchipare a frumuseţii fizice bărbăteşti, iar gândirea nu făcea parte din îndatoririle sale. Era refugiul ei în faţa rafalelor singuratice ale bătrâneţii.

— Vulturul meu nu îmbătrâneşte niciodată, spunea ea cu mândrie. Uitati-vă la el: are cincizeci şi unu de ani (Vultur-în-Zbor o minţise asupra vârstei pe care o avusese când se întâlniseră) şi nu-i dai nici o zi peste treizeci. Ce minuni poate face o tăvăleală bună!

Cunoscuţii ei mai politicoşi replicau:

— Nu e singurul, Livia. Şi tu eşti incredibilă, o ştii prea bine.

Aici şi voia de fapt să ajungă prin comentariul ei. Cunoscuţii erau din ce în ce mai puţini.

Singura sursă de contact uman normal permisă lui Vultur-în-Zbor era, bineînţeles, Nicholas Deggle. Se simţea atât de sufocat şi atât de îngrădit de posesiva doamnă Cramm, încât de multe ori se folosea de respectiva sursă, încerca să-şi spună că îl trata pe Deggle ca pe o târfa socială, în acelaşi fel în care el era târfa sexuală a Liviei, dar cel ce obţinea în mod sistematic mai mult din aceste contacte era tot Deggle, aşa că lucrurile nu stăteau cum credea el.

Deggle zăcea întins pe o canapea acoperită cu brocart.

— Aici nu mai încape nici un strop de îndoială, a rostit el tărăgănat. Livia Cramm este un monstru.

Vultur-în-Zbor n-a spus nimic.

— *La Femme-Crampon,* a spus Deggle şi a râs ascuţit, în falset.

— Ce?

— Dragul meu Vultur, abia acum mi-am dat seama. Ştii în ghearele cui ai căzut?

Se prăpădea de râs la propria-i glumă ininteligibilă. Vultur-în-Zbor i-a cântat în strună:

— Continuă. Spune-mi cine este.

— Păi, dragule, *c'est la Femme-Crampon.* Femeia crampon. Sau, cum ai zice tu, Bătrâna Mării! Băbătia în carne şi oase!

Se ţinea cu mâinile de burtă de atâta voie bună. (Eu stăteam întunecat la faţă şi tăceam. Erau momente când Deggle mă înspăimânta.)

— E foarte adevărat, a izbucnit el printre hohotele incontrolabile. E destul de bătrână. E destul de urâtă. Trăieşte pentru călătoriile pe mare. Agaţă tinerei rătăcitori ca tine, deşi tu nu eşti chiar atât de tânăr pe cât pari. Şi acum te-a prins în gheare şi-o să te stoarcă, o să te strângă şi o să te gâtuie până n-o să mai rămână nici un pic de suflu în trupul tău. Livia Cramm, spaima călătorilor! Păi, gândeşte-te numai. Te-a învăţat să iubeşti marea ca să-i fíe mai uşor să te domine! Sărman marinar! Sărman matelot drăgălaş ce eşti! Nu eşti decât un cadavru ambulant, ce duce Bătrâna în cârcă, iar ea te strânge cu picioarele, tare, tare de tot, ca un nod care se strânge atunci când încerci să scapi de el, se strânge puternic în jurul, ha, ha, în jurul traheii… Eu nici nu m-aş mai strădui să lupt, a sfârşit el, ştergându-şi lacrimile.

Şi iată o altă conversaţie cu Nicholas Deggle:

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu bătrânul Oscar Cramm?

— Nu prea, a răspuns Vultur-în-Zbor.

Avusese prea multe alte lucruri despre care să se întrebe.

— N-a avut niciodată nici cea mai mică şansă în faţa bătrânei devoratoare de bărbaţi, a spus Deggle. Ştii, se spune că s-a prăpădit în timp ce făcea dragoste cu ea. Mă întreb dacă avea urme de muşcături pe gât.

— Vrei să spui…? a început Vultur-în-Zbor.

— Poate că da, a zâmbit Deggle. Nu era chiar atât de bătrân, să ştii. Acum, dacă Livia ar crede că şi tu ai îmbătrânit puţin, poate că i-ar trece prin cap să facă o schimbare.

— N-ai absolut nici un motiv… a început Vultur-în-Zbor, dar Deggle l-a întrerupt din nou.

Era surprinzător cât de puţine propoziţii reuşea să ducă până la capăt Vultur-în-Zbor în conversaţia sa cu acest zâmbăreţ întunecat.

— Vreau doar să spun, a zis Deggle, că, dintr-un motiv necunoscut, mă simt destul de legat de tine. Nu mi-ar plăcea să văd că ţi se întâmplă ceva rău, frumuşelule.

După această discuţie Vultur-în-Zbor s-a trezit că o urmăreşte pe doamna Cramm, iar atunci când picioarele ei îl sufocau sau braţele ei îl sugrumau, îşi amintea de moartea lui Oscar Cramm şi se tulbura. Fapt care-i afecta adesea îndeplinirea îndatoririlor sexuale, iar în acele momente o vedea pe Livia Cramm încruntându-se gânditoare şi strângând din buze, după care îl asigura că n-avea nici o importanţă. Sorbea din cana cu apă pe care o ţinea întotdeauna pe noptieră, înconjurată de armata ei de pastile, îi întorcea spatele şi se culca.

Într-o noapte Vultur-în-Zbor a avut un vis ciudat. Mâinile scofâlcite ale Liviei Cramm erau înţepenite ca o menghină în jurul grumazului lui, iar degetele ei îl apăsau, îl apăsau… În vis el dormea şi s-a trezit tot în vis, cu senzaţia că viaţa îi era stoarsă din trup. Atunci s-a zbătut, s-a zbătut ca să scape cu viaţă şi, în timp ce făcea asta, Livia se transforma încontinuu în tot soiul de chestii umede, puturoase, diforme şi lunecoase. El n-o putea prinde şi în tot acest timp strânsoarea ei devenea tot mai aprigă. Chiar înainte să leşine, a reuşit să rostească următoarele cuvinte:

— Eşti bătrână, Livia. O hoască bătrână. N-o să mai găseşti niciodată pe altcineva.

Dintr-odată (acum nu mai vedea nimic, doar negru înaintea ochilor) strânsoarea a slăbit. Vultur-în-Zbor a auzit vocea Liviei spunând:

— Da, vulturul meu, pasărea mea în zbor. Da. Când s-a trezit, a găsit-o pe Livia Cramm moartă, cu amândouă mâinile înţepenite ca nişte gheare în jurul propriului ei gât. Cana cu apă era răsturnată, iar

grămada de pilule considerabil micşorată.

Abia mai târziu în dimineaţa aceea Vultur-în-Zbor a descoperit că preţioasa lui sticluţă, fiola cu lichid albastru, dătător de linişte, dispăruse. S-a dus să-i ceară socoteală lui Deggle, care stătea întins, ca de obicei, pe canapeaua acoperită cu brocart din camera de lucru, cu veşnicele sale veşminte întunecate, potrivite măcar de data asta cu situaţia.

— Livia nu părea genul care să se sinucidă, a spus el.

— Care-i genul ăla, prostule? a întrebat Deggle. Era bătrână.

— Nu ştii nimic despre o oarecare sticluţă dispărută, aşa-i? a întrebat Vultur-în-Zbor.

— Eşti tulburat, i-a zis Deggle. Ştii că-mi placi. Ceea ce-ţi trebuie ţie acum, băiete, e să te rupi de toată povestea asta. Ia tu iahtul. Pluteşte spre, ha, ha, albastru.

Ce-i poţi spune unui om care ar putea sau nu să fie un ucigaş, care poate că ţi-a salvat viaţa sau poate că nu?

— Chiar că te ţii uimitor de bine, a zâmbit Deggle. Probabil că ai un înger păzitor.

Vultur-în-Zbor s-a gândit: *Sau un diavol.*

Testamentul îmi lăsa mie banii, iar lui Deggle iahtul. Verdictul oficial a fost sinucidere.

Din moment ce Deggle nu voia iahtul, iar eu îmi doream cu disperare să plec, i-am acceptat oferta şi am pornit-o pe mare, singur pentru prima dată într-un sfert de secol, îndreptându-mă spre porturi necunoscute.

ŞASE

El era leopardul care şi-a schimbat petele, el era şarpele care şi-a schimbat pielea. El era nisipurile mişcătoare şi fluxul înşelător. Era schimbător ca cerul, ciclic precum anotimpurile, nenumit ca sticla. El era Cameleon, copilul lăsat de elfi în locul altuia, totul pentru toţi şi nimic pentru nimeni. Devenise una cu duşmanii săi şi îşi mâncase prietenii. Era ei toţi şi nici unul anume.

El era vulturul, prinţul păsărilor, şi mai era şi albatrosul. Ea i s-a agăţat de gât şi a murit, iar marinarul a devenit albatros.

Neavând prea multe opţiuni, el a supravieţuit, împin- gându-şi pe roţi ambarcaţiunea dintr-un ţărm într-alt ţărm necunoscut, câştigându-şi traiul şi umplându-şi orele goale ale zilelor pustii din anii sterpi. Mulţumire fără rost, realizare fără ţel – iată paradoxurile care-l înghiţeau.

Vedea lucruri care le scăpau din vedere majorităţii oa- menilor într-o

întreagă viaţă obişnuită. A văzut:

O plajă pe care o fecioară goală fusese legată la stâlpul infamiei, iar furnici uriaşe i se urcau pe coapse, îndrep- tându-se spre destinaţia lor. I-a auzit ţipetele şi a plutit mai departe.

Un om ce îşi exersa vocea pe vârful unei stânci: voci înalte, tânguitoare, voci joase şi grave, voci subtile, insinuante, voci stridente şi dogite, voci îndulcite de durere, voci scânteind de râs, vocile păsărilor şi cele ale peştilor. L-a întrebat pe om ce făcea (cum tot a trecut pe-acolo). Omul i-a răspuns – şi fiecare vorbă de-a lui era vorba unei făpturi diferite:

— Caut o voce potrivită cu care să vorbesc.

În timp ce striga astfel, omul s-a aplecat în faţă, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut. Strigătul său a fost pe o singură voce. Dar stâncile de pe ţărm au spart-o şi-au destrămat-o iar în fâşii în locul lui.

Un cerşetor ce tremura de foame pe o plută şi peştii care săreau din ocean în blidul cerşetorului şi mureau pentru el.

Balene ce se împerecheau.

Şi multe alte lucruri. Dar nicăieri pe mări, cu toată liniştea apelor, cu toate minunile de dincolo de orizontul lichid şi curbat, n-a putut să-şi vadă sau să-şi adulmece sau să-şi simtă propria moarte.

Moartea: un fluid albastru, albastru ca marea, dispărut pe gâtlejul unui monstru. Nu-i mai rămânea decât să supravieţuiască. Dezbrăcat de trecutul său, părăsind limba strămoşilor săi pentru limbile arhipelagurilor lumii, părăsind obiceiurile strămoşilor pentru cele ale locurilor prin care rătăcea, părăsind orice speranţă legată de idealuri în faţa idealurilor schimbătoare şi contradictorii pe care le întâlnea, el trăia făcând ceea ce îi fusese dat să facă, gândind ceea ce fusese instruit să gândească, fiind ceea ce era de dorit să fie, sperând doar ceea ce îi era permis şi făcându-le pe toate cu atâta măiestrie, cu atâta talent înnăscut, încât oamenii care-l întâlneau îşi spuneau că era astfel din propria lui voinţă şi îl îndrăgeau pentru asta. A iubit multe femei – căci îi era foarte uşor să se adapteze nevoilor şi plăcerilor oricărei femei.

De câteva ori şi-a schimbat numele pe care îl spunea oamenilor. Chipul lui arăta în aşa fel şi pielea lui arăta în aşa fel încât în multe locuri trecea drept localnic. Şi apoi chiar trecea mai departe, folosind în avantajul său ceea ce altădată fusese blestemul său. Schimbarea numelui îi era necesară dacă voia ca nemurirea lui să treacă neobservată. Şi tot această nemurire îl făcea să se deplaseze mereu, în căutare de locuri unde să fie neştiut sau uitat.

A omorât rebeli pentru un tiran. A denunţat tirania într-un stat liber.

Printre carnivori a lăudat virtuţile dătătoare de puteri ale cărnii. Printre vegetarieni a vorbit despre puritatea spirituală pe care o aduce refuzul de a mânca acea carne. Printre canibali şi-a devorat un tovarăş.

Deşi de felul lui era un om bun, a lucrat un timp pe post de călău, perfecţionându-şi arta mânuirii toporului şi cuţitului. Deşi credea despre

sine că e bun, a trădat multe femei. Prea puţine l-au părăsit: întotdeauna el pleca primul.

După un timp şi-a dat seama că nu învăţase absolut nimic. Multele, numeroasele lui experienţe, mulţimea de oameni şi nenumăratele sale crime îl pustiiseră, lăsând din el un rânjet fără chip. Acum nu mai era decât un gest de încuviinţare, o plecăciune de supunere.

Trupul lui a continuat să arate perfect. Mintea nu i-a slăbit niciodată. Trăia mereu, iar şi iar, aceeaşi zi fiziologică. Trupul său: un imperiu fără un soare care să apună.

Într-o zi, cum plutea spre niciunde, a zis cu voce tare:

— Vreau sâ-mbătrânesc. Nu să mor – să-mbătrânesc. Un pescăruş i-a dezvăluit cu un ţipăt ridicolul acestor cuvinte.

Vultur-în-Zbor şi-a început căutarea lui Sispy şi a Prepelicarului pe cât de metodic a putut. A navigat înapoi spre Amerindia şi şi-a croit drum către Axona şi Phoenix, de unde ar fi putut să le ia urma. Dar nu a ajuns nicăieri. Sispy şi Prepelicarul nu păreau să fi călătorit deloc. Pur şi simplu dispăruseră.

— Sispy? spuneau oamenii din Phoenix. E vreun nume străin aşa, mai ciudat?

Atunci Vultur-în-Zbor a renunţat la orice încercare de căutare metodică. A navigat pe mări, canale, râuri, lacuri, oceane şi oriunde l-a purtat barca sa, întrebând oriunde poposea dacă ştia cineva ceva despre neguţător sau despre sora lui.

Îşi dădea seama că era aproape inutil. Cei doi puteau fi oriunde pe glob. Poate că îşi luaseră alte nume. Poate că se înecaseră sau poate că muriseră de alt gen de moarte violentă. Poate că nici nu mai erau împreună.

Doar două lucruri îl făceau să continue. Primul era convingerea că doar Sispy putea şti dacă exista vreo metodă, nu să moară, ci să-şi aducă trupul la stadiul normal, vulnerabil, al trupurilor umane. Să i se permită să îmbătrânească.

Al doilea era mesajul pe care Sispy i-l transmisese prin Prepelicar la prima sa apariţie:

Spune-i fratelui tău Născut-din-Moarte că toţi vulturii ajung în cele din urmă la cuib şi toţi marinarii ajung la ţărm.

Sispy spusese asta încă dinainte ca Joe-Sue să devină Vultur-în-Zbor şi cu ani buni înainte ca el să aibă habar ce înseamnă să navighezi pe mare. Poate că Sispy a prezis ceva din viitorul meu, s-a gândit Vultur-în-Zbor marinarul.

Nu erau destule motive ca să fie optimist, dar tot era ceva.

Şi-a amintit o altă vorbă de-a lui Sispy: *Pentru cei care nu vor să folosească albastrul nu există decât un singur loc pe care-l ştiu.*

Vultur-în-Zbor şi-a tot repetat ferm, iar şi iar: există un astfel de

loc. E doar o chestiune de timp până o să-l găseşti şi vei şti când l-ai găsit, pentru că locuitorii lui vor fi la fel ca tine. Tineri sau bătrâni, nu-şi vor putea feri ochii de mine. Ochi ca ai mei, care au văzut totul şi nu ştiu nimic. Ochii supravieţuitorului.

Dar anii au trecut. Apoi alţi ani. Şi alţi ani.

Vultur-în-Zbor începea să se întrebe dacă era întreg la minte. Poate că n-a existat niciodată un Sispy, nici un Prepelicar, un Şaman sau un Phoenix, poate nici chiar o Livia Cramm sau un Deggle. Da. Nebunia explica totul. Era nebun.

Aşa că atunci când iahtul lui a intrat în portul de-acasă, portul X, pe coasta maură a Maurispaniei, ochii îi erau sticloşi şi goi.

Se gândea să se sinucidă.

ŞAPTE

Nicholas Deggle stătea pe o balustradă a pontonului, înalt şi negru, cu un zâmbet neobişnuit de răutăcios jucându-i pe buze.

— Sunt convins că ai avut parte de o călătorie plăcută, frumuşelule, i-a spus el. Vântul a fost prielnic? Nici prea puternic? Nici prea slab? Mă tem că nu sunt expert în treburile astea.

Vultur-în-Zbor a ridicat încet capul. Acum ştia că e nebun.

— Deggle, a spus el.

— Acelaşi. Nimeni altul. Nu accept înlocuitori, a zis Deggle. Lasă-mă să-ţi spun numai o vorbă la urechea ca o scoică: nu mi se mai zice aşa. Ştii, timpul zboară şi numele odată cu el.

— Da, a răspuns amuzat Vultur-în-Zbor.

— De fapt mi se zice Lokki. Marele Lokki, la ordinele dumneavoastră. Demonstraţii fenomenale de prestidigitaţie, fenomenal realizate. Vai de mine, câte mai are omul de-ndurat în vremuri de restrişte! Vremuri grele. Adevărul e că am devenit propriul meu descendent sau propriul meu strămoş, în funcţie de perspectiva istorică. Problemele legale au fost enorme. În orice caz, am avut grijă să-mi tot las moştenire propria barcă, aşa că îţi mulţumesc c-ai adus-o înapoi.

— Pentru puţin, a rostit Vultur-în-Zbor.

— Lokki, a precizat Deggle, rulând „l”-ul. E un nume bun, nu ţi se pare? Ecouri ale bătrânului Nord şi aşa mai departe. Conferă reprezentaţiei un fel de respectabilitate artistică. Păcat de Livia, nu-i aşa? Sunt sigur c-ai făcut bine plecând în felul acela. Pentru tine trebuie să fi fost un şoc pe cinste să te trezeşti… cu tot bănetul acela aşa, dintr-odată. Acum te simţi mai bine, sper.

Ochii.

Ochii lui Deggle: ochii unui supravieţuitor, plini de o licărire fără

vârstă.

— Deggle, dacă…

Deggle era şi acum un maestru al întreruperilor. A fluturat o mână plină de inele.

— Te rog, dragule! Doar ţi-am zis. Spune-mi totuşi Lokki. Oamenii te-ar putea *auzi.*

— Lokki. Dacă încă mai eşti aici după tot acest timp, *trebuie să ştii ceva despre Sispy*.

Deggle a ridicat capul. Părea încurcat.

— Sispy, s-a gândit el. Sis-piii. Ce-i asta, bătrâne Vultur? Vreo supă? Sună al naibii de cunoscut.

— Ştii prea bine. Sispy. Sispy, neguţătorul ambulant. Cel cu sticlele, Lokki. Sticluţa albastră. Ţi-o aminteşti pe Livia.

Vultur-în-Zbor se străduia să pară ameninţător, dar Deggle a râs fericit.

— Mmm, a zis. Desigur, Livia – prin care înţeleg că te referi la doamna Livia Cramm, văduva lui Oscar Cramm, regele tinichelei – e moartă de extrem de multă vreme. Mult înainte să mă nasc eu, bineînţeles. Dacă ilustrul meu strămoş, Nicholas Deggle, ar mai fi în viaţă, sunt sigur că el ar şti exact la ce te referi.

A scos un zâmbet superb. Ca şi Deggle, Vultur-în-Zbor şi-a adus aminte.

— Atunci, a spus el, pot să-ţi ofer ceva de băut?

Marele Lokki trăia într-o caravană, la marginea oraşului X. Mai erau pe-acolo un cal între hulube şi o asistentă a magicianului, extrem de frumoasă şi foarte proastă.

— Lotti, i-a explicat Deggle cu un aer stânjenit. Lokki şi Lotti, înţelegi.

În sufletul lui Vultur-în-Zbor se aduna frustrarea, frustarea acumulată timp de secole.

— Deggle, a spus el, neluând în seamă protestul neliniştit al Marelui Lokki, cred că e timpul să încetezi să mă mai prosteşti.

— Dar, dragule, i-a zis Deggle – iar acum ochii săi nu mai scânteiau –, e atât de uşor!

Vultur-în-Zbor era cât pe ce să comită un act violent, când Deggle a spus brusc:

— Şterge-o, Lotti.

Limbajul lui părea caracterizat de scăpări accidentale, calitatea lui fiind redusă în aşa fel încât să se potrivească la noul lui stil de viaţă. O Livia Cramm nu mai avea cum să fi existat de mult, foarte mult timp. În orice caz, Lotti a şters-o afară, ca să stea la taclale cu calul, care astfel se putea simţi superior din punct de vedere intelectual măcar uneia din fiinţele umane.

Deggle zise:
— Cred că de-acum eşti pregătit pentru insula Calf.

Vultur-în-Zbor nu a înţeles pe deplin sau nu a crezut ce i-a spus Deggle despre „deschiderea unei porţi” către insulă. Se pare că fusese nevoie de secole întregi de încercări şi chiar şi acum putea fi periculos. Dar, în ciuda uimirii, nu-i păsa. Acolo se afla, fară îndoială, limanul despre care vorbise Sispy, aşa că era în mod cert locul ce îi fusese destinat.

Doamna Cramm spusese că destinul lui era să fie condus de alţii, iar sufletul îi era plin de ceva ce se învecina cu ura faţă de Sispy, cel care, cu mult timp în urmă, îi stricase întreaga viaţă cu un singur gest. S-a trezit că doreşte nu numai eliberarea din lanţurile nemuririi, ci şi un fel de răzbunare.

A doua zi dimineaţa a ieşit la o plimbare, singur, pe dealurile de lângă X. Îşi lua la revedere de la lume, pentru că, dacă fie şi numai jumătate din ce-i spusese Deggle era adevărat, atunci avea toate şansele să n-o mai vadă niciodată.

După-amiază a coborât pe ponton şi şi-a pregătit iahtul de plecare. Deggle tot mai susţinea că lui nu îi trebuie. Seara Deggle şi Lotti au venit să-l conducă.

— Seara e momentul cel mai prielnic ca să încerci să treci, i-a spus Deggle.

I-au făcut cu mâna.

— Deggle, a spus Vultur-în-Zbor în timp ce se pregătea să plece, mi-ar plăcea să aflu ce te motivează.

— Ei bine, a dat din umeri magicianul cu un zâmbet răutăcios, poate că nici eu nu-l plac prea tare pe prietenul tău Sispy. Pe de altă parte, poate că-l plac.

— Paaa! a chiţăit Lotti.

— Etiopia, a spus Deggle.

Vultur-în-Zbor nu-şi mai dădea seama dacă e sau nu nebun, nici dacă acceptase atât de repede povestea lui Deggle, fără s-o pună la îndoială, şi fusese aşa de dornic să-i urmeze instrucţiunile, în ciuda avertismentelor privind pericolul fizic, tocmai ca să aibă o scuză pentru faptul că voia să-şi pună capăt zilelor. Făcea, îşi spuse el, singurul lucru pe care-l mai putea face.

— Toţi merg acolo, îi spusese Deggle. Şi e alegerea lor, pentru că aleg nemurirea. În ceea ce te priveşte, tu urmăreşti cu totul altceva: bătrâneţea. Decăderea fizică. Şi, probabil, moartea. Ar trebui să intri tare în ei, frumuşelule. Ca să nu mai vorbim de profeţia bătrânei Livia.

Chicotele lui Deggle s-au auzit mult timp după aceea.

Mediterana era liniştită, întunecată şi calmă. Nici o adiere. Un cer senin. Stele. Vultur-în-Zbor a aţipit o clipă. Când s-a trezit, a simţit o

rafală de vânt izbindu-l în faţă, un nor năpustindu-se pe deasupra capului său, o descărcare electrică în aer. De-acum stătea drept, în picioare, şi se străduia să-şi împiedice ambarcaţiunea să se frângă sub forţa uraganului, când, aproape pe nesimţite, a fost cuprins de ameţeală şi a căzut din iaht, din iahtul lui Deggle, în marea furioasă. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost un bubuit asurzitor… ca bătaia unor aripi atotputernice.

Câteva secunde mai târziu a căzut printr-o gaură din Mediterana în cealaltă mare, nu-chiar-Mediterana, şi a fost dus înspre plaja ceţoasă la primele raze ale dimineţii, în momentul în care domnul Virgil Jones se legăna în balansoar.

Când Vultur-în-Zbor a ajuns pe insula Calf, trupul său avea treizeci şi patru de ani, trei luni şi patru zile. Trăise în total şapte sute şaptezeci şi şapte de ani, şapte luni şi şapte zile. Un calcul rapid ne arată că încetase să îmbătrânească acum şapte sute patruzeci şi trei de ani, patru luni şi trei zile.

Era un om obosit.

OPT

— Într-un moment ca acesta, spuse Virgil Jones, ar fi necesar să facem cunoştinţă. Ce-ai zice să serveşti o cană aburindă din ceaiul de ierburi al doamnei Dolores O'Toole, dacă tot e vremea ceaiului? Să nu se spună niciodată că în casa O'Toole nu erau respectate bunele maniere.

— Am pe mine o rochie, spuse cu uimire Vultur-în-Zbor.

— Într-adevăr, îi răspunse Virgil Jones. Dă-mi voie să-ţi explic. întotdeauna există o explicaţie raţională, după cum se spune – sau, mă rog, cum se spunea.

— Vă rog, rosti Vultur-în-Zbor, pipăindu-şi capul, care îi zvâcnea.

— A, da, zise Virgil Jones. Capul. Mă aştept să te doară şi nu-i ceva cu totul neaşteptat, dacă îmi dai voie să folosesc pe moment o tautologie. Capetele pe jumătate înecate protestează într-un fel anume, s-ar putea spune chiar printr-o durere de burtă, deşi e evident că acum nu e vorba despre burta ta. Te bucuri, domnule, de neţărmurita mea simpatie şi de ocazia de a servi un ceai de rădăcini, în cazul unor astfel de afecţiuni doamna O'Toole îşi pune toată nădejdea în rădăcina săgeţelei. Merge de-a dreptul în miezul afecţiunii şi, zdrang!, eşti vindecat.

— Rochia, zise Vultur-în-Zbor, ridicându-se în capul oaselor până ajunse ca un briceag, cu picioarele odihnindu-i-se de-a lungul rogojinei de papură, iar bustul şi capul ridicate şi aplecate în faţă, întrebător, spre mijlocul camerei, sprijinite cu un braţ amorţit.

— Haide, haide! sări Virgil Jones. Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş încerca încă să stau la verticală. Orizontala este o poziţie mult mai potrivită pentru recuperare. M-am întrebat adesea dacă acele cazuri tragice de oameni îngropaţi de vii nu s-au întâmplat cumva din această cauză: au fost plasaţi la orizontală ca să fie ajutaţi să-şi revină, dacă mă-nţelegi. Ar trebui, poate, să fim îngropaţi în picioare, dacă-mi permiţi această scurtă incursiune în necrologie. A fost o biată glumiţă nevinovată, fără nici o intenţie morbidă, şi sper că n-ai luat-o în sensul respectiv.

— Rochia, spuse Vultur-în-Zbor.

— O, scuzele mele sincere dacă am dat impresia că evit să vă răspund! spuse Virgil Jones. Departe de mine gândul, domnule, departe de mine! Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să elucidez problema rochiei. Adevărul e că în ultimul timp numărul partenerilor de conversaţie mi-a fost destul de limitat, iar ocazia de faţă este pur şi simplu irezistibilă. Problema rochiei este un fleac. Realitatea e că atunci când te-am pescuit din mare, veşmintele dumitale erau un pic jilave, ca să nu zic ude – ca să nu zic de-a dreptul fleaşcă. Şi adevărul e că propria mea garderobă pare a fi oarecum limitată. Aşa că, una peste alta, ne-am gândit că soluţia cea mai bună ar fi, dacă mă-nţelegi, să folosim unul din veşmintele doamnei O'Toole. Te rog să accepţi scuzele noastre nesfârşite dacă te-am făcut să te simţi stânjenit. Dar te asigur că regulile decenţei nu au fost încălcate, iar doamna O'Toole a părăsit încăperea în timpul procesului de dezbrăcare.

— Sunt convins, zise Vultur-în-Zbor, încercând să-l liniş- tească pe omul cel vorbăreţ şi surescitat şi, amintindu-şi regulile de bună purtare, continuă: Vă datorez mulţumirile mele, domnule, pentru că mi-aţi salvat viaţa. Numele meu este Vultur-în-Zbor.

— Virgil Beauvoir Chanakya Jones, la dispoziţia dum- neavoastră, rosti domnul Jones, încercând să facă o plecăciune din mijloc, pe care o duse la capăt cu oarecare dificultate, având atât de multă carne stânjenitoare asupra persoanei dumisale. Doamna O'Toole va veni şi dânsa imediat, mărturisi el. E pe plajă. Îmi aduce balansoarul, pe care nu l-a putut căra înapoi din pricina faptului că te luase pe dumneata pe umeri.

Probabil că Vultur-în-Zbor nu reuşi să-şi ascundă uimirea, pentru că domnul Jones adăugă în grabă:

— După cum observi, acum stau jos. Dac-ar fi să stau în picioare, ai vedea de ce nu pot căra eu însumi scaunul. Cureaua mea, ştii. Serveşte drept legătură. Dar, în mod cu totul tragic, făcând ea asta, eficienţa pantalonilor mei e oarecum diminuată.

Nu părea o explicaţie prea bună, dar, în fond, asta nu era treaba lui Vultur-în-Zbor.

— Întocmai, spuse el şi observă singur – nu pentru prima dată – tendinţa de a adopta felul de a vorbi şi ticurile verbale ale altora.

Capul îi aminti că există. Se întinse la loc pe rogojină.

— Cred c-aş vrea ceaiul ăla de rădăcini, spuse el.

Domnul Jones se ridică trudnic, ţinându-se de pantaloni. Se mişcă prin cameră, clipind în direcţia şemineului, acolo unde o oală mică atârna deasupra jarului scânteietor.

— Îl ţine cald, spuse el, apoi adăugă: Blestemăţie! Tocmai răsturnase o măsuţă scundă, de răchită. La locul accidentului piesele unui puzzle mare se împrăştiară la întâmplare de jur împrejur.

— Mare drăcovenie! continuă să înjure domnul Jones. Ziua în care mi-am spart ochelarii a fost una neagră pentru umanitate. Vă cer iertare pentru ocări, domnule Vultur, dar disfuncţiile corporale sunt o permanentă sursă de iritare, nu vi se pare?

— Deci vă place să jucaţi puzzle.

— Să joc? Domnule Vultur, eu le construiesc. În toţi aceşti ani solitari ele mi-au fost singurul stimulent. Într-o zi, sper, voi fi destul de bun la astfel de lucruri. Deocamdată abilitatea mea de a le construi depăşeşte cu mult talentul de a le reconstrui. Iar miopia nu mă ajută nici ea prea mult. Vai de mine, zdrobitor calificat de lentile!

Bărbatul turnă ceaiul de rădăcini într-un castron şi-l aduse, mai-mai să alunece pe piesele de puzzle împrăştiate, apoi se aşeză din nou lângă Vultur-în-Zbor.

Ce ciudat, se gândi Vultur-în-Zbor, ca o încăpere sără- căcioasă ca aceasta să creeze o atmosferă atât de confortabilă, de prietenoasă. Camera în care stătea era un pic mai arătoasă decât interiorul unei cocioabe. Două rogojini de papură plasate la o oarecare distanţă, dintre care una purta in prezent povara trupului său slăbit, erau aşezate pe o podea de pământ – dar o podea măturată meticulos. Mătura, un mănunchi de crengi, era rezemată leneş de un perete. Pereţii erau făcuţi din buşteni acoperiţi cu noroi uscat, iar acoperişul la fel. Un şemineu şi o măsuţă joasă, de răchită, răsturnată. Câteva oale. Într-un colţ îndepărtat un cufăr vechi. Nimic pe pereţi. Nici un fel de ornament nicăieri. Era ceva la fel de departe de reşedinţa somptuoasă, să zicem, a Liviei Cramm pe cât de îndepărtată era China. Şi totuşi era prietenoasă.

Zgomote de afară: ciripitul păsărilor. Un foşnet de arbuşti stufoşi. Urletele sporadice, îndepărtate, ale vreunui câine sălbatic. Nici o urmă de paşi, nici un semn al prezenţei umanităţii. O fereastră cu un petic de sac pe post de geam, fluturând în vânt. O uşă acoperită în acelaşi fel. Era lo- cuinţa unui sălbatic, a unui naufragiat. Virgil Jones se integra în acea încăpere la fel de bine ca un elefant într-o solniţă.

Insul stătea aşezat îndatoritor pe podea, având pe el un costum închis la culoare şi învechit. Purta un melon pe cap şi un lanţ de aur

pus de-a curmezişul vestei. (Nu avea însă nici un ceas de aur la capătul lui.) Într-un anume fel, se gândi Vultur-în-Zbor, în aceste locuri prea puţin atrăgătoare el păstra un aer de demnitate. Miop, stângaci, vorbăreţ, mare-n limbă, mustind de demnitate, cu măreţia rănită a săracilor. Lui Vultur-în-Zbor îi amintea de o locomotivă veche văzută odată, la vremea ei un uriaş debordând de aburi, dar care acum ruginea pe o linie moartă. Aparenţa puterii dezminţind realitatea. Un gigant înţepenit. Billy pufăitorul. Vultur-în-Zbor îşi termină ceaiul de rădăcini, puse castronul jos şi adormi buştean.

— Foarte bine, murmură Virgil Jones. Refă-ţi puterile. Păsările îl aprobară, cântând prin copaci.

Când se trezi, dădu cu ochii de o altă faţă care-l fixa cu insistentă: fizionomia de maimuţă băzdată de riduri a lui Dolores O'Toole. În primul moment sări alarmat, dar apoi, pe măsură ce se dezmetici, îşi dădu seama că ceea ce el luase drept un rânjet plin de ură era de fapt un zâmbet. Dolores O'Toole era cea mai urâtă femeie pe care-o văzuse vreodată, îşi reveni.

— Pot să vă pun o întrebare stânjenitoare? îi zise el. Unde mă aflu?

— Bună întrebare, încuviinţă Virgil Jones.

— Printre prieteni, îl linişti Dolores O'Toole, rânjind cu simpatie.

Vultur-în-Zbor se simţi foarte nedumerit.

NOUĂ

— Eşti la poalele muntelui, îi spuse Virgil Jones. Aceasta este insula Calf, iar muntele se numeşte muntele Calf. În realitate muntele reprezintă întreaga insulă.

— Sunteţi singuri aici? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Aici da. Da, aici suntem singuri. Relativ vorbind, spuse Virgil Jones. Mai simt, desigur, păsările şi puii şi câteva animale sălbatice inofensive.

— Vreţi să spuneţi că pe insulă nu mai sunt alte fiinţe umane?

— O, spuse Virgil Jones. Nu, nu pot spune asta cu mâna pe inimă.

— Nu, încuviinţă Dolores, nu cu mâna pe inimă. Vultur-în-Zbor avu impresia clară că amândoi vorbeau cu o anume şovăială.

— Atunci unde sunt? insistă el.

— Ah, spuse Virgil.

— Foarte departe, zise Dolores.

Pe Vultur-în-Zbor îl durea capul. Îi era rău. Cu greu găsea forţa necesară ca să stoarcă informaţii de la cuplul cu buzele cusute.

— Vă rog, zise el, spuneţi-mi unde. Virgil Jones păru să ia o hotărâre.

— Coasta muntelui, începu el, este în cea mai mare parte împădurită. Cred că mai există oameni care rătăcesc prin păduri, dar noi preferăm să fim singuri, aşa că n-aş putea spune cu mâna pe inimă unde sunt.

— Şi asta-i tot? întrebă Vultur-în-Zbor.

— N… n… nu, recunoscu Virgil.

— Mai sunt şi alţii, admise Dolores.

— Aveţi de gând să-mi vorbiţi despre ei? întrebă Vultur-în-Zbor, cu senzaţia clară că ţeasta i se spărgea într-un milion de ţăndări mici.

— O, nu vrei să ştii de ei! zise plin de speranţă Virgil Jones.

— Sunt complet neinteresanţi, îl asigură Dolores. Vultur-în-Zbor închise ochii.

— *Vă rog!* spuse el.

— Ne roagă atât de politicos! rosti cu disperare Dolores.

Aşa că i-au povestit.

De la Dolores a aflat că acel K era un oraş al celor netrebnici şi decăzuţi, oameni egoişti şi decadenţi, de care nici o femeie cumsecade n-ar fi vrut să se apropie. Doar că Vultur-în-Zbor nu era o femeie cumsecade. De la Virgil Jones a aflat ceea ce sperase să afle. Aici era locul de care vorbise Sispy. O insulă a nemuritorilor, cărora longevitatea li se păruse prea greu de suportat în lumea de-afară, numai că nu voiseră să renunţe la ea. Sub îndrumarea lui Sispy, veniseră pe muntele Calf, ca să stea între cei asemenea lor.

— Numele de Prepelicar vă spune ceva? a întrebat Vultur-în-Zbor.

— Prepelicar, spuse Virgil Jones. (Pe faţa lui se citea oare îngrijorare sau concentrare?) Doamna este vreo prietenă de-a dumitale?

— E sora mea, răspunse Vultur-în-Zbor.

— Nu, zise Virgil Jones. Nu, nu-mi spune nimic. Mai târziu în noaptea aceea Vultur-în-Zbor şi-a dat seama că, probabil, răspunsul lui fusese o minciună. De unde ştiuse domnul Jones că Prepelicarul era numele unei femei?

Şi ceva şi mai important: de ce negase c-ar fi cunoscut-o?

***

Insistă asupra acestui lucru a doua zi dimineaţa.

— Dragă domnule Vultur, spuse Virgil Jones, cred cu tărie că ar trebui să-ţi foloseşti toate forţele în vederea refacerii sănătăţii. Ai fost extrem de slăbit în urma acelei întâmplări nefericite. Când te vei face bine, ai cuvântul meu că doamna O'Toole şi cu mine îţi vom răspunde la toate întrebările. Este o problemă complexă, aşa că aş fi mai liniştit dacă ai fi într-o formă cât mai bună.

— Tot ce vă cer, zise Vultur-în-Zbor, este un răspuns la o singură întrebare: sora mea şi domnul Sispy sunt pe această insulă? Vă asigur că răspunsul la această întrebare nu-mi va periclita sănătatea.

— Foarte bine, oftă domnul Jones, atunci răspunsul e da. Da, sunt aici. într-un fel. Iar de-acum nu voi mai spune nimic. Fă-te bine cât mai repede, dragă domnule Vultur.

Vultur-în-Zbor nu mai zise nici el nimic şi bău încă un castron cu ceai de rădăcini.

Dolores plecase şchiopătând să culeagă fructe şi ierburi. Virgil stătea la căpătâiul lui Vultur-în-Zbor, urmărind cu o gelozie prost ascunsă felul în care convalescentul aranja piesele de puzzle.

— Mă uimeşte îndemânarea dumitale, spuse el cu toată amabilitatea de care era în stare.

— Norocul începătorului, îl contrazise Vultur-în-Zbor. Se descurca într-adevăr foarte bine.

— Dolores şi cu mine suntem extrem de dornici să-ţi auzim povestea acum, că te simţi mult mai bine. Probabil că te-ai distrat de minune până să ajungi aici. Dar dacă stau să mă gândesc, poate că ar fi mai politicos dacă ţi-aş povesti întâi ceva despre noi, ca să te fac să te simţi în largul tău. Desigur, doar dacă vrei să afli câte ceva despre noi.

— Vă rog, spuse Vultur-în-Zbor şi mai potrivi încă vreo alte trei piese în puzzle.

Virgil Jones se încruntă.

— Cred că aia merge în capătul de sus, zise el puţin răstit.

Vultur-în-Zbor încercă: nu se potrivea.

— O, înţeleg! spuse Vultur-în-Zbor. Merge aici! Piesa se văzu instalată la locul ei, la capătul de jos al jocului.

— Ştii, întotdeauna mi-am dorit să fiu arheolog, spuse Virgil Jones, schimbând subiectul. Din nefericire, viaţa are un fel anume de a-ţi submina ambiţiile cele mai mari. Pictori cu vise de artist sfârşesc prin a zugrăvi pereţi. Sculptorii sunt siliţi să proiecteze toalete. Scriitorii devin critici sau jurnalişti. Arheologii, aşa ca mine, ajung gropari.

— Aţi fost gropar? îl întrebă Vultur-în-Zbor cu o uimire sinceră.

Dar i se păru nimerit: obişnuita expresie lugubră a domnului Jones se potrivea bine cu acea profesie.

— Pentru un timp, răspunse domnul Jones. Pentru un timp. înainte ca evenimentele să conspire pentru a mă aduce aici. Era o muncă destul de plăcută, cel mai plăcut aspect al ei fiind acela că toţi cei întâlniţi erau fericiţi. Cadavrele erau destul de mulţumite şi tot aşa erau şi cei în doliu. Vederea atâtor lacrimi de bucurie, atât de generos vărsate, reprezenta pentru mine o sursă de permanentă alinare.

— E o remarcă foarte cinică, spuse Vultur-în-Zbor.

— Vai, sărmane Yorick! zise Virgil Jones.

Viermii îi făcuseră romantismul praf de mult prea mult timp.

În tăcerea care a urmat Vultur-în-Zbor a aşezat la locul lor toate piesele rămase din puzzle, în afară de ultimele trei.

— Un gropar n-are cine ştie ce treabă pe muntele Calf, spuse Virgil Jones. Aşa că am revenit la dragostea mea adevărată – contemplaţia.

— Şi Dolores? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Ah, Dolores! Asta-i o poveste tristă. Să iubeşti atât de mult viaţa, purtând povara unui astfel de handicap fizic… Părerea mea e că locuieşte singură, adică împreună cu mine, pentru că îşi dă seama că nu poate iubi fiinţele omeneşti decât în absenţa lor.

— Ultima piesă nu se potriveşte, spuse Vultur-în-Zbor. Virgil Jones zâmbi satisfăcut.

— Asta e mica mea farsă, zise el. Jocul nu poate fi încheiat.

ZECE

În timp ce Virgil Jones şi Dolores O'Toole pregăteau masa de seară, Vultur-în-Zbor n-a putut să nu observe ce echipă bună făceau cei doi în felul lor ciudat. Păreau să lucreze în planuri diferite ale încăperii – Dolores scundă şi gârbovită, Virgil voluminos şi drept. Pentru un moment Vultur-în-Zbor avu iluzia că ei se aflau de fapt la etaje diferite. Apoi îi trecu şi zâmbi. În ciuda secretoşeniei lor, a îndărătniciei lor de a nu vorbi despre insulă, nu putea să nu-i îndrăgească. Se întrebă dacă făceau dragoste unul cu altul.

Le spusese povestea lui după-amiază, ceva mai devreme, iar ei îl ascultaseră în linişte, vrăjiţi precum copiii, încuviinţând din cap şi căscând gura. Domnul Jones nu vorbise decât o dată, când Vultur-în-Zbor l-a amintit prima oară pe Nicholas Deggle. Atunci sprâncenele i se ridicaseră mult spre frunte şi domnul Jones spusese:

— Aşa, aşa.

Când Vultur-în-Zbor a terminat, au rămas un moment într-o linişte respectuoasă, apoi Virgil spuse:

— Pe toţi sfinţii, domnule Vultur, se pare c-ai dus o viaţă epopeică. Mă tem că noi nu putem să-ţi oferim poveşti care să le egaleze pe ale dumitale. Ştii, noi trăim pe de-a-ntregul în microcosmos. Pentru mine starea bătăturilor mele şi starea naţiunilor prezintă acelaşi interes. Nu vreau câtuşi de puţin să ţin predici, dar ţi-aş recomanda să te adaptezi la lucrurile mărunte. Sunt mult mai puţin năucitoare.

— Mai rămâne să-mi duc căutarea la bun sfârşit, spuse Vultur-în-Zbor.

— Să fiu sincer, spuse Virgil Jones pe un ton de scuză, mă tem că

am încetat să mai văd vreun merit în realizări şi eroism. Fiecare încearcă, prin viaţa şi acţiunile sale, să dea un pic de sens acestui univers nebun. Să încerci mai mult de-atât înseamnă să fii înghiţit de vârtej.

Vultur-în-Zbor se gândi: par foarte nerăbdători să mă vadă renunţând la intenţiile mele. Dar i se păru că auzise o notă suplimentară în vocea lui Virgil Jones: o notă de nesiguranţă. Poate că nici el nu prea credea ce spunea.

Dolores O'Toole era cea mai încordată dintre ei doi şi atunci când Vultur-în-Zbor pomenise de dorinţa lui de a-şi continua căutarea, privirea ei nu fusese una dintre cele mai prietenoase.

— Concentrează-te asupra cuvântului *aici,* domnule Vultur. Iată sfatul pe care ţi-l dau, încheie Virgil Jones. Nu-ţi face griji în privinţa lui *acolo.* Sau a trecutului. Sau a viitorului. Fă-ţi griji pentru cină şi pentru bătăturile dumitale. Astea sunt lucrurile pe care le poţi controla.

— Aţi zis că o să-mi răspundeţi la întrebări când o să mă fac bine, spuse Vultur-în-Zbor. Acum m-am făcut bine.

— Mâine-dimineaţă, zise în grabă Dolores. După o noapte de somn bun.

— Nu există moment mai bun decât prezentul, spuse Vultur-în-Zbor.

— Mâine, îl rugă Dolores O'Toole. Vultur-în-Zbor trase aer în piept.

— Din moment ce trăiesc prin bunătatea dumneavoastră, rosti el, în mod normal sunt la mila dumneavoastră. Mâine e foarte bine.

Virgil Jones îşi luă un aer vesel.

— Hai să-ţi sărbătorim însănătoşirea, spuse el. Cred că în seara asta putem tăia un pui. De fapt, domnule Vultur, cum curăţatul legumelor şi celelalte treburi ne privesc în acest moment pe doamna O'Toole şi pe mine, eşti amabil s-o faci dumneata?

Vultur-în-Zbor nu prea avea cum să refuze. Luă cuţitul care i se întindea şi ieşi în curte. Îi trecu prin minte că era prima sa ieşire conştientă pe insula Calf.

După ce ieşi, Dolores veni şovăitoare şi rămase în picioare lângă domnul Jones.

— Doar n-o să… n-o să mergi cu el? Ochii ei erau plini de teamă.

Virgil Jones îi luă mâna în tăcere. Ea i-o strânse violent. Era pentru amândoi o declaraţie ireversibilă, ieşind într-un final la iveală dintr-o eternitate de tăinuiri.

— N-aş putea suporta să te pierd, spuse ea.

Vultur-în-Zbor ridică privirea înspre muntele Calf, luminat în amurg. Se înălţa abrupt prin păduri pierdute, ameninţătoare, verzi,

care se opreau undeva sus, pentru a face loc oraşului K. Muntele Calf: tot atât de străin pentru el ca şi pentru lumea pe care o cunoscuse. Şi totuşi exista o asemănare: o asemănare între el şi munte, între insula izolată în ceţuri şi continentele mult umblate. Era acolo, în întuneric, iar el nu-l putea vedea. Vedea doar chipul surorii sale şi al neguţătorului necunoscut, aşteptând în întuneric să fie găsiţi sau uitaţi.

— Puiule, îi zise puiului, să te tai?

Avea cuţitul în mână, iar pasărea la cheremul lui, dar ezita, căci un conflict mai vechi se aprindea iar înăuntrul lui. Nu fusese niciodată înstrăinat din propria-i voinţă, iar dorinţa de a fi acceptat, de a fi pe plac, pe care ştia că o poartă în suflet, îi crea o stare conflictuală. Chiar şi numai din acest motiv, nu l-ar fi deranjat – în anumite privinţe – dacă ar fi locuit o vreme împreună cu domnul Jones şi doamna O'Toole. I-ar fi făcut, probabil, plăcere. L-ar fi pus laolaltă, după atâta timp, cu alte fiinţe umane – o schimbare binevenită faţă de obişnuita lui izolare. Şi ar fi ceva liniştitor. Dar şi să renunţe cu totul la căutare…

A tăiat puiul pentru că era acolo ca să fie tăiat.

Cina a avut perioade lungi de tăcere. Dolores O'Toole era cufundată în gânduri neliniştitoare. Ieşea din reverie doar ca să le ofere domnului Jones şi lui Vultur-în-Zbor alte porţii de pui. Vultur-în-Zbor zări în ochii ei o lumină nouă. Nu ştia ce însemna ea, dar era nouă. La rândul său, el era preocupat de muntele necunoscut, cu vârful în nori.

Virgil Jones încerca să anime conversaţia.

— Eşti de acord, domnule Vultur, că lucrurile de care specia umană se teme cel mai mult sunt urzelile propriei minţi?

— Da şi nu, răspunse distant Vultur-în-Zbor.

Domnul Jones se încruntă. Ştia că ar fi trebuit să găsească un subiect mai puţin serios, dar nu-i trecuse prin cap nici unul la lumina mohorâtă a lumânării. Erau strânşi în jurul mesei joase de răchită, Vultur-în-Zbor iarăşi fară rochie şi Virgil fără pălărie, gândindu-se fiecare la lucruri diferite.

— Muntele este de-a dreptul irezistibil la ora aceasta a înserării, începu Virgil Jones şi nu primi drept răspuns decât câteva silabe.

— Da, da, este, spuse Vultur-în-Zbor şi fu răsplătit cu o privire cruntă din partea doamnei O'Toole.

— Nu se poate să nu fi auzit păsările, încercă din nou domnul Jones. Sunt o armată-ntreagă. Ţi-a trecut vreodată prin minte cât de des sunt folosite păsările în analogii cu comportamentul şi atributele umane?

— Nu, zise Vultur-în-Zbor.

— Ah! Gândeşte-te numai. Regatul păsărilor este extraor- dinar de potrivit pentru creatorii de mituri. Acoperă un mediu diferit şi totuşi constituie, în multe feluri, o paralelă excelentă – căci are şi el limbaje, ritualuri amoroase, legături de familie şi aşa mai departe. Suficient de în- depărtate ca înfăţişare pentru a oferi o analogie abstractă sigură, păsările ne sunt destul de asemănătoare pentru a deveni interesante. Gândeşte-te la ciocârlie. Sau la şoim. Sau la privighetoare. Sau la vultur. Numele sunt mai mult decât nişte descrieri. Au devenit simboluri. Mai gândeşte-te şi la abundenţa de zeităţi păsări din Antichitate. Phoenixul. Pasărea Roc[12]. Homa[13]. Garuda[14]. Bennu[15]. Bar Yuchre[16]. Hathilinga, cea cu puterea a şapte elefanţi[17]. Kerkes[18]. Grifonul. Norka[19]. Dragonul sacru. Pheng. Kirni[20]. Orosch[21]. Saëna[22]. Anqa[23]. Şi, bineînţeles, stăpânul tuturor, însuşi simurgul[24]. Foarte multe[25]. Foarte multe.

Nu primi nici un răspuns.

— Dacă nu mă înşel foarte tare, domnule Vultur, adăugă domnul Jones, vulturul are o semnificaţie interesantă în mitologia amerindiană. Mă înşel eu când zic că este simbolul Distrugătorului? Distrugerea provocată de el fiind una groaznică şi rapidă. M-a fascinat numele ales de dumneata.

— Nu eu mi-am ales numele, spuse Vultur-în-Zbor. El m-a ales pe mine.

— întocmai, rosti Virgil Jones şi-şi încrucişă degetele.

UNSPREZECE

Miezul nopţii sau pe-aproape. În căsuţa din micul luminiş de lângă stâncile cenuşii de deasupra plajei cenuşii e tăcere, în pădurile întunecate de pe povârnişurile întunecate ale muntelui vrăjit e tăcere. Până şi marea şi cerul au fost reduse la tăcere.

Vultur-în-Zbor dormea, dar femeia cea urâtă, plină de griji, stătea întinsă pe rogojina de pe podea şi era trează.

Virgil Jones zăcea în balansoarul său ca un morman imens de carne, ascuns parţial sub o pătură mai mult decât sărăcăcioasă. Mişcările sale neregulate trădau faptul că şi el era departe de a visa. Ochii i s-au închis pentru un moment. Când, inevitabil, i s-au întredeschis iar, a văzut-o pe Dolores stând în faţa lui – un trup îndoit, îmbrăcat într-o cămaşă grosolană, cu picioarele ca nişte fuse şi tremurând uşor. Invitaţia din ochii ei era evidentă. Au rămas astfel clipe îndelungate – obezitatea şi slăbiciunea unite prin expresia dezgolită a dorinţei. Apoi gura lui Virgil a tresărit uşor, într-o încercare neconvingătoare de zâmbet. S-a ridicat din scaun, cu mintea urlându-i scandalizată în trupul obosit. A mers până la uşă şi a dat la o parte pânza de sac, aşteptând cu o galanterie înţepenită ca doamna

O'Toole să iasă, şontâcăind, din încăpere.

În luminiş, printre puii adormiţi, s-au oprit din nou şi nesiguranţa le-a paralizat membrele doar pe jumătate dornice. Virgil îşi trecu limba lui mare peste buze. Dolores O'Toole îşi bălăngăni stângace mâinile pe lângă trup, ca o vrabie cu aripa frântă.

— Virgil.

Numele lui pluti discret pe deasupra paraliziei. Dolores il rostise cu grija unei femei care scoate la iveală o comoară ascunsă. îşi croi drum până la el prin cămaşa lui de noapte veche şi, brusc, bărbatul se simţi mai puţin ridicol.

— O, Virgil.

A doua chemare. Ochii lui se deplasară până ce îi întâlniră pe ai lui Dolores şi el le văzu strălucirea. Se trezi plin de farmecul acelor ochi atât de vii, atât de drăgăstoşi.

— Doamnă, spuse el, timp în care frica îi străbătea trupul, doamnă, mă tem că s-ar putea să nu fiu…

— Dolores, îi zise ea. Nu doamnă. Dolores. Bărbatul deschise gura. Numele ţâşni, purificându-1.

— Dolores, rosti el.

— Virgil.

Din nou tăcere. Acum femeia era cea care îl ajuta pe bărbat, căci nu voia să meargă mai departe fără sprijinul lui.

Virgil Jones se gândi: suntem ca doi virgini urâţi şi înspăimântaţi. Descoperi că puterea îi revenea în mădulare şi făcu câţiva paşi până lângă Dolores.

— Braţul meu, se oferi el. Ea tresări scurt.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse apoi şi-i acceptă oferta.

— Pe aici, cred, spuse Virgil Jones. Lângă fântână e o vâlcea domoală, acoperită cu iarbă.

Ea înclină capul, încuviinţând. Merseră până la marginea luminişului cu un pas afectat, studiat, iar apoi copacii se mişcară în jurul lor.

În vâlcea Virgil Jones se aşeză cu greutate pe jos, oftând din rărunchi. Nu avea habar ce anume ar putea face acum Dolores şi, în acelaşi timp, se simţea şi el pierdut. Vai, sărmane Yorick!

Dolores rămase în picioare, fixându-l cu o privire sticloasă şi atentă. Mâinile ei se deplasară încet către umeri, unde nişte funde grosolane îi ţineau cămaşa pe ea. Atunci când îşi dădu seama ce anume voiau ele să facă, pe Virgil îl inundă un sentiment vecin cu panica, dar ea era de-acum pornită şi hotărârea o făcu să-şi împingă bărbia în faţă. Mâinile femeii îşi atinseră ţinta şi traseră uşor. Rochia

căzu.

— Din fericire, e o noapte caldă, începu domnul Jones. Ceaţa nu s-a ridicat.

Cuvintele îi sunau prosteşte atunci când le rostea, dar Dolores nu arăta nici un semn de dezaprobare, ci stătea timidă în faţa lui, cu o mână odihnindu-i-se pe jumătate întâmplător în locul unde i se împreunau coapsele. In întuneric părea mai puţin zbârcită, iar trupul ei cocoşat – mai puţin diform.

Virgil întinse un braţ, iar ea veni spre el, poticnindu-se, ca să ajungă pe pământ, să se întindă, să stea nemişcată şi totuşi primitoare.

El o sărută.

La început mâinile s-au arătat leneşe, leneşe şi nesigure, învăţând încă o dată atingerile pielii şi pielea, ţesând modele inegale pe trupurile surori. Apoi însă, încet, mâinile acelea bucuroase îşi aflară rostul, frământând şi sfărâmând nodurile încordării din gâturi şi umeri şi spinări, şi îşi găsiră ritmul firesc.

Aşa că de-acum mâinile îşi aminteau, ca şi buzele, buzele ce se căutau înfierbântate unele pe altele, despărţindu-se şi regăsindu-se, ca şi limbile ce li se împleteau în entuziasmul redescoperirii.

— Nu-i rău pentru o pereche de tinerei, spuse Virgil Jones, iar Dolores O'Toole râse.

Trecuse atâta timp de când n-o mai auzise râzând. Pentru el era un lucru încântător, aşa că râse şi el.

Râsul a fost cel care a declanşat totul. Digurile s-au deschis, înecându-le ezitările. Trupurile lor s-au asaltat unul pe celălalt.

La un moment dat Dolores a strigat:

— Cocoaşa mea! Apucă-mi cocoaşa!

Iar mâinile lui Virgil au cuprins diformitatea interzisă, ca s-o mângâie, s-o scarpine şi s-o strângă. Dolores a tresărit de plăcere, de plăcerea de a-şi simţi diformitatea transformându-se în sexualitate.

Rămase un moment întinsă lângă el. Apoi sări în sus şi se aşeză deasupra lui, cuprinzându-i cu mâinile pliurile mari de carne, ciupindu-le şi frământându-le cu încântarea unui copil. Râseră din nou. Virgil uitase şi el de dezavantajele siluetei sale.

— E ca şi cum ai face pâine, chicoti ea, prefacându-se că-i frământă burta ca pe un aluat.

El ajunse o sigură dată la final, iar ea deloc. Atrofia tuturor organelor prin nefolosire. Dar neputinţele lor nu erau importante pentru nici unul din ei. Reuşita era cea care îi preocupa şi-i satisfăcea.

Mult timp Virgil rămase pur şi simplu aşa, călare pe ea, revărsându-se de o parte şi de alta a trupului ei, înfăşurând-o într-al lui, simţindu-i oasele tari şi proeminente acoperite de carnea lui, şi amândoi erau o singură fiinţă, una cu patru mâini, patru picioare, două capete, şi erau înlănţuiţi într-un zâmbet.

Sânii ei erau la fel de mici ca două smochine uscate în balans, iar ai lui erau cărnoşi ca două lubenite. Penisul bărbatului atârna scurt şi gras în căuşul aspru al mâinii ei.

— Să nu slăbeşti, îi zise ea. Să nu slăbeşti niciodată. Rămâi gras. Rămâi Virgil.

— Cu constituţia mea, nici nu prea am de ales, îi răspunse el. Glanda mea tiroidă nu reacţionează la dietă.

— Bine, spuse Dolores.

— Tot aşa, nici eu nu mi te pot imagina supraponderală, spuse Virgil Jones.

— Nimic nu se va schimba, spuse ea. Vom continua să stăm pe plajă, să dăm de mâncare la pui, să ascultăm păsările, să ştergem praful în casă…

Expresia de pe faţa lui o făcu să se oprească.

— Virgil! strigă ea. Nimic nu se va schimba! Nimic!

Expresia de pe faţa lui nu se schimbă.

Poate că n-a fost bine că m-am culcat cu el. Acum i-am dat ce şi-a dorit. Acum nu mai am nimic pentru el, nimic care să-l ţină în loc, nimic care să-l oprească.

Poate că n-a fost bine că m-am culcat cu ea. Altă datorie, altă obligaţie, altă sursă potenţială de vinovăţie. Oare am minţit-o culcându-mă cu ea?

Poate că a fost bine că m-am culcat cu el. Acum nu mai există secrete şi totul a ieşit la lumină, definitiv şi irevocabil. Acum va şti că mă iubeşte.

Poate că a fost bine că m-am culcat cu ea…

— Te iubesc, zise Dolores O'Toole.

— Te iubesc, zise Virgil Jones.

Amândoi se simţeau foarte, foarte trişti.

— *El* a fost, spuse cu înverşunare Dolores.

— Cine?

— Vultur-în-Zbor, preciza ea. Dacă n-ar fi fost el aici, n-am fi fost nici noi. Aici.

— Atunci avem multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţu-mim, zise Virgil Jones.

— Da, rosti tristă Dolores. Trebuie să-i mulţumim pentru tot.

În afară de riscul suferinţei, se gândi Virgil. Şi riscul vinovăţiei.

Nu putea oare pur şi simplu să aşeze toate astea la uşa lui Grimus?

Dolores se uita fix la munte, cu o intensitate drăcească.

— Nimic nu se va schimba, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

DOISPREZECE

Cutremurul a fost cel care l-a trezit devreme pe Vultur-în-Zbor. Îl zgâlţâia prin rogojina subţire. Zguduise singura măsuţă din cameră până când trântise şi stricase jocul de puzzle. Vultur-în-Zbor s-a dezmeticit repede şi a sărit drept în picioare în aceeaşi clipă. Dar se terminase. Fusese prea slab ca să provoace stricăciuni.

Visase – un coşmar. Stătea pe o stâncă neagră, vopsit în culori de război din cap până-n picioare, strângea în mână un tomahawk, îl agita zadarnic către vulturul care-l ataca neîncetat, lăsându-i cicatrici pe corp şi ciugulindu-i carnea, în timp ce în valea de sub el stătea o siluetă fără chip, lungă, neagră, pleşuvă şi cu inele cu piatră pe fiecare deget, care râdea şi râdea şi iar râdea: râsul lui Deggle.

Camera era încă în întuneric, căci pânza de sac stătea în calea primelor raze firave de lumină. Vultur-în-Zbor se ridică şi inspiră cu sete preţ de o clipă agitată, apoi văzu că aşternutul lui Dolores O'Toole nu era desfăcut, iar balansoarul lui Virgil Jones se legăna, gol. Ieşi afară.

Domnul Jones şi doamna O'Toole erau în luminiş. Puii piuiau şi păsările ţipau, trezite din somn. Perechea cea nepotrivită stătea nemişcată. Limba lui Virgil se agita inconştient. Privirea lui Dolores părea confuză şi pierdută. Nu-l vedea pe Vultur-în-Zbor.

— Cutremur, zise ea.

— Cum? întrebă Vultur-în-Zbor. Dolores păru să nu-l fi auzit.

— Marea Ţestoasă s-a mişcat[26], îi zise ea lui Virgil şi chicoti.

Atunci când ea tăcu, Virgil o privi îngrijorat şi spuse grav:

— Nu, nu, m-am înşelat. Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a schimbat nimic.

— Doamna O'Toole se simte bine? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Da, da, răspunse domnul Jones, împingând-o pe femeie în cameră. E doar un pic agitată, îi spuse într-un aparteu lui Vultur-în-Zbor. Îi trebuie odihnă, atâta tot. Îţi propun ca noi doi să ne plimbăm. Să mai pălăvrăgim niţel. S-o lăsăm să se odihnească. Eşti de acord?

— Sigur că da, spuse Vultur-în-Zbor.

Aşa că o lăsară în colibă şi o luară către vâlceaua lui Virgil şi Dolores de noaptea trecută. După ce plecară, Dolores se duse şchiopătând către cufărul cel vechi, care zăcea închis într-un colţ. Acolo stătea zăvorât trecutul, trecutul ei neschimbat, de neschimbat. Se aşeză jos şi îmbrăţişa cufărul, şoptindu-i.

— Este ieri, murmură. În fiecare zi este ieri, deci fiecare zi e fixă.

TREISPREZECE

Vultur-în-Zbor, sensibil la schimbările din atmosferă, înţelese că Virgil Jones din dimineaţa aceasta era un om diferit de Virgil Jones de noaptea trecută. Mai simţi şi că antipatia lui Dolores O'Toole faţă de el, la început imperceptibilă, se accentua rapid. Dar în dimineaţa asta îşi alungase intenţionat din minte ambele lucruri. Voia informaţii de la domnul Jones. Cu cât afla mai repede ce anume reprezentau insula Calf şi muntele ei, ca să nu mai vorbim despre peregrinările Prepelicarului şi ale lui Sispy, cu atât mai degrabă putea pleca pe drumul său solitar, lăsând cuplul singuratic să-şi vadă de treburile lui.

Virgil Jones îl duse undeva departe de colibă, către marginea pădurii. Se aşezară lângă o fântână adâncă. Sau mai degrabă lângă o groapă adâncă, ce ar fi trebuit să fie o fântână, dar acum era secată. Virgil Jones încerca eroic să-şi ascundă emoţia puternică în spatele unei măşti profesorale.

— Foarte bine, spuse el. Aş putea începe prin a-ţi reaminti propriile tale aventuri… şi chiar nenorociri. După spusele tale, ai avut cel puţin una sau două experienţe care în mod normal ar putea fi considerate supranaturale. Acceptarea nemuririi, de exemplu. Mulţi oameni ar numi asta vrăjitorie. Aşa deci. Trebuie să accepţi că lumea în care trăiai nu era un loc simplu, unul obişnuit.

Vultur-în-Zbor încuviinţă.

— Chanakya, zise Virgil Jones, prin care nu mă numesc pe mine însumi, ci pe anticul rege filozof cu acest nume, obişnuia să spună că lumea nu este nici ceea ce pare, nici ceea ce nu pare, nici mai mult şi nici mai puţin, ci toate astea laolaltă. Şi ceea ce pare a fi, şi ceea ce nu pare a fi.

De fapt cred că Chanakya a spus-o. S-a petrecut cu atât de mult timp în urmă… mă-nţelegi, nu? Dar, de dragul discuţiei, hai să zicem că acesta e citatul original.

Ochii îi scânteiară un moment la vederea unei adâncituri în vâlceaua din apropiere, apoi se îndepărtară iarăşi de locul acela.

— Hai să-ţi zic altfel, spuse Virgil. Când te uiţi la mine, vezi că sunt solid. Pe de altă parte, când te uiţi la puţul fântânii, vezi că e gol. Eşti de acord acum că motivaţia acestor două descrieri are mult mai puţin de-a face cu natura – atât a fântânii, cât şi a mea – decât cu *felul* în care ne vezi pe amândoi?

Vultur-în-Zbor se încruntă.

— Iartă-mă, spuse Virgil Jones. Văd că eşti nedumerit şi de ce n-ai fi? Dar ia aminte: eu însumi sunt alcătuit din materie, care, la rândul

ei, e compusă din particule şi mai mici şi aşa mai departe, până la ultramicrocosmos. Cert este că spaţiile dintre particulele materiei care intră în alcătuirea mea sunt la fel de mari ca şi spaţiile dintre particulele care intră în alcătuirea aerului din puţul fântânii. Astfel încât cu un set diferit de instrumente de percepţie – vreau să zic altele decât ochii – ai putea trage uşor concluzia fie că eu sunt la fel de „gol” ca şi aerul din puţ, fie că aerul e la fel de „plin” sau de „solid” ca şi mine.

— Presupun că aşa este… spuse cu îndoială Vultur- în-Zbor.

— Lucrul la care vreau să ajung, în felul meu cam ocolit, este că limitele pe care le impunem lumii sunt impuse mai degrabă de noi decât de lume. Şi dacă se-ntâmplă să întâlnim lucruri care nu se conformează structurii realităţii noastre, le plasăm în afara ei. Fantome. Obiecte zburătoare neidentificate. Vedenii. Punem la îndoială sănătatea mintală a celor care pretind că le văd sau le simt. Uite un lucru interesant: un om e zdravăn la cap doar în măsura în care subscrie unei structuri dinainte stabilite a realităţii.

— Mm… făcu Vultur-în-Zbor.

— „Du-te, du-te, spuse pasărea”[27], cântă Virgil Jones.

— Ce?

— O referinţă literară, explică Virgil Jones. Un moft. Un pic de răsfăţ personal. Hai să continuăm… şi te rog să mă scuzi pentru digresiune. Aş putea face o analogie cu totul inexactă pentru a-mi demonstra teza. Iată-ne pe toţi, o lume a fiinţelor vii, a obiectelor neînsufleţite şi a rafalelor de vânt, alcătuiţi cu toţii din infinit mai mult spaţiu gol decât din materie solidă. Oare nu există o posibilitate conceptuală ca aici, printre noi, pătrunzându-ne şi înconjurându-ne pe toţi, să existe o cu totul altă lume, una alcătuită din feluri diferite de solide şi feluri diferite de spaţii goale, cu mijloace perceptive diferite, care ne fac la fel de inexistenţi pentru locuitorii ei pe cât sunt şi ei pentru noi? Într-un cuvânt, o altă dimensiune.

— Nu ştiu, spuse Vultur-în-Zbor. Şi dac-ar exista?

— Dacă accepţi această posibilitate conceptuală, zise domnul Jones, trebuie să accepţi în egală măsură şi că la fel de bine ar putea exista mai multe lumi. De fapt că ar putea exista o infinitate de dimensiuni, ca nişte palimpseste, deasupra şi înăuntrul şi în jurul dimensiunii noastre, fară ca noi să fim capabili să le vedem în vreun fel sau altul. Mai departe: nu există nici un motiv pentru care acele dimensiuni să opereze doar la scara noastră. Infinitatea se poate întinde de la cea mai mică microparticulă, de la cel mai mic subatom, până la întregul univers. Nu-i fascinant să îţi imaginezi că noi toţi am putea exista înăuntrul spaţiilor câtorva particule subatomice dintr-un alt univers, unul nebănuit de vast?

Vultur-în-Zbor se simţi iritat.

— Ar putea fi o treabă foarte interesantă, spuse el brusc, dar nu văd legătura cu soarta surorii mele.

— Dragul meu Vultur, îi răspunse domnul Jones, eu pur şi simplu am încercat în felul ăsta să-ţi deschid ochii. Nu există nici un alt mod prin care ţi-aş putea explica aşezarea insulei Calf.

Gândurile lui Vultur-în-Zbor intrară într-un vârtej ameţitor. Nu mai putea scoate o vorbă.

— Ai întâlnit, probabil, tema existenţelor potenţiale, continuă prietenos Virgil Jones. Aşa că hai să presupunem că ar exista, să zicem, doar patru trecuturi şi viitoruri potenţiale ale Mării Mediterane. Într-unul din ele nu a existat şi nu va exista niciodată o insulă ca aceasta, într-altul insula a existat, dar a încetat să mai existe. În al treilea insula nu există, dar va exista la un anumit moment din viitor. Iar în al patrulea – Virgil arătă de jur împrejurul lui – a existat şi continuă să existe.

Virgil lăsă să se scurgă o scurtă pauză dramatică.

— Înţelegi, dimensiunile apar în mai multe variaţiuni, spuse el apoi. Există un milion de Pământuri posibile, cu un milion de istorii posibile, şi toate există de fapt simultan, în cursul vieţii de zi cu zi între ele se ţese o punte, dacă vrei, dar ea nu distruge existenţa timpurilor trecute şi viitoare în care alegem să nu intrăm. Tu s-a întâmplat să cazi într-un continuum istoric diferit, în care insula Calf – şi noi toţi – fiinţăm. Locul din care vii nu ştie nimic despre noi.

— Deci sunteţi cu toţii nişte stafii, spuse Vultur- în-Zbor. Iar eu sunt nebun. Asta vrei să zici? Văd lucruri şi locuri care nu există.

— Iată, într-adevăr, o perspectivă excesiv de deprimantă, comentă Virgil Jones. Pentru că reciproca ei e asta: poate că tu eşti stafia. Şi sora ta, Prepelicarul.

— Unde e ea? întrebă nerăbdător Vultur-în-Zbor, ca şi când vederea surorii sale i-ar fi risipit toată nedumerirea.

— Nu sunt sigur, îi răspunse Virgil. Undeva acolo, sus. Te asigur că şansele de a o găsi sunt slabe, chiar dacă sosirea ta aici dovedeşte că esti foarte sensibil la existenţa Dimensiunilor.

— Nu-i o insulă chiar atât de mare! strigă Vultur- în-Zbor.

Preţ de o clipă Virgil Jones nu spuse nimic, dar apoi preciză:

— Te rog, gândeşte-te la toate astea, domnule Vultur! înţelegi acum de ce am vrut să aşteptăm până te faci bine.

— O voi găsi, zise Vultur-în-Zbor.

— Bate-n lemn, spuse Virgil Jones.

Apoi se duse până la un copac şi chiar făcu asta.

— Într-o structură a realităţii unde orice este posibil, rosti el ruşinat, mi se pare că e mai bine să te asiguri decât să-ţi pară rău. De aici se trage înclinaţia mea oarecum ridicolă spre superstiţie. La urma urmei, în acel copac ar putea exista un spirit rău. Ar putea exista un

zeu răzbunător. Invocarea demonilor ar putea fi posibilă. Liniile din palma cuiva ar putea spune adevărul. Simbolurile ar putea fi la fel de reale ca şi oamenii. O teorie susţine că în această dimensiune, ca şi în a ta, ne suprapunem firile simbolice peste vasta povară obscurantistă a personalităţii. Astfel cunoaşterea adevăratelor forţe care ne guvernează devine foarte dificilă. Dat fiind acest şuvoi nesfârşit de posibilităţi, îmi consider micile slăbiciuni o alinare.

Vultur-în-Zbor stătea nemişcat, cu încheieturile albite de încordare, pumnii încleştaţi şi gura strânsă într-o linie subţire-subţire.

— Ei, haide, domnule Vultur, spuse Virgil Jones. Te credeam un suflet mai înţelegător.

— Azi urc pe munte, îi aruncă Vultur-în-Zbor. Vreau să-i găsesc pe Prepelicar şi pe Sispy şi să ies din încurcătura asta urâtă.

— O, să nu faci aşa ceva, zise Virgil Jones.

— De ce nu? strigă Vultur-în-Zbor.

— Din cauza Efectului Grimus, spuse Virgil Jones. Devine mereu din ce în ce mai puternic. Ca să fiu sincer, e doar o chestiune de timp până când puterile or să i se facă simţite şi aici. Zău că nu te-aş sfătui să urci.

Vultur-în-Zbor se simţi iarăşi rău.

— Ce efect? întrebă obosit.

— Grimus. Efectul Grimus.

— Ce dracu-i asta?

— Ah! zise Virgil. Cred că îţi ajunge pentru o singură zi. Doar atât să mai spunem: coastele muntelui Calf sunt pline de monştri, domnule Vultur. N-ai supravieţui în nici un caz fără un ghid. Poate nici măcar aşa.

Vultur-în-Zbor clătină din cap ca un om extrem de nedumerit şi-şi îngropă faţa în palme. Virgil Jones veni la el şi-i puse o mână pe umăr.

— Îmi pare foarte rău, îi zise. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu. E rândul meu să-mi cer scuze, spuse Vultur-în-Zbor. Mă port ca un copil mofturos.

— E întru totul de înţeles, dragul meu, răspunse binevoitor Virgil Jones.

— Ai putea oare să-mi explici treaba cu monştrii? Virgil Jones încuviinţă trist.

— Chiar eşti hotărât, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse Vultur-în-Zbor. Fie ce-o fi.

— Ceea ce ţi-am descris anterior sunt Dimensiunile Exterioare, spuse domnul Jones. Mai există şi Dimensiunile Interioare. Nu ştii niciodată ce universuri zac zăvorâte înăuntrul minţii cuiva. Efectul poate avea rezultate devastatoare asupra minţii.

Tăcu. Vultur-în-Zbor îl îndemnă să continue, dar el mai zise doar atât:

— Sunt unele lucruri legate de muntele Calf care nu pot fi explicate, ci doar trăite. Sper să nu le trăieşti niciodată, domnule Vultur. Am început să ţin la dumneata. E mult spirit în fiinţa dumitale pornită pe căutări, nu-i aşa?

Vultur-în-Zbor zâmbi nesigur.

— Gândeşte-te la fântâna asta, gesticula agitat Virgil, vrând să-şi ascundă stinghereala. Există dovezi concrete ce arată că nu toate superstiţiile sunt eficiente. De fapt folosirea unei baghete magice m-a făcut să mă stabilesc în acest loc şi, după cum vezi, fântâna e seacă. Dar n-am atâta inimă s-o umplu şi sper, în ciuda evidenţei, că apa va începe să picure prin pereţii ei uscaţi.

— Dar n-ai nevoie de-o fântână, zise Vultur-în-Zbor. Ai izvorul, arătă el înspre râuleţul cu apă proaspătă, care curgea printre copaci.

Virgil Jones pufni.

— Era o chestie de făcut, spuse el, chiar dacă e o idee proastă.

— Ai o ambiţie ciudată, domnule Vultur, zise Virgil Jones. Să îmbătrâneşti, să mori. Cum se face că un om ca dumneata, atât de tânăr la minte şi la trup, poate avea o asemenea ambiţie?

Vultur-în-Zbor răspunse pe un ton amar, care-l surprinse până şi pe el:

— Vreau să mă întorc la rasa umană.

O expresie întunecată străbătu chipul domnului Jones: la început şoc, apoi ceva ca un fel de… scuză? Parcă se scuză cam mult, se gândi Vultur-în-Zbor.

— E interesant. Să te gândeşti la moarte ca la o astfel de forţă umanizatoare, spuse Virgil.

Nedumeririle lui Vultur-în-Zbor se preschimbaseră într-o mlaştină de deprimare nedorită. Nici Virgil Jones nu părea mai vesel. Se ridică, se scutură, îşi îndreptă pălăria, îşi curăţă pantalonii de praf şi încercă să înveselească atmosfera.

— Întotdeauna m-am gândit că muntele Calf este ca un *lingam* uriaş, bălăcindu-se într-un *yoni*[28] care este Marea, adăugă el şi se văzu nevoit să-i explice nedumeritului Vultur-în-Zbor: O circumlocuţie sanscrită, dragul meu Vultur. O glumă nevinovată. Mă tem că am un simţ al umorului oarecum impenetrabil.

Apoi tristeţea coborî din nou asupra lui şi el continuă:

— Deşi de ce anume aş vedea locul ăsta nenorocit ca fiind de-a dreptul falic, n-aş putea spune. În definitiv, singurul lucru pe care-l avem în comun pe insulă este…

Se opri.

— Care? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Ar trebui să ştii, domnule, spuse Virgil Jones, retră- gându-se în dosul unei carapace de formalism. Sterilitatea. Sterilitatea. Asta e ceea ce am lăsat nerostit. Un efect secundar al Licorii Vieţii. Nu vei găsi copii pe stânca asta, oricum părăsită de Dumnezeu. Fiecare bărbat e steril. Inclusiv tu.

În vocea lui Virgil Jones se simţi din nou amărăciunea.

Vultur-în-Zbor se îndepărtă, luând-o spre colibă. Îl lăsă pe Virgil Jones cufundat în gânduri, iar acesta rupse absent în două nişte crenguţe.

PAISPREZECE

În condiţii normale Vultur-în-Zbor ar fi simţit o simpatie instinctivă faţă de doamna O'Toole, aşa diformă cum era. El însuşi îndurase împunsăturile sociale adresate ciudatului. Ei doi ar fi trebuit să aibă multe în comun. Ştia acum şi de ce n-aveau. Dacă Virgil Jones avea dreptate când zicea că muntele Calf nu putea, nu trebuia să fie urcat fără un ghid experimentat, era evident cine putea fi acel ghid. Vultur-în-Zbor îşi dădu seama că abia aştepta să pornească la drum şi se surprinse întrebându-se cum să-l convingă pe Virgil Jones să-l însoţească. Nu-i de mirare că Dolores era mâhnită. Nu-i de mirare că, după acel început politicos şi prietenos, acum se întorsese împotriva lui.

Putea fi convinsă să vină şi ea? Ar fi cea mai bună soluţie, se gândi el. Dacă nu voia să vină, atunci era de la sine înţeles că de-acum ea şi Vultur-în-Zbor trebuiau să fie duşmani. Înţelegerea acestui fapt nu-i diminua cu nimic deprimarea.

CINCISPREZECE

O, cufărul era un lucru sigur, el, atât de masiv, atât de plin cu pânze de păianjen şi atât de liniştitor, cufărul cu zăvoarele sale sparte demult, dar niciodată deschis, paznic al vieţii sale. O, ce minunat că era atât de sigur, că-i păstra amintirile atât de bine. Deschide-l acum şi lasă-le să o inunde, curăţind-o cu certitudinea zilelor şi a suferinţelor care nu se mai puteau schimba nici un pic. Degetul nevăzut scrie şi, după ce a scris, trece mai departe. Toate lacrimile tale nu pot şterge nici unul din cuvintele scrise acolo. Nici lacrimile, nici stafia vreunui vultur. Sigur, sigur, sigur, la fel de stabil în fluidul anilor ca şi trupul ei nemuritor, nemuritor precum sufletele, acelaşi în fiecare zi, nici îmbătrânind, nici întinerind, ci neschimbat. Prezentul este trecutul

zilei de mâine, la fel de stabil şi la fel de sigur, i-ar spune cufărul. Uite, scârţâitul, greutatea capacului ridicat, hăul căscat al timpului. Uite, lumânările, servitoare devotate ale zeului, ale zeului nemuritor, invizibil, atoateştiutor şi singur dumnezeiesc, inaccesibil în lumină şi ascuns ochilor noştri. O, tu care eşti mereu acelaşi, ţine-mă-n paza ta! Nu, nu, nu pot să-mi răpească asta. O, lumânările, cum am greşit, cum le-am irosit, lumânări pure, albe, imaculate? Uite, fotografiile, galbene ca praful şi aproape la fel de sfărâmicioase ca şi el, din ţărână ne-am născut, în ţărână ne întoarcem, spre mormânt măreaţa regină se grăbeşte. Seriosul Virgil, numit aşa după un poet, fotografiază-1, ce bine dac-ar fi pe-aici un aparat de fotografiat, şi fixează-l acolo, galben şi sfarâmicios, pentru totdeauna. Ochii ei, mai buni decât orice aparat de fotografiat, îl fac să apară ca prin minune înaintea lor, îl ţin acolo, nu galben, nu sfarâmicios, ci carne caldă, aşa cum o simţise în noapte, cu pliurile-i înfăşurând-o, ca s-o ţină la adăpost şi să izgonească timpul, nimic nu se poate schimba sub acele pliuri de carne. Uite, fotografii. Fetiţa, scumpa, sărăcuţa de ea, spuse Mătuşica, să aibă ea aşa o cocoaşă! Cocoaşa, cocoaşa, cocoaşa cămiloasă. Ea, Fru- moasa Doamnă cu Cocoşenii. Sau Doamna fără Milă[29]. Ceruri milostive, care nu vă schimbaţi, uitaţi, priviţi uniforma, micuţul strai călugăresc, micuţo, nevinovată ca de la mănăstire, spune şapte ave maria şi el nu va mai pleca. Uite, trecutul. Pune-l în cufăr pe scumpul poet gropar, pune-l acolo, ca să rămână neschimbat, pune-l în cufăr şi păstrează-1, chitit, împăturit, acelaşi pe vecie, lume fără sfârşit, bărbaţii noştri. Mântuieşte-mă, Iisuse, pune-l într-un cântec pe grasul cu nume grecesc, virgil, virgil, răspunde-mi că da. Sunt pe jumătate nebună din dragoste pentru tine. Şi cum ar putea să plece, să se întoarcă la toată durerea aia? Aici rănile sunt închise, durerea pe jumătate vindecată, aici este în siguranţă, iar eu sunt aici ca să-l fac să se simtă astfel, în siguranţă, în viaţa neschimbată şi neschimbătoare de zi cu zi. Nici un vultur nu-l poate răpi, nici un vultur care să-l ia înapoi în trecut, trecutul e sigur, nu poţi păşi în el a doua oară, e stabil şi galben şi sfărâmicios trecutul. Degetul nevăzut a terminat de scris. Închide cufărul, pune deoparte lucrurile copilăreşti, gata, s-a terminat, el rămâne şi nimic nu se va schimba nimic nimic nimic nimic n-o să schimbe asta iar noi vom rămâne virgil şi dolores stabili şi neschimbaţi în cleiul dragostei. Scumpule, sărmane gropar jones, atâtea lucruri rămân uitate în el, povara trecutului şi a faptelor sale face ca prezentul să nu se schimbe. Virgil, virgil, răspunde-mi că da. Uite cufărul, închis, sigur, nemişcat, stabil. Mângâie-l aşa şi fii recunoscătoare. Acum aş putea s-o fac, să-l mângâi. Îl mângâi, gata.

Mătură prin cameră şi strânse masa, facu sul rogojinile de papură şi şterse de praf balansoarul, aţâţă jarul şi umplu oala cu apă şi

rădăcini, apoi începu să pregătească masa pentru doi. Nu erau decât ei doi, solizi ca stânca, neschimbaţi precum încăperea aceea, Dolores O'Toole şi Virgil Jones, Virgil O'Toole şi Dolores Jones, Virgil Dolores şi Jones O'Toole, Virgil O'Dolores şi Dolores O'Virgil. Ca doi ciudaţi: William Fitzhenry şi Henry Fitzwilliam. Chi- coti în timp ce muncea.

La început nu a văzut stafia. Stătea în uşă, înaltă şi diafană, părând îngrijorată şi încercând să se decidă cum să-şi formuleze problemele în faţa ei. În cele din urmă, pentru că ea continua s-o ignore, a tuşit.

Ea s-a întoars către uşă, cuvântul *Virgil!* i s-a format pe buze, apoi a îngheţat. Gura i s-a deschis şi s-a mişcat fară zgomot într-un ţipăt fără sunet. S-a tras încet înapoi până când s-a împiedicat de cufăr.

— Doamnă O'Toole, îi spuse stafia. Nu vă simţiţi bine? Arătaţi ca moartea.

A cuprins-o groaza. A deschis capacul cufărului şi a sărit înăuntru. Scotocind agitată în el, a găsit ce căuta. ÎI ridică: un crucifix mic, din lemn, mâncat de carii.

A rostit:

— *Apage me, Satanas.*

— Dolores, a spus stafia. E în regulă, Dolores.

— Pleacă, a spus Dolores O'Toole. Nu eşti aici. Noi locuim singuri. Virgil Jones şi Dolores O'Toole. Nu mai e nimeni altcineva. Uite: nu sunt decât două rogojini. Eu gătesc pentru doi. Nu suntem decât noi doi. Asta nu se schimbă.

— Mă recunoşti? a şoptit încet stafia. Ştii cine sunt?

— Pleacă, a zis doamna O'Toole, ascunzându-se în spatele cufărului. Nu te apropia. Întoarce-te de unde ai venit, întoarce-te acolo unde ţi-e locul. Întoarce-te la Grimus. Umbră a Trandafirului de Piatră, dispari! Nu cred în tine.

— Trandafirul de Piatră, a repetat stafia. Grimus. Ce…

— *Apage me!* a ţipat Dolores O'Toole şi a tras de capacul cufărului, închizându-l deasupra capului ei.

Stafia a rămas în mijlocul încăperii, întrebându-se ce să facă. În final, pentru că voia să discute cu Dolores între patru ochi, a hotărât să nu-l cheme încă pe Virgil Jones. S-a apropiat de cufăr.

— Doamne Dumnezeule, apără-mă! a auzit dinăuntru atunci când a ridicat capacul.

— Doamnă O'Toole… Dolores… a spus stafia. Vreau să-ţi fac o propunere.

— Nu, nu! zicea mereu Dolores. Nu eşti aici.

— Ştiu că ai prefera să plec, a continuat stafia. Ştiu că eşti îngrijorată că voi încerca să-l conving pe Virgil să vină cu mine. Dar îţi sugerez următorul lucru: n-ai vrea să vii şi dumneata? Ce zici?

— Nu mă poţi ispiti să urc pe munte, a spus Dolores, cu ochii scânteindu-i. Acolo sus e trecutul. Noi l-am lăsat în urmă. Nu mai putem păşi a doua oară în trecut. Nimic nu se schimbă. Trecutul este definitiv. Pleacă.

Stafia a oftat.

— Atunci trebuie să-ţi fiu duşman, i-a spus. Dragă doamnă O'Toole, îmi pare rău, crede-mă. Mai ales când văd că eşti bolnavă. Mă duc să-l chem pe Virgil… pe domnul Jones.

— Lasă-l în pace! a strigat Dolores. Pleacă şi lasă-l în pace!

Stafia a plecat.

În timp ce alerga să-l găsească pe Virgil, Vultur-în-Zbor îşi aduse aminte că atunci când încă mai era tânăr, auzise fără să vrea discuţia dintre două femei axone.

Una din ele spusese:

— Trebuie să fim atenţi cu Născut-din-Moarte.

Iar a doua femeie, cea mai în vârstă, replicase:

— Da, să te naşti astfel înseamnă să ai tot timpul moartea pe urmele tale.

Şi Livia Cramm zisese la fel.

Şi Virgil Jones îl numise Distrugătorul.

Şi totuşi el nu voise nimic din toate astea.

Deci cine voia?

Şi cine sau ce era Grimus?

Şi Trandafirul de Piatră?

Şi va fi oare Virgil Jones de acord să-l însoţească? Sau boala doamnei O'Toole va fi factorul decisiv?

Alergă, gâfâind, spre vâlceaua de lângă fântână.

ŞAISPREZECE

Până la urmă fântâna l-a ajutat pe Virgil Jones să se hotărască. Dar înainte de asta rupsese aproape toate rămurelele pe care le putuse găsi. După ce le rupea, arunca bucăţelele în fântână.

Iată cum se convinsese singur:

Nicholas Deggle nu avea de unde să ştie că Vultur-în-Zbor îl va întâlni pe bătrânul Virgil. *Trosc.*

Ergo, l-ar fi *putut* trimite pe indianul axona pe muntele Calf doar aşa, ca experiment, ca să vadă dacă Poarta pe care o construise funcţiona.

Trosc.

Ceea ce însemna că avea de gând să-l urmeze.

Trosc.

Dacă Nicholas Deggle s-ar întoarce, viaţa ar fi oricum insuportabilă. Virgil era nevoit să-l considere principalul său duşman – după Grimus. Adică de când Grimus fusese izgonit de pe insulă.

Trosc.

Dacă nu se întorcea, viaţa n-ar fi fost cu nimic mai bună. Efectul se răspândea. Dolores făcuse nişte incursiuni de recunoaştere, urcând puţin de-a lungul coastei, şi se simţise rău. Imediat ce va ajunge la mica lor colibă, nu va fi mai bine decât în K. Pentru Dolores în nici un caz.

Trosc.

Dar Nicholas Deggle trebuia să ştie deja (iar Vultur-în-Zbor nu trebuia să ştie, nu încă) ce va face pe insulă Vultur-în-Zbor, dorindu-şi ceea ce dorea, *fiind ceea ce era.* Ce va face, după toate probabilităţile, pe insulă.

Trosc.

Totuşi nu prea era mare scofală nici să rămâi pe loc.

Trosc.

Exceptând-o pe Dolores, bineînţeles. Ea nu va mai urca niciodată pe munte. Dar, pe de altă parte, s-ar putea spune că dacă el ar fi de acord să-l călăuzească pe Vultur-în-Zbor – *alegerea irevocabilă –,* ar face asta de dragul lui Dolores.

Trosc.

Şi apoi ce s-ar întâmpla dacă Deggle ar ajunge aici imediat ce el ar pleca? I-ar putea face faţă Dolores? Se gândi la asta un moment, apoi trase concluzia că dacă el pleca, trebuia să presupună că ar putea.

Trosc.

O întrebare crucială: ar putea fi de folos ca ghid, aşa afectat cum era de experienţa trecută a altor dimensiuni? Din nou un răspuns sumbru: trebuia să spere că totul va fi bine.

Trosc.

Altă întrebare crucială: îl va putea oare influenţa el pe Vultur-în-Zbor suficient de mult încât să facă să funcţioneze întregul plan? Şi iar nesiguranţă: totul depindea de felul cum va reacţiona Vultur-în-Zbor la ceea ce va întâlni pe munte.

Trosc.

Şi totuşi exista vreo alternativă? Odată cu intensificarea efectului si cu creşterea frecvenţei cutremurelor – ce-i drept, minore –, insula se deteriora, şi nicidecum lent.

Trosc.

Exact în acel moment se văzu ajutat de fântână. Aruncă în ea crenguţa ruptă şi cugetă la asemănarea dintre fântână şi insulă. Idee care nu mergea. A abandonat-o cineva, s-a rupt cineva de ea, aşa cum se rupsese el de viaţa de pe insulă? A încercat cineva s-o salveze? Sau a fost cineva de acord s-o distrugă, în acelaşi fel în care ai umple o fântână seacă…?

Precum Vultur-în-Zbor, care alesese deja urcuşul în locul stagnării, şi precum Dolores, care alesese noaptea trecută să-şi mărturisească dragostea în loc s-o mai ţină sub tăcere, tot astfel se hotărî şi Virgil Jones să treacă la acţiune în locul inactivităţii prelungite. Pentru că aşa trebuia să fie, la fel cum puiul fusese acolo pentru ca Vultur-în-Zbor să-l omoare, la fel cum dragostea lui Dolores existase ca să fie mărturisită şi la fel cum fântâna era acolo ca să fie umplută. Fiecare face într-un final ceea ce trebuie să facă, îşi spuse Virgil şi se ridică în picioare, îndreptându-şi pălăria şi clipind.

Rupse o ultimă crenguţă, după care Vultur-în-Zbor apăru lângă el, gonind într-un suflet.

Virgil îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Domnule Vultur, încă mai eşti hotărât să urci muntele?

Vultur-în-Zbor se opri, cu răsuflarea tăiată.

— Da, spuse el şi era gata să continue, când Virgil îi zise:

— În cazul acesta permite-mi să-ţi fiu călăuză. Auzind o astfel de

propunere neaşteptată, Vultur-în-Zbor rămase mut de uimire.

— Doamna O'Toole, spuse el într-un târziu. Cred că nu se simte prea bine.

Dolores O'Toole era încă ascunsă în cufăr când Virgil intră în colibă – singur, la sugestia lui Vultur-în-Zbor.

În momentul când el intră, se ridică, scoţând un strigăt de bucurie.

— Virgil, zise ea. Mi-a fost atât de frică!

— Hai, zău aşa, Dolores, rosti el neajutorat, simţindu-se de-a dreptul ipocrit.

Femeia ieşi din cufăr, veni spre el şi se opri în faţa lui ca un cimpanzeu vulnerabil.

— Nimic nu se va schimba, nu-i aşa, Virgil? repetă ea. Virgil Jones închise ochii.

— Dolores, rosti el. Te rog, încearcă să înţelegi! Trebuie să urc pe munte cu domnul Vultur. Trebuie.

— O, ce bine! strigă ea deodată, bătând din palme. Ştiam eu c-o să fie bine.

O privi.

— Dolores, zise el. Ai auzit? O să plecăm mâine-dimineaţă. *Plecăm.*

— Da, răspunse ea, dis-de-dimineaţă. Vom coborî pe plajă, ca de obicei, iar eu îţi voi duce scaunul, fiindcă eşti aşa de stângaci şi de miop. Iubirea mea.

— O, Doamne! zise Virgil Jones.

— Nu-i vina ta, îi spuse el afară lui Vultur-în-Zbor. Te rog, nu te învinovăţi. E răspunderea mea. *Mea culpa.*

— Bineînţeles, o să rămâi cu ea, spuse Vultur-în-Zbor.

— Nu, îi răspunse Virgil. Dacă-ţi convine, plecăm mâine dimineaţă.

Vultur-în-Zbor simţi nevoia să întrebe:

— De ce, domnule Jones? De ce m-ai ales pe mine? Domnul Jones zâmbi strâmb.

— Dragul meu, zise el, nu căuta niciodată la dinţi calul de dar. Ştii latină?

— Nu, răspunse Vultur-în-Zbor. Sau doar câteva cuvinte.

— *Timere Danaos et dona ferentes*[30]*,* spuse domnul Jones. Mă înţelegi?

— Nu, zise Vultur-în-Zbor.

— Poate că nici nu contează, spuse Virgil Jones, dacă urmează să fim prieteni.

ŞAPTESPREZECE

Pentru ca Dolores să rămână liniştită, Vultur-în-Zbor a trebuit să cineze în seara aceea singur, lângă fântână. Virgil Jones i-a adus mâncarea. Era nedumerit. Exista o serie întreagă de fapte care nu se legau: cine ştie ce poveste îngrozitoare pe care el n-o ştia şi care-l împinsese pe domnul Jones să ia hotărârea aceea surprinzătoare. Încercă să înţeleagă şi nu reuşi. Aşa că încercă în schimb să adoarmă şi în cele din urmă reuşi.

Între timp Virgil Jones făcea eforturi disperate să spargă bariera din mintea lui Dolores.

— Ţi-l aminteşti pe Nicholas Deggle, îi zise el.

— O, da, răspunse Dolores pe un ton destul de normal. Nu mi-a plăcut niciodată. Cale bătută, m-am gândit eu atunci când a dispărut.

— N-a dispărut, Dolores. A fost alungat. Aşa că ascultă-mă: dacă apare cumva, nu-i spune că m-ai cunoscut. Bine?

— Foarte bine, iubitule, răspunse liniştită Dolores, dar eşti prostuţ. Păi, pentru Dumnezeu, o să te *vadă!*

— Dolores, eu plec! exclamă Virgil Jones.

— Şi eu te iubesc, spuse doamna O'Toole. Virgil clătină din cap neputincios.

— Ascultă, Dolores, începu el din nou. Nicholas Deggle îmi poartă pică. Aşa că nu-i spune că te-am iubit… că te iubesc. Pentru binele tău!

— Iubitule, spuse doamna O'Toole, vreau să povestesc lumii întregi despre dragostea noastră. Vreau s-o strig în toată insula. Vreau…

— Dolores! interveni Virgil. Opreşte-te. Opreşte-te.

— Îmi pare atât de bine că rămâi, spuse ea. Şi, totodată, sunt mândră de tine.

— Mândră, repetă Virgil.

— O, da! spuse ea. Pentru că ai alungat umbra aceea venită de la Grimus. Ai făcut foarte bine. Acum nu se mai poate întâmpla nimic.

— Nu, rosti domnul Jones, dându-se bătut. Nimic.

În noaptea aceea Virgil Jones a visat-o pe Liv. Înalta, frumoasa, ucigătoarea Liv, cea care-i venise de hac cu mult timp în urmă. Liv era centrul vârtejului, iar el cădea spre ea, timp în care gura ei se deschidea într-un zâmbet de bun venit şi se deschidea tot mai mult şi mai mult, se tot deschidea, iar el cădea înspre ea şi apa năvălea pe deasupra capului său şi se frângea ca o crenguţă.

Vultur-în-Zbor s-a trezit de mai multe ori în timpul nopţii, pentru că pământul era şi tare, şi grunjos. Simţea o mâncărime pe piept. Se

scarpină somnoros şi se gândi în timp ce se cufunda din nou în somn: *Cicatrice nenorocită.*

Acea cicatrice nenorocită îi juca uneori feste.

O altă dimineaţă a zilei lui Tyr. Ceţoasă. Virgil Jones se simţi scuturat uşor, ca să se trezească. O văzu pe doamna O'Toole zâmbindu-i şi spunând:

— E timpul să te trezeşti, iubire.

Se ridică. Luă metodic o geantă veche din cuierul de pe perete şi o umplu cu fructe şi legume.

— De ce-ţi trebuie toate astea pe plajă, dragule? întrebă Dolores.

El nu răspunse.

— Acum o să am nevoie de cureaua ta, iubire, spuse ea, adoptând un ton dulceag.

Virgil se îmbrăca în tăcere: costumul negru, melonul.

— Dolores, spuse el, astăzi am şi eu nevoie de curea.

— O, se îmbufna ea. Ei bine, dacă te porţi aşa, o să încerc să mă descurc fără ea.

Îşi ridică scaunul pe cocoaşă.

— Haide, ciripi ea. E timpul să mergem.

— Nu vin cu tine, zise el.

— Bine, iubitule, spuse femeia. Tu vii pe urmă, ca de obicei. Ne vedem jos.

— La revedere, Dolores, fi spuse Virgil.

Ea ieşi şchiopătând din colibă, cu balansoarul în spinare.

Virgil îl luă pe Vultur-în-Zbor de lângă fântână. Indianul axona îşi legase o cârpă în jurul frunţii şi îi înfipsese o pană în spate.

— Veşmântul de ceremonie, glumi el. Virgil Jones nu zâmbi.

— Să mergem, zise el.

Balansoarul era aşezat pe plajă, cu spatele către mare. Lângă el, pe nisipul argintiu, stătea Dolores O'Toole şi-şi cânta cântecele de dor şi jale.

O, Virgil! spunea ea. Sunt atât de fericită. Atât de fericită.

Aşteptând în pădurile de pe povârnişurile muntelui Calf, tăcut şi invizibil, în timp ce bărbatul cel gras şi împiedicat şi tovarăşul lui înalt, cu pană în creştet, o pană ţopăind alături de melon, înaintau, urcând pe cărările năpădite de buruieni, urmărindu-i cu privirea şi aşteptând, stătea un gorf[31].

OPTSPREZECE

Planeta gorfică e numită uneori Thera. Ea îşi urmează traiectoria unduitoare în jurul stelei Nus, în galaxia Yawy Klim din Nirveesu gorfic[32]. Această regiune este componenta majoră a zonei numite câteodată Endimiunse[33] Gorfică.

Obsesia gorfică pentru anagrame[34] merge de la simple rearanjări ale formelor cuvintelor până la nivelul superior al Jocului Divin al Ordonării. Jocul depăşeşte cu mult simpla rearanjare a literelor din cuvinte. Vastele puteri mentale ale gorfilor le permit să-şi schimbe, prin inter-mediul anagramelor, mediul şi chiar înfăţişarea fizică – în ultimul caz doar în limitele severe impuse de materialul oarecum grotesc pe care-l au la dispoziţie. Regulile Jocului sunt cunoscute drept anagramatică, iar cea mai mare dorinţă a oricărui gorf în viaţă era să deţină titlul de Magister Anagrammari.

„În viaţă" este o formulare problematică, pentru că gorfii nu sunt nişte forme de viaţă precum cele pe care le ştim noi. Lor nu le trebuie nici mâncare, nici apă, nici aer şi nu au decât un singur organ senzorial, unul intangibil, care le serveşte pentru vedere, auz, pipăit, gust, miros şi pentru multe altele – un fel de aură sau emanaţie ce le înconjoară corpurile uriaşe, tari şi inutile.

Ca să fim expliciţi – gorfii seamănă cel mai bine dintre toate cu nişte broaşte enorme, lipsite de văz, cu o singură trăsătură specifică: sunt făcuţi în întregime din piatră.

Originile lor se pierd în negura misterului. Probabil vreo radiaţie care le-a distrus planeta, acum pustiită, a cioplit în stânca aceste capodopere de inteligenţă şi, în acelaşi timp, le-a zăvorât în capcana tragicei ironii a imobilităţii cvasitotale şi a izolării complete. Căci aceasta este tragedia gorfilor: nu numai Thera, dar şi întreaga Endimiunse sunt lipsite în totalitate de orice altă formă de viaţă. Nici tropăit de animale, nici unduit de plante – nu că ar fi existat vreo adiere care să le legene.

Acest paradox i-a împiedicat pe gorfi timp de mai multe milenii să poată determina cât de avansată era de fapt civilizaţia lor, căci nu aveau standarde de evaluare. Rezul- tatul a fost un fel de paranoia filozofică. Maestrul Suprem al Jocului, Dota însuşi, a pus această întrebare în celebra sa lucrare *Întrebările lui Dota:* „Şi chiar să fim noi rasa cea mai puţin inteligentă din Endimiunse?" – o filozofie a disperării, deoarece cel care e unic este, concomitent, şi cel mai mare, şi cel mai mic. Gorful nostru, cel care urmărea acum cu interes urcuşul lui Vultur-în-Zbor şi al lui Virgil Jones, se mândrea în mod deosebit cu Ordonarea pe care o dăduse ultimei şi celei mai faimoase dintre întrebări. O modificase în aşa fel încât să obţină o cu totul altă întrebare şi anume: *Determinaţi cât de catalizatoare este o elită. Folosiţi-vă talentul şi lobul învăţării.* Avem aici o manieră perfectă de folosire a anagramaticii, pentru că întrebarea nu se mulţumeşte să conţină toate

literele întrebării Supreme şi numai pe ele, ci, în plus, îmbogăţeşte acea întrebare, adăugându-i conceptul de elitism şi necesitatea lui, conceptul de cataliză, cu originile lui, şi instrucţiuni asupra felului în care trebuie să se răspundă la întrebare. „Talentul” pentru gorfi înseamnă un singur lucru: abilitatea de Ordonare. Astfel, tocmai abilitatea care făcuse ca întrebarea Supremă să fie pusă trebuia folosită şi pentru a-i găsi soluţia cu ajutorul „lobului învăţării”, acea inepuizabilă cavernă a memoriei închisă în mintea fiecărui gorf, ce-i permitea întregii specii rememorarea completă a oricărui lucru întâmplat vreodată oricărui gorf.

Titlul de Magister Anagrammari şi modestul prestigiu rezultat de aici (gorfii nefiind o rasă prea expansivă) îi reveni astfel gorfului nostru şi am putea spune (fară teama de a greşi) că i se cam urcase la cap (deşi, practic, nu avea nici unul).

Trebuie evidenţiat faptul că gorfii nu dezvoltaseră nici o tehnologie convenţională. Jocul Divin le era suficient şi ca ştiinţă, şi ca artă. Filozofia lor, aşa cum se poate observa din exemplul de mai sus, prefera întrebările şi nu răspunsurile. Chiar dacă felul în care gorful nostru Ordonase întrebarea lui Dota sugera sursa unui răspuns, era conştient că alte Ordonări suplimentare i-ar putea face analiza imposibilă. Totuşi gorful nostru, încântat de triumful său, se îndrepta acum spre erezie. Dezvoltase într-atât de mult o ramură minoră a Jocului Divin, încât aceasta ameninţa Jocul însuşi. În plus, ea le oferea în sfârşit gorfilor şansa de a determina măsura excelenţei sau a mediocrităţii lor în comparaţie cu alte civilizaţii.

Ramura minoră amintită purta numele de Conceptualism. Este, poate, cel mai bine definită într-una din rarele Afirmaţii ale lui Dota: *„Gândesc, deci există”*. Gorful nostru a fost primul care a văzut uriaşele implicaţii ale acestei afirmaţii. Dota voise pur şi simplu să spună că nimic nu putea exista fără prezenţa unui intelect cognitiv care să-i perceapă existenţa. Gorful nostru a inversat afirmaţia, postulând că orice lucru pe care un astfel de intelect îl poate concepe *trebuie deci să existe*. A continuat concepând existenţa altor Endimiunse posibile, a altor Endimiunse ce conţin forme de viaţă accesibile. Gorfii nu ştiau sigur dacă trebuiau să aclame sau să huiduiască. S-au simţit brusc vulnerabili. Perioada confortabilă – chiar dacă melancolică – de izolare le era dintr-odată întreruptă…

Ca să liniştească temerile semenilor săi, gorful nostru a conceptualizat atunci un Obiect. Un Obiect trebuia să existe în orice Endimiunse conceptualizabilă, iar deplasarea între Endimiunse devenea posibilă doar prin contactul cu Obiectele. Acest lucru le oferea gorfilor o metodă de control asupra noii lor Idei.

Tocmai printr-un astfel de Obiect gorful nostru a intrat în legătură cu Grimus. Şi cu insula Calf. Vrând s-o analizeze fără să fie el însuşi

implicat, şi-a Ordonat propriul corp respingător în aşa fel încât să fie invizibil. Şi a privit.

În timp ce urmărea urcuşul poticnit al domnului Jones si al lui Vultur-în-Zbor, simţea o emoţie crescândă. Aura îi tremura de-a dreptul de atâta plăcere. Iată de ce: încă de când sosise pe insula Calf, sesizase o verigă lipsă, absenţa unui ingredient vital care să stabilizeze structura locului. Orice gorf ar fi observat atâta lucru: una din fazele de început ale Jocului Divin presupunea să fii sigur că ai toate componentele. În mâinile unui Maestru această siguranţă devenea un fel de instinct. Astfel că atunci când l-a văzut pe Vultur-în-Zbor, gorful a ştiut că acest om era veriga de legătură. Că această călătorie, dacă va fi dusă la bun sfârşit, ar desăvârşi Ordinea insulei şi a muntelui.

Tânjea să vadă cum ar arăta acea Ordine.

Dacă gorful nostru avea vreun defect, acela era faptul că era băgăreţ. Anii lungi de Ordonare îi stârniseră respectiva pasiune mistuitoare. Deocamdată, pe insula Calf rezistase tentaţiei, dar acum, când măreţele evenimente finale pe care insula (fără să ştie) le aşteptase erau în curs de desfăşurare, găsi un motiv ca să intervină. Argumentă:

Doar dacă ai fi Grimus, ai fi pe deplin conştient de ce se întâmplă pe insula Calf.

Asta dacă nu cumva erai gorf.

Din moment ce conştiinţa este o condiţie dinamică (adică trebuie să alegi dacă să acţionezi sau nu, după mintea ta, şi chiar şi hotărârea de a rămâne inactiv este o acţiune), devine privilegiul – ca să nu spunem datoria – fiinţelor conştiente de a se mişca şi, poate, de a schimba mersul timpului lor.

Astfel, pentru un gorf de pe insula Calf care ştia ce ştia el, care era ce era el, era perfect normal să acţioneze aşa cum credea de cuviinţă.

Gorful dădu din cap, încuviinţând vesel în sinea lui. Aproape că spera să se întâmple ceva special înainte de Ordonarea Finală. Aproape că spera ca Vultur-în-Zbor să cadă sub vraja înspăimântătoare şi adesea fatală a Febrei Endimiunsei.

Desigur, îşi spuse gorful, va trebui să fie foarte atent.

NOUĂSPREZECE

Pădure deasă, întunecată ca mormântul. În urma lor: mintea distrusă, izolată, a lui Dolores O'Toole, părăsită de dragoste chiar în momentul când i se dăruise. În faţa lor: K şi orice-ar fi adăpostit el.

Între ele două: povârnişurile neprimitoare şi Pădurea din Calf. Ce-l mâna pe Vultur-în-Zbor să-şi continue drumul era doar fantasma Prepelicarului din mintea lui, plecând de lângă el, mână-n mână cu domnul Sispy cel fară chip. Şi-ar fi dorit să ştie ce-l mâna pe Virgil Jones.

Un vuiet uşor îi răsuna în cap. Avu impresia că devine tot mai sonor pe măsură ce urcau pe cărările muntelui. Virgil Jones nu dădea nici un semn că l-ar auzi. Avea aerul pierdut al unui om care încerca să-şi amintească nişte deprinderi vechi.

— Da, da, murmura din când în când către sine şi se avânta greoi ici şi colo prin desişuri. Drace! drăcuia el la răstimpuri şi-şi lua capul în mâini, pierdut în amintiri sau regrete, apoi tresărea iarăşi, avântându-se înainte ca un bivol rănit.

Vultur-în-Zbor îl urma. Şi astfel îşi croiau drumul haotic prin desişuri, către vârful muntelui.

Vuietul era încă acolo. Oare urechile îi jucau feste? Părea oare să devină din ce în ce mai puternic doar pentru că se gândea la el? Îşi lovi tâmpla cu palma, exasperat. Preţ de o secundă avu impresia că pădurea era o masă verde, de nepătruns, care îi înconjura şi se închidea în jurul lor. Clipi şi-i trecu. Apoi ajunseră din nou pe poteca cea îngustă.

Virgil Jones îl fixa cu privirea.

— De ce-ai ţipat? întrebă el.

— Ce vrei să spui? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Nu te-ai auzit?

— Cu siguranţă că nu, răspunse Vultur-în-Zbor, deranjat. Asta-i vreo glumă?

— Nu, nu, te asigur că nu! spuse domnul Jones. Spune-mi, auzi ceva? Un fel de fluierat ascuţit?

— Da… zise Vultur-în-Zbor, alarmându-se.

— Întocmai, spuse Virgil Jones. Mi-e teamă că auzul, ca şi vederea, îmi e întru câtva deteriorat, mai ales în registrele înalte. Adevărul e că intrăm în zona Efectului. Acum e de o importanţă vitală să vorbim unul cu altul.

— Ce Efect? întrebă Vultur-în-Zbor. Şi ce să vorbim?

— Despre orice altceva în afară de Efect, spuse Virgil Jones. Acum n-avem timp de explicaţii. Te rog, fă cum îţi spun. Tăcerea s-ar putea dovedi foarte periculoasă.

Vultur-în-Zbor îşi înfrâna potopul de întrebări şi hotărî să facă aşa cum îl sfătuise domnul Jones.

— Dolores, zise el. Îi va fi bine?

— Sper, spuse domnul Jones. Sper din tot sufletul.

Un scurt moment de tăcere. Apoi domnul Jones începu să vorbească.

— Ai auzit vreodată povestea prostituatei care a pornit un război civil în ţara ta? Se numea Polly Adams…

Dar mintea lui Vultur-în-Zbor hoinărea. Se gândea la Prepelicar, la motivele domnului Jones, la pădurea deasă în care se rătăciseră, la vuietul din urechile sale, vuietul din urechile sale, vuietul din urechile sale, ce răsuna din ce în ce mai tare…

Virgil Jones îi strigă în ureche:

— Ghicitoare, domnule Vultur! Ia gândeşte-te la asta: de ce poartă un irlandez trei prezervative?

Slăbiciune, boală. Ambele străine lui Vultur-în-Zbor, ambele năpustindu-se acum către şi peste el precum valul care îl adusese pe insula Calf. Aceeaşi senzaţie de detaşare confuză pe care o simţise înainte de a leşina în barca lui îl cuprindea încă o dată. Picioarele îi tremurau. Să se ţină pe picioare îi devenea tot mai greu, să urce – imposibil. Se opri. Fruntea îi ardea. Vuietul crescu si mai tare, tot mai tare.

— Nu ştiu, domnule Jones, spuse el sfârşit. De ce poartă un irlandez trei…

Ceva îi împăienjenea vederea. Virgil părea la un kilometru distanţă. Braţul acestuia se întinse peste ani-lumină ca un tentacul lung, şerpuitor. Vultur-în-Zbor se feri instinctiv şi căzu. Simţi un fior în oase. Fruntea îi era acum de gheaţă. Vuietul îl lăsă practic surd la vocea tunătoare a domnului Jones.

— Nu-ţi face griji! striga Virgil. Un pic de febră a Dimensiunii, atâta tot. O să te însănătoşim repede…

Cuvintele răsunară ca un ecou, apoi se pierdură.

Febra Dimensiunii: ce mai era şi asta? Vultur-în-Zbor se înfurie, fiindcă nu i se spusese nimic despre ea, iar ochii părură să i se limpezească. Văzu un Virgil Jones îndatoritor, aplecat deasupra lui.

— În întuneric e mai rău! striga Virgil. O să te scot într-un luminiş. Încearcă să te concentrezi asupra vocii mele. O să vorbesc tot drumul până acolo. Lumina zilei ajută. Alungă monştrii.

— Monştrii… spuse pierdut Vultur-în-Zbor.

— Vin dinăuntrul tău, zise Virgil Jones. Dinăuntrul tău…

(Vocea i se stingea, i se pierdea.) Pe Vultur-în-Zbor îl cuprinse iarăşi nedumerirea. Avu iar vedenii deformate.

— Nu-ţi pot explica! urla Virgil de la capătul unui tunel lung. Să treci prin asta înseamnă să înţelegi. Ascultă vocea mea. Ascultă doar vocea mea.

Pe Vultur-în-Zbor îl copleşea frica, frica omului sănătos în faţa unei boli inexplicabile. Simţea cum convingerile îi alunecau printre degete. În definitiv, ce căuta el aici? Ce fel de drăcovenie îl apucase? De ce nu se omorâse pur şi simplu atunci când avusese ocazia? Poate

că, la urma urmei, chiar era mort. Da, era mort. Se înecase când căzuse din barcă, aici era iadul, Virgil Jones era un demon şi asta era vreun soi de tortură infernală. Da, era mort.

O, îmi amintesc, îmi amintesc: eu eram Vultur-în- Zbor! Atunci când necunoscutul m-a înghiţit, am înnebunit. Halucinaţii… La început am crezut că erau halucinaţii, dar, treptat, ele au dobândit certitudinea realităţii absolute şi vocea lui Virgil Jones a venit către mine, plutind ca într-un vis. Lumea se întorsese cu susu-n jos. Urcam pe un munte în adâncurile unui infern, scufundându-mă adânc în mine însumi.

Scena pe care o vedeam părea să rămână pe loc. Trecea prin nenumărate transformări, în care culorile se schimbau, pomii deveneau fiinţe mişcătoare, pământul devenea lichid şi cerul solid, iarba vorbea, iar florile cântau. În unele din aceste transformări Virgil Jones nu apărea deloc. În altele era un monstru imens care supura. În altele era mort. În altele îi auzeam vocea vorbindu-mi, susurându-mi în ureche cuvinte de alint şi sfaturi. Era un botez prin foc.

Virgil Jones şi cu mine: ciudată pereche de tovarăşi de pat. El, un om istovit, umbra trecutului său, cu siguranţa pe care i-o dădea cunoaşterea unui mare eşec; eu, un om incomplet, căutând cunoaşterea morţii, care m-ar conduce spre liman, căutându-mi chipul în ochiul morţii. Dintr-un motiv pe care nu l-am înţeles decât mult mai târziu, el mă iubea ca pe un fiu, ca pe ultimul său fiu rămas în viaţă, şi imediat ce mi-am revenit din febră, l-am iubit şi eu, deşi l-am iubit prost şi nu îndeajuns. Atunci a avut grijă de mine, m-a târât până într-un luminiş, amorţit şi moale cum eram, mi-a vorbit şi mi-a tot vorbit şi astfel mi-a abătut atenţia de la ravagiile Efectului. În întuneric, înainte să ajungem în luminiş, l-am pierdut. În luminiş vocea lui mi-a dat putere. Până a venit să mă ia.

Virgil Jones: un suflet fară viitor, ce mă ajuta să nu mi-l pierd pe al meu, lăsând-o în urmă pe Dolores, durerea şi dragostea lui, şi îndreptându-se către locuri demult părăsite. Un om pe cinste.

Să supravieţuieşti febrei Dimensiunilor înseamnă să renunţi la întrebarea „De ce?” Şi totuşi înainte de final am găsit un răspuns la toate „de ce”-urile rămase fară răspuns, ca şi la câteva rămase încă neîntrebate.

În timp ce Virgil Jones îl trăgea pe Vultur-în-Zbor către luminiş, i-a spus:

— O, Doamne, prietene! Mi-aş fi dorit să nu ţi se fi întâmplat tocmai ţie. Grimus obişnuia să spună că în aceste păduri un om fie se pierde, fie se regăseşte pe sine. Asta e diferenţa dintre noi. Eu nu pot decât să mă pierd. Domnule Vultur, dumneata nu eşti un om realizat. Asta ţi-e slăbiciunea, dar şi puterea. Înainte de a se realiza, fiecare are optimismul ignoranţei. Asta poate constitui mântuirea unei vieţi.

Odată realizat, trebuie să înfrunţi groaza cunoaşterii a ceea ce eşti şi ai făcut… Omul realizat poate avea un efect profund asupra lumii de lângă el. Trebuie să suporte consecinţele şi vinovăţia fi pentru acest lucru…

În sfârşit, ajuns în luminiş, s-a aşezat jos, i-a pus capul lui Vultur-în-Zbor la el în poală şi a răspuns absent la propria-i ghicitoare:

— Un irlandez poartă trei prezervative ca să fie sigur, sigur, sigur.

În sinea lui s-a gândit:

Acum, domnule Jones, hai să vedem dacă eşti în stare să fii călăuză.

DOUĂZECI

Prepelicarul spuse, agitând ameninţător un os:

— Uite, frăţioare. Uite. Uite un os pentru tine. Cuţu, cuţu. E un os foarte special. Osul din K. Ia-l. Vino şi îngroapă-l.

— Prepelicarule, rosti încet Vultur-în-Zbor. Tu eşti? Stătea batjocoritoare pe o stâncă şi bătea în pământ cu talpa piciorului drept în timp ce se învârtea încet in cerc. Aruncă osul spre el. Îi căzu drept în mână. Dintr-o crăpătură a lui creştea un trandafir. Vultur-în-Zbor şi-l îndesă în pantaloni.

Prepelicarul stătea întinsă batjocoritor pe stâncă, ridi- cându-şi fusta zdrenţuită până la talie, desfăcându-şi picioarele şi arcuindu-şi spinarea.

— Intră, frăţioare, îi zise ea. Vino şi îngroapă-l. Vultur-în-Zbor se târî slăbit către ea şi cu cât se apropia mai mult, cu atât Prepelicarul devenea mai mare. Când ajunse la o distanţă de doar o sută de metri, ea era deja mare cât un cal. Gaura dintre picioare i se căsca. Firele de păr îi erau ca nişte frânghii. Ajunse la zece metri distanţă. Ea era o casă, o grotă zăcând roşie şi fremătătoare înaintea lui, în timp ce perdeaua părului i se desfăcea. Îi auzi vocea asurzitoare.

— De ce să te împotriveşti? spunea ea. Cedează, frăţioare. Intră. Cedează. Intră. Cedează.

Bărbatul se târî până în grotă. Perdeaua căzu la loc în urma lui, blocând orice sursă de lumină.

Înăuntru… o strălucire de un roşu închis. Iat-o din nou: Prepelicar fugar, gonind către propriile-i adâncimi şi ţipând cu o încântare copilărească.

— *Frăţiorul cel prostuţ nu mă poate prinde!* ţipă ea şi dispăru după un colţ.

El nu era încă suficient de întremat ca s-o poată urmări. Se ridică în picioare.

Şi auzi vocea lui Virgil Jones.

— Problema lui Grimus, spuse vocea, este că nu poate controla

Efectul. Zona lui de propagare devine din ce în ce mai mare. Va trebui să te obişnuieşti treptat cu asta. Controlează-ţi gândurile. Uşor. Mintenaş, mintenaş îl prindem pe călugăraş. Dimensiunile interioare sunt locuri singuratice. Noi ni le creăm, ca să zic aşa. înfricoşător lucru: fiecare om cu propriul său univers. Imaginează-ţi efectul. Oamenii înnebunesc. Asta e tragedia în K. Tuturor le e frică de propriile minţi. Şi mie mi-a fost odată, dar acum nu mi-a mai rămas prea multă. Cam cât la Taica William[35], nu? Glume nevinovate. Pot să-ţi atrag atenţia asupra unei teorii? Un tip din K – o să-l întâlneşti – se crede filozof, Ignatius Gribb, Ignatius Q. Gribb. Q de la Quasimodo. I.Q. Gribb, înţelegi. N-am ştiut niciodată dacă iniţialele ilustrau stilul lui de a glumi sau pe cel al părinţilor lui. Obişnuia să spună: Nu există fiinţe umane vii. Cu toţii suntem nişte Umbre şi de jur împrejur, plutind prin aer, există aşa numitele Forme. Lucruri precum emoţii, judecăţi şi aşa mai departe. Ele îl iau în stăpânire pentru o vreme pe unul dintre noi, apoi vine altul la rând. O teorie drăguţă în felul ei. Explică natura ilogică a unora din acţiunile umane. Schimbări de caracter şi aşa mai departe. Bineînţeles, e complet răsturnată de dimensiuni. Singurul lucru care rămâne constant la trecerile dintre dimensiuni este conştiinţa personală a individului. Dar domnul Gribb încearcă din răsputeri să ignore dimensiunile. Dimensiunile sunt un lucru înspăimântător. Cultivă-ţi conştiinţa, domnule Vultur! Aşa poţi scăpa. Întotdeauna există o cale de scăpare. Dacă există voinţă. Singurul lucru asupra căruia deţii controlul. Vocea se stinse din nou.

Vultur-în-Zbor inspiră adânc, închise ochii, îi deschise şi încercă să-şi dea seama unde se află. Era ca şi când ar fi stat în spumă. Elastică, fiindcă picioarele i se afundau în ea. Spumă moale, umedă, roşiatică.

Roşu: asta însemna lumină. Dacă exista culoare, exista şi lumină, doar că el nu putea să vadă nici o sursă de lumină. Totuşi era lumină – palidă, difuză, dar lumină. Renunţă să mai caute.

Se întoarse şi se uită în spatele lui, spre intrare. Nu mai era acolo. Un scurt moment de claustrofobie, apoi linişte, calm, în ciuda vorbei străvechi care-i revenea mereu în minte şi care spunea *Iona în burta balenei.*

La civilizaţiile paşnice instinctul de supravieţuire e îngropat adânc. În cazul plimbăreţului Vultur-în-Zbor acesta se afla foarte aproape de suprafaţă, chiar dacă oarecum slăbit de conştiinţa nemuririi lui. Acum, când se trezi scufundat într-o lume despre care simţurile îi spuneau că nu putea să existe, dar despre care tot ele îi spuneau că există, acest instinct puse stăpânire pe el. Făcu asta într-un fel foarte fizic. Putea percepe un lucru care era în întregime el însuşi şi totuşi nu era el însuşi şi care prelua comanda facultăţilor sale şi scrâşnea din dinţi în locul lui. Era o simplă, dar copleşitoare comandă

dată sieşi să supravieţuiască. Era uimit şi un pic încântat de puterea voinţei lui. *In extremis veritas.*

DACĂ EXISTĂ VOINŢĂ. Conştientizarea propriei voinţe, a sensului celor spuse de Virgil, îi deveni limpede. Iată calea şi scăparea lui dacă voinţa îi era destul de puternică.

Începu să exerseze. La prima încercare din podeaua acelui Loc crescu un trandafir. (Nu se putea gândi încă la acel loc ca la pântecul surorii lui, mai ales c-o văzuse dispărând pe coridorul cărnos.) Trandafirul muri aproape imediat. Se gândi la asta şi apăru un al doilea trandafir. Nu dădea semne c-ar muri.

Se uită la podea şi podeaua deveni solidă. O acoperea un covor de mătase ţesut de mână, cu un Ochi brodat chiar în centru. Se folosi de ochi ca să facă ferestre. Îl făcea să străpungă cu privirea pereţii roşii şi pereţii se supuneau.

Era într-adevăr o încăpere destul de elegantă, chiar dacă pereţii erau de un roşu livid. Aproape că se simţea mândru de el însuşi.

Dincolo de ferestre începu să prindă contur muntele Calf. Vultur-în-Zbor ajunse până acolo încât vedea luminişul, pădurea din jurul lui, şi îl zări până şi pe Virgil Jones, care chiar păru că se apropie de una din ferestre până când chipul său rotund o umplu. În perete se găsea o uşă cu o clanţă de fildeş. Nu trebuia decât să o deschidă şi să păşească afară şi totul ar fi fost bine. Să controlezi Dimensiunile era uşor dacă ştiai ce faci, îşi spuse cu îngâmfare Vultur-în-Zbor. I se păru chiar că zăreşte o privire plină de respect în ochii domnului Jones.

Gorful se simţea dezamăgit Se legase de *sinele* lui Vultur-în-Zbor, folosind tehnica parazită prin intermediul căreia comunicau gorfii, şi se aşteptase la un lung şi plăcut proces de trecere prin Endimiunse, adică la cel mai plăcut lucru după Jocul Divin. Dar iată că Vultur-în-Zbor dovedea o capacitate extraordinară de a controla Endimiunsele.

Gorful se hotărî să intervină. La urma urmei, Ordonarea Finală a insulei mai putea aştepta puţin… Vultur-în-Zbor descoperi că încăperea se dizolva chiar când el întindea mâna către clanţă. Şocul îi zgudui încrederea proaspăt dobândită. Se lăsă întunericul. Preţ de o clipă bărbatul se simţi orbit şi ameţit. Lumea părea să gonească în cerc. Când capul i se limpezi, abisinienii se adunaseră deja în faţa lui.

DOUĂZECI ŞI UNU

Dansul are multe funcţii. Este un spărgător de gheaţa social şi un spărgător de nori ritualic. A fost dintotdeauna o dovadă de pasiune şi an semn de ură. Stele au dansat în ochii fetelor, iar moartea a dansat

cu familia ei refractară. Astăzi, în vâlceaua unei păduri, gol puşcă, cu lumina verde a frunzelor jucându-i pe faţă, un bărbat gras, cu chipul aspru, numit Vîrgil Jones, dansa pentru viaţa noului său prieten.

— Prieten – îşi repetase cuvântul de un milion de ori şi îl şoptise în urechea lui Vultur-în-Zbor, acum inconştient, ca să-i dea putere.

— Tu eşti paiul, Vultur-în-Zbor, spusese el, iar eu sunt omul care se îneacă.

Ultimele şanse, ca şi cele dintâi, apar o singură dată. Virgil Jones era convins că aceasta era ultima lui şansă. Ultima şansă să facă, să salveze, să ispăşească vina şi neputinţa care zăceau în el, corodându-i fiinţa. Şansa de a salva în loc să distrugă.

Un om care trăieşte într-un confort acceptabil în mijlocul unei sărăcii absolute învaţă până la urmă să nu mai vadă mlaştina disperării. E un mecanism de supravieţuire. În acelaşi fel îşi alungase Virgil Jones din minte trecutul. Coborâse de pe munte şi uitase grozăveniile cumplite de care fugise. Ele erau încă acolo, zăvorâte în mintea lui, dar Virgil nu le vedea.

Acum, de dragul lui Vultur-în-Zbor, descuiase închisoarea şi, întocmai ca spiritele incontrolabile ale Pandorei, amintirile îl năpădiră, zgâriindu-l dureros atunci când ieşiră la iveală. Uitase durerea. Amorţise atât de tare şi atât de mult timp.

La început se gândise că Vultur-în-Zbor ar fi putut să fie destul de puternic, destul de înăsprit de lungile lui călătorii, ca să supravieţuiască fară nici un ajutor experienţei Dimensiunilor. (Uitase însă puterea lor devastatoare.) Şi pentru un moment ochii lui Vultur-în-Zbor străluciseră – aproape că reuşise să-şi concentreze mintea dincolo de ea însăşi. Dar nu fusese destul de puternic, iar acum nu mai rămânea de făcut decât un singur lucru.

Virgil Jones trebuia să intre acolo, în dimensiunile minţii altui om, mult mai periculoase decât cele ale propriei sale minţi, şi să-l călăuzească spre ieşire. Alternativa era un sfârşit sigur. Mintea lui Vultur-în-Zbor urma să se supraîncălzească şi, în final, să se mistuie complet, poate chiar fară putinţă de scăpare. Aşa cum aproape că se autodistrusese mintea lui Virgil Jones. Viermele care-şi înghite coada se înghite până la urmă în întregime.

Asta pentru că lumile pe care muntele Calf şi Efectul lui le dezlănţuiau în mintea cuiva nu erau fantome. Erau palpabile. Puteau lovi şi răni.

Atunci când călătorise printre Dimensiuni, înainte ca Efectul să devină prea uriaş ca să-l mai poată stăpâni, Virgil Jones îşi petrecuse o veşnicie plimbându-şi gândurile peste agoniile trecutului şi încercând să strângă în el cunoaşterea de care avea nevoie. Ştia că o descoperise, că undeva în călătoriile sale întâlnise pe cineva – pe cine? – care cunoştea tehnica prin care putea să intre în mintea altei fiinţe umane.

Virgil Jones nu-i povestise lui Vultur-în-Zbor despre propriile sale călătorii. La vremea sa el se bucurase de aceste călătorii interdimensionale. Fuseseră călătoriile spre acele continuumuri spaţio-temporale alternative, reale şi materiale. Atât de aproape şi totuşi la o eternitate distanţă. Apoi venise propria-i călătorie distrugătoare prin Dimensiunile Interioare, identice cu infernul interior care-l înghiţise acum pe Vultur-în-Zbor, iar ea îl lăsase pustiit, neputincios şi norocos că scăpase cu viaţă. Şi mai exista şi un al treilea fel.

Puntea dintre primele două feluri.

Cu un pic de imaginaţie, cum descoperise Virgil Jones, puteai *crea* lumi, lumi fizice exterioare, care să nu fie nici reflecţii ale tale, nici un univers-palimpsest.

Ficţiuni în care un om ar putea trăi.

La vremea aceea domnul Jones fusese un om cu foarte multă imaginaţie.

Se luptă să-şi croiască drum dincolo de amintirea insu- portabilă a prăbuşirii sale, când puterea a devenit un monstru care s-a întors împotriva lui şi i-a prăjit mintea, şi ajunse la vremurile bune. Zâmbi. Ce lumi vizitase! Câte lucruri învăţase! Îşi amintea cu admiraţie tehnicile sexuale ale poporului Ydjac, logica instinctivă a plantelor geniale din Poli XI, sculptura tonală a aurelionilor. Acum durerea dispăruse. Virgil depăşise blocajul şi îşi dezgropase propria istorie cu plăcerea unui arheolog autentic.

Aşa că ajunse într-un final la momentul când vizitase Dansatorii Spiralei.

Anumite feluri de ştiinţă aspiră la condiţia de poezie, iar pe planeta Dansatorilor Spiralei un lung şir de savanţi-poeţi perfecţionase o ramură a fizicii până când ea devenise o formă înaltă de religie simbolistă. Cercetaseră materia, divizând-o în unităţi din ce în ce mai mici, şi în cele din urmă descoperiseră la originile ei dansul pur şi frumos al vieţii. Acesta era o armonie a infinitezimalului, în care energia şi materia se mişcau asemeni fluidelor. Forţele energetice se uneau graţios ca să creeze în punctul lor de intersecţie o *zvâcnire* ce devenea materie. Zvâcnirile se contopeau în pulsaţii mai intense sau, altminteri, se prăbuşeau din nou în materia pură, după regulile unui ritm foarte formalizat, un ritm spiralat. Atunci când se contopeau, dansau Dansul Putinţei. Atunci când se prăbuşeau înapoi în primordial, dansau Dansul Neputinţei.

Din această descoperire a apărut religia Unităţii Spirale. Dacă totul era energie, totul era la fel. O fiinţă gânditoare şi o masă erau doar aspecte ale aceleiaşi forţe. Era un fapt dovedit ştiinţific.

Principalul ritual al acestei religii, care fusese stabilit doar după

ce generaţii întregi de savanţi-poeţi au lucrat la aplicaţiile Teoriei, era Dansul Spiralei. Era un exerciţiu fizic bazat pe ritmuri primare, iar scopul său era să permită fiecărei fiinţe vii, umile şi imperfecte, să aspire la acea perfecţiune fundamentală. Intraţi în Dans şi vă veţi contopi cu Unul, cel care vă înconjoară din toate părţile.

Virgil Jones se ridică în picioare.

Îşi scoase jacheta lui veche şi închisă la culoare. Şi pantalonii lui vechi şi închişi la culoare. Şi vesta lui veche şi închisă la culoare, cu lanţul de aur fără ceas.

Îşi scoase melonul de pe cap. Aşeză frumos toate lucrurile acestea, laolaltă cu lenjeria de corp, pe trupul lui Vultur-în-Zbor, care zăcea cu faţa-n jos, ca nu cumva să-i stea în cale.

Şi, neluând în seamă protestele bătăturilor sale, dansă.

Gorful, deja închis în mintea lui Vultur-în-Zbor (lucru mult mai uşor pentru el decât pentru Virgil Jones), urma să aibă o surpriză.

Domnul Jones a înconjurat încet corpul lui Vultur- în-Zbor, fredonând o notă joasă. În timp ce făcea asta, se întorcea de jur împrejurul lui, lăsând urme cu tălpile picioarelor la distanţe regulate. După un timp, simţindu-se ameţit, s-a oprit. După un timp şi mai îndelungat n-a mai trebuit să se gândească la ce făcea. Corpul său a preluat comanda şi l-a condus pe cărarea întortocheată ca şi când ar fi fost acţionat de la distanţă. După un timp mult mai îndelungat Virgil a încetat să mai fie conştient de vreun lucru – împrejurimi, corp, orice – în afara fredonatului, care flutura în jurul lui ca o perdea. Apoi acesta s-a stins (deşi corzile sale vocale continuau să producă zgomotul) şi vreme de o secundă Virgil n-a mai fost conştient nici măcar că există. Tocmai în timpul acelei secunde *striaţiile* minţii lui Vultur-în-Zbor s-au suprapus peste ale sale, iar Virgil Jones a rezonat cu mintea aceea bolnavă.

Dacă v-aţi fi aflat în acea Dimensiune, aţi fi văzut o ceaţă subţire ca un văl înfăşurând cele două trupuri.

Virgil Jones plecase într-o expediţie de salvare.

DOUĂZECI ŞI DOI

Gorful era mulţumit de ghicitoarea pe care i-o propusese lui Vultur-în-Zbor. Ajuns la concluzia că imunitatea parţială a amerindianului în faţa febrei Dimensiunii venea dintr-o paralizie temporară a imaginaţiei, Maestrul Ordonărilor se hotărâse să umple spaţiul liber cu propria-i imaginaţie. Ghicitoarea pe care o elaborase era cu atât mai satisfăcătoare cu cât toate elementele sale, inclusiv

soluţia finală, fuseseră create din amintirile lui Vultur- în-Zbor, astfel încât era un fals întru totul acceptabil al unei dimensiuni în care un Vultur-în-Zbor mai liber cugetător ar fi putut intra. Gorful se relaxă şi se pregăti să se delecteze cu încercările lui Vultur-în-Zbor de a o rezolva.

Iată elementele ghicitorii:

Un loc numit Abisinia. Caracteristicile lui veneau din numele pe care gorful îl luase din mintea lui Vultur-în-Zbor. Era un abis uriaş, un canion îngust, ai cărui pereţi stâncoşi ajungeau până la cer. Şi, tocmai pentru ca să adauge un factor temporal problematic, acesta se îngusta treptat. Stâncile se îngroşau pe ambele părţi şi păreau chiar să se unească deasupra, astfel încât, în timp, urmau să formeze un mormânt de piatră.

La baza canionului, împreună cu Vultur-în-Zbor, se găseau doi abisinieni. Semănau cu Deggle, creatorul amintirii. Amândoi erau înalţi şi sobri. Purtau mantii negre şi coliere de smarald. Dar asemănarea cu Deggle se sfârşea aici. (Chiar şi aşa, ea şi-a atins scopul: Vultur-în-Zbor a fost enervat la culme de spectacolul celor doi Deggle îngemănaţi din faţa lui şi a uitat de Prepelicar şi de propriile-i puteri suficient de mult timp ca să-i permită dimensiunii să se „fixeze” ferm, ca cimentul.)

Cei doi abisinieni se numeau Khallit şi Mallit. Erau prinşi într-o dispută eternă, fără început sau sfârşit, iar lipsa ei de noimă sau concluzie îi spulbera lui Vultur-în-Zbor capacitatea de a gândi limpede.

Încă un lucru: Vultur-în-Zbor era legat fedeleş. Zăcea între cei doi abisinieni, iar ei erau ghemuiţi în jurul unui foc. Păreau să nu dea atenţie prezenţei lui şi nu-i răspundeau atunci când le vorbea.

Într-adevăr, o ghicitoare foarte simpatică.

Khallit şi Mallit aşezaseră între ei o monedă de aur. Din când în când dădeau cu banul. Era singurul mod prin care hotărau asupra oricărui element al sfadei lor eterne.

În acel moment păreau să discute indirect despre Vultur-în-Zbor.

— Există două aspecte ale oricărei probleme, nu-i aşa, Mallit?

— Păi… spuse şovăielnic Mallit şi dădu cu banul. Da, răspunse el apoi.

Khallit scoase un oftat de uşurare.

— Atunci, dacă binele este de o parte a banului, înseamnă că răul este de cealaltă. Dacă pacea este de o parte, războiul este de cealaltă.

— Discutabil, spuse Mallit.

— De dragul discuţiei, îl rugă Khallit.

— De dragul discuţiei, încuviinţă Mallit după ce dădu cu banul.

— Şi atunci, dacă viaţa este de o parte, moartea trebuie să fíe de

cealaltă, spuse Khallit.

— Numai în cazul de faţă, spuse Mallit.

— De dragul discuţiei, ziseră cei doi la unison şi-şi zâmbiră unul altuia.

Pereţii canionului se mişcară imperceptibil.

— Dar aici avem un paradox, zise Khallit. Să ne închipuim un om lipsit de moarte. Să presupunem că rătăceşte prin eternitate, asemeni unui început fără sfârşit. Absenţa morţii din el înseamnă oare că şi viaţa e tot absentă?

— Discutabil, răspunse Mallit şi dădu cu banul. Da, spuse el apoi.

— Deci el nu este de fapt nimic mai mult decât un mort viu?

— Sau nimic mai puţin.

— Eşti de acord că diferenţa majoră dintre vii şi morţi este puterea de a acţiona?

— De dragul discuţiei, răspunse Mallit.

— Astfel încât un asemenea om ar fi lipsit de putere. Neajutorat.

— Lipsit de putere. Neajutorat, repetă ca un ecou Mallit.

— Incapabil să-şi influenţeze propria viaţă.

— Incapabil să-şi influenţeze propria viaţă.

— Veşnic azvârlit printre îndoielile şi fricile sale.

— Azvârlit.

Vocile lor erau melodioase. Vultur-în-Zbor se trezi că-i ascultă vrăjit. Niciodată nu conştientizase frumuseţea discursului, farmecul vorbitului pur şi simplu, al argumentării la nesfârşit… Simţi cum mintea lui o ia razna şi încercă să o forţeze să-şi revină. Era neînchipuit de greu.

Îşi dădu brusc seama ce se întâmplă cu canionul. Deoarece rămăsese mult mai puţin spaţiu la baza lui decât atunci când ajunsese el aici. Se luptă disperat să-şi desfacă frânghiile. În zadar. Strigă la Khallit şi Mallit.

— Morţii pot vorbi? întrebă Khallit.

— Mira-m-aş, răspunse Mallit şi dădu cu banul. Nu, spuse el apoi.

— Nu, repetă Khallit.

Disperat, Vultur-în-Zbor îşi dădu seama că nu exista nici o cale de ieşire. Îşi aminti şoapta lui Virgil Jones: întotdeauna există o cale. Nu mai credea aşa ceva. Urma să zacă aici, ascultând eterna nehotărâre a acestor două extrapolări ale lui însuşi, până când stânca o să-i strivească. Vultur-în-Zbor închise ochii.

De data aceasta gorful se simţea nervos. Care mai era rostul unei astfel de ghicitori simple şi frumoase dacă omul nu făcea nici o încercare să o rezolve? Bineînţeles că exista o cale de ieşire. Şi mai era şi foarte simplă. Omului nu-i rămânea decât s-o descopere. Gorful avu bănuiala că Vultur-în-Zbor nu va fi niciodată bun la Jocul Ordonărilor.

Şi apoi enervarea i se risipi, înlocuită de uimire, căci se întâmplă ceva la care nu se aşteptase.

La un capăt al canionului se stârni brusc un vârtej.

Khallit privi în sus şi deveni extrem de agitat.

— Mallit, zise el. Mallit, acela nu e cumva un vârtej?

Mallit aruncă banul fără să-l mai privească.

— Nu, spuse. Nu este.

— Mallit, strigă Khallit, ba da. E un vârtej.

Mallit privi în sus.

— Nu se poate, zise.

— Ba da, este! strigă Khallit.

Vârtejul se apropia din ce în ce mai mult.

— Fascinant paradox, spuse Mallit.

— Fascinant, spuse bănuitor Khallit.

Apoi vârtejul îi cuprinse. Dat fiind faptul că erau nişte simple concepte, produsele nu tocmai umane ale unei imaginaţii străine, forţa sosirii lui Virgil Jones îi spulberă. Se întoarseră la crâmpeiele de energie din care izvorâseră odinioară. Pe planeta Dansatorilor Spiralei lumea ar fi spus „au dansat până la capăt Dansul Neputinţei".

Vultur-în-Zbor deschisese ochii. Vârtejul stătea în faţa lui şi se domolea. Începea să semene a om.

— Demonul învolburat! strigă Vultur-în-Zbor, folosind iar aceste cuvinte după şapte secole.

— Bună! spuse Virgil Jones.

Câteva întrebări din partea Ini Virgil Jones l-au făcut pe Vultur-în-Zbor să vorbească despre Deggle şi să amintească de cuvântul „Etiopia". În momentul în care l-a rostit, ghicitoarea gorfului s-a spulberat. Pentru că asta era cheia, ieşirea. Etiopia… Abisinia… Ne mai vedem… La revedere. Tot ce trebuia să facă era să zică „La revedere" şi jocul era rezolvat.

Era uşor, s-a gândit morocănos gorful. Şi chiar era. Oamenii semănau cu Deggle. Numele locului avea pe jumătate legătură cu vorba sa preferată. Până şi-un idiot ar fi ghicit că scăparea venea din jumătatea cealaltă. Până şi-un idiot. Asta era problema majorităţii oamenilor. Nu se pricepeau deloc să joace jocuri.

DOUĂZECI ŞI TREI

Marea părea curată sub ei, iar stropii de apă îi împroşcau cu sare pe obraji, înţepându-i şi răcorindu-i. O mare de ceţuri, nori şi valuri cenuşii, ondulate, ascunse în spatele pânzelor. O mare pe care să te pierzi, o mare mişcătoare şi neschimbată.

Vultur-în-Zbor zăcea fără suflare, pe jumătate ameţit, pe

scândurile aspre ale plutei şi nu pricepea nimic. Virgil Jones, un punct golaş pe orizonturile privirii altui om, stătea în picioare, la pândă, lângă pânza zdrenţuită şi valurile emoţiei îi curgeau împrospătate prin vene. Ima- ginea era coerentă şi se menţinea.

— Pot să-ţi spun Virgil?

Vocea lui Vultur-în-Zbor era ezitantă. Virgil Jones se simţi neobişnuit de încântat.

— Sigur, sigur! Sigur, spune-mi Virgil.

Urmă o lungă tăcere, timp în care se pecetlui o legătură.

— Eu cum să-ţi zic? sparse tăcerea Virgil. Vultur-în-Zbor nu răspunse.

— Domnule Vultur?

Virgil Jones se întoarse să-l privească pe indianul axona.

Dar Vultur-în-Zbor adormise.

Virgil traversă greoi pluta şi se aşeză lângă silueta adormită.

— Nu-mi mulţumi pentru că ţi-am salvat viaţa, îi spuse. Îţi sunt recunoscător mai mult decât ţi-aş putea spune în cuvinte. Nu-mi mulţumi c-am venit aici. Am plătit o datorie şi mi-am reamintit o lume. Nu-mi mulţumi pentru nimic. Şi nu te teme.

Marea se ridica, ondulându-se, peste marginile plutei lor şubrede, apoi cădea la loc. Se ondula şi cădea la loc, iar bătrânul elefant mascul veghea trupul elefănţelului tânăr şi bătrân.

— Am ceva de mâncare, spuse Vultur-în-Zbor, oarecum surprins.

Scotocise în buzunarul pantalonilor săi jerpeliţi şi găsise doi biscuiţi vechi. Îi dădu unul lui Virgil Jones, care-şi ascundea goliciunea în dosul hainei vechi a lui Vultur-în-Zbor. Mâncară încet.

— Spune-mi Vultur-în-Zbor, zise Vultur-în-Zbor şi apoi adăugă: Virgil.

Se uitau unul la altul în timp ce mâncau.

— Tot ce-ai făcut în viaţă, spuse Virgil, a fost, într-un fel, o pregătire pentru muntele Calf.

Vultur-în-Zbor observă ceva schimbat la Virgil. Era mai degrabă calm decât indiferent. Se părea că puterea îi creştea şi asta era încurajator. Vultur-în-Zbor îşi dădu seama cât de dependenţi deveniseră unul de celălalt – şi era o descoperire plăcută.

— Tot ce am făcut în viaţă, spuse Virgil, a fost cumva asemănător.

— Ce anume? întrebă Vultur-în-Zbor.

— O, zise Virgil, am călătorit, ca şi tine.

Marea îi şoptea secrete plutei.

— O viaţă, spuse Virgil, are întotdeauna un moment de vârf. Un moment, ştii, care o face să merite a fi trăită. O justifică. În orice caz, aşa cred eu. Fie te îndrepţi către el, fie te îndepărtezi de el. Sau, pentru o secundă, eşti chiar acolo şi te simţi… împlinit.

Erau liniştiţi. Vultur-în-Zbor se ridică şi privi nemişcarea cu calm. Virgil îşi trecea mulţumit limba lui mare peste colţurile gurii: patrulau la frontiere.

— Te-ai gândit vreodată la expresia *împietrit de frică?* întrebă Virgil. Ştii, transformat în piatră.

Vultur-în-Zbor se întoarse pe jumătate şi vorbi cu jumătate de gură, dar Virgil era departe, pierdut în gânduri.

— Ştii, aşa sunt şi cei din K, continuă el. împietriţi. Şi de ce oare? ridică el din umeri, parcă îndepărtând o greutate de pe ei. Păi, din cauza blestematelor de dimensiuni. (Se încruntă.) Îţi aminteşti vorba mea, că trebuie să-ţi ţii mintea fixată asupra unui singur lucru, cum ar fi Prepelicarul? E singura metodă de apărare. Ştii, Efectul e mult mai puternic în K. Mult mai aproape de Grimus. Îi scoate din minţi… Au descoperit că singurul mod de a ţine în frâu acel blestemat de lucru e să fii fixist. Până-n pânzele albe. Obsedat. Asta-i cuvântul. Obsesiile închid mintea în faţa dimensiunilor. Aşa este şi K. Obsedat. Probabil că înţelegi de ce. Împietriţi de frică. Este ceva înspăimântător să-ţi fii străin ţie însuţi. Oamenilor nu le plac propriile complexităţi. într-adevăr, e tragic.

Vultur-în-Zbor întrebă: De ce anume? Obsedaţi. De ce anume?

— O! spuse Virgil. Nu contează. Curăţatul podelei. Orice. Du obsesia la maximum şi ea te va proteja. Obsesia doamnei O'Toole pentru stabilitate ar putea să-i fie cea mai bună protecţie. După cum am spus, Efectul se răspândeşte, ştii bine. Se răspândeşte.

Tăcu.

— Ei îşi stabilesc adesea o perioadă a vieţii asupra căreia să se concentreze. Trăiesc mereu aceeaşi zi, iar şi iar. Vezi tu, aşa sunt persoanele dezrădăcinate. Întotdeauna îşi falsifică originile. Şi acum. Dacă o faţadă falsă e suficient de groasă, e bună. Ca să protejeze.

Nu mai exista timp. Stăteau, se ridicau, se mişcau, dormeau. La un moment dat Vultur-în-Zbor întrebă:

— Dar tu, Virgil?

— Ce-i cu mine? replică Virgil.

— Spuneai că orice viaţă are un moment de vârf… Dar tu?

— O, da, spuse Virgil. La mine a trecut de mult. Liniştea coborî din nou. Apoi Virgil spuse:

— Odinioară. Atunci. înainte. Spaima ţâţelor, ştii? Vultur-în-Zbor întrebă:

— Ai fost căsătorit?

— O, da! răspunse Virgil. în cele din urmă. Zbuciumat. Temporar.

Bătea vântul. Pânza rudimentară se umfla. Se deplasau dinspre oriunde spre nicăieri, traversând marea infinită.

— Spre infinitate, spuse Virgil Jones. Acolo unde toate paradoxurile sunt rezolvate.

— Virgil, întrebă Vultur-în-Zbor, acum mi-e mai bine?

— Mai bine?

— Febra Dimensiunii, spuse Vultur-în-Zbor. În momentul de faţă totul pare să fie în regulă. Mă fac bine?

— Nu ştiu, spuse Virgil. Poate că da. Poate că nu. De obicei întâlneşti nişte monştri. Cunoşti genul ăsta de lucruri.

— Nu, zise Vultur-în-Zbor.

— În orice caz, spuse Virgil, încercând să pară încrezător, între noi fie vorba, ar trebui să fim în stare să le facem faţă.

Gorful luase o hotărâre. Să nu se mai amestece. Dar putea accelera puţin lucrurile. Se plictisea. Deşi prezenţa domnului Jones era foarte interesantă.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Pământul se înălţa din mare ca să-i întâmpine, dar era diferit de oricare alt sol sau pământ pe care-l văzuseră vreodată. Nu era atât solid, cât ne-lichid – o chestie vâscoasă şi lipicioasă. Într-un moment părea imaterial ca aerul, într-altul dobândea consistenţa melasei, iar mai apoi se întindea lucios ca sticla. Părea că fumegă sau că scoate un fel de aburi.

Virgil Jones ştia unde se aflau. Era locul cel mai apropiat de cel de unde puteau scăpa şi, totodată, cea mai periculoasă din Dimensiunile Interioare. Se aflau chiar la marginea conştiinţei lui Vultur-în-Zbor, aproape de punctul în care simţurile lui se contopeau cu vidul. Acesta era pământul desţelenit, materia primă a minţii sale. Dacă-l modelau cum trebuie, i-ar putea duce oriunde şi-ar dori să meargă. Dacă nu reuşeau să-l stăpânească, ar putea rătăci în derivă pe iţele lui până dincolo de fiinţa lui Vultur-în-Zbor. Cu alte cuvinte, urmau să moară.

Pluta se odihnea – sau *se împotmolise* – pe pământ. Cei doi au pus cu grijă picioarele pe substanţa incoloră şi informă. Vultur-în-Zbor părea agitat.

— Am intrat foarte adânc, zise Virgil şi explică. Aşa că, mai spuse el, va trebui să ne concentrăm cât putem de tare. Încearcă să-ţi imaginezi topografia acestei Dimensiuni, din moment ce pare a fi topografică. E o serie de cercuri concentrice.

— O serie de cercuri concentrice, repetă Vultur-în-Zbor.

— Noi ne aflăm pe cercul cel mai îndepărtat. Trebuie să ajungem în centru.

— Trebuie să ajungem în centru, repetă Vultur-în-Zbor.

— Odată ajunşi în centru, va trebui să urcăm. Starea de conştientă se află chiar deasupra centrului. Înţelegi?

— Da, spuse Vultur-în-Zbor.

— Dacă ne concentrăm suficient de tare, putem folosi chestia asta ca să facem o trecere. O să ne putem deplasa prin ea înspre centru fară să fim afectaţi de Dimensiuni.

Virgil Jones căpătase el însuşi o altă dimensiune. Era ager şi autoritar. Vultur-în-Zbor se apucă să modeleze substanţa din care era făcută mintea lui.

Pasajul – sau tunelul – căpăta formă în jurul lor. Era de un gri închis, inundat de o lumină de un galben murdar. Cu emoţie crescândă, Vultur-în-Zbor îşi dădu seama că modela un fel de copie aproximativă a tunelului roşu prin care fugise Prepelicarul când pe el îl cuprinsese febra. Puterea începea să-i revină, inundându-l. Maleabila substanţă se întindea într-un tunel din ce în ce mai lung. Virgil Jones privea şi simţea o uşurare enormă. Şi în final zăriră la capătul cel mai îndepărtat al tunelului un firicel de lumină îmbietoare.

— E timpul să mergem, zise Virgil. Vultur-în-Zbor nu răspunse. Toate eforturile sale urmăreau acum să menţină tunelul, să-i conserve existenţa până se *stabiliza* definitiv. Aşa că Virgil Jones, mereu dispus să colaboreze, se concentra asupra creării unui mijloc de transport. O clipă mai târziu (viteza îi produse o plăcere nemăsurată) erau mândrii posesori a două biciclete.

— Îmi pare rău, se scuză el, dar tainele motorului cu combustie internă m-au depăşit întotdeauna.

Tunelul se *stabilizase.* Cei doi au încălecat pe armăsarii lor anacronici şi s-au avântat spre adâncimi, spre lumina care-i atrăgea.

Pentru un om care reuşise de curând atât de multe lucruri şi care îşi recâştigase recent încrederea în sine, Virgil îi părea lui Vultur-în-Zbor cam prea plin de griji.

— Virgil, îl întrebă el, nu cumva îmi ascunzi ceva?

— Dragul meu, îl mustră Virgil Jones. Dragul meu.

— Ei bine, atunci e în regulă. Nu ştii cumva ce se află la celălalt capăt al tunelului?

— Dragul meu, repetă Virgil Jones şi apoi, după o pauză, adăugă liniştit: Asta depinde numai şi numai de tine.

— Îmi explici?

— După toate probabilităţile, spuse Virgil, acolo nu va fi absolut

nimic.

— Şi asta te nelinişteşte? Virgil Jones tuşi.

— Pari un tip neobişnuit, spuse el. Poate că n-o să ai nevoie de…

Se opri.

— De ce anume?

— De monştri, spuse Virgil Jones.

După ce îi explică, Vultur-în-Zbor înţelese ce trebuia să se întâmple.

Leacul împotriva febrei Dimensiunii este ceva complicat. Presupune mai mult decât simpla supravieţuire, mai mult decât capacitatea de a-ţi găsi drumul prin labirint. Dacă asta e tot ce poate să ofere bolnavul, febra ar putea reveni iar şi iar. Odată expus febrei, rezistenţa suferindului este diminuată. Se poate aştepta la alte atacuri, poate chiar mai violente, care să survină fără veste. Nici chiar leacul nu este întotdeauna infailibil. Îl izolează totuşi pe bolnav de răul cel mai mare pe care îl poate produce Efectul. Asta dacă nu-l omoară.

Printre Dimensiunile Interioare ale fiecărei victime atinse de febră stă şi pândeşte câte un set propriu de monştri. Propriii săi demoni, arzând în propriile lui focuri interioare. Propriii săi viermi, ce-i macină puterile. Acestea sunt obstacolele pe care le are de trecut – dacă poate. Din păcate, ele sunt adesea mai puternice decât el şi atunci moare. Sau continuă să trăiască aşa: un trup funcţional, întemniţând o minte ruinată.

Vultur-în-Zbor se gândi: tot nu făcuse altceva în viaţă decât să supravieţuiască. Să fii atât de mult şi să faci atât de puţin. A căutat, a căutat tot timpul prin labirint drumul care să-l ducă la Prepelicar, la Sispy şi spre ieşire. Îl lăsase să fie doar jumătate de om, pierdut chiar şi pentru el însuşi. Şi tocmai această pierdere de sine ajungea acum la un moment critic. În plus, mai exista şi crucea pe care se părea că de-acum trebuie s-o poarte tot timpul, răspunderea pentru viaţa lui Virgil, salvatorul, călăuza şi prietenul său. Cum oare, se gândi el neliniştit, cum se face că pun în pericol vieţile şi fericirea tuturor celor pe care-i ating? N-am vrut niciodată să fie aşa.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Virgil zise:

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Mă bucur c-am putut să-ţi fiu de ajutor. Probabil că te-aş mai putea ajuta cumva şi pe mai departe.

Ştia că nu era adevărat. Lucrul la care trebuiau să se aştepte în cercul tot mai mare de lumină de la capătul tunelului era lupta lui Vultur-în-Zbor. Nimeni nu-l putea ajuta fără să-şi pună în pericol propriile şanse de supravieţuire.

Vultur-în-Zbor îşi încleşta fălcile.

Prepelicarul: scopul căutării lui – unicul. O fundătură gigan-tică. O călătorie prin tărâmul pustiu care-i distrusese plăcerea pentru cea

mai mare comoară a lui: viaţa.

Hotărî că dacă va ieşi din acest tunel, va renunţa la căutare. Va merge în K şi se va stabili acolo. Descoperirea şi împrietenirea cu alte fiinţe umane erau de ajuns, ba chiar mai mult decât de ajuns, chiar şi pentru un om care avea eternitatea la degetul mic. Dacă muntele Calf nu era perfect (şi se vedea clar că nu era Utopia), atunci ce? Perfecţiunea era un blestem, o finalitate înţepenită. El va căuta şi se va îmbogăţi cu vulnerabilitatea glorioasă a fiinţelor umane, acele creaturi murdare şi buboase, dar nemaipomenite.

Virgil ghici întru câtva cam ce gânduri îi treceau prin minte prietenului său şi ochii i se întunecară. Avea şi de ce. Se gândea la propria lui soartă, care-i scăpase complet de sub control. Acum, că Vultur-în-Zbor îşi pusese-n cap să intre-n joc, mai mult ca sigur că va sta în aşteptare. Totul depindea de bătălie. Virgil îşi ordonă mintea astfel încât să intre într-o stare vecină cu resemnarea.

Gorful se trezi, stârnit de cine ştie ce sistem mental de alarmă, şi deveni imediat profund interesat de mersul evenimentelor. Era mai bine, se gândi el. Aşa mai mergea. Dacă ar fi avut mâini, şi le-ar fi frecat satisfăcut.

Pe bicicletele lor anemice, îmbrăcaţi în veşminte ponosite, Vultur-în-Zbor şi Virgil Jones, Don Quijote şi Sancho, se îndreptau spre marea lor încercare.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Toate culorile erau aiurea. Cerul era roşu, iarba mov, apa de un verde aprins. Vultur-în-Zbor clipi, dar ele nu se schimbară. Privi un timp îndelungat scena nepământească şi apoi, treptat, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina puternică, totul reveni la normalitate.

Se aflau pe malul unui râu. în spatele lor era un deal bine împădurit şi gura tunelului lor. Râul umplea spaţiul dintre tunel şi dealul învecinat, apoi se vărsa în ceea ce fusese un lac de un verde deschis. Dealurile îi înconjurau ca nişte temniceri şi judecători tăcuţi. În mijlocul lacului se găsea o clădire de piatră înaltă şi circulară. O voce ascuţită intona cuvinte care pentru Vultur-în-Zbor au fost la început la fel de lipsite de înţeles ca şi culorile acelea aiurite. Apoi urechile, cum făcuseră mai înainte şi ochii, găsiră dezlegarea acelor sunete. Inima îi sări din piept.

Era un cânt pe care nu-l mai auzise de peste şapte secole: un imn de laudă adus marelui zeu Axona. Îşi muşcă buza. Virgil Jones îl privi, dar nu spuse nimic.

Stăteau lângă biciclete, la marginea apei, iar atunci Vultur-în-Zbor

zări ambarcaţiunea. Era o barcă grosolană, din nuiele împletite, cu un nume scris cu vopsea pe o scândură legată de o margine: *Lama Alunecoasă.* Vultur-în-Zbor, maestrul cuţitului, simţi cum elanul îi scade tot mai mult şi îşi dădu seama că citise o prevestire rea în acel nume. *Acolo unde alunecă lama cuţitului, acolo alunec şi eu.* Se urcă în barcă, facându-i semn lui Virgil Jones să rămână pe loc, iar domnul Jones, neajutorat şi greoi, se aşeză pe mal, timp în care Vultur-în-Zbor vâsli către altarul de piatră, vocea trecutului său, ce-l chema înapoi. Bicicletele zăceau răsturnate şi inutile lângă Virgil, pe malul pustiu.

Cea care i-a provocat a doua iluzie a fost flacăra rituală. Când Vultur-în-Zbor a pătruns precaut prin uşa deschisă a altarului, a văzut în lumina redevenită murdară şi galbenă siluetele a doi giganţi, proiectate pe peretele îndepărtat. Umbre imense: o căpetenie de trib axona purtând pe cap podoaba de sărbătoare, aşezată în profil pe un scăunel de ceremonie, în timp ce la picioarele ei un adorator îngenuncheat îi cânta imnuri. Întregul tablou avea vreo şase metri înălţime.

Totuşi flacăra rituală fusese cea care provocase totul. Ardea în bolul de piatră de sub mica platformă pe care se desfăşura de fapt întreaga scenă şi arunca umbre imense pe peretele îndepărtat. Dar chiar şi după ce a dezlegat farsa pe care i-o jucaseră ochii, Vultur-în-Zbor tot nu şi-a găsit liniştea – în parte pentru că, după ce de-acum se lăsase păcălit de două ori de iluzie, se aştepta la o a treia, dar mai ales pentru că simţea în sinea lui certitudinea absolută şi frica paralizantă că acest bătrân şef de trib întunecat, cu nas coroiat şi capul împodobit cu pene, era chiar încarnarea zeului Axona. Şi, dată fiind dimensiunea creaturii, adevărul însemna ceea ce credea Vultur-în-Zbor.

Zeul Axona s-a ridicat de pe scăunel. Discipolul său şi-a continuat cântarea până când zeul l-a întrerupt cu un gest scurt. Era un om destul de scund, dar privirea aprigă a ochilor săi crunţi, cu pleoape grele, străpungea până şi întunericul lugubru al templului.

— Aşadar, Născut-din-Moarte a ajuns într-un final la zeul său, a spus Axona şi cuvintele lui au stârnit iarăşi un fior în inima lui Vultur-în-Zbor, pentru că scoteau la iveală ceea ce ascunseseră întunericul şi veşmintele de ceremonie.

Zeul Axona cel bătrân şi întunecat, cu nas coroiat şi cap împodobit cu pene, era femeie.

— Născut-din-Moarte.

Zeul i-a rostit numele (ignorând numele de bărbat pe care şi-l luase singur şi insultându-l în mod intenţionat) pe un ton de dezgust total.

— Tot ceea ce este ne-axona este necurat, a rostit zeul. Necurat.

Ai uitat, ţânc spurcat şi mizerabil ce eşti, ce înseamnă această poruncă? Ai venit ca să pângăreşti acest loc sfânt, piele albă, faţă palidă, corcitură printre cei puri, trădător al rasei tale? Ai venit să săvârşeşti actul suprem de pângărire? Născut-din-Moarte nu are timp pentru Axona. Nu se poate să fi venit aici ca să i se-nchine. Din moarte te-ai născut şi pieirea e ursita ta. Tot ce atingi, murdăreşti. Tot ce apuci, se sparge. Orice om ai iubi, se sufocă de dragostea ta. Orice om ai urî, se purifică prin scârba ta. Chiar pe zeul Axona, chiar pe ea o cauţi ca s-o distrugi? Atât de mult s-a semeţit viermele din tine?

Atinsese rădăcinile îndoielii de sine a lui Vultur-în-Zbor. Acesta de-abia mai putea să vorbească. Totuşi s-a silit să dea drumul cuvintelor de pe buzele-i uscate. Ele au foşnit slab în lumina palidă.

— Dacă o să pot, zise Vultur-în-Zbor. Te voi distruge dacă o să pot.

Axona a râs şi hohotele ei au răsunat în încăpere.

— Te condamni cu propria-ţi gură, Născut-din-Moarte! a strigat ea. Şi vei muri de propria-ţi mână.

Când ea s-a aşezat din nou pe scăunel, adoratorul, care stătuse tăcut în timp ce ei doi vorbeau, s-a răsucit şi şi-a aruncat mantia. Stăpânirea de sine a lui Vultur-în-Zbor a primit din nou o lovitură puternică.

Se privea în ochi pe el însuşi.

Ochii lui – dar o reprezentare modificată prost a lui însuşi. Corpul era identic şi, ca şi Vultur-în-Zbor, creatura purta o singură pană în păr, dar restul veşmintelor erau cu totul diferite. Pe deasupra pieptului gol purta o jachetă în dungi, la un singur rând de nasturi. Pielea îi era cadaveric de albă. În jurul mijlocului avea un şir de mărgele de care atârnau două petice pătrate de material: un pătrat galben îi acoperea organele genitale şi un pătrat albastru îi flutura peste fund. În rest era gol. Avea cercei de femei în urechi, fard roşu de femei pe obraji, ruj de femei pe buze. Sprâncenele îi erau pensate ca nişte arcuri subţiri, iar genele îi erau lungi şi curbate.

Şi vocea aceea – o voce nematurizată, subţire, de eunuc, o travestire a propriei voci.

— Vino, Născut-din-Moarte, îi spuse acela. Vino.

În mâna dreaptă creatura ţinea un topor uşor sau un tomahawk. În mâna stângă avea o puşcă. Vultur-în-Zbor n-avea nici o îndoială că era încărcată. Mai stia şi că el era complet neînarmat.

— Vino, Născut-din-Moarte, spunea batjocoritor vocea Axonei. Nu vrei să-l înfrunţi pe apărătorul meu? Se spune că eşti un mare războinic. Vino.

Vultur-în-Zbor a oftat şi a înaintat încet.

Miza pe faptul că sosia lui se va comporta aşa cum s-ar fi comportat şi el într-o astfel de situaţie şi va folosi toporul indian înainte de a ajunge la simplitatea puştii, întotdeauna se simţise mai la largul lui cu armele care puteau fi aruncate. Aşa că a sărit la luptă aproape cu insolenţă şi şi-a băgat nonşalant mâinile în buzunare, ca să-l irite pe adversar.

Mâna dreaptă i s-a strâns pe un obiect tare şi rotunjit. L-a scos mirat. Era *Osul din K!* Acelaşi os pe care Prepelicarul i-l aruncase înainte să dispară în tunelul din ea însăşi.

Osul din K. Vultur-în-Zbor nu şi-a pierdut timpul cu speculaţii. S-ar fi putut gândi: de unde a răsărit şi ăsta după atâta timp? Nu l-ar fi observat până acum? Dar nimic din toate astea nu mai conta. Avea o armă, ceea ce schimba natura înfruntării. Probabil că acum sosia lui avea să aleagă siguranţa şi să folosească puşca. Avea deci la dispoziţie doar câteva secunde, scurta „surpriză" pe care o va trăi adversarul său când va vedea neobişnuitul obiect.

Vultur-în-Zbor a aruncat osul cu o singură mişcare fluidă, ca şi cum ar fi lansat o săgeată mare şi incomodă.

A nimerit puşca chiar în locul unde o strângea mâna ina- micului său. Un ţipăt de durere şi arma a căzut pe podea. Tot aşa şi Osul, care s-a spart, cu rezultate care i-au înmărmurit şi pe Vultur-în-Zbor, şi pe *alter ego-ul* lui.

Abia după ce s-a terminat totul, Virgil Jones i-a descifrat lui Vultur-în-Zbor înţelesul secret al numelui. Era un cifru a cărui cheie stătea în sunetul numelui său secret:

Os, un os. K, un loc. De aici se ajungea la K-os. Osul din K. Sau, cu alte cuvinte: *Chaos.*

În momentul respectiv Vultur-în-Zbor n-a văzut decât efectul înspăimântător al sfărâmării osului.

Bucăţile şi aşchiile lui s-au ridicat ca un vârtej de ceaţă de pe podeaua pe care se împrăştiaseră şi au format un nor în mijlocul câmpului de luptă. Puşca a dispărut cu totul. Pur şi simplu a încetat să mai existe. La fel s-a întâmplat cu tot restul.

Acolo nu mai rămăsese decât o groapă. O dezordine turbulentă în structura dimensiunii. *Chaos.* Haos.

Vultur-în-Zbor a ieşit din starea de şoc cu o fracţiune de secundă mai repede decât *alter ego-ul* său – probabil şi fiindcă era mai departe de groapă. S-a năpustit asupra adversarului cu capul înainte şi l-a lovit cu toată puterea în stomac. Falsul Vultur-în-Zbor s-a clătinat şi s-a tras în spate şi în lături.

Şi a dispărut în groapă, descompunându-se în haos, în ne-fiinţă.

Axona era în picioare, cu ochii scăpărând de furie. Dar Vultur-în-Zbor ştia că în spatele furiei se ascundea spaima. Osul, acel element

întâmplător, îi ştirbise planul ei perfect, iar acum Axona era la cheremul lui Vultur-în-Zbor. Acesta înainta către ea, chibzuind totul încet.

— Rămâi acolo unde eşti, Necuratule, a zis ea, dar vocea a trădat-o.

— Nu ştiu ce eşti, a spus Vultur-în-Zbor în timp ce înainta, dar când te voi pângări, mă voi curăţa de trecutul meu. Mă voi curăţa de vinovăţia şi ruşinea care au pus stăpânire pe o parte ascunsă a minţii mele, iar dovada acestui lucru eşti chiar tu. Ca să mă eliberez, trebuie s-o pângăresc pe Axona. Înţelegi?

A rostit cuvintele cu o uimire blajină, ca pe nişte adevăruri pe care abia ce le înţelegea şi el.

Apoi a violat-o.

Când Lama Alunecoasă s-a întoars la ţărmul unde aştepta Virgil, ducea cu ea un nou Vultur-în-Zbor. Virgil îi ascultă povestea, apoi spuse:

— Ştii, trebuie să faci ceva cu imaginaţia ta. E al naibii de sinistră.

Cu ajutorul lui Virgil Jones, lui Vultur-în-Zbor nu i-a fost greu să scape din păienjenişul febrei Dimensiunii. Şi-au plănuit scăparea într-un mod simplu: în timp ce Virgil a dansat Dansul Putinţei, Vultur-în-Zbor a închis ochii şi şi-a folosit voinţa ca să se trezească. Atât de simplu a fost totul în final, după ce bătălia se terminase, iar Vultur-în-Zbor devenise mai puternic decât dimensiunile interioare.

Experienţa îndelungată înzestrează totuşi puterea şi cu o anumită sensibilitate la nuanţe şi *nedreptăţi,* astfel că, pe măsură ce se apropiau de starea de conştientă (pe măsură ce conştiinţele lor separate se apropiau din ce în ce mai mult, chiar atingându-se o secundă înainte de a se despărţi), nu Vultur-în-Zbor, ci Virgil Jones a fost cel care a sesizat o a treia prezenţă, o a treia conştiinţă, care se înălţa si ea.

Cu o secundă înainte de pierderea de sine, care s-a întins pe perioada cât şi-a revenit în simţiri, Virgil a atins intrusul si l-a recunoscut.

Revenirea la realitate. Era gol, hainele îi stăteau grămadă acolo unde le lăsase, pe pieptul lui Vultur-în-Zbor, pădurile îi înconjurau, iar trupul său încă mai desena mişcările metodice, circulare, ale Dansului Putinţei. Simţea în membre povara cumplită a epuizării, dar mânia îl făcu să uite de ea.

— Unde eşti? strigă el. Unde?

„Vocea” gorfului nevăzut se auzi calmă dinspre pădure:

— Salutare, domnule Jones.

Virgil se îmbrăcă în grabă.

Vultur-în-Zbor se trezi cu o durere de cap înfiorătoare. Cuvintele *Unde mă aflu?* îi veniră pe buze pentru a doua oară de când era pe insula Calf. Le alungă cu o grimasă crispată a gurii. Unde se află oriunde? se întrebă el.

Totuşi se afla pe muntele Calf. Povârnişul împădurit i-o confirma. Şi ţipătul dimensiunilor, pentru că Efectul persista, chiar dacă îl învinsese… O jenă în colţurile ochilor, în urechi şi în minte. În curând o să devină ca un fel de infecţie uşoară, ca un sunet slab de clopoţei în urechi. Nu va mai fi conştient de prezenţa lui decât în momentele de linişte totală. Acum persista ca o iritaţie sâcâitoare, o aducere-aminte tânguitoare a profunzimilor infinite ale lumii.

Se ridică în picioare şi descoperi că era singur. Un moment de panică. Strigă numele lui Virgil în luminiş. Apoi, venindu-şi în fire, auzi vocea din pădure. Vocea lui Virgil, groasă şi enervată. Se furişă către sunet cu agerimea din copilărie.

În pădure Virgil se certa cu o veche cunoştinţă.

DOUĂZECI ŞI SASE

— După cum vezi, spunea „vocea" gorfului, am rămas.

— Mâna celui băgăreţ din născare, îi spunea Virgil, nu se poate abţine nicidecum să nu facă vreun gest inutil.

— Râde ciob de oală spartă, răspunse vocea. Tanda şi Manda.

— Asimilarea unui limbaj rudimentar nu conferă vreun soi de libertate, zise Virgil. Orice intelect care se izolează în structuralism e sortit să rămână prins în propriile mreje. Cuvintele nu-ţi servesc decât ca să ţească coconi în jurul propriei tale irelevanţe.

Era ceva tipic pentru Virgil Jones atunci când se enerva: vorbele-i deveneau pompoase şi încâlcite. Asta îi venea din teama de a nu trăda faptul că-i lipsea stăpânirea de sine. Când era nervos, se simţea extrem de slab şi foarte uşor de păcălit, aşa încât vorbele lui ţeseau în jurul lor tocmai acei coconi pe care-i atribuia gorfului.

Era mai furios decât îşi amintea el să fi fost vreodată. O mare parte din furie, îşi spuse atunci, reprezenta o reacţie. Se supusese unei riguroase examinări fizice şi mentale. Fusese în joc însăşi supravieţuirea lui. Şi, argumentă Virgil în sinea lui, orice fiinţă umană ar fi reacţionat exagerat la provocări după toate câte i se întâmplaseră. Era ceva normal.

Mai percepu însă şi împunsătura unui alt gând. Se simţise bine în recentele sale călătorii. Se simţise aşa cum se simţea odinioară. Atunci. Cu mult timp. înainte. Să decazi de la încrederea absolută la mânia neputincioasă de acum era ceva intolerabil. Gând care-l mânie şi mai tare. Era un cerc vicios.

Limba lui mult prea mare i se plimba prin gură. Un strop de salivă i se prelingea pe şanţul din bărbie. Mâinile i se agitau nervoase în buzunarele hainei boţite. Stătea pe ramura căzută a unui conifer necunoscut. Îi simţea asprimea sub el. Dădu morocănos cu piciorul într-un con, aruncând ocheade mânioase înspre creatura invizibilă, ca şi cum ar fi vrut s-o ardă cu privirea.

Tăcut şi ghemuit în spatele unui pâlc de copaci, Vultur-în-Zbor îşi asculta călăuza vorbind în gol şi, aparent, primind răspunsuri. („Vocea" gorfului poate fi auzită doar de fiinţa căreia i se adresează.) Îşi zise: Virgil Jones, ascunzi mai multe decât s-ar părea la prima vedere. Şi, cum prima vedere însemna destul de mult pentru constituţia robustă a lui Virgil, spusele lui erau un compliment.

Al treilea protagonist stătea netulburat la vreo zece metri de Virgil, rezemându-se de un pom şi cu aura sa senzorială tremurând uşor. Nu simţise nici o teamă la ideea confruntării. L-a amuzat să-l întâlnească din nou pe domnul Jones şi i-a oferit un indiciu pentru ultima Ordonare pe care acesta era acum nerăbdător s-o descopere, dar ultimele cuvinte ale lui Virgil l-au rănit, aşa cum le şi fusese de fapt intenţia. Auzi, irelevanţă.

— Eşti conştient, domnule Jones, spuse el semeţ, de statutul meu de Ordonator?

Domnul Jones nu spuse nimic.

— Văd că eşti, continuă arţăgoasă vocea. Aşadar, îţi aminteşti, fără îndoială, Prima Regulă a acestei nobile vocaţii.

Domnul Jones îl privi nevinovat. Acum, că pătrunsese în ascunzătoarea (straşnică) a gorfului, simţea cum furia i se domoleşte.

— Poate că ar trebui să ţi-o reamintesc! se răsti gorful. Poate că asta te va face să te abţii de la asemenea aluzii.

— Dacă nu mă înşală memoria, interveni Virgil Jones, Prima Regulă a Ordonării este să eviţi orice irelevanţă. Te rog, corectează-mă dacă greşesc.

Urmă o scurtă pauză. Apoi:

— Nu greşeşti, veni răspunsul.

— Aşadar, spuse Virgil, permite-mi să-l acuz pe Maestru de încălcarea radicală a propriilor reguli.

Liniştea care a urmat a fost înfricoşătoare.

— Argumente, ceru concis gorful. Argumentele tale, te rog.

— În primul rând, prin amestecul tău în dimensiunile personale ale unei alte fiinţe, care e inviolabilă, cu excepţia cazurilor de extremă urgenţă, ai comis un act nu numai irelevant faţă de acele dimensiuni, dar şi periculos. Nici cel mai îndemânatic dintre Maeştri nu poate să se joace cu dimensiunile altcuiva fără să rişte. În cazul de fată riscul a fost imens.

Gorful spuse:

— Dacă tu crezi că i-am vrut răul, îmi subapreciezi priceperea. Cum i-am intuit rolul de participant la Ordonarea Finală, ar fi fost de prost gust să stric în mod premeditat acea Ordonare. Eu doar i-am oferit o ghicitoare, cu ajutorul căreia putea să aprofundeze cunoaşterea dimensiunilor. Gândeşte-te numai: dacă n-aş fi făcut-o, dac-ar fi învins febra imediat, nu şi-ar mai fi răpus monştrii. De ce ar fi ceva irelevant?

Virgil medită.

— Există un strop de adevăr în ceea ce spui, zise el. Dar nu ştim dacă trebuia neapărat să învingă acei monştri. Acum, că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, chiar şi el va spune că trebuia. Dar poate că n-ar fi trebuit dacă lucrurile ar fi stat altfel. Pledoaria ta se sprijină pe un principiu prim imposibil de dovedit.

— Sarcina găsirii de probe îţi aparţine, veni răspunsul.

Virgil reluă atacul.

— În al doilea rând, pentru că nu ai ce căuta în Ordonarea Finală, ai fost în plus încă de când ţi-ai dat seama de asta, dar ai rămas. N-ai nici un motiv să fii aici. Insula nu te includea atunci când a fost concepută, aşadar, după regulile tale, utilizarea fiinţei tale în procesul de Ordonare ar introduce o distorsiune. Şi nu avem nevoie nici de observatori. Ce-ai de spus acum?

Linişteа dură câteva minute. (Vultur-în-Zbor trăgea pe de o parte cu urechea la discuţia venită parcă de pe altă lume, iar pe de altă parte se gândea că se terminase.) Apoi se auzi vocea gorfului, lentă şi apăsătoare:

— Aceea a fost mişcarea corectă, domnule Jones. N-ar fi trebuit să-ţi laşi enervarea să-ţi întunece judecata chiar la început. Prima mişcare a fost irosită, ceea ce te îndepărtează de perfecţiune. Totuşi scorul e scor. Scorul e scor. Scorul e scor. Scorul e scor. Scorul e scor.

Fraza, repetată monoton, era încărcată de amărăciunea înfrângerii. Virgil deveni brusc înţelegător şi întrebă:

— Maestre, dacă ştiai, de ce-ai mai rămas?

— Nu trebuie să-mi spui Maestru. Un Maestru n-ar fi făcut aşa ceva.

— Un Maestru a făcut-o, zise Virgil. Mi-ar plăcea să-i cunosc motivele.

Gorful răspunse simplu:

— Mi-a plăcut aici.

Virgil se gândi la planeta Thera. Întunecată. Goală. Înţelese de ce această fiinţă extrem de inteligentă prefera ordinea complexă a insulei Calf.

— Maestre, spuse el într-un târziu, acum mă văd obligat să-ţi cer să pleci.

Vocea gorfului răsună furioasă. Sfidătoare.

— Nu voi pleca. Voi rămâne.

— Atunci, spuse Virgil obosit, simţind că tot trupul îl doare din cauza oboselii, am să-ţi Ordon să pleci.

Din hău se auzi ceva asemănător unui râs spart.

— Nici chiar aşa, zise Gorful. Ai marcat doar datorită perversei mele încălcări a regulilor. N-ai putea câştiga o întrecere de Ordonare.

Vultur-în-Zbor îl văzu pe Virgil ridicându-se în picioare. Îl văzu acoperindu-şi faţa cu mâinile şi se întâmplă un lucru extraordinar: păru să *crească.* Nu în înălţime. Nu în lăţime.

În profunzime.

Singura frază care părea să i se potrivească avea un sens secundar curios.

Îşi adăugase mai multe dimensiuni.

Vultur-în-Zbor se gândi: parcă fiecare din noi trebuie să poarte o bătălie. Dar eu eram pregătit, iar Virgil e slăbit. Iar adversarul său a ales câmpul de luptă.

Virgil gândea cam în aceiaşi termeni, dar era foarte mulţumit de starea sa continuă de luciditate. Dimensiunile păreau să existe pentru ca el să le poată vizita din nou după atâta timp, după atâta… Chin. Se întoarse cu faţa spre gorf.

— Domnule Jones, spuse gorful. Un ultim avertisment înainte de confruntare. În caz c-o să câştigi.

— Da? zise Virgil. (Era oare vreo tactică prin care gorful trăgea de timp?)

— Nu sunt singura irelevanţă de pe insulă, domnule Jones. Mă tem că şi dumneata eşti una.

Virgil nu spuse nimic, dar ştia că gorful reuşise să-l rănească. Această renaştere a lui era ceva fragil. Îndoielile îl năpădeau cu uşurinţă.

— E doar o intuiţie, domnule Jones, rosti vocea fară trup. Bănuiesc totuşi că vei lua parte la Ordonarea Finală. Serios. Asta conferă o oarecare simetrie confruntării noastre, ce zici?

— Hai să-ncepem, se răsti Virgil Jones.

Lui Vultur-în-Zbor, care privea, i se păru că a urmat doar o perioadă de inactivitate totală. Nefiind obişnuit cu Dimensiunile Exterioare, nu putea intra pe câmpul de luptă. Virgil Jones stătea nemişcat, cu capul plecat, braţele întinse şi mâinile desfăcute, ca un om care împinge o uşă foarte grea. Apoi s-a prăbuşit fără de veste. O materie inertă prăvălită grămadă la pământ, în pădure. Vultur-în-Zbor se repezi spre el.

Virgil Jones îşi revenea încet.

— N-ar fi trebuit să-mi bat capul, spuse el. N-a fost de fapt nici o

confruntare. N-aveam nici o şansă. Un purice care vrea să violeze un elefant. Nu puteam eu să-i Ordon să plece. Nici într-un milion de ani. E jocul lui.

— Unde e? întrebă Vultur-în-Zbor, uitându-se în jur.

— Cine ştie? spuse Virgil. Nu contează. N-o să ne mai deranjeze. Oricum, am câştigat punctul ăla.

Şi apoi, într-o încercare curajoasă de a părea voios, zise:

— Cine m-ar putea scăpa de gorful ăsta băgăreţ?

Ceva dispăruse de pe faţa lui Virgil Jones. Înfrângerea îi secase nu doar energia, ci mult mai mult. Lui Vultur- în-Zbor i se părea acum că arată aşa cum îl percepuse la început: greoi, împiedicat, inutil. Figura hotărâtă din Dimensiunile Interioare dispăruse, ascunsă din nou în spatele unei măşti a eşecului.

— Virgil, spuse Vultur-în-Zbor. Virgil. Îţi mulţumesc.

Virgil Jones pufni.

Şi leşină.

Rolurile de infirmieră şi pacient se inversaseră.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Odată. Atunci. Acum mult timp. Înainte. Eu, spaima ţâţelor. Îmi ajungeau uşor în mâini. Ajungeau. Uşor. Cu blândeţe, deşi unora le place duritatea. Cu blândeţe, până pe culmile plăcerii. Uşor, până pe culmile durerii. Sâni ca piscurile gemene, aşa aveau ele pe vremea aceea, munţi cedând mângâierilor. Mele. Ce lucruri dulci. Ce lucruri grozave şi ele. Un şmecher gălăgios, aşa eram pe vremea aceea. Toate organele se uzează prin nefolosire. Scoateţi atunci toate stopurile. *Ia-mă, Virgil!* Iei şi dai, iei şi dai, un ping-pong al trupurilor posedate. O, *Virgil, te pricepi să satisfaci.* Te rog… te rog, se rugau ele, iar eu le frământam vulcanii lor moi. Aveam nevoie de moliciunea lor. Virgină, ha? Pe mine mă cheamă Virgil. Ce mai contează o consoană când eşti printre prieteni? Asta a mers odată. Atunci. Păsări. Ciripitul unei turturele în urechea mea în timp ce mi-o ciugulea şi fiorul marii ţestoase însăşi atunci când ajungeam amândoi la orgasm. Atunci. Înainte. Ah, ce iubitor de păsări mai eram. Nu exista alt iubitor de păsări mai mare ca mine. Ornitologia nu e un substitut al sexului. Penele se potrivesc cel mai bine într-un pat, într-o pernă, sub trupurile ce tresaltă. Tot ce puteam să-mi doresc, mai multă dorinţă de mine decât dorinţă de-a mea. Strânge-mă, fă-mi plăcere! Odată. Atunci. Acum mult timp. Oriunde te-ai duce, înăuntru, afară, dezmăţul rămâne acelaşi. Ciudat. Principiul plăcerii transcende toate graniţele. Contracepţia se răspândeşte în peste un milion de locuri diferite, lumi diferite, tehnici diferite, *vive la différence,* eu eram acolo, acolo unde era şi pilula, talentul meu acolo unde era şi diafragma, şi truda mea,

iar ele ajungeau la orgasm. Uşor. În braţele mele. Odată. Atunci. Acum mult timp. înainte. De Liv.

Bea de-aici, Virgil. Apă de izvor.
Mănâncă de-aici, Virgil. Fructe din ponor.
Odihneşte-te, Virgil, taci. Te odihneşte. Dormi. Asta lecuieşte.

Vinovăţie. Greşeala mea. *Mea maxima.* Scuze c-am vorbit. Scuze c-am mişcat. Scuze c-am trăit. Scuze. În genunchi. Iartă-mă. Liv. Milostiv. Rimează Sau, şi mai bine. Liv. Curativ. Pentru mine ea era întotdeauna Liv, numele ei era legat de portativ şj calitativ, aşa cum ea era legata prin căsătorie de mine. A, spaima ţâţelor ei. Teribili de frumoşi şi albi. I-am escaladat şi am căzut. *C*ei puternici nu îi iartă pe cei slabi. A lor. Puţinătate. Am ars strălu- citori ca orice stea, mai strălucitori decât orice altă strălucire, molia mea la flacăra ei m-am ars şi m-am prăbuşit. Arşiţa este crudă cu cel călduţ. Cald. Broască, a spus şi eu am orăcăit. Du-te, a spus, şi eu m-am dus. De groaza ţâţelor. Atunci. Însâ. Înainte. Fiică a Fiului Răsare. iar eu credeam că mă iubea. În casa plăcerilor eu am plătit cu bunătate. *Eşti atât de bun,* spunea ea, *atât de bun,* şi au credeam că mă iubea. Iubirea creşte şi-şi înghite propria iubire, o digeră şi o scuipa. Mistuit de sucurile gastrice ale iubirii ei. Scuze. Liv. Din casa soarelui răsare până în hăul cel negru, casa gaură neagra, urcuşul tău şi prăbuşirea parţială. Amărăciunea de la apusul mândriei tale, îmi pare rău. Obişnuia să-mi ciufulească părul şi într-o zi mi-a smuls un smoc din rădăcină. Doamna întunericului, cea cu pielea alba păr bălai ochi albaştri atât de frumoasă şi atât de nedreaptă şi totuşi atât de frumoasă. Focul din ea putea mistui bărbatul, gheaţa din ea putea să-l vindece. Nu eu eram acel barbat. Pentru. Ea. Liv, culmea îngheţata a perfecţiunii, cum m-a izgonit, cât de rău îmi pare… *mea, maxima*, lucru. Odată. Acum mult timp. Înainte. Cei puternici nu iartă. Puţinătatea celor slabi.

DOUĂZECI ŞI OPT

— Liv a fost soţia mea, apuse Virgil aşezându-se la marginea luminişului şi rezemându-se de un copac. I-ar fi trebuit un bărbat mai puternic.

Vultur-în-Zbor hotărâse deja să nu-l mai silească pe Virgil să spună mai mult decât era el dispus să scoată la iveală. Nu dorea absolut deloc să-l facă să sufere. Aşa că nu îl întrebă nimic despre Liv.

— Îmi amintesc de K, rosti absent Virgil. Atunci când au venit prima dată. Ca să se aşeze la casa lor, să se căsătorească, să preacurvească. Şi unul sau doi… au mers puţin mai departe.

— Grimus? întrebă tăios Vultur-în-Zbor.

— Păi, spuse Virgil, strângând din buze, nu ştiu dacă-mi place.

— Ce?

— Grimus.

Cu toată frustrarea sa, lui Vultur-în-Zbor îi veni să râdă.

— În mod sigur te-ai făcut bine dacă poţi să faci glume din astea, zise el.

— Dragul meu, spuse Virgil, asta n-a fost o glumă.

— Ştiu, spuse Vultur-în-Zbor, încă râzând. *O poantă nevinovată.*

Virgil înălţă din umeri.

— Virgil, repetă Vultur-în-Zbor, cine sau ce e asta? Grimus.

— Da, spuse Virgil Jones.

— Un lucru trist, spuse Virgil Jones în timp ce urcau. Mediul cuiva este cu mult mai epic decât persoana respectivă. Evenimentele pot fi epice. Oamenii sunt rareori aşa. Motiv pentru care ei consideră că un astfel de mediu e înspăimântător. Ţi-am spus odată că sunt superstiţios pentru că acesta este un loc unde se poate întâmpla orice. Sunt sigur că acum înţelegi ce am vrut să spun. Dar uite un alt fel de a reacţiona: *dacă se poate întâmpla orice, să ne asigurăm al naibii de bine că nu se va întâmpla niciodată.*

— Te referi la Dolores, spuse Vultur-în-Zbor. Vìrgil nu-i răspunse.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Ei, drăcie! zise Nicholas Deggle.

Stătea pe plaja Calf, după ce sosise prin „poarta” prin care-l trimisese pe Vultur-în-Zbor cu două săptămâni în urmă, şi era foarte furios pe el însuşi şi, din această cauză, pe tot universul. Făcuse o greşeală atât de elementară, că-ţi stătea mintea-n loc: nu reuşise să calculeze unde anume pe insula Calf o să-l scoată poarta şi, prin urmare, iată-l ajuns de partea cealaltă a Pădurii, cu un munte de urcat în faţă.

Bineînţeles că ar fi trebuit să-şi dea seama: din moment ce poarta era la nivelul mării, era logic că acolo trebuia să fie punctul de ieşire. Numai că în toate *stabilizările* pe care le încercase cu bagheta sa magică, cu Tulpina, ţintise către locul de deasupra lui K şi presupusese liniştit că acela trebuie să fie locul unde ajunsese Vultur-în-Zbor, de vreme ce trecerea zilelor îi demonstrase clar că poarta funcţionase, îşi spunea cu amărăciune în sinea lui că era un prost desăvârşit. Dar apoi nu se mai gândi la asta. Avea prea multe de făcut ca să-şi piardă timpul cu autocritica.

N-avea nici un rost să-ncerce să folosească poarta în direcţia

inversă, înapoi spre X, şi apoi s-o redirecţioneze. Era clar că Tulpina era un *dispozitiv de reglaj* pe care nu te puteai baza şi-i trebuiseră ani de zile ca să ajungă până aici. În plus, poarta funcţiona exclusiv unidirecţional: o altă funcţie a timpului. Şi n-avea nici un rost să încerce să folosească Tulpina ca să urce pe munte. Şi mai era şi faptul că, dacă Tulpina nu era demnă de încredere, îl putea arunca oriunde, poate chiar într-o situaţie mai proastă decât cea în care era acum. Nu mai putea face nimic: trebuia să urce.

— Ei drăcie! repetă Deggle.

Silueta lui deşirată şi fragilă nu era făcută pentru astfel de efort fizic. Numai gândul la el îi făcea limba s-o apuce pe calea blasfemiei.

Se mai înveseli la ideea reacţiei lui Grimus – şi a lui Jones – când vor descoperi că s-a întors înapoi.

— Întors, rosti el cu voce tare înspre plajă.

Înapoi ca să facă un lucru pe care ar fi trebuit să îl facă cu mult timp în urmă, dar ei l-au împiedicat. De data asta o să aibă grijă ca ei să nu se mai împotrivească.

Observă acum că nu era singur pe plajă. O femeie stătea la o oarecare distanţă de el, pe nisip, lângă un balansoar gol, şi privea fix stâncile. Cunoştea acel balansoar: era al lui Virgil Jones. O cunoştea şi pe femeie: pe insula Calf nu puteau exista două femei aşa urâte ca nevasta lui O'Toole. Aşadar, aici exista un mister. Deggle se îndreptă agale spre Dolores. Ea continuă să cânte cu gura sa ştirbă, ignorându-1.

— Doamna O'Toole? întrebă Deggle.

Dolores se opri din cântat, se întoarse încet şi se uită la el.

— Iubitule, spuse ea. Aşază-te.

Iubitule? se gândi Deggle, dar era obosit, aşa că se aşeză pe scaunul lui Jones.

Virgil, se gândi Dolores. Vocea cântătoare a feţei puhave. Inima îndurerată în corpul ei fleşcăit. Virgil, care o luase din ceara fără suflet a bisericii şi îi dăduse trup. Ce norocoasă era că-l avea!

— Virgil, spuse ea tare, rostindu-i numele cu plăcere. Virgil Jones.

Deggle o privi.

— E aici? întrebă, străpungând-o cu privirea.

— Ca întotdeauna, răspunse ea şi-l prinse de mână. Virgil e aici.

Deggle îşi eliberă mâna cu un dezgust delicat.

— Eşti… femeia lui? o întrebă.

Ea îl privi cu adoraţie şi-i cântă cu vocea ei groaznică:

— *Până când mările vor seca, iubirea mea.*[36]

Deggle găsi interpretarea bătrânei ţăcănite nespus de hilară. Zise printre hohote de râs:

— Nu ţi se pare o trecere cam abruptă de la Liv, doamnă O'Toole?

— Nimic nu se schimbă, spuse Dolores O'Toole. Nu-i aşa,

iubitule?

— Presupun că nu, zise Deggle, ca să umple tăcerea plină de aşteptări.

Femeia zâmbi fericită.

— O, Virgil! zise ea către Deggle, care se trase înapoi. Te iubesc tare-tare!

Deggle luă brusc o hotărâre.

— Şi eu te iubesc, zise el, străduindu-se să-şi reprime un val de greaţă.

— Hai să mergem acasă, îi spuse ea. E timpul să luăm micul dejun. Dă-mi cureaua.

— Cureaua? aproape că scânci Deggle.

— O, ce mofturos eşti! zise ea. Haide odată. Deggle îi întinse apatic cureaua. Spre deosebire de Virgil, el nu avea nevoie de curea pentru a-şi ţine pantalonii. Şi, tot spre deosebire de Virgil, el nu era gras, deci cureaua lui nu era îndeajuns de lungă.

— Cred că astăzi o să mă descurc şi fără, a spus calmă Dolores O'Toole.

Pe jumătate amuzat, pe jumătate speriat de bătrâna nebună, Nicholas Deggle o urmă, urcând pe poteca de pe faleză până la micuţa colibă. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Virgil Jones, se gândi el în sinea lui.

Mai târziu, în aceeaşi zi.

Dolores O'Toole tocmai fierbea nişte ceai de rădăcini când Deggle intră, răvăşit şi chiar mai întunecat decât atunci când sosise.

— Pe unde-ai umblat, iubire? îl întrebă ea. Bea nişte ceai de rădăcini.

Urcase puţin pe munte. Atunci îl auzise: vuietul ucigă- tor. La început îl ignorase. Apoi vuietul devenise din ce în ce mai pătrunzător şi îl cuprinsese ameţeala şi senzaţia de detaşare. Din fericire pentru el, Nicholas Deggle era un om cu prezenţă de spirit, aşa că se repezise şi se rostogolise în jos pe munte, ajungând dincolo de zona periculoasă. Apoi (pentru că putea recunoaşte un efect al Trandafirului atunci când nimerea peste el) l-a blestemat îndelung şi în tăcere pe Grimus.

— Ceai de rădăcini, spuse Dolores, dându-i un castron. Era dezgustător. În furia lui, Deggle aruncă bolul pe podea, unde se făcu ţăndări.

— Ţţţ, Ţţţ! făcu Dolores. Se mai întâmplă şi accidente.

Fără să se plângă, se apucă să cureţe mizeria. Când termină, veni la el şi i se aşeză la picioare. El stătea din nou în balansoar.

— O să stăm veşnic asa la ora ceaiului, zise ea.

— Ştii, răspunse Nicholas Deggle, s-ar putea să ai dreptate.

— Ai fost deştept că ai gonit stafia, îi zise ea, plină de admiraţie.
— Ce stafie? întrebă Deggle.
— O, nu face pe modestul! Ştii tu. Spectrul lui Grimus, cu cicatrice pe piept.
— A! zise Deggle. Stafia aia.
Era evident că Jones plecase undeva cu Vultur-în-Zbor. Dar unde? Se omorâseră unul pe celălalt? Fuseseră până într-atât de nebuni încât să încerce să treacă de Efect?
— Un lucru e sigur, şi-a spus el. Dacă Vultur-în-Zbor nu ajunge la Prepelicar şi nu face apoi ceea ce aveam eu de gând să fac, sunt blocat aici pe viaţă. Cu o babborniţă care mă iubeşte, crezând că sunt Virgil Jones.
Se întrebă dacă Virgil Jones ar sesiza comicul situaţiei. Dar se îndoia, pentru că nici el nu-l sesiza.

Dormea pe rogojina pe care i-o întinsese cu grijă pe jos doamna O'Toole, când un ghiont l-a făcut să se trezească de-a binelea. În faţa lui stătea Dolores O'Toole, goală, cu cocoaşa la pândă în spatele ei, cu sânii ei veştejiţi bălăngănindu-i-se la fiecare răsuflare, cu faţa luminată de o invitaţie înspăimântătoare şi cu buzele schimonosindu-i-se într-un zâmbet.
— O, Doamne! a spus Deggle şi a închis ochii, gândindu-se la Imperiu.
Apoi i-a deschis. Ea era tot acolo şi-l sorbea din priviri.
— Nu în seara asta, Josephine, s-a rugat el.
— Dolores, l-a corectat ea drăgăstoasă, apoi s-a întors în pat.
Nicholas Deggle transpiră din greu.

TREIZECI

— Valhalla[37], spuse Virgil Jones.
Valhalla: locul unde războinicii care muriseră continuau să trăiască în desăvârşită splendoare, purtându-şi în fiecare zi bătăliile trecute, retrăind momentul de glorie în care au căzut, prăbuşindu-se încă o dată însângeraţi pe podeaua strălucitoare şi renăscând în dimineaţa următoare pentru a-şi relua eterna luptă. Valhalla, firmament al gloriei, muzeu viu al eroismului trecutului. Valhalla, aproape de izvorul cunoaşterii, de unde a băut Odin, la umbra Marelui Frasin Yggdrasil[38], Arborele Lumii. Când frasinul va cădea, Valhalla va cădea odată cu el.
Cu un plescăit uşor amuzat din limbă, Virgil arătă către oraşul K.

Odată ce Virgil îşi recăpătase puterile (deşi nu şi vigoarea),

ascensiunea muntelui nu le mai puse probleme, iar acum Vultur-în-Zbor stătea lângă călăuza sa, chiar la marginea coastei împădurite, şi îşi plimba privirea peste o câmpie surprinzător de întinsă.

Era ca şi cum în versantul muntelui Calf ar fi fost tăiată o treaptă imensă. Vultur-în-Zbor contempla pentru prima dată adevărata înfăţişare a muntelui şi se trezi imaginându-şi un uriaş care foloseşte insula drept treaptă dinspre mare către cer. Pe orizontul plat al treptei se întindea oraşul K, fixat în peretele reînnoit al muntelui. Păşunile ocupau restul terasei, unele cu cirezi de vite, altele cu oi. Pe altele creşteau grâul şi alte cereale. Dar acum era noapte şi lanurile stăteau nemişcate. Fermele împânzeau câmpia, strălucind ca licuricii într-o grădină.

Deasupra oraşului, pe o stâncă ieşind din munte, stătea cocoţată o singură casă. Pereţii ei, în contrast cu varul alb, uniform, în care era zugrăvit restul oraşului, erau negri ca tăciunele. Acum nici nu se vedea, căci nu era luminată, dar Virgil Jones ştia că e acolo. Era casa lui Liv.

Deasupra ei vârful muntelui se ascundea într-un perete de nori.

— Nu se ridică niciodată, spuse Virgil Jones, apoi se lăsă din nou tăcerea.

Vultur-în-Zbor nu-şi uitase jurământul făcut sieşi în acea dimensiune interioară: va renunţa la căutare şi, dacă va putea, îşi va clădi o viaţă aici. Aşadar, aici era sfârşitul unor secole de pribegie, al unei epoci matusalemice de rătăcire oarbă spre locurile în care îl arunca mâna sorţii. Ar fi trebuit să simtă uşurare, dar simţea doar tensiune. Oricui îi e greu să-şi golească mintea de toate ţelurile şi să le substituie dintr-odată, uite-aşa, cu altele noi. Pentru Vultur-în-Zbor, ale cărui ţeluri fuseseră stabilite, precum una din acele dimensiuni interioare, acum şapte sute de ani, era o muncă herculeană.

Virgil Jones îşi făcea şi el planuri, planuri care-l includeau şi pe Vultur-în-Zbor. Pentru că acum, când îl adusese pe Vultur-în-Zbor în K, era un moment crucial. Dacă Vultur-în-Zbor ar reacţiona la oraş (şi oraşul la el) aşa cum spera Virgil, s-ar dovedi că e pregătit pentru sarcina pe care Virgil dorea ca el s-o îndeplinească. Dacă nu, atunci nu se mai putea face nimic. Virgil nu mai avea puterea să se apropie de Grimus. Şi-o recăpătase în pădure, dar o pier- duse din nou în lupta cu gorful. Acum totul depindea de Vultur-în-Zbor. Virgil găsea un motiv de amuzament sumbru în faptul că el plănuia exact ceea ce şi-ar fi dorit Deggle. Era ceva ce l-ar amuza şi pe Maestrul Nicholas dacă ar afla. În caz că n-ar exista nici un zeu, ar trebui să inventăm unul, îşi aminti Virgil şi răsturnă acel aforism: din moment ce există un Grimus, el trebuie distrus.

Asta însemna reluarea unui război de mult pierdut. Va trebui să-l înfrunte pe O'Toole şi, poate, chiar pe Liv. Dar nu mai avea cale de întoarcere.

— Vultur-în-Zbor, spuse el, aş vrea să-ţi spun un lucru: noi toţi suntem mai vulnerabili în faţa celor pe care-i iubim.

Vultur-în-Zbor îl asculta doar cu o ureche. Virgil continua să vorbească, timp în care se uita pierdut la ceaţa nopţii, coborâtă uşor peste câmpie, ce-i dădea oraşului un aer imaterial si incert.

— Mă refer la tine, spuse Virgil. Sper că n-o să ajungi să-mi pricinuieşti durere. Sunt într-adevăr vulnerabil la orice rană mi-ai provoca. Asta, după părerea mea, înseamnă prietenie.

Acum Vultur-în-Zbor asculta. Virgil vorbise sacadat. Îi venea greu să scoată cuvintele din el. Ele erau o cerere de ajutor, un strigăt al unui om ajuns la nevoie şi care îi salvase deja viaţa de două ori.

— De acord, spuse el.

Virgil încuviinţă din cap.

Stăteau de ceva timp la marginea pădurii. Noaptea se lăsase demult.

— Ei, mergem? întrebă Virgil Jones.

Aşa, dintr-odată, Vultur-în-Zbor îşi petrecu braţul stâng peste braţul drept al lui Virgil şi plecară pas la pas, tovarăşi de arme, în întâmpinarea destinelor lor separate.

Luna răzbea palidă prin ceaţă şi împrăştia stropi albi de lumină pe creştetele lor în mişcare.

Partea a doua

Timpuri trecute

TREIZECI ŞI UNU

K noaptea: case îngrămădite laolaltă, claie peste grămadă, ca şi cum s-ar strânge ca să se apere, încălzindu-se una de la alta. Exterioare grosolane, pătate de umezeală, ceaţă şi timp, mâzgăleli cu var murdar şi stângăcii arhitecturale, totul supravieţuind sfidător, în pofida ţiglelor strâmbe şi a uşilor dărăpănate.

În jurul caselor, străzile. Linii prăfuite de viaţă rotindu-se şi împletindu-se printre casele diforme, venind de niciunde, învârtindu-se la nesfârşit şi având un singur scop: existenţa însăşi. Orice loc trebuie să aibă străzi: spaţii goale între gropile acoperite.

O singură stradă, numai una, era mai de Doamne-ajută. Un bulevard cu piatră cubică, ce bifurca vârtejurile de praf, străbătea oraşul nopţii dintr-un capăt în celălalt, proclamându-şi întâietatea ca un roman printre barbari.

Un bărbat prăpădit ca şi hainele sale, pătat ca şi casele, prăfuit ca şi străzile, se târa în patru labe de-a lungul maiestuoasei uliţe de târg – un pelerin pe drumul către Roma, prins, după câte se părea, într-un act de veneraţie.

Acesta era Piatră. Nu răspundea la alt nume şi adesea nici măcar la porecla ce-i fusese aleasă. Tăcerea era destinul său, drumul îi era deal, iar pietrele – pietrele lui Sisif. Le număra zilnic, una câte una, contabilizând bucăţile de macadam pentru posteritate. O muncă fără sfârşit pentru un om cu memoria slabă, un şir infinit de numere fără nici o sumă. Prima dată, cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu-şi mai amintea, încercase. Limba lui uscată se împiedica tot timpul de cifrele mari, greoaie. Îi fugeau mereu din minte, iar el, răbdător, o lua de la capăt. Acum numărătoarea era doar o scuză. Scopul său adevărat era continua reînnoire a prieteniei cu fiecare piatră. Le da bineţe ca unor vechi amici şi se bucura când întâlnea ici vreo piatră ciobită şi îndrăgită, dincolo vreo alta rotunjită şi plăcută. Unora le dădea nume. Altele erau scena marilor aventuri din visele lui. Strada era microcosmosul lui şi acolo îşi găsea el toate plăcerile şi suferinţele. Mic şi pricăjit, era o parte a drumului, întocmai ca oricare din pietrele acestuia. Într-una din rarele lui incursiuni în lumea cuvintelor rostite, îi spusese cu toată sinceritatea Elfridei Gribb, soţia lui Ignatius Q. Gribb, gânditorul oraşului: — De n-aş fi eu, drumul s-ar surpa. Pietrele au nevoie de dragoste la fel de mult ca şi dumneata. Şi, practic, el chiar proteja drumul, îl apăra zelos de năvala prafului de pe străzile lăturalnice şi de stricăciunile provocate de animalele aflate în drum spre păşuni. Îl spăla şi îl îngrijea. Era al lui. În schimbul trudei sale iubitoare, era hrănit de oricine se nimerea prin preajmă atunci când îi era foame şi găzduit de oricine se nimerea prin preajmă atunci când

era obosit. Tocmai de-a lungul drumului său îşi croiau cale Virgil Jones şi Vultur-în-Zbor, îndreptându-se spre comunitatea cea pestriţă.

Când au trecut pe lângă ferma retrasă, Vultur-în-Zbor şi-a simţit pulsul accelerându-i-se. Luminile străluceau la ferestre de după perdelele subţiri ca nişte insule calde, unde călătorul şi-ar putea găsi adăpost. A privit plin de entuziasm înspre Virgil şi era gata să dea glas bucuriei sale neaşteptate. Dar faţa tovarăşului său era înnegurată şi împietrită. Ar fi fost mai bine să stea liniştit. Vultur- în-Zbor îşi înăbuşi entuziasmul clocotitor.

Acasă: iată cuvântul care declanşase totul. I se furişase în cap pe când privea oraşul din luminişurile pădurii. Venise neanunţat, strecurându-se în el printr-o rază de lumină de la ferestrele îndepărtate. Acasă vine marinarul, acasă de pe mări, acasă vine şi vânătorul de pe deal. Vultur-în-Zbor se întorcea acasă, într-un oraş în care nu locuise niciodată. Se simţea acasă în ceaţa blândă de pe câmpii. Se simţea acasă în noaptea parfumată. Se simţea acasă în pietrele pavajului. Dar, mai presus de toate, acasă însemnau ferestrele, ferestrele închise, aceşti ochi închişi ai unei vieţi în adăpost, strălucind de mulţumire.

Vultur-în-Zbor s-a oprit un moment. Virgil l-a privit curios şi apoi, pe nesimţite, i-a întors gestul amabil, stăvilindu-şi cuvintele care i-ar fi tulburat liniştea.

Ferma era aşezată la marginea drumului. Era lungă, scundă şi albă. Fără îndoială, animalele dormeau în staul. Fereastra închisă fusese cea care îl ţintuise pe loc, fermecat, pe Vultur-în-Zbor. În spatele ei se vânzoleau oameni, iar vieţile îşi continuau mersul. Brusc, a sărit peste gard şi s-a furişat către lumina aceea galbenă. Virgil Jones a rămas în drum şi l-a urmărit cu privirea.

Vultur-în-Zbor s-a ridicat încet pe vârfuri, ca să se uite prin fereastră, şi s-a trezit privind drept în ochii care nu clipeau ai unei feţe de granit. Probabil fermierul trăgea perdelele chiar în momentul când Vultur-în-Zbor s-a uitat înăuntru. Omul avea o faţă plină de zbârcituri. Văi adânci şi urme de vărsat o brăzdau, dar ochii îi erau puternici şi nu aveau în ei nici o urmă de mânie sau uimire. Priveau de-a dreptul prin Vultur-în-Zbor, ca şi când nici n-ar fi fost acolo. Cutremurat, acesta mormăi nişte scuze ininteligibile şi se retrase până la poartă, până la drum şi până lângă Virgil, care îşi reluă mersul alături de el. S-au îndepărtat de faţa împietrită de la fereastră şi Vultur-în-Zbor a descoperit că-i tremurau mâinile. Ochii aceia făcuseră totul: ei îi spuseseră că încă mai era un paria. Cel de neatins.

Paria. Cuvântul se ridica din trecut ca să-i sporească tulburarea.

— Virgil, ezită el, unde o să stăm?

Virgil înălţă din umeri.

— O să găsim noi vreun loc, spuse el. Sau altul. Limba îi atârna

într-un colţ al gurii.

Chiar la periferia oraşului se afla cea mai înaltă clădire, singura cu două niveluri văzută de Vultur-în-Zbor. Era într-o stare perfectă, ceea ce o distingea de restul. Pereţii i se înălţau drepţi şi fermi şi străluceau albi în întunericul de un albastru ceţos, ca o santinelă impecabilă, ca un paznic al oraşului. Era un bordel. Casa Fiului Răsare a lui *madame* Iocasta, anunţa discret o plăcuţă de lemn de lângă uşă. Iar lângă plăcuţă cineva scrijelise o frază de neînţeles. Mâine, fără îndoială, un strat nou de văruiala o va acoperi, dar în seara asta era vizibilă şi întina puritatea pereţilor albi ai casei plăcerilor. *„Un bine venit năvalnic din partea la generali ruşi”*[39], spunea inscripţia.

Virgil văzu fraza şi murmură:

— Aşadar, Alex a ieşit în seara asta în oraş.

— Ce înseamnă? întrebă Vultur-în-Zbor.

— O glumă copilărească, îi răspunse Virgil. Produsul unei minţi de copil.

Vultur-în-Zbor se văzu obligat să repete întrebarea, deoarece Virgil nu mai adăugă nimic altceva.

— Generalii ruşi, răspunse Virgil, se numesc Pişov, Sodov, Pederastrov şi Futov. Copilării.

Dar Vultur-în-Zbor, deja tulburat de ochii împietriţi ai feţei de granit, se simţea şi mai stingher acum, că ştia înţelesul frazei jucăuşe.

De-acum în oraş. Crâmpeie de agitaţie în jurul lor – sporadică, pentru că ora era târzie. O ocheadă furişă la altă fereastră: o bătrână privea melancolică într-un album de fotografii, cufundată în trecut. Iată condiţia de bază a exilului – să prinzi rădăcini în amintiri. Vultur-în-Zbor ştia că va trebui să afle aceste trecuturi, să şi le însuşească, astfel încât cei din comunitate să-l poată adopta ca pe unul de-al lor. Intra în K în căutarea istoriei.

Vedeau pe stradă, înaintea lor, silueta omului numit Piatră târându-se şi dând bineţe pietrelor. Vultur-în-Zbor mai auzea undeva în apropiere un clic-clac de potcoave, ascuns de pâlcul de case, şi din când în când ajungeau până la ei nişte râsete purtate de vânt şi înăbuşite de ceaţă.

Sursa râsetelor era la capătul îndepărtat al drumului pietruit, în partea opusă casei lui *madame* Iocasta. Acesta era momentul de care se temuse Virgil şi pe care ştia că trebuia să-l înfrunte. Acesta era Elbaroom, căminul comunităţii de băutori din K, centrul de informaţii al oraşului. Potrivit planurilor sale, trebuiau să intre, nu numai ca să găsească un loc de înnoptat, dar şi ca să-l prezinte pe Vultur-în-Zbor oraşului K. Aşadar, trebuiau să-l întâl- nească pe cârciumar.

Cârciumarul se numea O’Toole.

— Ana radar era, are radar Ana[40], murmură Virgil Jones.

În afară de limba numită *malayalam,* era singurul palindrom pe care şi-l amintea.

TREIZECI ŞI DOI

Vultur-în-Zbor a fost primul care a văzut-o. Şi ce formă ciudată avea – jumătate femeie, jumătate patruped – cum venea către ei prin vălătucii de ceaţă! Pe măsură ce ea se apropia, indianul a fost izbit de faptul că era una dintre cele mai palide frumuseţi pe care le văzuse vreodată.

Elfrida Gribb suferea – deşi destul de rar – de insomnie. Când o apuca şi o ţinea cu ochii uscaţi şi trează până-n miez de noapte, se scula, se înfăşură în şalul ei cel mai călduros şi o pornea prin K pe un măgăruş catifelat. Bine înfofolită, ca să se ferească de ceaţă si umezeală, resimţea plimbarea ca pe ceva foarte liniştitor. La urma urmei, trebuia să-şi facă de lucru.

Elfrida: numele i se potrivea, iar ea ura toate diminutivele.

— Un nume e un nume, spunea ea.

Cum avea faţa delicată şi statura unui elf, nici nu s-ar fi putut găsi un alt nume pentru doamna Gribb. Pielea-i delicat de rozalie se întindea perfect peste protuberanţele şi adânciturile fine ale cărnii. Gura îi era mică şi uşor ţuguiată, iar ochii ca apa scânteietoare. Hainele-i erau din dantelă veche, şalul brodat cu flori de crin şi pălăria cu boruri la fel de largi ca şi ochii ei mari şi verzi, boruri care-i cădeau peste faţă ca nişte gene lungi şi tăcute. Adesea purta văl. În cea mai mare parte a timpului era fericită şi molipsea totul în jur cu buna ei dispoziţie. Iar atunci când era tristă, nu o spunea nimănui. Ceilalţi oameni au propriile griji şi nu mai au nevoie de ale altora, îşi spunea ea cu stoicism. Elfrida le putea îndura liniştită pe ale ei.

Mulţumită lui Ignatius. Ignatius Gribb oferea vieţii ei un centru sigur şi stabil. Întreaga ei viaţă şi toată bucuria ei se învârteau în jurul lui.

— Mulţumesc celui care ne-a făcut să ne întâlnim, orice sau oricine ar fi, spunea ea. În cazul în care căsătoriile se leagă în ceruri, atunci a noastră s-a legat în cel de-al nouălea.

La care el bombănea şi da din cap, iar ea îi adulmeca mirosul liniştitor de şosete curate şi se simţea împăcată şi împlinită. O femeie avea nevoie de o astfel de dragoste într-un loc precum K. Ţinea întunericul la distanţă.

Susţinută de puterea iubirii lui, Elfrida simţea că era de datoria ei să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a le da celor slabi ceva din forţa sa. A-i îngriji pe cei căzuţi sau a-i hrăni pe cei flămânzi însemna pentru ea un privilegiu şi o datorie ce trebuia plătită. Zelul îi aducea la fel de mulţi duşmani ca şi prieteni. Nu oricui îi place să fie ajutat.

Nu oricine în K răspundea bunăvoinţei ei calde. Iar reversul vieţii ei însorite era faptul că era într-o oarecare măsură mărginită şi plină de sine.

Totuşi era frumoasă chiar şi prin văl, iar Vultur-în-Zbor rămase un moment vrăjit la intrarea în Elbaroom, când îl încadră – ca şi pe Virgil – lumina galbenă din cadrul uşii şi pâlpâirea lămpii de deasupra capetelor lor, astfel că arătau ca nişte siluete ce urmăreau stafia cea palidă şi drăgălaşă în escapada ei nocturnă.

Ochii li s-au întâlnit o clipă şi în acea clipă universul a dispărut pentru un moment, împietrind locuitorii oraşului într-o serie de poziţii caracteristice, ca într-un tablou înţepenit în aspicul unei sincope temporale.

Cel mai ciudat duo din Elbaroom stătea la o masă scundă şi rotundă, aşezată cam pe la jumătatea sălii lungi şi înguste. Unul din cei doi era enorm, un urs de om, impresie pe care o amplifica purtând practic tot timpul o haină din piele de urs, cu toate că rareori era frig în K. Poate că tocmai haina îi dădea feţei lui acea nuanţă de un roşu aprins. Era o faţă ca o roşie răscoaptă. Broboane de sudoare îi atârnau pe frunte, gata să pice. Sprâncenele i se arcuiau înspre interior şi-n jos, către vârful grosolan al nasului, răsfirându-se în drumul lor pe deasupra ochilor scăpărători. Vorbea repede. Mâinile i se legănau cu ges- turi mari, periculoase, ca nişte gheare.

Tovarăşul lui era pe atât de zvelt pe cât era el de masiv şi pe atât de agil şi elegant pe cât era el de greoi. Era un bărbat cochet, cu o faţă tinerească si aceiaşi ochi bătrâni pe care-i aveau dintotdeauna cei de pe insula Calf. În prezent acei ochi păstrau în ei o privire de-o plictiseală infinită – o păstrau ca şi cum ar fi fost obişnuiţi cu ea. Uşor abătuţi, ei se uitau în jos, la mâinile-i bătătorite, care smulgeau picioarele unui păianjen cu gesturi scurte si hotărâte.

Omul cel elegant se numea Vânătorul. Numele său complet era Anthony St. Clair Peyrefitte Vânătorul, dar tovarăşul său îl numea *Puştiul De-Două-Ori.* Numele îi rămăsese nu neapărat din cauza insultei indirecte pe care o sugera, ci datorită legământului des repetat al Vânătorului de a „încerca totul de două ori”. Omul ca un urs, cu aplecarea lui infailibilă către lucrurile clare, întrebase: De ce de două ori?, la care domnul Vânător replicase, cu dispreţul uşor dat de secolele sale de bună educaţie:

— O dată ca să vezi dacă-ţi place. De două ori ca să vezi dac-ai avut dreptate.

— Ha-ha! a hohotit ursul. Şmechere de două ori!

Răcnetul său eclipsase de-a binelea rictusul elegant al Vânătorului.

Ursul se numea Peckenpaw. Cei din K îl ştiau drept „Cale-Bătută”

Peckenpaw. Spunea poveşti pe care nimeni nu le punea la îndoială: era prea masiv ca să-l acuzi că le înfloreşte. Istorisirile lui erau pline de legende din bătrânul Vest, de pe vremea când îl înfruntase pe Wild Bill şi-l umilise din priviri, de pe vremea când îndoise puşca lui William Bonney şi o înnodase cu mâinile goale – poveşti despre goana după aur prin tot felul de oraşe miniere, unde bărbaţii erau bărbaţi, iar femeile erau recunoscătoare. Dar la momentul sincopei îl plictisea pe domnul Vânător cu povestea lui preferată, spusă deja de o mie de ori, care era unul din motivele poreclei de „Cale-Bătută". Povestitul repetat, obsesiv, era celălalt.

Cale-Bătută Peckenpaw îşi petrecuse cândva secole din viaţă hăituindu-l pe corespondentul american al lui Yeti – Bigfoot. Nu-l prinsese niciodată. Istorisirile lui, pline de melancolia agresivă a eşecului, erau născociri sterile despre felul cum uriaşul reuşea să scape. Acceptase povara nemuririi tocmai pentru a-l prinde pe Bigfoot. Certitudinea supărătoare că nu-l va prinde niciodată făcuse în cele din urmă din el un candidat pentru muntele Calf.

— A existat un moment, povestea el, când am fost sigur că e femeie. Pentru cât de viclean era, pentru felul în care se juca cu mine, nenorocitul, zău că se putea! Ajunsesem să cred că dacă era fiinţă umană, era cu siguranţă femeie şi, mai mult decât atât, una provocatoare. Era o idee prostească, de ce să fie femeie, dar mie ideea îmi intrase în cap şi nu mai ieşea de acolo. Odată am visat că mi-o pusesem cu el… cu ea. Iisuse, ce lupte-au mai fost! Te-ar fi rupt în două, pă puţin, domnule De-Două-Ori.

— Voi încerca totul… a început blând Vânătorul.

— De două ori, a behăit Cale-Bătută Peckenpaw, acoperind vocile ascultătorilor săi. Mda. În fine. Era o plăcere să-l urmăreşti. Ca şi când ai fi fost pe urmele unei femei nărăvaşe, care trebuie îmblânzită. Mă gândeam cum ar reacţiona o femeie ori de câte ori îi vedeam urma piciorului lângă vreun izvor. Era vreo cacealma? Sau vreo dublă cacealma? Încotro se-ndrepta de-adevăratelea? Întot- deauna m-am bazat pe instinct. Capeţi un simţ al căutării mai puternic decât orice miros. Dacă semnele nu se potrivesc cu simţul tău, ignori semnele. Asta-i diferenţa dintre un căutător de doi bani şi unul iscusit.

— Totuşi nu l-ai prins niciodată, interveni Puştiul De-Două-Ori.

— L-am văzut de două ori, spuse distant Peckenpaw. Matahala aia mare cât un munte trecea prin desişurile pădurii de parcă nici n-ar fi existat. Când am ajuns în locul ăla, parcă trecuse tancu' p-acolo. Te umpli de respect când vezi aşa ceva.

Rămase tăcut un moment.

— A doua oară, continuă omul, a vrut să mă viziteze el pe mine. Dormitul e o treabă riscantă pe pământul lui Bigfoot. Obişnuiam să-mi pun un sistem de alarmă în jurul taberei – nişte sârme întinse peste

tot, care făceau să sune clopoţei şi să zdrăngăne tigăi. Într-o noapte m-am trezit şi el era acolo. Stătea aşa şi se uita în jos, spre mine. Trecuse de toate alarmele, nevăzut, neauzit, ca să mă privească mai bine. Atunci am încetat să mai cred că era femeie. Am stat nemişcat ca-n mormânt, el a dat din cap, a plecat şi atunci m-am întors ca să pun mâna pe puşcă. NU MAI ERA ACOLO. O mutase de cealaltă parte a focului. Mamă, ce deştept mai era! Şi-ţi mai zic ceva, domnule Vânător stilat. Poate că nu l-am prins pe ticălos, dar el m-a făcut mai bărbat decât o să fii dumneata vreodată. VINO ŞI PRINDE-MĂ – parcă asta voia să zică atunci când se holba la mine. PRINDE-MĂ DACĂ POŢI. Înţelegi? Mi-a arătat un drum fără întoarcere. Nu conta că eram cel mai bun hăitaş care a trăit vreodată, căci aveam experienţa a zece vieţi. El avea practica unui *milion* de ani de fugă. Aşa că acum… Acum îi respect intimitatea.

Cale-Bătută Peckenpaw a sărit brusc în picioare, rotindu-şi braţele ca o moară şi strigând:

— VINO ŞI PRINDE-MĂ, NENOROCITULE! PRINDE-MĂ DACA POŢI!

Apoi a izbucnit în hohote convulsive, hohote bubuitoare, care-i făceau sprâncenele să tremure. În acest timp Vânatorul-De-Două-Ori îi rupea păianjenului ultimul picior, lăsând din el un sâmbure rotund, zvâcnitor şi muribund.

Stop.

Elfrida Gribb se gândise întotdeauna că problema lui Flann O'Toole era legată de două lucruri: năravul lui de-a fi un flăcău atât de scandalagiu şi faptul că al doilea nume al său era Napoleon. Un Napoleon irlandez era ceva atât de grotesc, încât nu putea să sfârşească decât ca O'Toole.

O'Toole făcea whisky de cartofi într-o odaie din spate si încerca să seducă orice femeie care intra în Elbaroom. Făcea în mod regulat jurăminte şi îşi încălca promisiunile fară păreri de rău. Era înclinat spre accese de violenţă, dar se considera un om rezonabil. Nu era oră din zi ori din noapte când să nu se prăbuşească beat criţă, dar se considera un om puternic. Era dus la culcare în fiecare noapte într-un abur de dezmăţ şi vomă, dar era convins că e un stâlp al comunităţii. Recita poezii la fel de uşor cum făcea şi porcării. Pentru Elfrida prezenţa lui întuneca încăperea şi strica frumuseţea vieţii. O'Toole îşi imagina că e un paratrăsnet, un conductor de electricitate, un Prometeu dezlănţuit, frust, un om carnal, în floarea vârstei, vitalitatea vieţii însăşi. Mai adăsta în el un puternic sentiment religios, în dimineţile de după dezmăţ putea fi văzut chinuindu-şi trupul cu o nuia sau putea fi auzit plângând disperat dincolo de uşile odăilor lui *mademoiselle* de Sade din Casa Fiului Răsare. A fost unul din motivele

pentru care îl părăsise Dolores. Cei care trec în mod involuntar prin suferinţe sau mutilări fizice îi dispreţuiesc pe cei ce şi le provoacă singuri, în numele lui Dumnezeu. Singura ei reacţie posibilă fusese fuga.

— Sfântă Fecioară! striga O'Toole către nevasta unui fermier, care se făcuse mică de frică. Pari să fii gata pregătită, scumpa mea. Ce-ai zice acum de-o halcă din mădularul fierbinte al lui O'Toole, ha? Hai, nu da-napoi! Că doar îţi ofer Organu' O'Toole, curvă protestantă ce eşti! Şi nu-i puţin lucru, îţi zic io. Fără opreli şti şi toate alea.

Fermierul şedea lângă nevastă-sa, pufnind şi trosnind, dar nu făcea nici o încercare s-o apere. O burtă plină de whisky te împiedică să fii mare luptător.

— Haide odată! Ia aminte la bărbatu-tău, spunea O'Toole, clătinându-se. Dacă n-o fi mai cu cap decât mata, să nu-mi zici mie pe nume. Supunerea-i o virtute, nesupunerea-i un act de violenţă, iar io mi-s un duşman al trebii ăsteia. Hai odată! Sus fustele, jos chiloţii şi Napoleon O'Toole o să-ţi ofere o seară de-o să-l pomeneşti. Ar fi un act de adevărat pacifism. Cred că în sanscrită cuvântul pentru asta e *ahimsa.* Domnu' Gandy însuşi ar fi mândru de mata.

Femeia clătină din cap şi se uită implorator la bărbatul ei.

— Apoi dacă-i pe-aşa… spuse acesta, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

O'Toole îl împinse la loc.

— O să-mi refuzi dreptul care mi se cuvine, domnule? O să mi-l refuzi? Locul ăsta e teritoriul meu si seniorul are anumite drepturi pe pământul lui. Să nu mă înfuriaţi. Nu. Mâine-dimineaţă cu siguranţă c-o să mă pedepsesc io singur, aşa cum odinioară m-am pedepsit ani în şir printr-o sfântă uniune cu o hoaşcă cocoşată drept nevastă. Ala a fost un lucru creştinesc, dacă vreţi: să-l ajuţi pe cel schilod şi să suferi nebuneşte în tot acest răstimp. Ai făcut-o vreodată cu o cocoşată, fermierule? Atunci nu-mi refuza libertatea. Am ispăşit din plin.

— Nu vin cu dumneata, spuse femeia.

— Nu vii? tună O'Toole. Nu vii chiar acum? Vii la Elbaroom şi nu vrei să mergi cu stăpânul? Aşa te porţi cu o gazdă, femeie? Însuşi numele te pune pe gânduri. El Barooom! Explozia unei rachete şi scula lui Napoleon. N-ai chef să te tăvăleşti cu împăraţii? Ţi-aş face copii de geniu. Dac-aş putea.

— Nu vin, insistă înlăcrimată femeia.

— Atunci du-te dracului! ţipă O'Toole şi ridică deasupra capului măsuţa dintre cei doi ţărani, împrăştiind paharele şi băuturile.

Părea că voia s-o arunce în celălalt colţ al încăperii.

Stop.

(În versiunea lui O'Toole despre destrămarea căsniciei cu Dolores

el susţinea că după ce suferise destul de mult timp şi fusese torturat destul de mult timp de diformitatea şi nerecunoştinţa ei, o izgonise. Adevărul era însă altul. Dolores O'Toole îşi părăsise soţul pentru că O'Toole nu o putea satisface. Flann Napoleon O'Toole nu avea decât o jumătate de testicul. Pierduse restul într-o încăierare cu un câine. Penisul său pipernicit avea doar vreo doi centimetri lungime şi, din pricina distrugerilor provocate de demonul beţiei, rareori şi-l putea întări cât să ajungă la o lungime dublă. Astfel de amănunte oferă o justificare a comportamentului său.)

Atunci când Iocasta îi luase locul lui Liv ca *madame* a bordelului din oraş, Virgil Jones sugerase jocul ironic de cuvinte care acum îi dădea numele. Dar, deşi se străduia să menţină casa impecabil de curată, ea nu avea nimic din eleganţa somptuoasă, cu ornamente împletite şi fier forjat, a oraşului New Orleans de odinioară. Şi nici *madame* nu semăna în nici o privinţă cu regina tragică, soţie şi mamă a oedipianului *rex,* în afara numelui co- mun. Astfel ambele sensuri ale jocului de cuvinte erau oarecum trunchiate, iar Casa Fiului Răsare îşi definea propriul stil.

Una din primele inovaţii pe care le făcuse Iocasta când se simţise destul de puternică încât să iasă din umbra dominatoare a lui Liv a fost să diversifice specializările angajaţilor săi. Liv considerase că era suficient ca toţi să fie, *în general,* exponenţi dedicaţi artelor poziţiei orizontale. Iocasta nu fusese niciodată de acord cu asta, poate pentru că ea însăşi se pricepea foarte bine să fie o persoana polivalentă, un om bun la toate, şi simţise întot- deauna o nemulţumire sâcâitoare faţă de sine. Aşa că le-a dat tuturor angajaţilor ei nume noi în aceeaşi zi în care a redenumit bordelul şi, odată cu numele cele noi, au apărut şi funcţii sexuale extrem de precise. Acum era de părere că schimbarea dăduse roade. Oamenii spuneau că, una peste alta, Casa Fiului Răsare era un loc mai luminos, mai deschis, mai puţin stânjenitor şi mai satisfăcător decât fusese sub conducerea lui Liv. (E mai uşor să soliciţi serviciile unei doamne despre care ştii că este expertă în variaţiunile tale preferate decât să-i ceri unei curve anonime să-ţi satisfacă toate capriciile.) Şi Iocasta avea sentimentul că în epoca ei fetele sale se mândreau mai tare cu munca lor.

Singurul angajat care-i dădea motive de îngrijorare era unicul bărbat pe post de curvă, Gilles Priape. Era prea leneş pentru dimensiunile lui. Iocasta ştia că bărbaţilor le sunt necesare perioade de repaos mai lungi decât femeilor, dar îl suspecta pe *monsieur* Gilles că se prefăcea bolnav. Înţelegeţi, Gilles era tot o problemă de specializare: Gilles era singurul care practica artele amorului masculin şi de aceea era obligat să recurgă la versatilitate. Totuşi clienţii lui păreau destul de mulţumiţi. Îl numeau *Specialitatea Casei,* spre marea nemulţumire a fetelor. Mai ales atunci când clienţii lui erau bărbaţi.

Iocasta se plimba de-a lungul coridoarelor imperiului ei. În spatele uşilor închise personalul era ocupat. Nimic nu-i plăcea mai mult Iocastei decât aceste sunete înăbuşite, gâfâielile extazului adevărat, amestecate cu oftaturile prefăcute, care erau în mod clar mult mai artistice. Uneori i se părea că preferă această stimulare auditivă actului în sine… dar apoi dădea ferm la o parte gândul ei deloc profesional.

Era cu siguranţă o femeie atrăgătoare şi o ştia foarte bine. Probabil că nu intra în aceeaşi clasă vizuală cu unele din fete, dar, în mod cert, era o doamnă de înaltă clasă. Trăsăturile sale erau la fel de greceşti ca şi numele şi chiar dacă sânii îi erau un pic prea plini, încetase de foarte mult timp să-şi mai facă probleme din cauza asta. Arătau destul de bine aşa, umflându-se prin cămaşa de noapte din dantelă albă, lungă până-n pământ, şi luminaţi de lumânarea pe care o ducea în mână în timp ce făcea turul clădirii. Îi plăcea să se îmbrace astfel. O făcea să se simtă curată.

Pe de altă parte, aşa cum ştia foarte bine fiecare angajat, orice puteau ei să facă, *madame* Iocasta o făcea de două ori mai erotic. Era cea mai bună, iar dacă ea îşi subevalua harurile polivalente, personalul ei nu făcea aşa ceva. În rarele ocazii când lucra şi Iocasta, se adunau pe lângă orificiile de observaţie din pereţii camerei ei, ca să înveţe.

Sunetul biciului nu putea fi confundat. Venea de la uşa în spatele căreia „Bum-Bum” de Sade ţipa din toţi plămânii. Vocea ei flămândă bâiguia ceva despre un vătrai înroşit în foc, iar Iocasta trecu mulţumită mai departe.

Bum-Bum era marea favorită a lui Flann O’Toole, pentru că ea-l făcea să-i placă cu adevărat autoflagelarea. Dar nu Flann O’Toole era favoritul Iocastei. Era prea predispus să devină sadic şi să deterioreze personalul.

Uşa următoare nu lăsa să se audă altceva decât tăcerea. Aici se afla odaia lui *mademoiselle* Florence Nightingale[41].

Ea emana o sexualitate casnică şi confortabilă, extrem de liniştitoare când, întâmplător, îşi dezgolea un sfârc şi extrem de serioasă atunci când se dezbrăca. Florence o *făcea* întotdeauna, niciodată nu şi-o punea, nu şi-o trăgea, nu se pompa sau coţăia. O făcea cu graţie şi pe întuneric. Când Iocasta s-a oprit, dinăuntru se auzea un fredonat melodios. Florence îşi adormea clientul cu un cântec de leagăn suav.

Din camera lui Gilles venea muzică. Poate pentru că tipul încerca să-şi ascundă lipsa de efort. Dar *madame* Iocasta hotărî să nu intervină în seara aceea. Va trebui totuşi să vorbească cu Gilles cât de curând.

Fata indiană, Kamala, nu era în camera ei. *Madame* Iocasta îşi aminti de prezenţa unui oaspete special în camera alăturată, în patul

chinezoaicei contorsioniste Lee Kok Fook. Contele Cerkasov solicitase compania celor două doamne favorite ale sale şi, în timp ce doamna contesă Cerkasova dormea neştiutoare în patul ei, cele două maestre în arta orientală convingeau sângele aristocratic al prostovanului de conte să curgă cumva mai repede decât de obicei. Lee Kok Fook şi Kamala Sutra făceau o echipă perfectă.

— Intraţi, *madame.*

Vocea Mediei aduse o lucire de plăcere pe faţa Iocastei. Era favorita ei. Singura care o înţelegea cu adevărat. Media era cea mai apropiată de talentul Iocastei. Ca să evite să concureze cu protejata ei, Iocasta îi dăduse sarcina să le satisfacă numai pe femei, ceea ce Media făcea cu mare zel.

— Îmi plac femeile, spunea ea. Mă-nţeleg bine cu ele. Iocasta intră în camera favoritei sale.

— S-ar părea că în seara asta suntem amândouă libere, spuse Media.

Stătea în picioare, goală şi cu spatele către fereastră, arătându-se nopţii.

— Închide fereastra, Media. E ceaţă. O să te îmbolnăveşti.

Media o ascultă fără să comenteze. *Madame* ştia mai bine.

— Dacă tot avem puţin timp liber la îndemână, sugeră ea, mă întreb dacă nu aţi avea chef de un pic de exerciţiu, *madame.*

— Aşa-mi place, Media, spuse *madame* Iocasta, lăsând cămaşa de noapte să-i cadă pe podea. Devoţiune.

— E o plăcere, *madame,* a răspuns Media, venind către ea.

Stop.

Domnul Norbert Page era un ins micuţ.

Purta ochelari bifocali mici, cu rame de argint.

Mergea cu paşi mici.

Bea în cantităţi mici.

Mâinile-i schiţară mici gesturi nervoase când descoperi că uşa şopronului nu era încuiată. Alex devenea mult prea bun la mânuirea scobitorii aurii. Împinse uşa şi Alex îi zâmbi larg, numai inocenţă şi farmec copilăresc.

— Alex! spuse Norbert Page, ameninţându-l cu un deget pe cât de sever putea. Nu cumva ai fost pe-afară?

Era o întrebare disperată. Alex încuviinţă fericit:

— *Da.*

— Te-a văzut cineva?

Alex clătină din cap, zâmbind în continuare fericit.

— Alexy, spuse plin de uşurare domnul Page, o să mă omori, cu siguranţă o să mă omori. Dacă ai fi fost văzut… dacă mama ta ar afla că am ieşit să beau una mică…

Renunţă. Zâmbetul lui Alex se lărgi.

— Joacă, îi porunci el. Joacă jocul.

Lui Norbert Page îi plăceau jocurile de interior. Atletismul său de fotoliu îi adusese porecla de „Pagina sportivă”. Această plăcere îl făcea paznicul ideal pentru Alex.

Jucau dame pe o tablă de şah, cu pioni de şah. Asta îi permitea domnului Page să adauge pentru sine un nivel de dificultate secret. Când damele ajungeau pe pătratul reginei, înlocuia câte un pion cu o altă piesă de şah. Pentru Alex ele nu reprezentau altceva decât o piesă normală, dublată, de dame, dar „Pagina sportivă” respecta meticulos superioritatea reginei în faţa turei, a turei în faţa nebunului şi aşa mai departe, nepermiţându-şi niciodată să ia o piesă mai mare cu una mai mică. Asta făcea jocul mai interesant pentru el şi-i dădea lui Alex şansa să câştige.

— E rândul tău, spuse domnul Page.

Stop.

Au fost, bineînţeles, şi unii care au dormit în timpul sincopei temporale. Irina Cerkasova, de exemplu, zăcea nemişcată în patul ei mare, cu baldachin sprijinit pe patru stâlpi, chiar dacă nefinisaţi, ignorând acea întrerupere a timpului, la fel cum ignora şi escapada nocturnă a soţului ei.

Dacă Fiul Răsare era cea mai înaltă clădire din K, reşedinţa Cerkasovilor, deşi întru câtva departe de centrul oraşului, era cea mai întinsă. Avea şi o grădină mare şi frumoasă. De fapt era atât de asemănătoare cu o *dacea*[42] veche pe cât reuşiseră ei s-o facă. Dar pentru că familia nu le era nici pe departe suficient de numeroasă ca s-o umple, au fost obligaţi s-o împartă cu un oarecare P.S. Moonshy, despre care se glumea adesea că fusese un gând întârziat de-al părinţilor lui – şi aşa apăruseră iniţialele. P.S. Moonshy era intendentul oraşului şi lupta continuă care se desfăşura zgomotos între el şi Cerkasovi era una din sursele de uimire si de râs ale oraşului.

— Îi o fericită ironie, fusese auzit spunând O’Toole într-un moment de trezie, ca ăst cuib al nobilimii să fie năpăstuit să sufere din pricina unei atât de puternice vipere a invidiei.

P.S. Moonshy dormea în fiecare noapte cu Marx sub pernă. Era inconfortabil, dar o făcea în semn de respect. Acum dormea. Prost.

Aşadar, în casa învecinată trăia posesorul iniţialelor pline de tâlc, Ignatius Quasimodo Gribb.

Elfrida Gribb, mărginită şi infatuată cum era, se umplea de o uşoară greaţă atunci când o lua pe Drumul Pietruit şi se apropia de Elbaroom. Nu mai putea tolera cârciuma şi nici groapa iadului ce-i aparţinea lui *madame* Iocasta, iar dacă avea vreo nemulţumire faţă de

soţul ei, acum adormit, aceasta era că, în dragostea lui atotcuprinzătoare pentru oraşul pe care-l transformase în casa lui, nu se ocupa şi de condamnarea celor două lăcaşuri de pierzanie.

Astfel, în acel moment la intrarea în Elbaroom stătea un cvartet ciudat: Virgil Jones, prăpădit rău de tot, târându-se pe urmele lui Vultur-în-Zbor, care-şi mijea ochii prin ceaţă, bărbatul numit Piatră, ghemuit pe drumul pietruit, şi femeia cea palidă, călare pe măgarul ei ascultător.

Ochii Elfridei îi întâlniră pe cei ai lui Vultur-în-Zbor. Îşi trase sufletul.

Stop.

TREIZECI ŞI TREI

Cât durează un interludiu al fiinţării? Sincopa temporală trecu – sau aşa li s-a părut celor care au trăit-o – parcă înainte să fi avut timp să se întâmple. Şi totuşi se întâmplase, iar Elfrida a fost cutremurată de un fior. S-a trezit gândindu-se intens la Ignatius, păstrându-i chipul în minte şi făcându-l suficient de clar, ca să-l poată atinge. În altă parte Iocasta şi Media îşi continuau exerciţiul cu o ferocitate neobişnuită, iar în Elbaroom Flann O'Toole punea jos masa pe care fusese gata s-o arunce şi se retrăgea în spatele barului său, de unde căţeaua alsaciană îl fixa cu o muţenie nedumerită.

— Virgil? întrebă Vultur-în-Zbor.

Dar Virgil Jones clătină din cap, fără să înţeleagă.

— Un fel de pierdere a cunoştinţei. Probabil că suntem obosiţi.

— Dar amândoi, Virgil? În acelaşi timp? Virgil clătină iar din cap.

— Nu ştiu, spuse el, iar vocea lui îi zgârie lui Vultur-în-Zbor nervii încordaţi.

— Hai să intrăm, spuse Vultur-în-Zbor. Am putea încerca să găsim nişte paturi.

Elfrida auzise numele lui Virgil. Sigur că nu, îşi spuse ea. Sigur că domnul Jones nu s-a întors. Şi totuşi una din siluetele din cadrul uşii avea aerul acela aparte al domnului Jones. Celălalt… tovarăşul lui… cel care-o privise lung… chipul acela… nu, era din cauza ceţii şi a închipuirii ei. Era un străin. Pana de pe capul lui o dovedea. Era un străin.

Un lucru e de-acum sigur, îşi spuse Elfrida. Toate speranţele de a dormi pe care le nutream sunt definitiv spulberate. Poate că cel mai bun mod de a folosi noaptea ar fi să încerc să găsesc dezlegarea misterului.

Vultur-în-Zbor şi Virgil Jones intraseră în Elbaroom.

Elfrida descălecă şi, strângându-şi şalul mai bine în jurul ei, se

strecură pe lângă zidul clădirii Elbaroom, ca să ajungă între uşă şi fereastră.

Pentru prima dată în viaţa ei doamna Gribb trăgea cu urechea în mod intenţionat.

TREIZECI ŞI PATRU

Pe măsură ce străbăteau încăperea lungă şi îngustă, în urma lor se aşternea tăcerea. Era ca şi cum ar fi răspândit vreo substanţă ucigătoare invizibilă, care omora cuvintele pe buzele oamenilor şi le înăbuşea mişcările înainte de-a fi făcute. Substanţa mai era şi magnetică, din moment ce ochii celor amorţiţi nu mai erau în stare decât să-i urmărească pe cei doi oameni în mersul lor. Aici liniştea era ceva neobişnuit. Intrarea lui Virgil şi a lui Vultur-în-Zbor schimbase întru câtva atmosfera în care aceşti petrecăreţi întârziaţi îşi duceau în mod obişnuit existenţa. Aflat şi el în stare de şoc, Vultur-în-Zbor simţi prezenţa a ceva mai alunecos, mai periculos, mai puţin previzibil prin efectele sale: emoţia paznicului de închisoare ai cărui evadaţi tocmai s-au întors, din propria lor voinţă, la cei ce-i ţineau captivi sau cea a leului în faţa unui creştin sinucigaş. În mod ciudat, emoţia respectivă părea îndreptată spre amândoi. Nu pentru prima şi nici pentru ultima oară, Vultur-în-Zbor se simţi ros de curiozitate în privinţa trecutului tovarăşului său. Dar era şi ceva mai mult de-atât: pe Vultur-în-Zbor îl şocau privirile – parcă de *recunoaştere* – care i se aruncau lui însuşi. Şi apoi se trezi – lucru la fel de ciudat – complet ignorat. Ca şi când n-ar fi trebuit să fie acolo, iar toţi cei prezenţi şi-ar fi dorit într-adevăr să nu fie.

De îndată ce mă vor cunoaşte, nu vor mai fi ostili, se linişti el. În fata tăcerii înmărmurite din Elbaroom era, probabil, un gând cam prea optimist.

Gălăgia renăscu în bar la fel de brusc pe cum dispăruse şi, odată cu asta, fiecare pereche de ochi se îndepărtă de nou-veniţi. Era o schimbare înspăimântătoare. Cei doi puteau la fel de bine nici să nu mai existe, pentru că ocupanţii cârciumii explodară în efuziuni verbale.

Vânătorul îl privea pe Cale-Bătută Peckenpaw cu un interes disperat.

— Povesteşte-mi despre tehnicile tale de vânătoare, spuse el, un pic cam prea serios.

Peckenpaw se lansă într-un discurs volubil despre instalarea capcanelor, urmărire, împuşcare şi supravieţuirea în sălbăticie. Orice urmă de plictiseală dispăru de pe chipul Puştiului De-Două-Ori, fiind înlocuită de o pasiune proaspăt apărută pentru vânătoare. Chiar şi Cale-Bătută fusese rareori atât de pătimaş. Vorbea despre trecutul său

ca şi când viaţa i-ar fi depins de asta.

În acest timp Flann O'Toole părea să se fi prăbuşit cu totul. Stătea cu ochii strâns închişi si bătea nervos cu pumnii în tejgheaua barului, repetând monoton:

— Sfântă Maria, Maica Domnului, jur că n-o să mai beau niciodată. Sfântă Maria, Maica Domnului, jur că n-o să mai…

Se întrerupse ca să vomite într-o găleată de sub tejghea.

— Iisuse, Sfântă Fecioară… gemea el.

Tocmai în acel moment căţeaua alsaciană a lui O'Toole a făcut un lucru neaşteptat. Furişându-se pe lângă stăpânul ei, care vomita, şi pe sub tejghea, s-a repezit la Virgil Jones, dând din coadă şi lingându-1, pentru a-i oferi celui reîntors primul semn de bun venit. O'Toole a ridicat privirea, întunecat la faţă, şi ochii i s-au mărit.

— Bineînţeles că nu îmi vine să cred, zise el. Dar, pe de altă parte, câinele l-a plăcut întotdeauna. Cum era mai apropiat de animale decât de oameni, a ştiut mereu să se înţeleagă cu ele. Îi Virgil Jones în carne şi oase şi nu vr'o stafie d-a lui. Jones groparu'. Prostul mormintelor a venit înapoi.

Privirile s-au întors iarăşi, traversând lent încăperea, înspre Virgil şi Vultur-în-Zbor şi înspre imensul animal prietenos, care sărea în jurul lor, în timp ce ei stăteau înţepeniţi cam pe la mijlocul barului, lângă Peckenpaw şi Puştiul De-Două-Ori. Vultur-în-Zbor urmări acele priviri şi le văzu trecând rapid printr-o serie întreagă de expresii. La început neîncredere, ca la O'Toole, apoi uimire şi, într-un sfârşit, uşurare.

— Măi să fie, spuse Peckenpaw. Jones şi un *necunoscut.* Apăsă zdravăn pe ultimul cuvânt.

— Măi să fie, măi să fie! zise de două ori De-Două-Ori. Jones şi un necunoscut.

Şi au mai fost şi alte exclamaţii asemănătoare în încăpere. Treptat, seara şi-a recăpătat veselia.

Flann O'Toole apăru din spatele tejghelei, revenindu-şi rapid, cu entuziasmul deja restabilit. Pe faţa lui, ce părea prietenoasă, îi răsărise un zâmbet. *Părea* prietenoasă. A părea nu e totuna cu a fi.

— Amicul lui, tună sonor Cale-Bătută Peckenpaw, are o pană în păr. Îmi aduce aminte de ziua când am scalpat o căpetenie de trib indian.

(Râsete, chiuituri, huiduieli.)

Şi asta aprinse o scânteie în amintirea lui Vultur-în-Zbor. Nu a unei experienţe, ci a unei istorii. Ştia de ce anume îi aducea aminte sosirea lor: filmele vechi din cinematograful ponosit din Phoenix, vizitat pe ascuns. Piele-roşie intră în *saloon.* Băieţii îşi bat joc de el înainte să-l împuşte. *Nouă nu ne place să vedem piei-roşii în acest oraş.*

Ne place să le săpăm gropile.

— Câine, treci la loc! îi zise Flann O'Toole căţelei. Apostrofarea cârciumarului îi spori lui Vultur-în-Zbor presimţirile care se tot adunau, dar încă mai vedea acel zâmbet, aparent amabil, întipărit pe chipul lui O'Toole. Alsacianul se ascunse în spatele tejghelei.

Mâinile lui Flann O'Toole: nişte bucăţi mari de şuncă atârnate la capătul braţelor. Mâini de ucigaş, se gândi Vultur-în-Zbor. Îşi va reaminti acest gând într-alt timp şi alt loc. Acum mâinile respective erau întinse într-un gest de prietenie.

— Virgil! tună O'Toole. Virgil, băiete! Tu eşti, nu-i aşa? Mâna stângă îi ţâşni înainte şi-l ciupi cu putere de braţ. Virgil stătea nemişcat de ceva timp. Vultur-în-Zbor văzu cum durerea îi traversează chipul şi apoi dispare iar. Ochii îi erau goi.

Flann O'Toole se prăpădea de râs la propria-i şmecherie.

— Ori eşti prost, ori eşti geniu, domnule Jones! zise el. Doar un prost ar lăsa nepedepsită o astfel de treabă. Un prost sau un om care-şi cunoaşte slăbiciunea. Cel puţin m-am convins de-un lucru: eşti tu, în carne si oase. Acum vino şi lasă-mă să mă revanşez. Bea ceva cu mine.

Virgil nu se mişcă.

— Haide, haide, chicoti O'Toole, redevenind el însuşi pe de-a-ntregul şi simţindu-se încântat că putea să-l necăjească pe grasul care clipea întruna. Am fost destul de milos. Aş fi putut folosi dreapta. La urma urmei, trebuie să ne asigurăm, nu? Vino şi bea cu O'Toole şi prezintă-ni-l pe prietenul tău cel posomorât. O'Toole face cinste! le strigă el tuturor celor din încăpere. Adunaţi-vă şi uraţi-i sufletului rătăcitor bun venit acasă!

Virgil spuse:

— Înainte să beau cu tine, O'Toole, trebuie să-ţi vorbesc.

— E ridicol! strigă O'Toole. Doar o să vorbim în timp ce bem.

— Între patru ochi, zise Virgil.

Flann O'Toole îşi luă un aer de seriozitate prefăcută. *Îl tratează pe Virgil ca pe prostul satului,* se gândi Vultur- în-Zbor şi se întrebă de ce acesta era rolul atribuit aici lui Virgil. Poate că, îşi dădu el cu presupusul, rolul ăsta nu-i fusese repartizat chiar la întâmplare.

— Hmm, oftă O'Toole. E ceva serios, nu? Dar aici sunt prieteni de-ai mei, tovarăşi apropiaţi şi preţuiţi. Nu am secrete faţă de ei. Aşa că spune tot, omule. Emoţia revederii îmi provoacă sete.

— Soţia ta, Dolores, care te-a părăsit, spuse Virgil Jones. Pe bună dreptate, aş adăuga eu. Ea şi cu mine suntem iubiţi. Nu pot să beau cu tine. Tot ce spunea despre tine era adevărat. Era adevărat atunci, înainte să fugă. E adevărat şi acum. Nu am venit aici ca să bem cu tine. Noi doar căutam nişte camere, mă-nţelegi. Aşa că scuză-mă…

Bubuitul din pieptul lui Flann O'Toole a început uşor şi a crescut treptat, până ce a ajuns un zgomot sălbatic, cutremurător. Ochii i s-au

făcut roşii şi i s-au umflat în cap. A stat aşa un moment, tunând şi înroşindu-se, apoi mâinile i s-au întins după Virgil Jones. Înainte ca Virgil să se poată mişca, a fost înşfăcat de gât într-o strânsoare ucigătoare. Gâfâi după aer.

— Te scuz pe dracu'! urlă O'Toole. Oho, eşti ditamai prostul, domnule Virgil Casanova! Mă jur pe toţi sfinţii că te strâng de gât aici, pe loc, te sugrum până-ţi găseşti moartea pe care-o meriţi. Să intri în casa lui O'Toole şi să-l acuzi că e încornorat! Păi asta-i nebunie curată, nebun ce eşti! Să-mi seduci nevasta! Ai noroc că nu te cred. N-ai putea să seduci nici măcar un cârnat şi asta te face să scapi cu viaţă.

— Parcă spuneai că soţia ţi-era o povară, zise cu interes Puştiul De-Două-Ori.

— Nu te băga, spuse O'Toole. Nevasta mea-i nevasta mea şi n-o să permit nimănui să o insulte, pentru că, indirect, mă insultă şi pe mine. E timpul ca domnul Jones să înveţe bunele maniere. Nici măcar idioţii nu-s scutiţi de asta.

Mâinile sale îi dădură drumul lui Virgil, care se clătină, se dădu un pas în spate şi trase disperat aer în piept. Vultur-în-Zbor văzu dreapta lucioasă a cârciumarului încleştându-se şi începându-şi călătoria. Descoperi că era ţintuit locului. Într-o mişcare derulată cu încetinitorul, văzu pumnul plutind prin aer către Virgil, care gâfâia, iar zgomotul impactului păru mai slab decât ar fi trebuit să fie. Virgil îndoi genunchii, rămase fară glas şi căzu la podea.

Vultur-în-Zbor încă mai stătea neclintit. O'Toole se întoarse ca un taur înspre al doilea matador.

— N-ai de gând să-ţi ajuţi prietenul, măi ăsta, cum- te-cheamă? zise el, vorbind în continuare la volum maxim.

Vultur-în-Zbor îşi simţi capul clătinându-se dintr-o parte în alta:

— Nu.

O'Toole râse.

— Virgil nu şi-a făcut niciodată prieteni apropiaţi, zise el. Eşti înţelept că stai deoparte.

Vultur-în-Zbor simţi un fel de rău la stomac.

— Aruncaţi-l afară! urlă o voce din spatele încăperii. Aruncaţi-l afară ca pe beţivani!

O'Toole rânji.

— Cale-Bătută! strigă el. Dă o mână de ajutor, dacă eşti amabil.

Îl ridicară de o parte şi de alta pe Virgil Jones şi-l târâră către uşă. Vultur-în-Zbor îi urmări cu privirea.

Unu.

Doi.

Trei.

Şi, cu o bufnitură, Virgil ajunse pe pavaj.

Elfrida Gribb, alarmată, s-a repezit la el şi i-a aşezat capul în

poala ei. Dar atunci când şi-a recăpătat cunoştinţa, Virgil s-a ridicat nesigur, şi-a pus pălăria la loc pe cap şi, fără să-i mulţumească, a pornit spre capătul îndepărtat al Drumului Pietruit şi la un moment dat a căzut peste Piatră, care stătea ghemuit acolo.

Elfrida şi-a strâns buzele, atinsă de jignirea pe care o resimte cel căruia nu-i e apreciat ajutorul. Ignatius spusese întotdeauna că Virgil Jones nu era în toate minţile şi era clar că avusese dreptate.

Îl paralizase vocea din capul său. Fusese mai convingătoare ca niciodată şi-l lăsase pe Vultur-în-Zbor dezgustat de sine însuşi. Iată ce îi spusese:

Era deja străin – unul suspect – în oraşul în care se hotărâse să se stabilească. Avea nevoie de oamenii din Elbaroom, avea nevoie de încrederea şi ajutorul lor dacă voia să găsească un pat pentru la noapte, ca să nu mai vorbim de un loc în viaţa oraşului. Să se alieze acum cu Virgil Jones însemna să-şi ia la revedere de la toate speranţele de a ajunge, în sfârşit, la capătul drumului său, la refugiul său. I se făcea rău numai când se gândea la asta, pentru că era deja aliat cu Virgil şi îi era dator cât pentru două vieţi. Şi totuşi vocea a fost convingătoare. De-acum se cunoştea şi ştia că nevoia de a se integra, de a fi acceptat, îi înlocuise spiritul de aventură, iar pasiunea ce-l mânase în îndelungata lui căutare se stinsese.

— Mâine, îşi spuse. Sau poate în seara asta, ceva mai târziu. O să mă duc să-l găsesc pe Virgil şi o să-mi cer scuze. Da, asta e. Mâine.

Încă-i mai răsuna în urechi rugămintea lui Virgil, făcută cu o oră mai devreme:

— *Sunt într-adevăr vulnerabil la orice rană mi-ai provoca.*

Temerile din dosul acestor cuvinte se adeveriseră deja.

Vultur-în-Zbor ştia că îşi rănise prietenul mult mai tare decât Flann O'Toole şi într-un punct mult mai sensibil. Vina era acolo, dar părea că nu vrea să fie ispăşită. Nu încă. Mai întâi trebuia să se prezinte.

Vinovăţie. Greşeala mea. Mea maxima.

Se scutură, străduindu-se să-şi revină si să-şi dea seama unde se află. De jur împrejurul său erau numai feţe mohorâte, cu excepţia celei a lui O'Toole, care-şi afişa rânjetul violent.

— Unde-o să se ducă? întrebă Vultur-în-Zbor.

— O, la Iocasta, unde altundeva? rosti faţa cea roşie, cu sprâncene înfoiate. Ea e singura care-l va primi.

— Presupun, zise o faţă îngustă, cu trăsături elegante, că va trebui să ne obişnuim iar cu el.

— Nu aici, spuse Flann O'Toole. N-o să intre în Imperiul lui Napoleon.

— Pot să mă aşez? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Poţi, zise Flann O'Toole. Şi va trebui să răspunzi şi la nişte întrebări.

Cinism pe faţa elegantă, violenţă pe cea a lui O'Toole. O'Toole: chipul conştient al violenţei, forţa brută bucurându-se de ea însăşi, o formă de masturbare a puterii. Doamne, se gândi Vultur-în-Zbor, unde am ajuns?

— O să vă răspund cu plăcere, spuse el, muşcându-şi limba de ruşine.

— Cum te cheamă? întrebă O'Toole.

— Vultur-în-Zbor. Sunt amerindian axona. (Statut social şi cod numeric personal. Simţi sânge în gură. Şi sângele lui Virgil pe mâini. O altă fiinţă umană distrusă de întâlnirea cu el.)

— N-am auzit niciodată de ei, spuse Peckenpaw, clătinând uşor din cap.

— Vârsta, continuă O'Toole.

— Şapte sute şaptezeci şi şapte de ani. (Ce ridicol suna! Cât de detaşat era de viaţa sa de dinainte de aceste ultime zile! Iar aici, pe insula Calf, suferise deja preschimbarea: nemurirea sa nu mai era importantă, nu mai era importantă, nu mai era nici măcar subiect de gândire sau discuţie, darămite de tristeţe. Era ciudat, dacă se gândea că asta îl împinsese odată până aproape de sinucidere. Printre genii inteligenţa îşi pierde valoarea: se întrec unul pe altul la gătit sau la sex. Tot aşa şi cu nemuritorii. Când vârsta devine o constantă, ajunge irelevantă.)

— Profesia?

— Marinar… Am fost marinar. (Şi asta părea acum să descrie un alt Vultur-în-Zbor.)

— Domeniul de interes?

— Eu… poftim?

— Domeniul de interes, repetă O'Toole.

— Nu prea înţeleg, spuse Vultur-în-Zbor.

— Vrei să dai tu explicaţiile, De-Două-Ori? oftă O'Toole. Între timp eu îmi voi turna nişte lichid întăritor.

Faţa cea elegantă o înlocui pe cea a lui O'Toole.

— Nouă, celor din K, rosti ea cu o voce plină de cinism, ne place să ne considerăm nişte oameni desăvârşiţi. Cei mai mulţi – de fapt toţi – avem un domeniu de interes pe care îl considerăm al nostru. Nu cred că am putea accepta pe cineva care nu gândeşte aşa. Ştii, e ca şi diferenţa dintre sexul ocazional şi dragoste. Cu cât iubeşti mai mult, cu atât ajungi să cunoşti mai bine, să vezi mai profund, să te îmbogăţeşti spiritual. Ne place să ne considerăm îmbogăţiţi spiritual. Ne-ar plăcea să credem că eşti de acord.

— Da, zise Vultur-în-Zbor, sunt de acord.

(…*la orice rană mi-ai provoca,* spusese Virgil. – *De acord,*

răspunsese Vultur-în-Zbor.)

O'Toole se întoarse.

— Hai, zise el, acum hai să încercăm din nou, da? Domeniul de interes?

Feţele aşteptau.

Vultur-în-Zbor, ameţit şi încurcat, spuse, fără să ştie de unde-i venise gândul:

— Grimus. E Grimus.

— Ah! exclamă O'Toole, neştiind ce să mai zică.

— Ţţ, ţţ, spuse Vânătorul. Din nefericire, ai darul de a atinge anumite puncte sensibile. Noi nu vorbim prea mult despre… despre asta pe-aici.

Feţele păreau îmbufnate. Dacă O'Toole ar fi recurs acum la violenţă, Vultur-în-Zbor n-ar mai fi avut nici o şansă.

Cale-Bătută Peckenpaw a fost însă cel care, pe neaşteptate, a trecut de partea lui „Piele-Roşie".

— La dracu'! spuse el. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Io nu văd de ce nu l-am lăsa şi pe el doar pentru că-i un indian ciudat. Unii din cei mai buni amici ai mei erau indieni. Asta nu-i un motiv de sfadă, nu? E diferit, corect? Completează un loc liber, corect? Aşa că de ce nu, ce dracu'?

Peckenpaw era singurul om care-l putea înfrunta pe Flann O'Toole pe teritoriul acestuia. Expresia îngheţată de pe faţa lui O'Toole se relaxa, dând la iveală rânjetul acela larg.

— OK, spuse el, o să-l lăsăm în pace şi bunul conte o să hotărască. Nu mă deranjează să vorbim despre Grimus. Îmi plac basmele.

— Se spune că nu ţinea la băutură, anunţă o voce serioasă.

Toată lumea râse.

— Se spune că era bun la jocuri[43], zise o altă voce şi râsetele se înteţiră.

— Se spune că era un vânător pe cinste, zise Peckenpaw şi provocă un al treilea val de hohote.

Vultur-în-Zbor spuse:

— Domnilor, zău că nu-i nevoie să faceţi haz pe socoteala mea. Sunt de bună-credinţă. Si aş vrea să mă stabilesc aici.

— Cel puţin acum eşti într-o companie mai bună, spuse O'Toole. Bea ceva, domnule Vultur-în-Zbor. Contele Cerkasov are dreptul să hotărască, nu noi. O să-l întâlneşti mâine. Până atunci o să-ţi găsesc un loc de dormit chiar aici.

Uşurarea se revărsă asupra lui Vultur-în-Zbor, dar şi-o tempera cu o doză de precauţie.

— Aş vrea să vă întreb… începu el.

— Dă-i drumul, spuse O'Tbole.

— Ei bine, ce zi e astăzi?

De data aceasta râsul lui O'Toole era binevoitor.

— Vezi ce se-ntâmplă dacă umbli cu unul de teapa lui Jones? spuse el. Pierzi noţiunea timpului. E marţi, deşi de-acum e mai degrabă miercuri dimineaţa. Mai ai întrebări de-astea încuietoare?

— Da, zise Vultur-în-Zbor. Cine este Virgil Jones? Flann O'Toole rămase un moment cu gura căscată şi apoi îi sparse timpanul lui Vultur-în-Zbor cu hohotul lui.

— Ei bine, uite-o glumă, dacă ai chef de-aşa ceva. E prietenul tău, asta e, iar tu eşti mai nebun decât el. Bea până la fund, domnule Vultur, până la fund!

Poate din cauza whisky-ului de cartofi sau poate din cauza oboselii, dar Vultur-în-Zbor simţea cum îl cuprinde un val tot mai puternic de greaţă şi ameţeală.

— O să ies să iau o gură de aer proaspăt, spuse el şi se îndreptă către uşă – un vagabond aflat la capătul puterilor, murdar şi cu o pană strâmbă în păr.

Feţele s-au dat la o parte, ca să-l lase să treacă. Încăperea era plină de ceaţă.

Flann O'Toole şi Dolores O'Toole în pat. El beat criţă, ea cu ochii larg deschişi, întorcându-se spre el. Flann Napoleon O'Toole mormăi în somn:

— Nu în seara asta, Josephine.

— Dolores, îl corectă ea rece, apoi adormi.

Când îşi aminti, O'Toole sparse un pahar în mână.

TREIZECI ŞI CINCI

Elfrida Gribb, cea care asculta totul, luase o hotărâre. Maxilarul ei delicat se încleşta. Aştepta nerăbdătoare, dar hotărâtă, ca Vultur-în-Zbor să iasă din Elbaroom.

El se târî afară din bar şi se prăbuşi imediat lângă zid. Capul i se legăna uşor. Oricine l-ar fi văzut l-ar fi considerat un om în ultimul stadiu de epuizare fizică şi mentală. Şi, în plus, atât de prost îmbrăcat, se gândi Elfrida. Atât de murdar.

— Domnule, rosti ea cât de ferm reuşi.

Capul lui Vultur-în-Zbor se întoarse în direcţia ei. Femeia… era femeia aceea frumoasă… da, uite măgarul… Nu înţelegea însă ce voia de la el.

— Domnule, insistă Elfrida, nu poţi să rămâi aici.

— Ha? întrebă el.

— Trebuie să vii cu mine, spuse decisă femeia. Dacă eşti într-adevăr de bună-credinţă atunci când spui că vrei să te stabileşti în K, n-ai fi putut să-ncepi mai prost. Mai întâi cu domnul Virgil Jones şi

acum cu această… această adunătură necioplită şi grosolană. Nu, domnule, dumneata vii cu mine! Soţul meu si cu mine avem o cameră de oaspeţi în care poţi dormi. Nu te-ncântă gândul unei lenjerii curate? Şi al unor mese bune – deşi asta o spun tocmai eu. Vino, domnule. Cerkasovii sunt prietenii şi vecinii noştri. Contele Cerkasov pune mare preţ pe sfatul soţului meu. Te asigur că e cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Numai grăbeşte-te, te rog, altminteri vor veni după dumneata.

Vultur-în-Zbor înţelese că femeia frumoasă din faţa lui îi oferea ospitalitatea ei. Necunoscând dependenţa ei de faptele bune, nu pricepu deloc de ce o face şi era prea obosit ca să îşi mai bată capul. Îi era însă destul de clar că era cu mult mai drăguţă decât O'Toole, aşa că decizia lui a fost una evidentă. Chiar dacă auzise cuvântul „soţ”, încercă să se ridice.

— Vultur-în-Zbor, mormăi el.

Ea râse în sinea ei.

— Chiar că arăţi caraghios, domnule Vultur, dacă-mi permiţi să ţi-o spun. Dar o noapte de somn bun va face minuni. Eu sunt Elfrida Gribb. Soţul meu este domnul Ignatius Gribb, filozof.

— Iar eu, încercă Vultur-în-Zbor, sunt piatra de moară a filozofului.

Se clătină.

— Cum, spuse ea, asta vrea să fie o vorbă de duh? Sunt sigură că, dată fiind condiţia dumitale, nu eşti în stare decât să transformi metale obişnuite în aurul prostului. Acum hai, grăbeşte-te!

— Eu… o să am nevoie de ajutorul dumitale.

Pe jumătate sprijinindu-se de ea, Vultur-în-Zbor reuşi să ajungă acolo unde aştepta măgarul. După alte câteva încercări, erau amândoi călare, cu doamna Gribb în faţă, şi o porniră pe Drumul Pietruit către locul care-l bântuise pe Vultur-în-Zbor ceva mai devreme în seara aceea: acasă.

Atunci când au trecut pe lângă Casa Fiului Răsare, Vultur-în-Zbor dormea, cu un braţ petrecut în jurul taliei doamnei Gribb, ca să reziste călare, şi cu capul odihnindu-se pe ceafa ei.

Măi, măi, se gândi Elfrida Gribb. Asta da aventură.

Noaptea cea lungă era aproape de sfârşit.

TREIZECI ŞI ŞASE

La piciorul patului stătea un gnom.

— Remarcabil, spuse el. Remarcabil.

Era un pitic curat şi ţopăia în sus şi-n jos, cu un aer de curiozitate

nestăvilită, accentuat de o nerăbdare teribilă. Purta veşminte extrem de curate: cămaşă de mătase, cravată, sacou, o pereche destul de nepotrivită de pantaloni foarte vechi (dar imaculaţi) de catifea reiată şi papuci de casă moi. Ochii i s-au aprins, strălucitori şi violeţi, atunci când a văzut că Vultur-în-Zbor era treaz.

— A, zise el, domnul Vultur! Fii bine-venit, după cum obişnuiau să spună cei din La Belle France. Permite-mi să dau degetul mare cu dumneata.

Vultur-în-Zbor hotărî că fie mai dormea încă, fie nu auzise bine.

— Degetul mare?

— Da, da, da, da, da! se repezi piticul. Uite-aşa, vezi? Ţopăi în jurul lui Vultur-în-Zbor şi îi întinse mâna.

Mâna lui Vultur-în-Zbor se întinse automat, din politeţe. Piticul îşi petrecu degetul mare peste cel al lui Vultur-în- Zbor şi-i cuprinse palma, îndoind restul degetelor peste ea.

— Uite-aşa, zise el. Ştii, obiceiul locului e foarte important, învaţă obiceiurile locului si ţi se vor deschide toate uşile. Ignatius Quasimodo Gribb, la dispoziţia dumneavoastră, domnule. Câteodată profesor de filozofie la… ah, dar n-are importanţă unde. Spre deosebire de ceea ce menţionam înainte, obiceiurile locale. Cele care există. Sper că ţi-ai revenit cât de cât.

Gura îi rămăsese deschisă şi ochii îi scăpărau în timp ce ţopăia de pe un picior pe altul, aşteptând răspunsul lui Vultur-în-Zbor.

— Mulţumesc, domnule Gribb, spuse Vultur-în-Zbor. Dumneavoastră si soţia dumneavoastră aţi fost foarte generoşi.

— Prostii, prostii, prostii, prostii! Acum fă o baie şi o să-ţi găsim nişte haine care să nu fi fost sfâşiate de ştiu eu ce sălbatici furioşi. Spilcuit, ferchezuit, aşa-i omul reuşit. Curăţel şi aranjat, cum stă bine la băiat. Ei, ei?

— Da, spuse nesigur Vultur-în-Zbor. Dar nu sunt convins că hainele dumneavoastră îmi…

Se opri. Domnul Gribb îl linişti cu gesturi violente.

— Nu ale mele, nu ale mele, nu ale mele! spuse el. Prin mărinimia bunului conte Cerkasov. Ajutor între vecini. Aşa-i că-i plăcut? Mai e şi semn bun. Nu-i nimic rău dacă porţi hainele unui om căruia îi ceri încuviinţarea, nu?

Gnomul îi trase lui Vultur-în-Zbor un ghiont scurt în coaste, ţinând închis unul din ochii lui violeţi.

— Nu, într-adevăr, spuse repede Vultur-în-Zbor.

Elfrida Gribb intră în cameră. Nu părea deloc urâţită de nopţile de nesomn. Mai mult, împrejurimile casei şi lumina ceţoasă a zilei nu făceau decât să-i sporească dră- gălăşenia diafană.

— Trebuie să-l ierţi pe soţul meu, zise ea. I se pare extrem de palpitant că eşti aici. Mi-e teamă că a devenit puţin prea agitat. Voi

doi trebuie să aveţi o discuţie lungă. Eu, în schimb, o să mă-nvârt prin jur, în caz că o să aveţi nevoie de mine.

Îşi sărută soţul pe creştetul capului chel (sau mai degrabă încremenit pentru totdeauna în stadiul de năpârlire), aple- cându-se asupra lui când făcu acest gest, apoi plecă.

Deci acesta era locul în care începea o viaţă nouă, se gândi Vultur-în-Zbor în timp ce se îmbăia. O noapte în cearşafuri scumpe, pe o saltea din puf. *Trebuia să facă treaba să meargă.* Ceva tot mergea mai bine: cei din familia Gribb erau mult mai înstăriţi decât ultimii săi binefăcători, Virgil Jones şi Dolores O'Toole.

Apa din baie se făcu neagră. Probabil că fusese absolut jegos. Părul îi era o claie încâlcită şi spălăcită. A hotărât să facă o a doua baie. De data aceasta a avut doar apă rece, dar nu conta. A înnegrit din nou apa. Doar după a treia baie s-a putut declara curat. Când a ieşit din sala de baie, Ignatius Gribb îl aştepta, cu o mulţime de haine întinse pe pat. Vultur-în-Zbor şi-a ales un costum modest, închis la culoare, cu cravată. Îi venea destul de bine. A refuzat pălăria.

— Sper că n-am folosit prea multă apă, a spus el.

— Prostii, prostii, i-a zis Gribb. Avem un rezervor mare pe acoperiş. Vino acum şi arată-te Elfridei în toată splendoarea ta. O să rămână uimită.

Au ieşit din baie şi au intrat într-o încăpere aranjată perfect. Elfrida stătea pe un şezlong, cu gherghelul în poală. Când au intrat, s-a ridicat şi a bătut din palme.

— Măi, măi! a spus ea. Acum vedem cum arăţi cu adevărat, domnule Vultur.

— Graţie dumneavoastră, *madame,* a răspuns el şi a făcut o plecăciune.

Elfrida a lăsat să i se furişeze pe obraji o umbră purpurie de plăcere.

— De-acum ieşiţi amândoi, a zis ea. Sunt foarte ocupată. Lângă Elfrida stătea un patefon vechi, poate chiar de epocă. Femeia i-a fixat acul pe o placă. S-a auzit muzică. Muzică – ceva ce Vultur-în-Zbor nu mai auzise de secole. Flaute şi viori: interludiul unei linişti aproape uitate. I s-a pus un nod în gât.

— Hai în biroul meu, domnule Vultur, a spus Ignatius Gribb. Bei ceva cu mine?

Dezlipindu-şi cu greu ochii de la această scenă încântătoare, Vultur-în-Zbor l-a urmat pe omuleţul cel deştept şi zbârcit.

— E evident, domnule Vultur, că dumneata eşti un om cu o bogată experienţă de viaţă, rosti Ignatius Gribb. Se vede în fiecare gest al dumitale.

— Casa dumneavoastră îmi aminteşte întruna de trecut, spuse Vultur-în-Zbor. De cele mai dulci momente din el. Acest vin, de exemplu. N-am mai băut vin de Xeres de mai bine de-un veac.

— Printre multele ei calităţi, Elfrida este o femeie prudentă, spuse Gribb. Când ne-am hotărât să pornim în călătorie spre insula Calf, ea a insistat să luăm cu noi toate bunurile necesare unei gospodării civilizate. Aşa că avem o pivniţă mică, înţelegi, cât s-o folosim la ocazii rare, ca aceasta. De obicei bem vinul locului. Probabil că-i un pic cam slab, dar mai bine aşa decât obez.

Vultur-în-Zbor îşi stăpâni râsul. Domnul Gribb părea încântat de propriile comentarii.

— După cum spuneam, continuă filozoful, am descoperit că putem să determinăm durata şi natura experienţei unui om judecându-l după ochi. Un om pe care viaţa l-a înfrânt va avea ochii îngustaţi. Opusul său, eroul cuceritor, va ţine, probabil, ochii larg deschişi şi mândri. Sunt încântat să văd că ai ochii atât de mari, domnule Vultur. Asta înseamnă că vom fi prieteni.

Confuzie. Vultur-în-Zbor bâigui un cuvânt de mulţumire. Îşi zise în sinea lui: omul ăsta e nebun – şi dogmatic pe deasupra. Dar, fără îndoială, aşa ceva putea fi îndurat în schimbul ospitalităţii lui fără margini.

Domnul Gribb tocmai se pornise iar, aşa că atunci când Vultur-în-Zbor îl întrebă: Cărei şcoli filozofice îi aparţineţi, domnule?, lui Gribb nu-i mai trebuiră alte îndemnuri.

— Cu mulţi ani în urmă, povesti el, m-am aplecat asupra noţiunii de memorie a rasei: sedimentul de cunoaştere foarte concentrată care se transmite peste generaţii şi se măreşte sau se diminuează permanent. Mi-am dat seama că materia-sursă a acestui corp de cunoştinţe trebuie să fie însăşi materia primă a filozofiei. Într-un cuvânt, domnule, am realizat armonia supremă: combinaţia celor mai profunde gânduri ale rasei, testate în timp, şi cadenţele care le dau acestor gânduri coerenţă şi, lucru şi mai important, popularitate. Le redau oamenilor intelectul.

— Nu prea… începu Vultur-în-Zbor.

— Dar nu-ţi dai seama, dragul meu? Cadenţa, structura, stilul: toate există pentru ca noi să le folosim – în poveştile de demult ale gospodinelor bătrâne, în născocirile fantastice şi mai ales… (îşi flutură teatral mâna dreaptă şi ridică spre ceruri un manuscris de pe biroul său) în clişee!

O, Doamne! îşi zise Vultur-în-Zbor.

— Aceasta, rosti Gribb, lovind cu degetul foile, este marea mea lucrare. *Citate filozofice pentru orice situaţie.* Un citat pentru orice ocazie, ca să facă viaţa mai suportabilă şi mai coerentă. O ţesătură de fraze după care să-ţi duci traiul, o ţesătură încărcată cu o semnificaţie

de-a dreptul universală. Ca, de pildă, primul meu citat, poate cel mai potrivit dintre toate, în orice situaţie:

Nisipurile Timpului sunt stropite cu noi
Începuturi.

— E incredibil, spuse Vultur-în-Zbor.

— Aşa-i că da, aşa-i că da? Da, da, da – gândeşte-te numai. O mătuşă bătrână, la o nuntă, caută o frază care să dea greutate momentului. Va folosi această frază şi ceremonia va dobândi un nou context, unul mai profund. Aceeaşi femeie găteşte o masă groaznică. Foloseşte – cu o tărie de caracter stoică – acelaşi citat şi face imediat legătura între două evenimente complet disparate. Astfel citatul bun la toate ne face mai conştienţi de întrepătrun- derile vieţii. Ne arată în mod precis cum o nuntă poate fi asemănătoare cu gătitul unei a doua mese. Şi astfel pune într-o nouă lumină ambele evenimente.

— Remarcabil, zise Vultur-în-Zbor.

— Doamne, Doamne, Doamne! rosti Ignatius Gribb. Văd că o să fim foarte buni prieteni. Cerkasov te va plăcea, să n-ai nici o îndoială. O să-i dau eu de-nţeles că trebuie.

— S-ar putea să apară ceva probleme cu domeniul meu de interes, spuse Vultur-în-Zbor.

— Puah! făcu Gribb. Nee! Până acum Cerkasov n-a refuzat pe nimeni.

— La Elbaroom a făcut destulă senzaţie atunci când l-am amintit.

Gribb mormăi liniştitor:

— Bine, bine, bine… Şi care-i domeniul acesta de interes atât de periculos, ai?

— Grimus, spuse Vultur-în-Zbor.

Ignatius Gribb se aşeză şi tăcu. Un ceas vechi bătu, tic-tac, marcând momentul. O muscă bâzâi, tulburând în mod evident îngrijorarea.

— Elfrida a menţionat ceva de felul ăsta, spuse Gribb. Totuşi. Nu te îngrijora.

Şi dădu din cap, ca pentru a-l linişti. Vultur-în-Zbor nu se simţea întru totul liniştit.

Elfrida stătea în şezlong. Ignatius era lângă ea. Gherghelul zăcea la întâmplare pe podea, constituind singura notă discordantă, de dezordine, din încăperea meticulos ordonată. Patefonul cânta un cântec vechi, vechi.

Era după-amiază şi ceaţa se transformase din auriul dimineţii în galbenul post-meridian. *Galben pentru viaţă,* îşi aminti Vultur-în-Zbor, cum stătea în faţa lor, pe un scaun de răchită cam prea drept. Un abur uşor plutea prin încăpere. Timpul trece mai încet acum, cugetă Vultur-

în-Zbor şi se simţi aproape fericit. Să te afli în K însemna să recapeţi conştiinţa istoriei, a vremurilor bune, ba chiar a naţiunii: O'Toole, Cerkasov… Fie că-ţi plac, fie că nu, numele readuceau la viaţă o lume trecută. Aici, în pântecul salonului familiei Gribb, el simţi – şi găsi – liniştea.

Aici capcanele trecutului erau păzite cu gelozie. Asta însemna mult pentru un om aflat în căutarea unui acasă.

O urmări cu privirea pe Elfrida, care, cu ochii plecaţi, asculta vocea soţului ei. Iată o altă sursă de plăcere. Degetele ei lungi se jucau încet şi complicat cu un capăt de aţă, împletindu-l încoace şi-ncolo printre ele. Era o privelişte hipnotică.

Ignatius spunea:

— Aspectul care-mi place mai presus de toate în K este absenţa oamenilor de ştiinţă. Întotdeauna mi s-a părut ruşinos faptul că nişte amărâţi de tehnologi şi-au arogat dreptul de a fi numiţi astfel: oameni de ştiinţă, oameni ai cunoaşterii. În absenţa lor, ştiinţa s-a întors la paznicii săi adevăraţi: învăţaţii, gânditorii, teoreticienii abstractului, aşa ca mine. Totuşi absenţa tehnocratului nu înseamnă o întoarcere la superstiţie, dragul meu Vultur-în-Zbor. Dimpotrivă, ea ne obligă şi mai tare să fim raţionali. Ştii, lumea este aşa cum o vedem – nici mai mult, nici mai puţin. Datele empirice reprezintă singurul fundament veritabil al filozofiei. Nu sunt un reacţionar. În copilărie aş fi râs de ideea de nemurire, dar acum, când ştiu că poate fi acordată, o accept. Cel puţin pentru asta le mulţumesc tehnocraţilor. Dă-i omului ceea ce merită. Să ai la dispoziţie o eternitate ca să studiezi ceea ce te interesează e un noroc şi o binecuvântare. Să trăieşti în mediul sigur al acestui oraş este ceva ce aş numi un miracol dacă aş fi un om superstiţios. Aici oricine se poate dedica domeniului său de interes şi plăcerilor sale fără să dea nimic în schimb. Oricine are parte de casă, masă şi companie. Având toate acestea şi jocul etern al tezei şi antitezei, omul trebuie să fie fericit. Eu sunt un om fericit, domnule Vultur. Şi ştii de ce? Permite-mi să ţi-o spun într-un mod mai ocolit… Şi noi am sosit relativ de curând, înţelegi, domnule Vultur? Spun „relativ”, pentru că e deja vorba de câteva secole. Când am venit aici, am descoperit un anumit număr de mituri eronate pe cale să capete contur, mituri pe care mi-am asumat sarcina să le scot din minţile oamenilor din oraş. Accidental, ele constituie un interesant studiu adiacent lucrării mele despre memoria rasei: evoluţia unei mitologii în cadrul unei singure generaţii cu o existenţă îndelungată. Oricum, domnule Vultur, nu ştiu ce direcţie îţi propui să adopţi în domeniul ales de dumneata, dar aş putea oare să sper că nu vei perpetua tocmai acel mit?

Vultur-în-Zbor simţi deodată că păşeşte pe nisipuri mişcătoare.

— Vreţi să spuneţi, domnule, că Grimus nu există? întrebă el.

Ignatius Gribb păru enervat.

— Da, da, da, da, da! spuse el. Normal că asta vreau să spun. Şi nici preţioasa lui maşinărie, nici presupusele lui dimensiuni, nici altceva. Totul e doar sporovăială unui idiot ca Jones – zgomot şi furie lipsite de noimă.

— Sunt uimit, domnule Gribb, spuse Vultur-în-Zbor. Şi nu pot fi de acord.

— Ai petrecut prea mult timp lângă acel păcălici… acel şarlatan. El nici n-are ce căuta în oraş.

Gribb era de-acum de-a binelea furios. Un pitic roşu.

— Iubitule, interveni Elfrida, sunt sigură că pentru tine ar putea fi interesant să-l laşi pe un om cu experienţa neîndoielnică a domnului Vultur să investigheze problema.

Gribb îsi reveni.

— Da, sigur, rosti el. Doamne, Doamne, Doamne! O să fie… foarte amuzant.

Vultur-în-Zbor se gândea intens: în mod cert nimeni din K nu părea să fi fost înfrânt de febra dimensiunii, iar după propria lui experienţă legată de ea, dimensiunile nu-i mai invadau nici lui conştiinţa. Şi fusese bolnav în tovărăşia lui Virgil. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să ştie mai multe despre Virgil.

Acum era sigur de un lucru: dacă i se permitea, intenţiona să afle cât mai multe despre Grimus, să afle dacă era real sau doar o închipuire. Era singurul mod de a înţelege ce i se întâmplase.

Şi unde era acum Virgil Jones?

Domnului Gribb îi spuse politicos:

— Vă rog să fiţi convins, domnule, că voi fi absolut imparţial în cercetările mele. Este o datorie de onoare faţă de dumneavoastră, care m-aţi găzduit. Scolasticismul dă naştere unei atitudini studioase.

— Bine, bine, bine, bine, bine, rosti îmbunat domnul Gribb.

— Cerule! exclamă Elfrida. Dacă luăm într-adevăr cina cu Cerkasovii, atunci trebuie să fug să mă îmbrac.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Un bărbat plin de vânătăi, într-un costum rupt, bate de şapte ori la uşa unui bordel. Exact la cea de-a şaptea bătaie uşa se dă în lături. Un zgomot spart atunci când omul se loveşte de peretele înnegrit. Lumina unei lumânări. O femeie într-o cămaşă de noapte lungă, din dantelă, cu părul căzându-i în cascadă peste umeri şi cu chipul strălucitor. Omul intră clătinându-se. Uşa se închide. Nu există sălbăticie fără o oază.

Bărbatul zace în poala unei doamne cu o lampă şi doarme, timp în care ea îi cântă. În spatele femeii stă o fată goală şi nemişcată. La

picioarele lor şade femeia în cămaşă de noapte lungă, de dantelă, şi se uită la ei. Iată cuvintele cântecului:

Cutezaţi, o, voi, a urca oare
Inaccesibilul munte numit Kâf?
Îi doboară pe toţi cu a sa voitoare,
Voinţa cea tare o preschimbă-n praf,
Vorbele sunt prea mici să-l cuprindă,
Râsul dispare – pentru mulţi epitaf,
Nu cutezaţi a urca, o, voi,
Inaccesibilul munte numit Kâf
Cândva, mai apoi, toţi îl vom urca mai apoi.

Când se trezeşte, omul cere adăpost şi, fiindcă un bordel este un loc de refugiu, i se oferă adăpost. Şi mâncare. Şi haine noi.

Cel de-un nume cu tine, Chanakya, i-a şoptit Kamala Sutra lui Virgil Jones, îşi putea aşeza mâna dreaptă pe cărbuni încinşi şi cea stângă pe sânul rece al unei fete fară să simtă nici durere la arsura focului, nici plăcere la atingerea pielii ei. Întreabă-te dacă e noroc sau ghinion să le simţi pe amândouă. Şi acum, că focul te-a pârjolit, lasă femeia să te vindece.

S-a aşezat lângă el. Din gâtul ei ieşeau nişte sunete aidoma unor cloncănituri uşoare. Şi-a pus mâinile la ochi, ca să şi-i închidă, şi i-a ţinut aşa, cu degetele răsfirate, la colţurile pleoapelor de forma unui porumbar. Pentru că Virgil n-a schiţat nici o mişcare, ea i-a luat mâna într-a ei şi i-a aşezat-o pe sân. Încet, mâna a început să se mişte.

— Linişteşte-te, i-a zis ea.

Iar el s-a liniştit.

— Dacă-ţi fixezi ochii asupra unui punct negru din centrul unei coli albe de hârtie, spuse Lee Kok Fook, fie va dispărea, fie va creşte până-ţi va crea iluzia că umple întreaga coală. În străvechea reprezentare simbol a principiilor *yin* şi *yang* emisfera *yin* conţine un punct *yang,* iar emisfera *yang* un punct *yin,* ca să arate cum fiecare jumătate conţine seminţele opusului tău. Dacă-ţi fixezi ochii asupra punctului, el va creşte până va ajunge un nor şi îţi va produce un dezechilibru în minte, precum disperarea pe care o simţi acum. Te voi ajuta să-ţi îndepărtezi ochii de la acel nor. Prin felul cum vom face dragoste, probabil că armonia va putea fi restabilită.

Fata s-a încolăcit în jurul lui ca un şarpe, creând senzaţia că braţele şi picioarele ei îl cuprindeau ca nişte spirale, până se împleteau cu totul. Iar el nu a putut să nu răspundă.

În timpul nopţii Florence Nightingale l-a adormit încă o dată cu cântecul ei, Media a stat iar goală şi tăcută în spatele lor, în timp ce

Iocasta s-a ghemuit la picioarele lor. Cântecul era susurător, plin de ape limpezi şi izvoare repezi, proaspete şi liniştitoare. Virgil a dormit mai bine.

— Există oameni, spuse Lee Kok Fook, care sunt blestemaţi să fie diferiţi de ceilalţi. Când sunt filozofi, văd doar o lipsă a simţului practic. Când sunt oameni de acţiune, deplâng absenţa gândirii. Când se află la o extremă, tânjesc după cealaltă. Asemenea oameni sunt în general singuri, nu sunt iubiţi de prea mulţi şi sunt incapabili să-şi facă prieteni, din moment ce a-ţi face un prieten înseamnă să accepţi felul de a gândi al celuilalt. Dar poate că nu-i chiar un blestem să fii singur. Înţelepciunea se întâlneşte foarte rar la cei din gloată. Şi apoi, a adăugat ea, topindu-se toată în jurul lui, există momente când nici măcar asemenea oameni nu sunt complet singuri.

Madame Iocasta ridică draperia de pe un orificiu de observaţie. Kamala Sutra îi arăta lui Virgil un exerciţiu de *tantra yoga.* Bărbatul stătea pe patul ei, gol şi cu picioarele încrucişate. Ea îi stătea în poală, încolăcindu-l cu picioarele, iar cei doi aveau sexele contopite şi ţineau ochii închişi. Iocasta dădu din cap satisfăcută.

Virgil Jones stătea împăcat pe patul lui Florence Nightingale. Pe noptieră se afla un urcior strălucitor din bronz, plin cu vin. Iocasta, Media, Kamala şi Lee erau aşezate în semicerc în jurul celor două persoane din pat.

— Bine-ai venit acasă, Virgil, îi ură *madame* Iocasta.

— Propun un toast, zise Virgil Jones. Pentru Casa Fiului Răsare şi a îngerilor îndurării care locuiesc în ea.

— Iar noi vom bea pentru reîntoarcerea bunei tale dispoziţii, spuse Iocasta.

Virgil îşi goli paharul. Florence i-l umplu imediat.

— Să cânt, *madame* Iocasta?

— Da, te rog, zise Virgil. Cântă.

Florence apucă lăuta şi începu să cânte. Privind-o, Virgil îşi aminti un vers dintr-o altă poezie.

O domniţă şi-a ei lăută
Le-am văzut în vis odată.

O privi pe Nightingale cea cu pielea smeadă, care cânta, şi uită toate celelalte cântece şi poezii.

Ea era fecioară abisiniană
Şi corzile lăutei le ciupea,
Cântând despre muntele Abora.[44]

Stăteau amândoi în pat: groparul cu nume grecesc şi târfa cu chip

grecesc.

— La început, spuse Virgil, m-am simţit rănit de trădarea lui Vultur-în-Zbor. Dar acum chiar că nu-mi mai pasă.

— Trebuie să rămâi, Virgil, spuse Iocasta. Rămâi cu noi şi ai grijă de noi. Ai rătăcit prea mult timp în susul şi-n josul muntelui ăstuia nenorocit. Ai făcut destule. Nimeni nu poate lua asupra sa vinovăţia unei insule întregi. A venit vremea să te odihneşti. Lasă-l pe Vultur-în-Zbor al tău să-şi continue călătoria, dacă aşa trebuie. L-ai călăuzit cât de departe ai putut.

— Sau cât de departe am vrut eu să merg, zise Virgil. În clipa aceea mintea i se umplea cu ideea de a se stabili aici. Să se stabilească!

— Dar, cine ştie, poate chiar asta e tot, tot ce se poate face, tot ce-i rămâne lui de făcut. Eu credeam totuşi…

Tăcu.

— Credeai că el e cel care urma să facă ceea ce tu nu poţi, spuse Iocasta.

Virgil nu-i răspunse.

— Răzbunarea nu-i un sentiment prea nobil, rosti blând Iocasta. Ştii la fel de bine ca şi mine că acum nimeni nu se poate atinge de Grimus. Virgil dădu din umeri.

— Probabil, spuse el. Foarte probabil.

— Cum face Liv de lasă în oameni un asemenea cancer? întrebă cu amărăciune Iocasta. Nu l-ai fi urât niciodată pe Grimus dacă Liv nu te-ar fi împins s-o faci.

— Probabil, repetă Virgil.

— Liv! pufni Iocasta. Va trebui s-o uiţi, Virgil. Şi pe ea, şi pe Grimus, şi pe Vultur-în-Zbor. Nu pot să mă culc cu toate stafiile tale.

Virgil râse.

— Eşti o femeie înţelegătoare, Iocasta, spuse el. Dă-mi nişte vin. Are-n el iertarea. Mi-ar plăcea să rămân.

— Iocasta?

Femeia tresări în somn.

— Iocasta, ascultă.

Virgil stătea pe pat, ridicat în capul oaselor. Se putea vedea pe sine ca prin ceaţă, reflectat în întuneric de oglinda de pe peretele opus.

Iocasta se ridică într-un cot.

— La ce te-ai mai gândit acum? întrebă femeia.

În ultimele nopţi asta devenise ceva obişnuit: visele îl trezeau brusc pe Virgil din somn.

— Trebuie mult timp până să-ţi exorcizezi subconştientul, se scuzase el.

— Tocmai mi-am amintit, spuse acum Virgil. În noaptea când am venit aici. Îşi aminteşti… să se fi întâmplat ceva? Ceva ciudat.

— Doamne! a zis ea. Uitasem. Zguduitura.

— Da. Ce dracu' a fost aia?

— Nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, zise Iocasta.

Virgil rămase cu privirea pierdută pe fereastră, fixând silueta întunecată a muntelui Calf de deasupra lor, cu piscul învăluit în nori.

— Ce dracu' mai pune la cale acum nebunul ăla? întrebă el furios.

— Poate că situaţia i-a scăpat de sub control, zise încet Iocasta.

— A fost ca o… începu Virgil, apoi se opri.

— Ca o fulgerare a morţii, încheie Iocasta.

Nici unul din ei nu a mai dormit în noaptea aceea.

— Pe drumul de întoarcere, a povestit Virgil, mi-am recăpătat harul. Ştii? Şi apoi l-am pierdut iar. Am mai călătorit. O singură dată.

— N-ar fi trebuit să încerci, i-a spus Iocasta. Noi, ceilalţi, suntem norocoşi – vreau să zic că suntem imuni.

— Precum regele care lua otravă în mod regulat, ca să se asigure că n-o să fie ucis, a zis Virgil cu o ironie apăsătoare.[45]

— Da, încuviinţă serioasă Iocasta. Exact aşa.

Virgil a căzut înapoi pe pernă.

— Iată ceva ce n-o să înţelegi niciodată, a zis el. Nimic nu se compară cu călătoritul. Nimic din tot ce-a fost inventat vreodată.

— Las-o baltă, Virgil, a spus *madame* Iocasta. Vino aici.

TREIZECI ŞI OPT

Irina Cerkasova veni plutind spre Elfrida şi îi garnisi fiecare obraz cu câte o sărutare.

— Dar, draga mea, strigă ea, cum de reuşeşti să fii atât de bună şi, totodată, atât de drăguţă? E nedrept din partea ta să monopolizezi *toate* virtuţile. Nouă, celorlalţi, nu ne mai rămân decât viciile.

Elfrida se înroşi.

— Ce prostii, Irina! spuse ea. Nu trebuie să mă lauzi prea mult. Domnul Vultur o să vadă dincolo de toate astea şi o să creadă că sunt vanitoasă.

— Domnule Vultur, spuse Irina Cerkasova, întinzându-i o mână lungă. Am auzit deja atât de multe despre dumneata. Ce norocos eşti că ai devenit prietenul Elfridei! E o sfântă.

— Dacă poţi să judeci după aparenţe, zise Vultur-în-Zbor, aplecându-se deasupra braţului întins, în seara aceasta sunt de două ori norocos.

Irina Cerkasova râse binedispusă, dar ochii săi, pe măsură ce prindeau şi susţineau privirea lui Vultur- în-Zbor, îl şi examinau,

misterioşi şi gri, purtând parcă în ei pâlpâirea unei promisiuni. Elfridei îi spuse:

— Două sfinte, draga mea. Două sfinte laolaltă. Câte n-am putea realiza noi?

Ochii ei continuau să-l ameţească pe Vultur-în-Zbor. Erau ochi care-şi cunoşteau puterea. O uşoară încruntare se ivi între sprâncenele Elfridei.

— Intraţi, intraţi, exclamă Irina şi, luând-o de braţ pe Elfrida, îi conduse în *salon*.

Ignatius Gribb murmură către Vultur-în-Zbor în timp ce păşeau amândoi în urma lor:

— Doar un sfat, domnule Vultur. Fii atent.

Irina şi Elfrida, două păpuşi delicate din porţelan, pluteau înaintea lor, palide şi rafinate. Vultur-în-Zbor se gândi la schimbarea rapidă survenită în viaţa sa, de la violenţa clocotitoare din Elbaroom la frumuseţea la fel de clocotitoare a lumii celor două femei, şi se întrebă dacă, la urma urmei, exista vreo diferenţă majoră între cele două lumi.

Contele Aleksandr Cerkasov transpira foarte mult pentru cât era de arătos. Păstra câte o batistă ascunsă în fiecare manşetă. Una era deja leoarcă, iar cealaltă nu stătea nici ea mult mai bine. Contele îşi tampona des şi febril fruntea, acel dom înalt care-i dădea un aspect de geniu senzual, o iluzie întreţinută de pletele blonde, ondulate, şi de buza de sus răsfrântă. Dar era o iluzie: Aleksandr Cerkasov era un nebun nevolnic, plictisitor de moarte, pustiu şi îngust la minte, iar frumoasa lui soţie era perfect conştientă de asta. De aceea îi şi purta tot timpul pică, luând-o ca pe o insultă şi ca pe o umilinţă. El nu ripostase niciodată – nu avea cum.

Atunci când intrară cei patru, contele stătea lângă şemineul nefolosit, afişând poza imemorială a aristocraţiei indolente şi sprijinindu-se cu cotul de zid. Lângă el se afla o masă scundă, pe care erau puse o butelcă de vin şi o tabacheră de argint. Ţigările nu conţineau tutun, dar cânepa indiană creştea pe câmpiile din K în cantităţi suficient de mari pentru ca tutunul să devină inutil. Cerkasov îşi trăia cea mai mare parte a vieţii cu o doză mai mult decât suficientă de marijuana curgându-i prin sânge, fapt care îi accentua expresia lui naturală, lipsită de viaţă. Nu-i deschisese nici o uşă a minţii sale leneşe, ci îl ajutase doar să se scufunde şi mai tare în şirul de gesturi anacronice care-i alcătuiau viaţa. Aleksandr Cerkasov nu-şi părăsise niciodată cu adevărat domeniile sale ruseşti.

Îşi îndeplinea funcţiile în K cu un minimum absolut de efort. Infracţiunile erau destul de rare în sânul comunităţii, aşa că rareori îşi îndeplinea rolul de magistrat şi până la sosirea lui Vultur-în-Zbor se

scursese mult timp de când nu mai fusese solicitat să aprobe vreun domeniu de interes. Cel mai adesea dormea, fuma, se plimba prin grădină sau mânca. Viaţa stârnea în el prea puţine momente palpitante, prea puţine ambiţii. Era păunul si se mulţumea să se învârtă ţanţoş. Nu l-ar fi deranjat o moarte normală. Doar teama Irinei de bătrâneţe şi nevoia ei de companie îl făcuseră să accepte nemurirea atunci când i s-a oferit, iar când societatea pe care o ştiau începuse să se prăbuşească, insula Calf, locul unde timpul stă pe loc, păruse o alternativă îmbietoare. Şi curvele lui *madame* Iocasta compensau rezistenţa mieroasă şi antipatia sexuală pe care nevolnicia lui le trezeau adeseori în Irina.

O întâmpină pe Elfrida cu un sărut, pe Gribb cu un salut milităresc glumeţ şi pe Vultur-în-Zbor cu o strângere stângace a degetului mare.

— Aşadar, Ignatius, murmură el, ţi-ai găsit un protejat, şi încă unul atât de… atât de atrăgător. Ar trebui să-mi păzesc cununa de lauri, nu?

— Spiritul competitiv nu prea te caracterizează, nu-i aşa, conte? spuse Gribb.

— Poate că ai dreptate, zise Cerkasov. Da. Probabil că nu.

— Oricum ar fi, continuă Gribb, eu sunt cel care ar trebui să se simtă stingher, fiind singurul răţoi urât într-o mulţime de lebede.

Cerkasov râse şi-l *bătu uşor pe Gribb pe creştet.*

— Valorezi mai mult decât noi toţi laolaltă, Ignatius, rosti el indiferent.

Lui Vultur-în-Zbor relaţia lor i se păru dubioasă, cu atât mai mult cu cât şi Irina, şi Elfrida au murmurat imediat o aprobare ce aducea cu un răspuns reflex. Exista o curioasă dihotomie între cuvintele respectuoase şi gesturile condescendente ale lui Cerkasov, ca şi când Gribb ar fi fost o personalitate şi ar fi trebuit ţinut pe un soclu – dar, totodată, la distanţă. Uită de gândul lui atunci când Irina se aplecă înspre el, cu ochii ei gri mai luminoşi ca niciodată.

— Ceva de băut, domnule Vultur, i se adresă ea şi îi înmână un pahar cu vin, dar abia după ce-l ţinu un moment în căuşul palmelor.

— Poftim, îi spuse ea veselă. Ţi l-am încălzit deja.

— Unde să găseşti un loc mai bun ca să păstrezi un vin? rosti Vultur-în-Zbor, zâmbind, şi din nou acea uşoară încruntare înflori între sprâncenele Elfridei.

— Sunt lihnit, anunţă contele Cerkasov. Ce-ar fi să ne terminăm băuturile în timp ce mâncăm?

A fost rândul Irinei să pară un moment înfuriată. Apoi femeia îşi fermeca soţul cu un zâmbet uriaş şi spuse:

— Desigur, dragul meu. Scuzaţi-mă o clipă, mă duc să verific. Şi, întorcându-se către Vultur-în-Zbor: Acum mă descurc fară ajutoare în

casă. Asta provoacă unele neajunsuri în ceea ce priveşte bunele maniere.

Apoi plecă.

Contele Aleksandr domina conversaţia. Ochii săi, de obicei lipsiţi de expresie, erau în acest moment mai degrabă distanţi decât goi. Când vorbea, i se adresa doar soţiei sale. Ceilalţi ar fi putut la fel de bine să dispară la intrarea în sufragerie. Irina stătea încordată şi vorbea cu buzele strânse, dar nu încerca să-l întrerupă sau să-şi antreneze şi oaspeţii în ceea ce lui Vultur-în-Zbor i se părea a fi un ritual privat.

— Vremuri bune, spuse contele Cerkasov. Cavaleria atacă în dimineaţa de după bal. Fugăreşte cazacii de-a lungul câmpiei întinse. Saloanele Petersburgului, înţelepciunea bărbaţilor, frumuseţea femeilor, vinul curgând şuvoaie şi relaţiile – nu toate din ele sociale, ha?

Râse: ascuţit, nervos.

— Aleksandr, zise într-un final Irina, dar ceea ce se voise a fi un reproş aducea mai mult a îngrijorare.

Contele o ignoră.

— Relaţii, repetă el. A fost tot ce ne-au lăsat. Mulţimea creştea, ţipetele ei deveneau tot mai tari, armele tot mai puternice. Ce mai eram după toate astea decât nişte câini amărâţi, care-şi trăiseră traiul? Noaptea şi călăul ne aşteptau pe toţi.

Vocea lui căpătase un ton tulburător, ritmic, percutant.

— Ne-au spânzurat, ne-au împuşcat sau ne-au înjunghiat. Un ultim pahar, o ultimă ţigară, un ultim râs – doar atât ne-au mai permis. Dar asta nu ne-au putut interzice: să fim prieteni. E ceva ce rămâne veşnic. Această încăpere păstrează amintirea de atunci. Să bem pentru ea.

În jurul marii mese rotunde fuseseră aranjate opt tacâmuri. Vultur-în-Zbor stătea la dreapta Irinei. În dreapta lui era un loc liber. Apoi venea Ignatius Gribb: o insulă între două locuri neocupate, probabil un alt semn al poziţiei pe care o deţinea în ordinea socială stabilită de Cerkasovi, din moment ce el era singurul fără nici un vecin de masă cu care să vorbească. Locurile din jurul mesei erau completate de Cerkasov, apoi Elfrida şi la sfârşit, între ea şi Irina, al treilea loc liber.

În timp ce asculta elegia lui Cerkasov, Vultur-în-Zbor se întrebă pe cine vedea contele în acea încăpere, se întrebă cine ocupa scaunele goale şi ce fantome şedeau acolo unde era aşezat el însuşi, dar în acel moment Cerkasov tresări uşor şi ochii lui îşi schimbară aspectul: deşi rămaseră reci, nu mai erau distanţi. Le zâmbi uşor timid celor din jurul mesei, iar Irina se relaxă vizibil.

— Un toast, anunţă contele. Un toast pentru această seară şi pentru prietenia noastră, pe care nici toate valurile istoriei nu pot s-o distrugă.

Toţi cinci se ridicară în picioare şi ciocniră.

Vultur-în-Zbor se aşeză iar şi îşi aminti descrierea oraşului K făcută de Virgil Jones: *Valhalla*. Simţi o apăsare pe coapsă. Uitându-se în jos, văzu o bucăţică de hârtie. Fără s-o ridice la nivelul mesei, citi mesajul contesei:

NU PUNE ÎNTREBĂRI ACUM.
URMEAZĂ-MÂ ÎN GRĂDINĂ MAI TÂRZIU.
I.

Irina şi Elfrida tocmai făceau o încercare curajoasă de a porni o conversaţie lejeră, când speranţele le-au fost spulberate de o larmă teribilă, de un duduit puternic ce se auzea prin peretele sufrageriei. Era ca şi când o armată întreagă de oale, tigăi şi alte obiecte goale pe dinăuntru ar fi fost azvârlite pe podea, toate în acelaşi timp. Zarva oribilă a fost urmată de sunetul unei voci subţirele, care se lansase într-o incantaţie – poate chiar un cântec –, în acompa-niamentul insistent şi zgomotos al unui gong bătut ritmic. Vocea spunea: SVO – BO – DA! SVO – BO – DA!

— Moonshy, spuse cu o oarecare resemnare Irina Cerkasova.

— Ce groaznic trebuie să fîe pentru voi, răspunse automat Elfrida.

Vultur-în-Zbor avu încă o dată senzaţia că urmărea un ritual prost înţeles, care se desfăşura în seara aceea aşa cum se desfaşurase dintotdeauna şi aşa cum se va desfăşura în tot restul timpului care urma să vină. Poate că absenţa totală a surprizei era cea care crea respectiva senzaţie, dar ea a fost confirmată rapid de contesă, care a explicat:

— Domnul Moonshy împarte cu noi această casă, dom- nule Vultur. Cum e nemulţumit de poziţia lui de intendent al oraşului, o poziţie suficient de puternică pentru ca el să-şi poată prezenta ridicolele sale concepţii egalitariste, simte nevoia să ne deranjeze serile cu zdrăngănelile sale. Cred că doreşte de fapt să ne facă să înţelegem că aparţinem clasei opresoare. Iar noi îi suportăm ieşirile. Sunt inofensive, chiar dacă întru câtva *ennuyeux*[46].

Contele Cerkasov se ridicase deja în picioare.

— Scuzaţi-mă, spuse el, dar ar fi mai bine dacă m-aş duce până la uşă. Vă rog, continuaţi masa.

— Este faza următoare, una inevitabilă, zise Irina. Va veni la usă şi-şi va ţine discursul. Uneori cred că dă iama prin proviziile lui de vin. Nu credeţi c-ar fi un soi de ironie poetică: demagogul făcându-şi curaj cu duşca şi astfel încălcându-şi propriile principii?

Contesa încercă să râdă.

— Dar ce anume striga? întrebă Vultur-în-Zbor.

— SVOBODA, răspunse Irina Cerkasova. E în ruseşte, înseamnă LIBERTATE. O cerere ridicol de inutilă în condiţiile date.

Vocea subţirică, dar pătrunzătoare, a domnului Moonshy se făcu auzită la uşă.

— Libertate! ţipa el. Libertatea însăşi este în lanţuri!

— Bună seara, rosti vocea lui Aleksandr Cerkasov.

— Este ajunul eliberării, spuse Moonshy. Amurgul celor puternici. Chiar şi numai pentru asta şi tot e o seară bună.

— Doriţi un pahar cu vin? întrebă contele.

— Mulţumesc, spuse Moonshy pe un ton normal şi apoi izbucni: Prea mulţi martiri au vărsat sânge, prea mult sânge! Cotropitorii vor avea de înfruntat o răzbunare groaznică! Este ajunul, vă zic eu. Ajunul distrugerii!

Irina îi şopti lui Vultur-în-Zbor:

— Durează de câteva secole.

Apoi continuă, un pic cam prea tare:

— Mai alaltăieri am citit o poveste fascinantă. Vreţi s-o ascultaţi?

Elfrida spuse:

— O, *te rugăm.*

Irina îşi strânse buzele şi-şi împreună vârfurile degetelor de la ambele mâini, adoptând o poză de mare concentrare.

— E mai degrabă o poveste serioasă, zise ea. Vorbeşte despre îngerul Morţii. În poveste el este trimis de Dumnezeu ca să strângă sufletele morţilor, dar descoperă că i se întâmplă un lucru înfricoşător: atunci când înghite câte un suflet, acesta devine o parte din el. Şi astfel Moartea se schimbă, se metamorfozează ca atare cu fiecare fiinţă care moare. Bietului înger situaţia i se pare din ce în ce mai greu de suportat şi chiar începe să aibă îndoieli că el există într-adevăr ca fiinţă independentă, cu atâţia oameni înăuntrul lui. Aşa că se întoarce la Dumnezeu şi cere să fie eliberat din funcţie. Şi ce credeţi că află? Află următoarele: că şi Dumnezeu s-a săturat de slujba lui şi vrea să moară. Dumnezeu îi cere îngerului să-l înghită şi, bineînţeles, îngerul nu-l poate refuza. Face întocmai şi Dumnezeu moare, dar efortul de a-l înghiţi îi frânge inima Îngerului. Iar povestea are un sfârşit foarte trist atunci când îngerul Morţii îşi dă seama că Moartea nu poate muri, pentru că nu mai e nimeni care s-o înghită. Nu credeţi că-i o poveste foarte drăguţă?

După o clipă de tăcere, Ignatius Gribb spuse:

— Draga mea Irina, pentru un înveliş atât de strălucitor, ai o minte foarte întunecată.

Dar Elfrida privea concentrată. Vultur-în-Zbor, atent la cele două femei stranii şi palide, uită de discursul din încăperea învecinată.

— Mie nu-mi place, zise Elfrida. E prea drăguţă, prea cuminte. Nu-mi plac poveştile care sunt atât de… atât de bine ticluite. Poveştile ar trebui să fie ca şi viaţa, uşor destrămate pe margini, pline de fire lăsate libere şi vieţi juxtapuse din întâmplare, nu să respecte nu ştiu ce plan măreţ. Cea mai mare parte a vieţii n-are nici un înţeles, aşa că nu înseamnă oare, evident, că stâlceşti viaţa când spui poveşti în care fiecare element are o anumită sem- nificaţie? Şi o poveste care stâlceşte viaţa nu-i departe de infracţiune, pentru că ea îţi distruge propria părere despre viaţă. Ce groaznic ar fi să fii obligat să vezi un înţeles sau un lucru important în tot ce te-nconjoară, în tot ce faci, în tot ce ţi se-ntâmplă!

Se opri, părând un pic ruşinată de discursul ei – care era, în definitiv, o antiteză clară a vieţii ei ordonate. Irina îi răspunse cu un zâmbet răutăcios:

— Draga mea, vezi prea multe în povestea mea. E doar o poveste, atâta tot. Poveştile sunt nişte chestii complet lipsite de importanţă. Aşadar, de ce nu ne-ar oferi un strop de plăcere nevinovată prin forma lor bine ticluită? Eu, una, prefer oricând frumuseţea ordinii în locul chipului boţit al vieţii. Dumneata ce-ai de spus, domnule Vultur?

— Nu sunt sigur, zise Vultur-în-Zbor. Depinde dacă eşti sau nu convins că toate cercurile mici ale lumii sunt legate laolaltă într-un fel sau altul.

— Nu, nu, nu, nu, nu! se revoltă Gribb. Pierdeţi cu totul din vedere esenţialul. Ideea este următoarea: cuvântul *importanţă* înseamnă „a avea însemnătate”. Adică a avea înţeles. Iar Elfrida, care crede că poveştile sunt importante, spune că preferă să aibă mai puţin înţeles, adică să fie mai puţin importante. Pe de altă parte contesei, pentru care aceleaşi poveşti sunt lucruri cu totul lipsite de importanţă, îi place ca ele să fie bine ticluite, adică să fie selecţii cu tâlc din „chipul boţit al vieţii”, deci selecţii pline de însemnătate – sau importante. Astfel, ambele doamne se contrazic singure. Înţelegi, e o simplă problemă de semantică. Dacă poveştile sunt importante, trebuie să fie bine ticluite. Dacă nu sunt aşa, n-au cum să fie importante. Şi viceversa.

Tăcu. Vultur-în-Zbor pierduse firul argumentaţiei încă de pe la început. Bănuia că şi Irina cu Elfrida păţiseră la fel. Ridică privirea şi-i văzu în pragul uşii pe Cerkasov şi Moonshy. Înfăţişarea lui Moonshy îl surprinse. Arăta cu totul altfel decât vocea sa: era bărbos, îndesat şi de statură medie.

— Domnul Moonshy a venit să-şi prezinte omagiile, spuse Cerkasov. Tocmai pleca.

Moonshy spuse:

— Am venit ca să vă spun că plec, nu ca să-mi prezint omagiile. Şi mai ales nu *lui*! zise el, arătând cu capul înspre Ignatius Gribb. Ipocrit

îngâmfat! Ideile dumitale, domnule Gribb, sunt principalii vinovaţi pentru sclavia noastră. Acum plec! adăugă el tăios, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi.

— *Ei bine!* zise Elfrida.

— Ce voia să spună? întrebă Irina. Sigur nu voia cumva să spună că Ignatius a greşit cumva când a demolat miturile insulei Calf?

— Întotdeauna am fost de părere că superstiţia e cea care se presupune că furnizează opiu maselor, spuse Ignatius.

Vultur-în-Zbor le urmărea pe Irina şi Elfrida. Nici una nu părea în largul ei. Cerkasov îşi ştergea fruntea chiar mai febril decât de obicei.

— Nu-l luaţi în seamă, spuse în grabă Cerkasov. E un om derutat.

Gândul lui Vultur-în-Zbor? *Doar dacă superstiţiile nu se bazează cumva pe fapte. În acest caz negarea lor ar fi într-adevăr o formă de sclavie.*

În încăperea vecină zdrăngănitul începu iar.

Irina Cerkasova se ridică în picioare.

— Dacă am terminat cu toţii, zise ea, cred că ne vom simţi mai bine în camera cealaltă. Elfrida?

Cele două doamne se retraseră. Ignatius, contele Cerkasov şi Vultur-în-Zbor se mutară în a treia încăpere, care îi servea concomitent drept bibliotecă şi dormitor lui Cerkasov.

Sufrageria, părăsită de meseni, se umplu de hărmălaia care răzbătea prin zid.

Vultur-în-Zbor se gândise atent la felul cel mai potrivit în care ar trebui să-şi prezinte alegerea domeniului de interes. Lucrul acesta, împreună cu susţinerea lui Gribb, a făcut ca discuţia să fie puţin mai mult decât o formalitate – mai ales, bănui Vultur-în-Zbor, pentru că Aleksandr Cerkasov nu era cu adevărat interesat să aibă un rol mai important decât cel de purtător de ştampilă.

— O privesc ca pe o modalitate de a explora istoria insulei Calf, spuse Vultur-în-Zbor. Trebuie să înţelegeţi că sunt dezrădăcinat de foarte multă vreme şi dacă e să prind rădăcini aici, mi-ar fi de mare ajutor să descopăr cât mai multe despre oraş, despre insulă şi despre munte.

— Întocmai, întocmai, zise Cerkasov.

— În plus, spuse Vultur-în-Zbor, să ştiţi că sunt îndemânatic. Repar lucruri, construiesc. Când călătoreşti, înveţi multe. Aşa că mi-ar face plăcere să-mi ofer serviciile oricui ar avea nevoie să repare sau să construiască ceva în K. Asta mă va ajuta foarte mult să-i cunosc pe oameni.

— Bine, bine, zise Cerkasov.

Se sfătui scurt într-un colţ cu Ignatius Gribb. Pentru astfel de probleme cuvântul lui Gribb avea oarecare greutate, chiar dacă din punct de vedere social aristocraţii ruşi îl cam desconsiderau.

— Domnule Vultur, spuse Cerkasov, sunt de acord. Dacă Ignatius e de părere că acest studiu nu ne face rău, atunci sunt şi eu de acord. Ştii, îi datorăm multe. Ne-a ajutat să punem bazele unei… comunităţi… suportabile. Mulţumită inteligenţei sale ascuţite şi demistificatoare.

— Vă mulţumesc amândurora, zise Vultur-în-Zbor.

— Bine-ai venit în K, rosti Aleksandr Cerkasov, întinzându-i degetul mare.

Vultur-în-Zbor îşi zise: Am ajuns.

Bărbaţii se alăturară doamnelor. Elfrida veni la soţul ei şi-i spuse:

— Ignatius, tocmai îi povesteam Irinei despre lucrul acela curios petrecut noaptea trecută. Eraţi treji? L-aţi simţit?

— Ce anume, draga mea? întrebă Ignatius cu un aer de îngăduinţă răbdătoare.

— Păi, acel… acea clipită. Ca şi când pentru un moment n-ai mai fi fost acolo.

— Ridicol, spuse Gribb.

— Nu, zise Vultur-în-Zbor, doamna Gribb are dreptate. A fost ca un hiatus… ca o sincopă temporală.

— Uite, uite, uite, rosti Gribb, pierzându-şi răbdarea, chestia asta este logic imposibilă. Dacă spuneţi că a existat un moment când totul a încetat să mai fie, vă contraziceţi. Când totul încetează să mai existe, acelaşi lucru se întâmplă şi cu timpul. Aşadar nu poate exista un moment de non-existenţă şi nici un moment temporal de non-existentă.

— Ei bine, totuşi a existat! îl contrazise Elfrida cu încăpăţânare.

— Draga mea, spuse iritat Gribb, cum poţi pretinde că totul a încetat să mai fie timp de o secundă şi, în acelaşi timp, spui că aşa *a fost?* Termenul e legat de existenţă. Ne-fiinţa nu poate exista, prin urmare acel moment nu se poate să fi existat.

Arăta plin de sine şi satisfăcut de demonstraţia sa. Vultur-în-Zbor hotărî să nu mai insiste. Gribb nu era omul cu care să poţi discuta. Elfrida păru să-i accepte şi ea raţionamentul, dar probabil că era un pic descumpănită.

Irina îşi lansă privirea ei gri către Vultur-în-Zbor şi spuse:

— Scuzaţi-mă cu toţii. Mă duc o clipă în grădină. Azi după-amiază am uitat acolo ceva la care nu vreau să ajungă ceaţa şi roua.

Apoi plecă. Peste o clipă Vultur-în-Zbor ceru să fie îndrumat către toaletă. Contele Cerkasov i-a arătat drumul şi l-a lăsat acolo. Vultur-în-

Zbor a remarcat cu satisfacţie că putea să se caţere pe fereastră şi să se alăture astfel Irinei în grădină fără să atragă atenţia asupra lui. A încuiat uşa după el.

A aruncat o privire scurtă în oglinda atârnată pe perete, spunându-i reflexiei sale:

— Acum, că ai intrat, ai face bine să mergi să te împaci cu Virgil Jones. Iţi uiţi cam uşor vechii prieteni.

Apoi, deşi era imposibil, *în spatele propriei imagini* se văzu o mişcare. Tocmai când termina de vorbit în oglindă, *văzu uşa deschizându-se.* Dar e încuiată, se gândi el speriat şi se întoarse repede.

Uşa era în continuare bine închisă si zăvorâtă. Nedumerit, Vultur-în-Zbor se uită iar în oglindă. Acolo, în imaginea reflectată, uşa se deschidea încet. Cineva intra. Auzi o voce amară, dar recognoscibilă.

— Bună, frăţioare.

Silueta Prepelicarului pătrunse în încăperea reflectată în oglindă. Vultur-în-Zbor simţi cum o sudoare rece îl năpădeşte din cap până-n picioare.

Spectrul Prepelicarului înainta puţin în „încăpere” şi repetă:

— Bună, frăţioare.

Apoi se retrase prin uşa oglindită şi totul reveni la normal. Vultur-în-Zbor simţi nevoia să se rezeme de o policioară ca să-şi revină.

Irina Cerkasova stătea lângă un şopron de la capătul grădinii. Şopronul nu avea ferestre, iar uşile îi erau închise cu lacăte. Ochii gri ai femeii rămaseră impasibili atunci când Vultur-în-Zbor, încă şocat, se îndreptă spre ea.

— Domnule Vultur-în-Zbor, spuse femeia. Credeam că ai uitat.

— Am fost reţinut, i-a răspuns el. Scuzele mele, contesă.

— Irina, a zis ea încet.

— Irina, s-a corectat el.

— Voiam să-ţi explic, a continuat ea. Soţul meu trăieşte prea mult în trecut – ca noi toţi, presupun. Să nu-l crezi nebun. E întreg la minte. Ca şi Elfrida, în ciuda obsesiei ei legate de puritate, curăţenie şi Gribb. Şi la fel, presupun, e şi Gribb, în ciuda…

Şuvoiul de cuvinte secă. Vultur-în-Zbor se simţea prea tulburat ca să mai insiste.

— Am auzit că ai sosit în K împreună cu Virgil Jones, spuse repede Irina. Uite, el este nebun, dacă vrei. Ca şi fosta lui soţie, doamna Liv. Îi dăm de mâncare din compasiune pentru boala ei. Noi nu suntem nebuni, domnule Vultur.

Vocea femeii era dură.

— N-am crezut niciodată că aţi fi aşa, zise el. Presupun că e îngrozitor să fii nevoit să-ţi refaci viaţa în felul ăsta.

— Ştiam eu! exclamă entuziasmată contesa. Ştiam eu că eşti om de încredere! O să te fac prietenul meu, domnule Vultur.

— Vultur-în-Zbor, preciza el.

— Aşa, rosti ea. Irina şi Vultur-în-Zbor. De-acum suntem prieteni. Iar acum îţi voi arăta cum îmi atârnă trecutul de gât şi cât de greu e el.

Descuie şopronul şi deschise uşa.

În penumbră Vultur-în-Zbor reuşi să distingă doi bărbaţi, amândoi maturi, ce jucau dame cu nişte piese de şah. Unul din ei era domnul Page. El sări în picioare alarmat şi se proţăpi între ei şi celălalt om până când o recunoscu pe Irina.

— E-n regulă, domnule Page, îi spuse ea. Acesta este domnul Page, Vultur-în-Zbor. El ne ajută în problema noastră. Cred că termenul medical este alopatie: tratarea unei boli prin crearea unei tendinţe opuse. Domnului Page, după cum vezi, îi plac jocurile. Vine aici ca să se joace cu Alexei, în speranţa că va trezi ceva în el. Mă tem că-i doar o speranţă deşartă. Fiul meu trăieşte în acest şopron. Îl preferă casei, aşa că îl ţinem aici, ca să evităm ruşinea. Aşa credem noi că e cel mai bine.

Alexei Cerkasov le zâmbi tâmp. Arăta ca un adolescent de şaisprezece ani, mare şi bine făcut. Imprecizia mişcărilor şi a muşchilor faciali arăta că ceva nu era în regulă cu el.

— Un nătărău, spuse cu răutate Irina. Creierul lui e ca al unui copil de patru ani. Te mai miri că-i port pică soţului meu pentru prostia lui? Mi-a făcut un fiu idiot.

— Ma-ma! rostea fericit Alexei şi îşi sugea degetul mare.

Vultur-în-Zbor ieşi din şopron în urma Irinei. Ea încuie uşa, zăvorându-şi iarăşi secretul în spatele ei.

— Domnul Page are o cheie de la uşa din celălalt capăt, spuse ea. Vine când poate.

Se sprijini de şopron, părând epuizată. Apoi, brusc, se îndreptă hotărâtă.

— Acum îţi mai spun ceva, Vultur-în-Zbor, prietene, începu iarăşi ea, sfredelindu-l cu ochii ei gri. Atinge-mi pântecul, îi porunci apoi şi când el ezită, îi luă nervoasă mâna şi i-o aşeză pe stomac. Simţi ceva? îl întrebă.

— Nu, zise el. Un stomac.

— Păi, atunci pipăie-mi sânii, se enervă ea.

El clătină din cap neînţelegător. Era beată? Sau era vorba de o încercare de seducţie?

— Pipăie-mi sânii, repetă ea, trăgându-i mâna în sus. Ei?

El clătină iarăşi din cap.

— În definitiv, de ce-ai face-o? oftă ea. Tot timpul mi se pare că

trebuie să fie ceva atât de vizibil, încât îţi sare în ochi. Iată ce vreau să spun, Vultur-în-Zbor: curând după ce am băut elixirul vieţii, am descoperit că eram însărcinată în trei luni. După cum ştii, elixirul opreşte orice creştere şi dezvoltare fizică. Astfel încât, după atâtea secole, eu mai sunt încă însărcinată. Încă. Poţi să înţelegi cum mă simt, Vultur-în-Zbor? Ce înseamnă să porţi în pântec o a doua viaţă, una oprită, poate un geniu, poate un al doilea idiot, poate un monstru, dar la fel de împietrită în mine ca şi iubiţii de pe urna grecească[47]? Ce se întâmplă cu o femeie care are un copil în pântec şi sânii grei de licoarea maternităţii timp de atâtea eternităţi? Înţelegi?

— Da, spuse Vultur-în-Zbor. înţeleg. Dar există căi…

— Nu înţelegi deloc! strigă ea. Este o viaţă. O fiinţă vie. Inocentă. Sacră. Eu am băut elixirul tocmai din cauză că am crezut că viaţa e sacră. Nu poţi să omori o viaţă… Poate că nu eşti omul care pari a fi, adăugă ea, recăpătându-şi suflul. Acela ar fi…

Îşi înghiţi încă o dată vorbele şi schimbă tonul:

— Trebuie să intrăm.

Apoi dispăru. Vultur-în-Zbor mai zăbovi un moment înainte de a se întoarce la fereastra de pe partea laterală a casei.

Frazele neterminate ale Irinei îl îngrijorau. Tot astfel, îl îngrijora un pic şi uşurinţa cu care fusese acceptat. După ostilitatea de la început, din Elbaroom, nu se aşteptase la aşa ceva: Cerkasov şi Ignatius păreau în mod clar nerăbdători să-l primească în compania lor. Înălţă din umeri ca pentru sine. Poate că era de-ajuns că *era* acceptat. Fără îndoială că restul se va lămuri cu timpul. Chiar şi Prepelicarul…

În prezenţa celor două doamne palide grijile sale s-au evaporat. în timp ce conversaţia dezlânată dintre Cerkasov şi Gribb lâncezea, el şedea şi bea vin de K, pe jumătate ascultând, pe jumătate visând, pe când cele două femei înconjurau încăperea într-o plimbare hipnotică şi fară rost. Vrăjitoarele albe îşi ţeseau vraja şi-l legau cu funii de mătase. Ele confereau realitate oraşului K pentru el. În ciuda teoriilor lui Gribb, în ciuda lui Moonshy şi, da, în ciuda lui Virgil. Poate că acceptarea venise din partea lui Cerkasov, dar atracţia şi primele mreje în care îl prinsese K veneau de la aceste două femei care se roteau, se tot roteau, molii în jurul flăcării sale. Privirea cea verde şi privirea cea gri se amestecau între ele pe măsură ce se îndepărtau. Elfrida cea pură, Irina cea pătată, Vultur cel obosit. Se ţesea o vrajă pe care nici unul din ei nu o înţelegea, pe care urmau s-o înţeleagă prea târziu, iar palidele vrăjitoare se învârteau în cerc şi zâmbeau.

— Mă tem că mă simt puţin slăbită, îi spuse Elfrida lui Gribb. Cred că va trebui să ne luăm rămas-bun.

Îi aruncă Irinei o privire nu tocmai plină de afecţiune. Dar Irina a fost toată numai amabilitate cât i-a condus pe cei trei spre ieşire.

Elfrida descoperi că era enervată de răstimpul lung în care contesa şi-a lăsat mâna să se odihnească în mâna lui Vultur-în-Zbor şi de expresia (de recunoştinţă? de remuşcare?) din ochii acesteia, dar apoi s-a corectat repede.

Pentru ea nu avea nici o importanţă. Ea îşi iubea soţul. Soţul ei o iubea pe ea. Ştia că mariajul Cerkasovilor însemna doar păstra-rea aparenţelor şi că se perpetua doar din pricina oroarei lor comune de scandal. Ce mai conta ce anume credea Irina Cerkasova despre Vultur-în-Zbor sau el despre ea?

Elfrida a fost într-o dispoziţie neobişnuit de proastă cât a ţinut drumul către casă.

Vultur-în-Zbor s-a simţit aproape la fel de epuizat după cea de-a doua noapte petrecută în K cum fusese şi după cea dintâi.

Insecte mici, creaturi ale nopţii, le zburătăceau prin faţă. Scena era pregătită.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Măgarul familiei Gribb, poate cel mai ascultător şi mai puţin încăpăţânat măgar din câţi au existat vreodată, mergea serios de-a lungul Drumului Pietruit, ducând în spinare un Vultur-în-Zbor măcinat de îndoieli. Indianul îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei explorându-şi noul cămin, iar mintea îi era acaparată de lupta dintre dorinţa de a ajunge în miezul contradicţiilor şi anomaliilor pe care le descoperise deja şi dorinţa de a sta, fără să se plângă, în mijlocul noului său cerc de prieteni. Din câte se părea, cele două se excludeau reciproc. A accepta atât propria-i experienţă recentă, cât şi explicaţia pe care i-o dăduse Virgil Jones, însemna să se delimiteze de etosul din K, ce îl nega pe Grimus, laolaltă cu Efectul său. A accepta varianta autorizată a Evangheliei după Gribb însemna să nege dovezile oferite de propriile simţuri sau, dacă nu, atunci să-l considere pe Virgil şi nebun, şi diabolic. Vultur-în-Zbor nu prea putea face asta şi chiar dacă ar fi putut s-o facă, tot n-ar fi ştiut cum să-şi explice călătoria aceea interioară. Poate cu vreun drog? Dar atunci cum se explica viziunea aceea cu Prepelicarul? Oare pusese Cerkasov vreun narcotic în vin? Bătălia se desfăşura zgomotos şi fluctua înăuntrul lui, iar el se simţea la fel de neştiutor şi de prost ca şi măgarul său, care nu se plângea de nimic, şi şi-ar fi dorit ca şi orizontul lui să fie la fel de îngust ca al măgarului.

— Cum demolaţi mitul lui Grimus? îl întrebase el pe Gribb.

— Nţ, venise răspunsul. N-am timp de mituri creaţioniste. Trebuie să te conving că o asemenea preocupare pentru explicarea simplistă a

originilor – adică subiectul tuturor miturilor creaţioniste – este o treabă foarte neproductivă.

— Aţi putea oare să-mi povestiţi, întrebase cât se poate de politicos Vultur-în-Zbor, cum aţi ajuns dumneavoastră şi doamna Gribb pe insula Calf – sau restul locuitorilor din oraş?

Gribb i-a spus:

— Câteodată, domnule Vultur, dai dovadă de un anume grad de perversitate… După cum spuneam, originile, începuturile, toate astea sunt lipsite de valoare. Lipsite de valoare. Studiezi felul în care trăim. E-n regulă. Dar, pentru Dumnezeu, renunţă la această obsesie a pântecului, la investigarea naşterii! Oare maturitatea nu prezintă mai mult interes decât naşterea? Acum scuză-mă, te rog: trebuie să mai verific câteva clişee înainte de prânz.

Măgarul îşi continua mersul pe Drumul Pietruit.

În mintea gata să plesnească a lui Vultur-în-Zbor au răsărit şi alte enigme.

Pe platoul Axona nu existase o valoare de schimb comună, dar aceea fusese o societate născută şi educată pe principiile traiului în comun. Era extraordinar cum o adunătură aşa pestriţă ca aceea a locuitorilor din K, alcătuită din oameni atât de diferiţi unii de alţii, reuşea să accepte cu atâta uşurinţă manifestă o formă similară de trai în comunitate. Putea oare un om precum Flann O'Toole, individ agresiv şi dornic de competiţie, să fie vreodată de acord cu faptul că valora tot atât ca orice alt membru al comunităţii – nici mai mult, nici mai puţin? Şi, deşi Cerkasovii câştigaseră o preeminenţă onorifică, conceptul le era, în mod cert, la fel de străin şi lor. Să renunţi la retribuţii, să distribui produsele fermelor bogate din K mai degrabă în funcţie de nevoi decât de rang sau avere… Trebuie să fi fost ceva greu de înghiţit pentru ei. Vorbind ici cu un fermier, colo cu un măcelar (şi adesea frapat de nepotrivirea dintre om şi meserie), Vultur-în-Zbor a aflat că târfele Iocastei nu erau plătite – şi nici Peckenpaw, fostul hăitaş, acum fierarul satului. Îşi făceau treaba şi, în schimb, li se permitea să se folosească de serviciile oricărui alt locuitor şi să ridice cantităţi generoase de alimente de la intendentul Moonshy. Oraşul furniza servicii, fermele furnizau mâncare şi toate erau oferite şi acceptate de bunăvoie, gratis. Într-un fel, totul era utopic. Dar cum naiba devenise funcţional? Cerkasovii erau tot aristocraţi, iar Gribb era tot Gribb. Doar in materie de organizare socială K scotea la iveală sentimentul de înstrăinare. În rest era un loc împărţit în grupuleţe, ba chiar cu indivizi izolaţi, şi cu puţine sărbători şi activităţi de grup asociate de obicei cu comunităţile strâns unite. *Şi fără infracţiuni.* Vultur-în-Zbor avea totuşi senzaţia că un astfel de sistem, cu astfel de oameni, nu putea funcţiona decât în prezenţa vreunei forţe duşmănoase copleşitor de puternice, de care le era tuturor atât de

frică, încât diferenţele dispăreau în faţa nevoii comune de a găsi o cale de supra- vieţuire. Ceea ce ducea iar la explicaţiile lui Virgil Jones – şi la Grimus. Când se gândea la asta, geamătul era încă acolo, în cotloanele ascunse ale minţii. Se convinsese singur că absenţa febrei Dimensiunii în K putea fi luată drept o ultimă dovadă împotriva teoriilor lui Virgil. Dar alternativa era şi mai probabilă. Obsesivitatea, fixismul, procesul de transformare a fiinţelor umane în pietrificaţii Oameni Simplificaţi din K reprezentau toate o formă de apărare împotriva Efectului. Aşa spusese Virgil: — Concentrează-te asupra formei lucrurilor, aspec-tul material al vieţii, şi asupra „domeniilor de interes" şi atunci universurile interioare şi exterioare vor fi blocate. Totul se lega. Iată motivul pentru care Gribb şi ceilalţi refuzau cu hotărâre să discute despre origini. Dacă ar face asta, ar însemna că recunosc prezenţa inamicului pe care-l scoseseră din minţile lor. Iată motivul pentru care Cerkasov îl tratase pe Gribb cu acel amestec de respect şi insultă: Gribb trebuia respectat, fiind un susţinător al şcolii de gândire care-l nega pe Grimus, dar fiindcă toţi cei din K ştiau că asta era doar o înşelătorie convenabilă, respectul era exclusiv de suprafaţă. Probabil că îi dispreţuiau preţiozitatea. Vultur-în-Zbor se întrebă ce simţea Elfrida. Probabil că pur şi simplu îl adora pentru deşteptăciunea lui.

Elfrida, Irina: iată cele două mari greutăţi care înclinau balanţa în favoarea oraşului K. Nici un oraş ce le adăpostea nu putea fi lăsat deoparte cu uşurinţă. Şi poate că două zile erau un răgaz prea scurt pentru a se hotărî să-şi încalce jurământul făcut faţă de sine. Da, probabil că da.

Dar în timp ce se linişte a singur, chipul Prepelicarului i se strecură iar în minte şi refuză să mai plece. Nu era uşor să fii struţ. Nici măcar într-un oraş plin de ei.

Din obişnuinţă, măgarul s-a oprit în faţa magazinelor lui Moonshy. P.S. Moonshy i se păruse lui Vultur-în-Zbor un om cu care merita să stai de vorbă, chiar şi numai pentru că pusese la îndoială suveranitatea ideilor lui Gribb. Dar când s-au aşezat în spartana cameră din spate a Magazinului, cea în care se retrăgea Moonshy, nu a mai fost atât de convins de idee. Pe pereţi erau lipite afişe galbene, ce îndemnau la sfidarea tiraniilor demult apuse. Pumnul încleştat al solidarităţii era afişat peste tot. Moonshy se deosebea de ceilalţi doar prin obsesia aleasă. El era Opoziţionistul. Asta îl făcea capabil să pună la îndoială edificiul instabil pe care se sprijinea sănătatea mintală a celor din K. Punea la îndoială, dar era părtaş la toate, aşa că atunci când Vultur-în-Zbor a ridicat problema crucială a originilor – şi a lui Grimus –, s-a ales doar cu o privire împietrită şi declamarea doctrinei oficiale.

— Lucrurile astea… puah! a pufnit Moonshy. Nu contează. Scuip

pe ele. Importante simt privilegiile lui Cerkasov, mâzgălelile leneşe ale lui Gribb, pe care muncitorii săraci sunt obligaţi să le susţină, şi sinecura oferită femeii pe nume Liv, pe motivul bolii ei mintale. Nu e nebună şi nici talentată. E un pasager. Iată care sunt lucrurile importante.

— Dar continuaţi să munciţi în cadrul sistemului?

— N-a bătut încă ceasul, a declamat Moonshy. Va veni şi vremea aceea – atunci când muncitorii vor fi educaţi politic.

Accentele îi trădau cuvintele. Era sigur pe atitudinile sale, pentru că nu urma să ajungă niciodată la finalitatea lor logică. Vultur-în-Zbor s-a scuzat şi a plecat dezamăgit.

Se lăsa seara când Vultur-în-Zbor a văzut-o din nou pe Prepelicar. Şi nu era o halucinaţie, nu era ceva care să poată fi explicat prin vreo formă de înşelare a vederii. Era ea, sora şi mama substitut, Prepelicarul însăşi, în mărime naturală şi tot pe-atât de naturală şi ea.

Nimic nu era ieşit din comun în K. Domnul Piatră era ocupat cu număratul, norul învăluia piscul muntelui, iar ceaţa învăluia câmpia. Vultur-în-Zbor a coborât de pe măgar lângă Casa Fiului Răsare. Voia să-l vadă iar pe Virgil. Lăsă măgarul priponit acolo, la marginea Drumului Pietruit, şi se duse spre intrarea din faţă. Acolo stătea o femeie care se sprijinea de uşă, cu faţa ascunsă-n umbră. A strigat la ea:

— Virgil Jones e înăuntru?

Femeia a ieşit în stradă.

— Vino, frăţioare! a spus ea. Vino şi prinde-mă.

Şi a luat-o la sănătoasa mai repede decât o făcuse vreodată, gonind pe lângă bordel şi trecând de măgarul priponit. Pe Vultur-în-Zbor surpriza l-a ţintuit locului un moment şi apoi a luat-o şi el la fugă pe urmele ei. Dar ea dispărea după un colţ până ca el să ajungă la colţul de dinainte, păstrându-şi tot timpul avansul în faţa lui şi strigând:

— *Data viitoare, frăţioare. Poate data viitoare.*

A fugit după ea până în spatele casei şi apoi s-a întors în locul unde măgarul său stătea şi răgea – dar Prepelicarul nu era nicăieri.

Măgarul răgea pentru că Puştiul De-Două-Ori, Anthony St. Clair Peyrefitte Vânătorul, era pe cale să-l sodomizeze şi până şi un măgar docil îşi are limitele lui.

Chinuindu-se să-şi stăpânească furia şi greaţa, Vultur- în-Zbor l-a întrebat:

— Ai văzut-o?

— Pe cine? a întrebat Vânătorul, dornic de vorbă. Măgarul răgea tot mai tare.

O femeie a ieşit pe una din ferestrele Casei.

— Plecaţi de-acolo! a strigat ea. Huliganilor!

— Pe toţi sfinţii, opreşte-te! a ţipat Vultur-în-Zbor, îm- brâncindu-l pe Vânător la o parte de lângă măgarul priponit.

— Bine, a spus moale Vânătorul. Oricum e dezgustător de neplăcut.

— Atunci de ce…?

— Eu încerc totul de două ori, a spus Vânătorul, ca şi cum ar fi recitat o litanie, scuturându-se dispreţuitor de praf. Ultima dată bestia m-a lovit. Mai că mi-a rupt piciorul, fir-ar al dracului. Acum cel puţin nu va mai trebui s-o fac.

Vultur-în-Zbor s-a căznit să-şi scoată din gând această nebunie. Prepelicarul dispăruse din nou, dar – fapt mult mai important – apăruse din nou. De unde venea? Era vreun fel de insultă? Era ca şi cum ea – sau altcineva – nu prea voia să-l lase să se stabilească în K. Simţi cum îl cuprinde un val de rebeliune. Dacă era aşa, poate că ar trebui s-o facă.

Vânătorul dispăruse, dar de data aceasta în mod expli- cabil, căci traversa ceaţa şi se îndrepta către Elbaroom. Vultur-în-Zbor l-a bătut uşor pe spate pe bietul măgar nedumerit.

— Sărmane măgar! a zis el, încălecând.

Se întâmplaseră destule în seara asta. Nu se mai simţea în stare de confruntarea plănuită cu Virgil Jones. Într-un fel, se simţea la fel de sodomizat de evenimente ca şi nefericitul său armăsar.

În Elbaroom Vânătorul îi povestea lui Peckenpaw:

— Oraş de ignoranţi. Dacă vrei să-ncerci ceva nou, n-ai altceva de făcut decât să violezi măgari. În felul ăsta supravieţuirea face din noi toţi nişte laşi.

Peckenpaw zise:

— Ha?

— N-ar fi trebuit să fie aşa, spuse Vânătorul.

— Ha? repetă Peckenpaw.

— Cale-Bătută, începu Vânătorul, de ce-ai venit pe insulă?

Peckenpaw medita grav asupra întrebării. Apoi răspunse:

— M-am obişnuit să fiu viu.

PATRUZECI

Leagănul, Elfrida în el, Vultur-în-Zbor în spatele lui, Irina sprijinită de marele frasin de care era legat leagănul. Umbreluţa de soare a Elfridei aşezată lângă cea a Irinei, închisă şi inutilă în umbra liniştitoare a copacului. Elfrida zâmbind cu o plăcere copilărească nevinovată, Vultur-în-Zbor zâmbind cu jumătate de gură, ca să-i ţină companie, Irina fără nici un zâmbet, cu ochii ei gri în dosul pleoapelor închise, la jumătatea drumului dintre vis şi realitate. Leagănul

balansându-se regeşte, cu mişcări domoale, asemenea copacului. Nici măcar în grădina Cerkasovilor nu se afla vreun copac pe măsura frasinului şi nici un leagăn care să se compare cu acesta. Ceaţa era azi rară, soarele cald si aerul vibra de bâzâitul albinelor, ce-şi vedeau de treburile lor. Iată: un fluture scânteiază şi fâlfâie din aripi printre săgeţile de lumină ce străpung umbra. O zi elegiacă, graţioasă precum leagănul în plin balans, proaspătă şi curată precum pâinea scoasă din cuptor, delicată ca dantela pe pielea unei femei palide, o zi pe măsura frumuseţii femeilor de lângă leagăn. Vultur-în-Zbor s-a trezit în zori, odihnit şi cu ochii larg deschişi. Dormise bine şi nu-şi amintea nici un vis. Zorii, ca şi ziua ce le-a urmat, fuseseră înviorători, facându-l să-şi uite grijile. Într-o zi, lângă un copac, la un leagăn şi cu două astfel de femei, nu puteai să nu fii voios. Iar Vultur-în-Zbor chiar aşa şi era.

Elfrida în leagăn.

— Mai sus! porunci ea.

Vultur-în-Zbor împinse mai tare, iar leagănul se înălţă. Pleoapele Irinei, închise precum umbreluţa, cenzurau scena. O astfel de inocenţă ostentativă nu prea o atrăgea. Elfrida Gribb era tovarăşa sa permanentă şi vecina ei – şi totuşi, se gândi ea, ele două aveau prea puţine atribute în comun, în afara frumuseţii. Trecuse mult timp de când Irina mai gândise astfel, mult timp de când rolul de femeie-copil al Elfridei o iritase. Astăzi o irita. Nimeni nu poate fi atât de pur, nici o inocenţă atât de bine apărată şi nici un comportament atât de lipsit de premeditare cum se pretindea a fi cel al Elfridei. Ea se folosea de artificiul care ascundea artificiul, se gândi Irina, iar subterfugiul deranja. Râdea, mânca, dormea, se minuna ca un copil – iar Irina Cerkasova nu iubea copii. Aşa că inchise ochii şi li lăsă să se joace.

Elfrida, care se înălţa odată cu leagănul in zbor, avea un cu totul alt efect asupra lui Vultur-în-Zbor. Şi ea se trezise devreme, iar înainte de sosirea contesei într-o vizită surpriză, la micul dejun, stătuseră de vorbă vreme îndelungată. Vultur-în-Zbor descoperise că dacă te uiţi în ochii aceia verzi, însemna că erai de acord cu gândurile ascunse în spatele lor, aşa cum ochii cei gri ai Irinei Cerkasova îl puteau hipnotiza după bunul lor plac. Vorbind cu Elfrida, descoperise că era dornic să dea deoparte toate neliniştile şi toate îndoielile nopţii trecute şi să-şi recapete curajul de a crede cu tărie că oraşul K era locul potrivit pentru el. Existau destine mai rele decât cel de a petrece o eternitate în compania acelor ochi. Şi, cum o asculta pe Elfrida, simţi chiar o anumită simpatie pentru Ignatius Gribb. În ochii ei Gribb era un om grijuliu şi drăgăstos, iar ochii ei nu se înşelau. Dar treptat s-au adumbrit, ca şi când siguranţa ei s-ar fi clătinat… apoi umbra a fost izgonită şi ochii au scânteiat din nou. Chiar şi antipatia Elfridei faţă de Iocasta şi casa acesteia n-a mai stârnit nici o obiecţie. Vultur-în-Zbor avea amintiri neplăcute legate de propriul său trecut destrăbălat şi i-a

îmbrăţişat antipatia cu zelul convertitului. S-a trezit gândindu-se tot mai puţin la Virgil Jones, doar pentru că acesta locuia acolo. Ceea ce era, desigur, o soluţie convenabilă pentru împăcarea conştiinţei sale. Adaptabilitatea de cameleon şi abilitatea lui simbiotică puseseră iarăşi stăpânire pe el, stimulate de privirea Elfridei Gribb.

— Irina, spuse Elfrida. Vino, e rândul tău!

— Nu, nu! răspunse Irina Cerkasova. De data asta nu.

— Prostii! zise Vultur-în-Zbor. Aici nimeni nu e numai spectator.

Şi Irina se conformă. Luă locul Elfridei. Elfrida se aşeză pe iarbă şi începu să fredoneze.

Lui Vultur-în-Zbor îi dădu prin cap gândul că trecuse foarte mult timp de când nu mai fusese cu vreo femeie. Şi în aceeaşi clipă se gândi la Irina Cerkasova, la soţul ei nevolnic, la fiul ei idiot şi la sarcina ei împietrită. Elfrida Gribb era atrăgătoare în ciuda (sau din cauza?) aerului ei nevinovat. Farmecele Irinei Cerkasova erau afişate mult mai clar. Ea era cea mai disponibilă dintre cele două. *Dar a doua în ordinea preferinţelor,* îşi spuse el, surprins de acest gând. Surprins şi apoi îngrijorat de consecinţele pe care le avea pentru el, un oaspete în casa soţului ei. În mod inconştient, împinse leagănul prea tare.

— Domnule Vultur, îi reproşa Irina, te rog eu frumos, ai grijă! *Domnule Vultur!*

Decenţă în public sau respingerea intimităţii de noaptea trecută?

— Îmi pare rău, spuse el.

Azi vecina era o pacoste şi pentru Elfrida. Trăia iar un sentiment ciudat şi iarăşi, ca şi în cazul Irinei, nu reuşea să-şi dea seama ce anume îl producea. Sau poate că evita să o facă, aşa cum îşi izgonise şi gelozia de noaptea trecută cu ajutorul gândurilor îndreptate către dragul ei Ignatius. Acum se silea să şi-l imagineze adâncit în cărţile sale şi în scrisul lui migălos, stând calm ca o stâncă ore în şir şi apoi trăgând o linie la finalul vechiului caiet de exerciţii, pe care îl umpluse în întregime, căci nu voia să irosească nici un milimetru alb de hârtie, de vreme ce rezervele sale nu erau inepuizabile. Imaginea o făcu să zâmbească. Apoi se risipi, iar silueta înaltă şi fermă a lui Vultur- în-Zbor o înlocui încă o dată.

— Într-adevăr, e frumos, gândi ea.

Irina se dădu jos din leagăn.

— Şi acum, domnule Vultur, spuse ea hotărâtă, din moment ce nu-ţi plac spectatorii, Elfrida şi cu mine o să ne asigurăm că nu-ţi sari rândul.

— O, da! strigă Elfrida, sărind în sus. Hai, urcă, domnule Vultur!

Apoi el s-a lăsat în mâinile lor şi a zburat în sus şi-n jos şi-n spate, fluierând în aerul aproape limpede, la cheremul celor două manechine palide. La cheremul lor, pentru că, treptat, şi el avea să devină obsedat, iar ele urmau să fie obiectele obsesiei sale.

Nu mai avea nimic altceva de făcut. Trebuia să-l vadă pe Virgil azi. Amâna deja de prea mult timp şi trebuia s-o facă. Poate că familiarizarea sa treptată cu felul de viaţă din K nu-i permitea să o vadă decât rareori pe călăuza lui de până atunci, dar asta nu era o scuză pentru nerecunoştinţă. Şi poate că oraşul K nu era locul potrivit… Încă mai existau acele întrebări fără răspuns şi acea perspectivă de struţ asupra lucrurilor.

— Trebuie să merg în oraş, spuse el.

— Te însoţesc până la Drumul Pietruit, spuse Irina. Şi eu mă

gândeam să fac o plimbare scurtă.

Şi au lăsat-o iarăşi pe Elfrida pradă proastei dispoziţii şi enervată pe sine însăşi.

După ce casa familiei Gribb nu s-a mai văzut, după ce copacii au acoperit-o, Irina Cerkasova spuse:

— Mai suntem prieteni, Vultur-în-Zbor?

— Da, răspunse el. Dacă vrei.

Irina şi-a pus braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat pe gură.

— Atunci asta ne cimentează prietenia, a zis ea şi s-a îndepărtat de el fără să se uite în urmă.

Erau prea multe fluctuaţii înăuntrul său – între sentimentele lui faţă de Virgil şi sentimentele faţă de noua viaţă pe care i-o oferise Elfrida – şi acum apăruse şi o cumpănă emoţională între Elfrida şi Irina, provocată de acest sărut. Trebuia să-nceapă să pună totul în ordine, odată pentru totdeauna, îşi spuse el şi o porni întins spre Casa Fiului Răsare.

PATRUZECI ŞI UNU

Casa Fiului Răsare se înălţa strălucitoare la marginea drumului. Lângă ea, oprită pe drumul pietruit, se vedea o siluetă călare pe un măgar. Când se apropie, Vultur-în-Zbor văzu că silueta purta un veşmânt neagru care flutura pe ea, acoperind-o din cap până-n picioare, cu un fel de orificiu ca un grilaj la nivelul ochilor şi cu zăbrele ţesute în cruciş peste ferestruică. Nu reuşi să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie şi simţi un fior de spaimă în timp ce se ruga tăcut să fie orice altceva, numai nu o a treia apariţie a Prepelicarului. Apoi silueta îi vorbi, iar el se mai linişti puţin. Vocea era una de femeie, joasă şi monotonă, şi cu siguranţă nu era cea a surorii lui.

— Cine eşti? l-a întrebat ea.

El s-a prezentat, căci nu vedea nici un motiv pentru care să n-o facă. Femeia misterioasă nu i-a întors amabilitatea. Aşa că el i-a vorbit mai răspicat şi a întrebat-o:

— Eşti din Casă?

— Da, într-un fel, a spus vocea, părând de-acum amuzată.

— Atunci spune-mi, te rog, dacă Virgil Jones e aici.

Silueta a încuviinţat uşor din cap, continuând să fixeze cu privirea bordelul, aşa cum făcuse în tot acest răstimp.

— Unde altundeva? a rostit ea pe un ton egal.

— Bine, a zis scurt Vultur-în-Zbor şi a pornit către uşă.

— Vultur-în-Zbor, a zis silueta.

— Ce-i?

Bărbatul s-a oprit în uşă şi s-a întors. Femeia stătea impasibilă.

— Nimic, a spus ea. Doar mă obişnuiam cu numele tău. Dar dacă tot ai de gând să-l vezi pe Virgil, spune-i c-am trecut pe-aici.

— Cine să-i spun c-a trecut? a întrebat Vultur-în-Zbor, devenind curios.

Silueta s-a gândit un moment, apoi i-a arătat ceva, întinzând braţul drept.

— Locuiesc acolo, i-a spus.

Casa cea neagră era aşezată pe o stâncă iţită abrupt deasupra oraşului şi sub peretele de nori, neagră precum veşmintele ce o învăluiau pe posesoarea lor.

— Sper să te revăd în curând, a spus ea şi, dând un ghiont măgarului, a pornit la drum.

— Cum te cheamă? a întrebat Vultur-în-Zbor. Măgarul se îndepărta încet.

— Doamna Virgil Jones, i-a răspuns Liv, iar veselia dispreţuitoare a înlocuit iarăşi monotonia din vocea sa.

PATRUZECI ŞI DOI

Domnul Virgil Jones nu mai avea nevoie de curea la pantaloni. Nu purta pantaloni.

Avea un prosop în jurul mijlocului, un şirag de mărgele la gât şi un melon pe cap. În mâna dreaptă ţinea un urcior cu vin. În mâna stângă se găsea o bună parte din fundul Kamalei Sutra. În poală ţinea un castron cu fructe. O dâră roşie şi subţire i se prelingea de pe limbă pe bărbia despicată, proaspăt bărbierită. Stătea pe un pat scund. Kamala Sutra era întinsă lângă el, iar *madame* Iocasta îşi ţinea capul aşezat pe genunchii lui. Virgil era beat criţă.

Vultur-în-Zbor se opri în pragul uşii, rămas fără cuvinte la vederea spectacolului. Virgil Jones îşi luă mâna stângă de pe *mademoiselle* Kamala, îşi aranja pălăria şi îşi puse mâna la loc.

— A, zise el, vechiul meu prieten. Amicul meu atât de nerăbdător, atât de entuziast. Vultur-în-Zbor, bănuiesc. Urări de bine, salutări, felicitări, emigrări. Bea ceva. Dezbracă-te. Relaxează-te. Nu ţi se pare că arăt bine? Chipeş şi arătos, mă-nţelegi, în cel mai chipeş sens al cuvântului. *Djin-ul* cel chipeş, ăsta mi-s io. Glumiţe nevinovate.

Vultur-în-Zbor făcu un pas înapoi şi se opri iar. Kamala Sutra sări din pat. Îşi puse piciorul stâng peste piciorul lui drept şi-şi încolăci piciorul drept în jurul mijlocului bărbatului. Apoi îşi puse braţul drept pe umărul lui stâng şi braţul stâng în jurul gâtului lui. După aceea îşi ridică faţa spre el şi începu să gângurească, alintându-se.

Virgil Jones gâfâia vesel, lovindu-şi coapsa cu mâna stângă, rămasă liberă, iar colacii de grăsime de pe burtă i se scuturau vioi.

— Ia uită-te aici, spuse el. Poziţia urcuş-pe-munte! Nemaipomenit de potrivită sau potrivit de nemaipomenită. Vezi, vezi, Vultur-în-Zbor? Tu eşti muntele, iar ea se caţără pe munte, cerşind un sărut. Gângureli şi tot tacâmul. O tehnică autentică de Kama Sutra, una plină de tâlc.

— Gugugugugu… făcea Kamala Sutra. *Madame* Iocasta se îmbufna.

— Nu pare să-i placă prea tare oferta, spuse ea. Să trimitem după Gilles?

Kamala Sutra se desprinse de Virgil şi se întoarse în pat.

— O, chiar te rog! zise Virgil Jones, înteţindu-şi hohotele de râs, apoi sorbi din urcior şi se înecă.

Stropi mici de vin împroşcară cearşaful. Şi pe *madame* Iocasta.

Madame Iocasta se ridică, trecu pe lângă Vultur-în-Zbor şi se duse la uşă, unde trase de şnurul unui clopoţel. Apoi se întoarse spre Vultur-în-Zbor şi rosti sec:

— Ce bine că vedem în sfârşit cum arăţi.

Vultur-în-Zbor spuse:

— Am venit să… să-mi cer scuze… *Madame* Iocasta îl întrerupse:

— Lui Virgil? Nemaipomenit de *drăguţ* din partea ta! Îi oferi un zâmbet uluitor, apoi îl lovi cu toată puterea peste faţă.

— Nu te-ai prea grăbit, spuse ea, iar zâmbetul nu i se clinti de pe faţă când îl lovi cu mâna cealaltă peste celălalt obraz.

— Gata, zise ea. Acum e mai bine.

Uşa se deschise brusc în spatele lor şi în încăpere intră cel mai frumos bărbat pe care Vultur-în-Zbor îl văzuse vreodată. Gilles Priape păşi înăuntru, mângâindu-şi languros unealta meşteşugului său, cu care natura fusese mai mult decât generoasă. Aceasta se ridică la fel de lejer până într-un unghi rezonabil de drept, timp în care Gilles îl măsură din priviri pe Vultur-în-Zbor.

— Acesta? o întrebă el pe *madame* Iocasta, arătându-l cu degetul.

— Acela, zise *madame* Iocasta, întorcându-se pe genunchiul lui Virgil.

— Aici? întrebă Gilles Priape, aruncându-i lui Vultur-în-Zbor o superbă grimasă profesionistă.

— Aici, porunci *madame* Iocasta.

— Ţi-ar plăcea să te dezbrac eu? îl întrebă Gilles Priape pe Vultur-în-Zbor.

Din tonul lui obosit se simţea clar că voia să audă un „Nu”. ‘

— Nu fi atât de-al dracului de leneş! zise Iocasta. Fă-o. Apoi i se adresă lui Vultur-în-Zbor, scuzându-se:

— E leneş doar până-ncepe.

Vultur-în-Zbor dădu la o parte mâinile resemnate şi fără chef ale lui Gilles Priape şi îi vorbi lui Virgil Jones, încercând să ignore restul scenei neaşteptate.

— Virgil, zise el şi vocea-i tremură uşor, trădându-i lipsa de încredere în reuşită, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în Elbaroom. N-ar fi trebuit să-i las să se poarte aşa cu tine. Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

— O, Doamne, aruncă Iocasta, nu suntem cam scorţoşi? Nu suntem cam severi? Ce drept crezi că ai să-i mai ceri ceva domnului Jones?

Virgil sughiţă şi apoi chicoti. Vultur-în-Zbor se gândi că arăta de-a dreptul jalnic şi mânia i se combină cu ruşinea şi dezgustul, nimicindu-i stăpânirea de sine.

— Prea bine, zise. Nu prea mai ştiu de ce-am venit până aici. Din prietenie, bănuiesc. Din obligaţie, recunosc. Şi dintr-un sentiment de vinovăţie. Credeam şi că m-ai putea ajuta… Voiam să te întreb anumite lucruri, să-ţi cer să mă îndrumi… Acum văd că n-are absolut nici un rost. Nu crezi că e trist, Virgil, ca, dintre toţi oamenii, tocmai tu să decazi atât de mult? Tu, care-mi spuneai cât de mult îţi preţuiai demnitatea? „Încerci prin viaţa şi acţiunile tale să dai un pic de sens acestui univers nebun”… La asta te refereai…? La… la această boarfă de impotenţă lascivă? Te-au convins să te cufunzi cu totul în autocompătimire? Te-au convins să uiţi de ce-ai părăsit-o pe Dolores? Voiam să te întreb de multe ori de ce, dar aşteptam să fii gata. Acum se pare că mi-am ratat şansa. Tu eşti distrus, iar eu m-am aşezat. Eşti mai mult decât distrus… eşti pe cale să fii îmbălsămat aici. Cu un bordel drept piramidă. Cu…

Madame Iocasta zise:

— Taci.

Vultur-în-Zbor, în care se dezlănţuiseră toate frustrările şi vinovăţia înăbuşite până acum, se opri, se bâlbâi şi rămase aşa, prostit, în camera cu parfum de mosc, în timp ce Virgil chicotea, Gilles Priape se uita descumpănit, Kamala Sutra îi săruta picioarele lui Virgil, iar *madame* Iocasta turba de furie, fără să-şi dea seama cât de mult adâncea furia ei prăpastia căscată între cei doi călători.

— Tu, zise ea cu un dispreţ profund, tu eşti un om complet egoist! Ai văzut că Virgil e bun şi generos, aşa că ai smuls de la el tot sprijinul pe care l-ai putut smulge, ca pe o măsea. Nu ţi-a păsat de durerea pe care i-ai pricinuit-o. Nu ţi-a păsat de ce-a lăsat în urmă. Nu ţi-a păsat la ce s-a întors. Şi tot mai vrei ajutor, sfaturi, îndrumări. Pentru că vrei aceste lucruri, deteşti faptul că, în sfârşit, şi-a găsit şi el alinarea. Ce-ţi datorează el ţie, domnule Vultur? Tu eşti cel care-i datorează totul. Nu există onoare într-un om care răsplăteşte dragostea cu trădare. Virgil a venit în acest loc de refugiu. Lasă-l în pace.

— Îmi datorează o explicaţie, spuse plictisit Vultur-în-Zbor. O explicaţie a motivelor pentru care m-a adus aici.

— Dar, dragul meu, exclamă Virgil Jones, tu ai fost cel care m-a

adus aici!

— Dar de ce? strigă disperat Vultur-în-Zbor. De ce?

— Gilles, domnul Vultur pleacă, rosti *madame* Iocasta. Vrei să-l conduci?

Dovedind o iuţeală fără precedent, Gilles Priape îl apucă de braţul drept şi i-l răsuci la spate.

— Nu, zise Virgil Jones cu vocea sa sobră dintotdeauna. O să-i spun.

— Nicholas Deggle a fost izgonit de pe insula Calf de către mine şi Grimus, începu Virgil Jones, pentru că el credea că puterea lui Grimus trebuia nimicită. La acea vreme eram de acord cu Grimus că noua cunoaştere era una preţioasă şi că forţele reacţionare reprezentate de Deggle trebuiau combătute. Acum nu mai sunt de aceeaşi părere. Puterea Efectului se intensifică… Nu sunt sigur că Grimus îl mai poate controla. Voiam ca sursa Efectului să fie distrusă.

— Aşa că te-ai folosit de mine, spuse Vultur-în-Zbor. Cam asta-i corectitudinea de care vorbea *madame* Iocasta.

— Dacă vrei, da, te-am folosit, zise Virgil Jones. Eu nu mai am puterea să mă apropii de Grimus. Tu o ai, din moment ce ai stăpânit atât de bine dimensiunile interioare. În plus, credeam că ai şi voinţa, impulsul de a face asta, din cauza dorinţei tale aprige de a-ţi găsi sora.

— Ea e cu el? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Bineînţeles, răspunse obosit Virgil. Unde altundeva ar putea să fie?

— Am văzut-o, zise Vultur-în-Zbor. Aici. În K.

— Aşadar… zise Virgil Jones şi ochii îi străluciră o clipă, apoi se întunecară iar. Aşadar, acum ştii ce voia să spună Dolores cu Spectrul Trandafirului de Piatră.

— Ce e trandafirul de piatră? întrebă Vultur-în-Zbor. Şi unde se află Grimus? Sus pe munte, presupun?

— Acum nu mai contează, spuse Virgil Jones. Tu ai luat o hotărâre, eu alta. Prin urmare, drumul se sfârşeşte aici. Pentru amândoi. La revedere, domnule Vultur.

Vultur-în-Zbor trecuse prin atâtea emoţii de când păşise în această încăpere, încât se simţi obligat să-şi dea frâu liber mâniei.

— Sunt bucuros că nu am sfârşit aici, înconjurat de curve şi nebunie, spuse el răstit.

— Eşti sigur că-i aşa? întrebă Virgil Jones.

— Da! strigă Vultur-în-Zbor. La dracu', da! Poate că nu sunt sigur de multe lucruri, dar de asta sunt sigur. M-am descurcat mai bine decât tine.

— Eu am ceva împotriva certitudinilor, spuse Virgil Jones. Îţi limitează orizonturile. Îndoiala e o modalitate de a le lărgi.

Vultur-în-Zbor părăsi încăperea fără ajutorul lui Gilles Priape, care era, după părerea lui, un coşmar grotesc al propriului său trecut… şi, făcând astfel, îndeplini gestul cel mai potrivit cu spiritul oraşului K de până acum. Se hotărî să-şi zăvorască mintea în faţa trecutului său, s-o zăvorască în faţa oricărei vini sau umilinţe, s-o zăvorască în faţa oricăror adevăruri neplăcute pe care le va fi citit în privirea aspră, dispreţuitoare, cu care îl aţintise *madame* Iocasta. Virgil avea dreptate: hotărârea lui era luată.

Mai hotărî că nu-l mai plăcea pe Virgil Jones.

Toate astea îl ajutară să-şi facă decizia suportabilă.

In drumul către ieşire a depăşit două persoane. Prima era o femeie frumoasă, brunetă şi goală – Mediei nu-i plăcea să poarte haine între pereţii Casei. Ea s-a oprit înmărmurită, fixându-l insistent atunci când Vultur- în-Zbor a trecut pe lângă ea. El a coborât scările fără s-o vadă prea bine. Ochii lui priveau undeva departe. Media a urcat la etaj, în camera unde Iocasta şi Kamala stăteau serioase, deşi Virgil râdea destul de mult. Gilles Priape plecase: căuta un loc retras unde să trândăvească.

— Domnule Jones, a spus ea, *acela* era prietenul dumitale?

— Nu, a răspuns tăios *madame* Iocasta.

— Da, a spus Virgil. El era.

— Trebuie să-mi povesteşti totul despre el, a zis Media. *Madame* Iocasta simţi cum neputinţa ia locul furiei.

Se părea că acum Vultur-în-Zbor urma să intervină între ea şi preferata ei. Uneori viaţa poate fi foarte nedreaptă.

A doua persoană pe care a întâlnit-o Vultur-în-Zbor a fost Flann O'Toole, care pornea către Elbaroom după o întâlnire cu Bum-Bum de Sade. S-au întâlnit la uşă.

— Oho! a tunat O'Toole. Deci aici erai. Aud că ai avut mare succes cu Cerkasovii şi alde Gribb. N-ar trebui să bei ceva, ca să sărbătoreşti venirea ta printre noi? Un fel de bun venit în oraş, ei?

— Condu-mă, a spus Vultur-în-Zbor.

Au plecat împreună. Abia când au ajuns la Elbaroom, Vultur-în-Zbor şi-a amintit de mesajul pe care ar fi trebuit să i-l transmită lui Virgil Jones – mesajul de la Liv.

PATRUZECI ŞI TREI

— Câte genii ai auzit tu să n-aibă nici un fel de obsesie? declamă Ignatius Gribb. Obsesia este calea spre împlinirea de sine. Singura cale, domnule Vultur, singura cale.

— Virgil Jones spune că ea reflectă frica de lucrările minţii, zise Vultur-în-Zbor.

Era suficient de beat încât să nu-i mai pese de ce zicea, iar familia Gribb era suficient de bine-crescută încât să pretindă că nu era beat deloc. Totuşi Elfrida stătea la masa de prânz într-o tăcere posomorâtă.

— Virgil Jones este o epavă umană, spuse Ignatius Gribb. O dovadă vie a idioţeniei ideilor sale, cum îi place lui să le numească. Sunt bucuros că te-ai distanţat de el, domnule Vultur. Sunt într-adevăr foarte bucuros. Acum mai trebuie să te rupi şi de aiurelile lui.

— Virgil Jones spune că îndoielile sunt preferabile certi- tudinilor, bâigui Vultur-în-Zbor.

Ignatius Gribb răsuflă adânc.

— Boala lui Hamlet, zise el. Îndoiala, vreau să zic. În final l-a ucis. Vechea poveste a lui Toma Necredinciosul este un caz similar. Acolo unde există certitudini, e ridicol să te mai îndoieşti. Nu eşti de acord?

— Păi… începu Vultur-în-Zbor în timp ce aburii alcoolului i se suiau la cap.

Dar Ignatius Gribb nu era omul care să se lase contrazis.

— Distincţia crucială, spuse el, este cea între obsesie şi posedare. Omul posedat nu mai are control asupra lui însuşi. Posedarea este o formă de nebunie. Ea duce la tiranii şi la crime oribile. Obsesia duce în direcţia opusă. Compune simfonii şi creează picturi. Scrie romane şi mută munţii din loc. Este darul suprem al rasei umane. S-o negăm ar însemna să ne negăm umanitatea. Ce rost ar mai avea nemurirea dacă n-am folosi-o ca să explorăm în profunzime preocupările noastre cele mai ascunse? Ce rost ar mai avea insula Calf?

— Virgil Jones spune că lucrurile stau cu totul invers, zise Vultur-în-Zbor. Spune că insula creează nevoia… Spune că doar minţile obsedate pot supravieţui Efectului Grimus.

— Iar acesta, preciza Ignatius Gribb, este mitul pe care domeniul tău de interes intenţionează să-l distrugă.

Elfrida Gribb vorbi pentru prima dată.

— Vultur-în-Zbor, spuse ea. Te superi că-ţi zic aşa? Dacă tot suntem prieteni… Eu cred că te laşi prea uşor influenţat de alţii. Acest domn Jones n-ar trebui să pună stăpânire chiar aşa de tare pe mintea ta. Uită-l şi pe el, şi nebuniile lui… De-acum nu mai ai nevoie de el.

Din nou nota aceea de disperare din vocea ei.

— Să-l uit, spuse Vultur-în-Zbor şi leşină, căzând cu capul în supă.

PATRUZECI ŞI PATRU

— Elfrida, spuse Vultur-în-Zbor, tu ai cunoscut-o pe sora mea, Prepelicarul?

Ochii Elfridei s-au mărit. În cele din urmă a bâiguit:

— Eu... eu cunosc numele ăsta... *Sora ta?*

Vultur-în-Zbor a încuviinţat şi a văzut cum Elfrida îşi regăsea siguranţa de oţel când îi spuse:

— Mi-e teamă că am nişte veşti proaste pentru tine. Prepelicarul a murit.

Vultur-în-Zbor zise cu o voce calmă:

— De unde ştii?

— Ignatius, spuse ea. Ignatius zicea... că a dispărut... Probabil că a murit. Îmi pare rău.

Îi evită privirea, îngrijorată, şi lăsă să-i cadă pe jos trusa de cusut.

— Treci în după amiaza-asta pe la noi, să jucăm crichet, îi spuse Irina Cerkasova.

— Nu ştiu jocul, îi răspunse Vultur-în-Zbor.

— Atunci va fi instructiv, zâmbi ea. Când joci un joc pe care nu-l înţelegi, înveţi multe despre tine însuţi. Şi despre propriile limite.

— Sunt sigură că Vultur-în-Zbor îşi cunoaşte limitele (Elfrida, tăios).

Irina înălţă dintr-o sprânceană.

— Era doar o glumă, spuse ea veselă.

— Mi-ar plăcea să joc, zise Vultur-în-Zbor.

Elfrida nu mai spuse nimic.

În următoarele zile Elfrida şi Irina au ocupat o mare parte a vieţii lui Vultur-în-Zbor. Studiile lui Gribb şi indolenţa lui Cerkasov le împinseseră întotdeauna pe cele două femei una către cealaltă. Păreau să se bucure de compania lui şi erau amândouă întinerite de prezenţa indianului. Într-un anumit fel, ele erau un refugiu pentru el, un refugiu pentru gândurile şi temerile sale în aceeaşi măsură ca şi Casa Fiului Răsare pentru Virgil. Atâta timp cât se afla în compania lor, bărbatului i se părea posibil şi plăcut să se joace de-a struţul.

Ispitele cărnii erau, desigur, şi ele foarte prezente în gândurile lui. Vultur-în-Zbor ştia că nu era lipsit de farmec. Mai ştia şi că nu era totuşi irezistibil. Dacă se afla în poziţia demnă de invidiat de vârf al unui triunghi, ale cărui celelalte două colţuri erau reprezentate de cele două femei, trebuiau să existe şi alte motive. Bănuia că valoarea sa de noutate juca un rol important. El era Străinul, necunoscutul, o nouă viaţă de explorat.

În cazul Irinei dorinţa ei evidentă pentru el era relativ uşor de înţeles. Se vedea clar că îşi dispreţuia soţul. Probabil că pentru ea Vultur-în-Zbor reprezenta o cale de ieşire din cursă, un mod de a-şi exprima dispreţul faţă de Cerkasov şi de a evada din monogamia obositoare a căsătoriei. Un caz simplu, clasic, de soţie plictisită şi

nefericită, căreia i se oferă un stimul nou.

Opinia personală a lui Vultur-în-Zbor despre ea era că Irina aproape că-şi savura nefericirea, că dubla suferinţă a maternităţii şi a golului din căsnicia ei deveniseră nişte cârje emoţionale, nişte piedestale de pe care cerea înţelegere şi admiraţie. Dacă avea să se apropie de ea, va trebui să poarte povara suferinţelor ei. Mai era şi sirenă, iar sirena e o devoratoare de bărbaţi. Cu toate astea, era o femeie frumoasă, care trezea dorinţa, şi lăsase deja să se înţeleagă că şi ea îl dorea.

O astfel de disponibilitate i se părea uşor descurajatoare. Intangibilul îl fascina mult mai mult, iar Elfrida, cu ataşamentul ei (declarat adesea) faţă de piticul ei fanfaron, Elfrida era mult mai aproape de intangibil. Vultur-în-Zbor nici măcar nu era sigur că ea e atrasă de el. Între ei nu se spusese nimic. Bărbatul îşi baza speranţele doar pe câteva priviri, câteva atingeri ale pielii, câteva ezitări ale ei atunci când vorbea despre dragostea sa faţă de Ignatius, câteva note mai aspre ale vocii sale atunci când Irina flirta făţiş cu el. Poate că toate erau doar o închipuire.

Dacă nu era vorba doar de o închipuire a lui, atunci apărea un alt subiect de îngrijorare. Poate că nu-l iubea pe Gribb atât de mult pe cât se convinsese singură. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, atunci de ce grija ei faţă de Gribb era atât de intensă? Dragostea ei mistuitoare şi aparent sinceră era pur şi simplu doar încă una din exagerările necesare vieţii în K? Şi dacă şi ea îl dorea, ce motive avea? Ca o răzvrătire împotriva lui Ignatius, ca o paralelă la Irina şi Cerkasov? Clătină din cap. Poate că ar trebui să aibă mai multă încredere în sine.

Bineînţeles că Vultur-în-Zbor nu cunoştea adevăratul motiv pentru care sosirea sa le tulburase într-o asemenea măsură pe cele două frumuseţi palide. Prin urmare, cugetările sale acopereau doar o parte din adevăr.

În timpul acestor zile misterele insulei Calf nu şi-au făcut simţită prezenţa decât o singură dată, dar atunci când au facut-o, au răspuns întrebării dacă Elfrida era sau nu atrasă de Vultur-în-Zbor. În rest n-a mai apărut nici un Prepelicar, iar pe moment vuietul din urechile lui Vultur-în-Zbor părea să se fi atenuat. Era ca şi când insula ar fi aşteptat momentul potrivit. Privind retrospectiv, lui Vultur-în-Zbor i s-a părut că i se dăduse suficientă funie ca să se spânzure şi pe el, şi pe alţii laolaltă cu el.

Iată cum s-a petrecut totul.

Ignatius Gribb îşi făcea somnul de după-amiază, reuşind astfel să doarmă din nou în timpul unui eveniment important. Elfrida şi Vultur-în-Zbor erau la leagăn. Mai precis, stăteau pe iarbă, sub frasinul de care acesta era agăţat. Erau somnoroşi din cauza mâncării şi a vinului,

dar a doua sincopă i-a trezit pe deplin, zguduindu-i.

I-a lovit ca un şoc electric. Existenţa nici unei fiinţe vii nu putea fi întreruptă şi apoi reluată fără ca efectele ei să fie simţite.

A trecut. Elfrida l-a privit pe Vultur-în-Zbor ca un copil neajutorat, cuprins de frică. El a luat-o în braţe şi apoi s-au ţinut strâns unul pe altul, dovedindu-şi că totul era în regulă, că erau acolo, solizi, vii.

Chiar părea normal să se sărute.

În casă, în biroul său, Ignatius Gribb continua să sforăie.

PATRUZECI ŞI CINCI

Mai devreme, în Casa Fiului Răsare. Media a spus:

— *Madame* Iocasta, n-aţi fost oare prea dură cu Vultur-în-Zbor? Oamenii se mai zăpăcesc. Oamenii buni pot face prostii atunci când sunt stresaţi.

Madame Iocasta a spus:

— Nici măcar nu-l cunoşti. Media a întors capul:

— Eu nu fac altceva decât să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Virgil îi încurajează tot timpul pe oameni să se-ndoiască.

Iocasta a spus:

— Vultur-în-Zbor nu este bine-venit aici. Şi aminteşte-ţi, Media, că specializarea pe care o ai îl exclude din patul tău.

— Da, *madame,* a zis Media. Şi, după o pauză, a adăugat:

— Mie-mi plac femeile.

— Nu fi trist, a spus Media.

— Nu, draga mea, a zis absent Virgil.

— Îmi pare rău c-am întrebat de el, a spus Media, plină de remuşcări.

— Nu asta-i problema, a răspuns el.

Gorful îl avertizase: era irelevant, redundant. Nu va mai juca nici un rol în povestea muntelui Calf. Gorful îl avertizase şi, din moment ce Vultur-în-Zbor alesese viaţa din K, se părea că gorful avusese dreptate.

— Pe oameni îi deprimă uneori retragerea din activitate, îi spuse Mediei.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Nimeni care să-l dirijeze, nici o soră care să-l hrănească, nici un şaman care să-l izgonească, nici o livia care să-i comande, nici un deggle care să-l direcţioneze, nici un virgil care să-l instruiască.

Trebuia să aleagă – pe care din ele? Oricare din ele? Şi apoi să mizeze pe alegerea lor. Şi să ştie ce vrea.

Vrăjitoarele albe îşi ţeseau vraja şi-l legau cu funii de mătase.

Poate orice alegere, chiar şi cea greşită, era mai bună decât aceste autoanalize şi dezbateri lăuntrice agonizante, ezitante.

Fără să fie conştient de asta, Vultur-în-Zbor cădea şi el în plasa modelelor naturale de gândire ale oraşului lui adoptiv.

Palidele vrăjitoare se învârteau în cerc şi zâmbeau.

— Ştiu că sunt oaspete în casa dumnealui, a spus el. Dar e şi casa ta. Ştiu că a fost bun şi generos cu mine. Dar tu ai fost cea care m-a adus aici. Nu mă aştept să mă iubeşti. Nu sunt sigur nici că eu te iubesc. Dar te doresc. Ştiu că ar fi mai uşor şi mai comod dacă n-ar fi aşa. Dar te doresc.

Gata. O făcuse.

— Îmi iubesc soţul, a spus Elfrida Gribb cu o voce cuprinsă de panică.

Noaptea. Irina Cerkasova stătea trează în pat şi se gândea la acea sincopă temporală. Un păianjen se târa nevăzut de-a lungul draperiilor de deasupra capului ei, ale baldachinului grosolan, cu cei patru stâlpi lipsiţi de eleganţă. Lilieci atârnau de streşinile din afara ferestrei închise.

Pentru ea era prima sincopă, iar prima oară e cel mai rău. Şi-a muşcat buza şi a simţit gustul sărat al sângelui. În seara asta avea nevoie de companie – fie şi de cea a lui Aleksandr. Dar cum să meargă la el mândra Irina, cum să se strecoare în dormitorul lui după atâtea nopţi petrecute separat, cum să-i ceară căldură şi protecţie după atâta amar de vreme în care fusese de-o semeţie glaciară? Nu. Nu putea. Nu. Ba da. Ba da. Putea. S-a ridicat din pat şi şi-a strâns mai bine cămaşa de noapte în jurul trupului.

Când a ciocănit la uşa lui, n-a primit nici un răspuns. Evident, el dormea. Probabil că nici măcar nu-şi aminteşte că s-a întâmplat, cap sec cum e. Irina a deschis uşa.

În acel moment, în Casa Fiului Răsare, Lee Kok Fook îi lingea lobul urechii lui Aleksandr Cerkasov.

Ştia asta, bineînţeles. De fapt se aştepta ca el să-şi petreacă nopţile la bordel. După ce-l izgonise din patul ei, ar fi fost o naivitate să creadă altceva. În plus, un cretin satisfăcut era de preferat unui soţ frustrat, care-şi cere drepturile. Dar în seara asta o durea. În seara asta, când voise să vină la el, să se umilească în faţa lui de dragul companiei lui. Pentru cei sensibili e foarte dureros să fie dispreţuiţi de cei necioplţi. Irina Cerkasova s-a întors în patul ei, acum rece, s-a întins, savurând senzaţia pe jumătate formată înăuntrul ei, şi s-a

gândit la masturbare. Chipul lui Vultur-în-Zbor i se contura în minte, iar ea renunţă să se mai atingă singură. Era mult mai bine să fii atinsă – şi era timpul să fie. Hotărârea luată a liniştit-o şi a ajutat-o să adoarmă.

După singurul lor sărut, Elfrida i-a rezistat lui Vultur-în-Zbor cu o pasiune atât de intensă, încât i-a dat speranţe. I-a explicat pe îndelete de ce era imposibil, de ce nu mai puteau repeta ceea ce făcuseră şi, în mod sigur, nici nu vor putea avansa vreodată dincolo de acest punct. Dar n-a spus niciodată că sărutul nu-i făcuse plăcere.

— Doar că există Ignatius, a spus ea şi, deşi s-a grăbit să adauge că dragostea ei pentru el era cea care făcea ca propunerea admiratorului ei să fie inacceptabilă, Vultur-în-Zbor a avut senzaţia clară – poate doar o fracţiune de secundă, poate chiar numai în timpul care i-a trebuit ei ca să rostească cuvintele – că de fapt ea voise să spună că soţul ei le stătea în cale.

A început s-o roage să-l însoţească în lungi plimbări pe câmpiile din K şi, deşi ea îi promitea vehement după fiecare plimbare că va refuza următoarea invitaţie, de făcut n-o făcea niciodată.

În prima zi s-au oprit lângă un puţ. Un bou îi dădea ocol agale, legat de o bârnă lungă de lemn ce punea în funcţiune un sistem de scripeţi, scoţând astfel apă din puţ cu un şir continuu de găleţi, apă pentru irigaţii, apă ce se revărsa pe câmp. Privind animalul, Elfrida a spus:

— Animalele sunt mai norocoase decât noi.

Vultur-în-Zbor a aşteptat. Ea a mângâiat animalul pe spinare atunci când a trecut pe lângă ei, apoi a continuat:

— Ele mor.

— Eşti nefericită aici, a zis Vultur-în-Zbor şi ştia că e adevărat.

— Prostii! a spus grăbită Elfrida. Sunt foarte fericită. Şi pentru prima dată s-a gândit că acele cuvinte sunau găunos şi fals. S-a întors brusc şi s-a îndepărtat de puţ.

— Mă duc acasă, a zis ea, ca şi când întoarcerea într-un decor familiar ar fi fost însoţită şi de întoarcerea la sentimente familiare.

Vrăjitoarele albe îşi ţeseau vraja şi-l legau cu funii de mătase, se roteau, se tot roteau, molii în jurul flăcării sale.

Terenul de crichet era departe de a fi plat, iar mingile departe de a fi rotunde, dar Irina juca cu concentrarea unui profesionist. Lui Vultur-în-Zbor îi venea greu să se concentreze, dar se străduia să nu se facă de râs.

— Înveţi repede, i-a zis ea. Probabil că sadicul din tine preia controlul.

— Nu sunt nici pe departe la fel de bun ca tine, a răspuns el.

— Practica ne desăvârşeşte.

Femeia îşi pregăti crosa ca să lanseze o lovitură îndrăzneaţă la distanţă.

— N-o s-o nimereşti niciodată, zise el. Terenul e prea denivelat.

Ea a nimerit.

— Trebuie doar să ştii cum să ţii seama de pantă, i-a spus Irina. Eu sunt avantajată şi nu-i tocmai corect: cunosc fiecare centimetru al terenului.

Şi Irina îi trimise mingea în desiş.

— O, Doamne! spuse ea cu o ipocrizie vădită. Am lovit şi ţi-am pierdut-o.

El a plecat s-o găsească şi tocmai căuta de zor în tufişurile dese care mărgineau capătul grădinii lui Cerkasov, când a auzit un foşnet în spatele lui. S-a întors şi a văzut-o pe Irina dezbrăcându-şi rochia.

— S-ar putea agăţa de ceva şi s-ar rupe, a spus femeia. Mi-e mai bine fără ea.

— Eşti sigură că ştii ce faci, Irina? a întrebat el.

— Te ajut să cauţi mingea, i-a răspuns ea. Nu păreai să te descurci prea bine de unul singur.

În ciuda neliniştilor de mai înainte ale lui Vultur-în-Zbor, partida lor de amor a fost o consolare pentru amândoi.

Aflat în şopronul de la capătul opus al grădinii, Norbert Page a avut impresia că aude un ţipăt. A ieşit afară să se uite, dar nu a văzut nimic.

La următoarea lor plimbare Elfrida l-a lăsat s-o ţină de mână. La următoarea s-a lăsat sărutată. Iar la următoarea, într-un bâzâit puternic de albine, i-a permis – şi lui, dar şi ei înseşi – un al doilea sărut. Un timp n-a vrut să meargă mai departe, dar în cele din urmă l-a lăsat s-o alinte. Mâinile lui au mângâiat-o, la început prin haine, apoi strecurându-se pe sub ele, ca s-o înalţe pe nestăvilite culmi ale dorinţei.

Dar acolo ea l-a oprit, distrăgându-i atenţia.

— Ce rost mai are să ne oprim acum? a strigat el. Ai fost şi asa suficient de necredincioasă… De ce să nu ne bucurăm măcar?

— După cum spui, am fost şi aşa suficient de necredincioasă.

Nu îl tachina. Era la fel de frustrată ca şi el. Dar nu făcea pasul ultim, nu ajungea până la trădarea finală. Ceva mai puternic decât Elfrida o împiedica. Vultur-în-Zbor refuza să creadă că era vorba de moralitate.

— Îl iubesc pe *el,* îl iubesc pe *el,* îl iubesc pe *el*! repeta ea iar şi iar printre dinţii încleştaţi.

— Nu, nu-l iubeşti, i-a spus Vultur-în-Zbor. Ţi-a fost bine cu el.

Niciodată nu ţi s-a părut atrăgător. Nu-l iubeşti.

— Ba da! striga ea. Ştiu că-l iubesc!

Apoi el s-a uitat cum femeia îşi recapătă stăpânirea de sine, iar lacrimile îi seacă în izvorul lor.

Leagănul, Elfrida în el, Irina privind-o. Erau momente, se gândea Vultur-în-Zbor, când puteau fi luate drept gemene identice. Atât de asemănătoare şi atât de neasemănătoare.

Irina Cerkasova, căreia îi venea uşor să dispreţuiască, s-a trezit că o dispreţuieşte pe Elfrida. Femeie proastă, care chicoteşte tot timpul. Între timp Elfrida Gribb cădea pradă începuturilor unei emoţii şi mai puternice: gelozia.

Îşi zâmbeau una alteia prin văluri.

Era seara marelui bal din propria ei casă şi Irina refuza să plângă. La parter muzică şi cavaleri eleganţi; la etaj zăcea ea, cu ochii uscaţi şi cuprinsă de febră. Să fii bolnavă tocmai în noaptea asta, tocmai în anul acesta, după ce înmugurise şi înflorise, ieşind din copilărie, şi stătuse ore în şir goală în faţa oglinzii, cu o carte pe cap, sugându-şi stomacul şi scoţându-şi pieptul în faţă… Anul acesta n-ar mai fi existat nici mângâieri pe creştet, nici discuţii prefăcute de adulţi, nici amuzamentul îngăduitor din clipele când o zbughea nervoasă către camera ei înainte de miezul nopţii, la cererea mamei sale. Anul acesta ar fi dansat până în zori, ba chiar mai târziu, şi ar fi luat micul dejun sub sălciile de lângă râu cu vreun iubiţel plin de adoraţie… Se gândi la Maşa cea grasă şi plină de coşuri din sala de la parter, unde ea strălucea acum triumfal, sora cea urâtă devenită frumoasa balului şi învârtindu-se în ringul de dans în braţele unor tineri plictisiţi, care se vor fi întrebat unde era frumoasa Irina, iar furia îi alungă lacrimile.

— Pot să intru?

Pataşin. Grigorii Pataşin, *eminence grise*[48] a salonului mamei sale. Un om masiv, ce-şi ducea cu nonşalanţă cei aproape şaptezeci de ani ai săi pe nişte umeri largi şi atât de pătraţi, că aproape nu mai avea gât. Pataşin, cel cu un neg pe vârful nasului şi cu vocea ca un scrâşnet de pietriş. Pataşin, cel a cărui faimă crescuse odată cu vârsta.

— Intră.

— Irina Natalievna, a spus el, trăgând în timp ce intra de pantalonii care nu-i veneau deloc bine. Seara e complet distrusă din cauza absenţei tale.

— Stai jos, Grigorii, i-a spus ea, lovind uşor patul cu palma şi evitând intenţionat cuvântul „unchiule”, cum îl numise întreaga viaţă. Stai jos şi povesteşte-mi totul. Maşa e tare frumoasă în seara asta?

— Poate Maşa să fie vreodată frumoasă, mă-ntreb eu, i-a răspuns Pataşin, cu ochii scânteind.

— Bătrâne grizzly, i-a spus Irina, eşti un maestru al tactului.

— Iar tu, Irina, a zis el, ţinând-o uşor de bărbie, eşti prea înţeleaptă şi prea serioasă ca să-ţi fie bine. Mă uit în ochii tăi şi văd cunoaştere. Mă uit la trupul tău şi văd anticipare. Trebuie să-nveţi să te ascunzi, să arăţi mai puţină înţelepciune lumească în ochi şi mai multă în trup.

— Şi să mor fată bătrână! a râs Irina. Mă port aşa cum sunt.

— Da, a cugetat Pataşin.

Încă o mai ţinea de bărbie. Şi-a deplasat mâna către obraz. Irina s-a aplecat înspre ea. Mâna era rece.

— N-or să-ţi simtă lipsa, i-a şoptit. Nu pentru atât de puţin timp.

Pataşin a râs tare.

— Nici o şansă să te seduc, Irina Natalievna, i-a zis el. Dacă vrei un bărbat, trebuie să fii sigură. Dacă nu… s-a strâmbat el.

— Învârte cheia în uşă! i-a poruncit ea.

Să priveşti un bărbat corpolent dezbrăcându-se e o activitate deprimantă. Pataşin şi-a părăsit geniul odată cu gulerul şi vesta, aşezate pe un scaun, şi s-a oprit înaintea ei, cu păr alb pe piept şi cu priviri lacome în ochi. Ea a închis ochii, dorindu-şi cu tărie să nu îmbătrânească niciodată.

— Sper că n-a durut, a spus el mai târziu.

— Nu, a răspuns ea nepăsătoare. E unul din avantajele călăriei.

— Trebuie să plec, s-a agitat el, iar ea l-a privit cum îşi recapătă demnitatea hainelor.

În timp ce bărbatul îşi aranja părul şi-şi pieptăna barba, fata a zis:

— Posedată de un geniu. Ce început!

La plecare Grigorii Pataşin a spus:

— Mă întreb care din noi a fost posedat?

Seara aceea cu Grigorii Pataşin a declanşat mult mai multe decât ura Irinei faţă de bătrâneţe. A trimis-o direct în braţele tânărului, frumosului, prostului şi tânărului de Aleksandr Cerkasov. În acest fel Pataşin s-a făcut vinovat de nenorocirile copiilor ei. Irina se măritase cu opusul lui şi doar el era de vină. Pe de altă parte, poate că în atitudinea ei de-acum faţă de Elfrida se strecuraseră urme din sentimentele ei faţă de Maşa. Cu o singură diferenţă: Elfrida Gribb era frumoasă.

Încă ceva despre Grigorii Pataşin. Stârnise în ea pasiunea pentru tot ce era interzis, pentru că lucrurile interzise îi aminteau de noaptea aceea şi, prin urmare, de tinereţe…

Vultur-în-Zbor era în mod cert ceva interzis.

Pe atunci se numea Elfrida Edge. Fetiţa doamnei Edge. Scumpa de Elfrida, ce drăgălaşă e ea. Ştii, tatăl ei sărise de pe acoperiş, iar ea l-a

văzut căzând prin faţa ferestrei ei şi a crezut că era olanul coşului. Era atât de echilibrată, că n-a zdruncinat-o deloc. Şi cu noroc la bani, desigur, se lăfăia în ei, asta moşteneşti de la strămoşi cu ferme de vite şi colecţii de timbre renumite-n lumea-ntreagă. El o striga „bănuţ negruţ”, deşi era palidă ca foaia de hârtie. E o nebunie, dar banii îţi aduc mângâiere, nu-i aşa? Şi era atât de echilibrată, de stăpână pe sine micuţa domnişoară fulg de nea, deşi nu chiar bună de pus pe rană, asta fără să vrem să fim răi, doar că fetiţele de nouă ani ar trebui să plângă mai mult. Nu, doamna Edge nu mai locuieşte aici, a plecat undeva în străinătate, unde se iubeşte cu cei de acolo, şi de ce nu, că doar încă mai e frumoasă, prin părţile astea n-o să auziţi bârfe răutăcioase despre văduvele vesele. În orice caz, nu după ce Elfrida a crescut mare, e o comoară de fată, îi ajută pe bătrâni, are grijă de sugacii urlători ai tinerilor căsătoriţi, citeşte mult, coase mult, găteşte mult, dar fetele de optsprezece ani ar trebui să se *distreze* mai mult.

Elfrida Egde
Pe sub tufişuri, pe sub crengi,
Se joacă singură, se-atinge
Sau cu Reg pofta de joc îşi stinge.

— O, Elfrida, hai cu mine să dăm o tură.
— Nu, nu prea cred, mulţumesc.
— Dacă vii, o să-ţi arăt jucăria mea.
— Jucăria ta nu mă interesează absolut deloc.
— Pun pariu că n-ai văzut niciodată vreuna.
— Ba da.
— Ba nu, n-ai văzut.
— Ba da, am văzut.
— Ei bine, maică-ta a văzut, asta-i sigur. Negre şi brune şi galbene şi albastre, ca ale arăbeilor ălora care se vopsesc.
— Nu te lega de mama.
— Dacă-i bună pentru ea, e bună şi pentru tine.
— Reggie Smith, ai limba cea mai spurcată din toată şcoala.
— Iar tu ai chiloţii cei mai curaţi.

…omul cel mare şi soios cu sula de-un cot şi artist pe deasupra trăia cu tipe boeme pe-un ţărm de mare deci era foarte priceput la alea-alea acolo în pat cu ea şi mormăia aşa că ea a spus De ce nu n-ai de unde să ştii ce pierzi până nu încerci şi-atunci el a spus bine păpuşă şi şi-a scos-o avea un fir de aţă în gaura în care îşi ţinea de obicei sula şi a vârât-o într-a ei şi avea şi ea un fir de aţă şi s-a trezit dezamăgită între cearşafurile ude de transpiraţie.

Doar pentru motivul tembel
Că mama o face

Nu înseamnă că şi eu la fel.
Doar pentru motivul tembel
Că tati a fâcut-o
Nu înseamnă că vreau şi eu la fel.

(E. E. la 16 ani)

Când Ignatius Gribb i-a scris şi a refuzat să-i ofere un loc, a înţeles că ajunsese la capătul drumului. Dacă nu putea să intre la acel colegiu, atunci nu putea să intre la colegiu şi gata – asta era situaţia. Studioasă şi serioasă Elfrida, educaţia ia sfârşit aici. În scrisoarea lui se spunea „…dacă tonul meu vi se pare prea dur, aş putea încerca să vă îndulcesc dezamăgirea spunându-vă cât de fermecător de prezentabilă vă găsesc şi să adaug că, în eventualitatea în care nu reuşiţi să ocupaţi un loc la Universitate, aş fi încântat să vă ofer postul de secretară la biroul meu de la facultate. Vă rog, gândiţi-vă serios la acest lucru”.

Ei erau o pereche pierdută, neîmpliniţii lumii. Era inevi- tabil să se căsătorească. Având-o pe ea ca soţie, fermecând cu frumuseţea ei partea masculină a campusului, Gribb nu mai era tocmai bătaia de joc a tuturor. Avându-l pe el ca soţ, Elfrida se putea considera deşteaptă – asta dacă izbutea să creadă în el. Îşi cunoşteau limitele şi s-au căsătorit în ciuda ironiilor şi a glumelor răutăcioase ale oamenilor. Aşa se face că insula Calf a venit ca o revelaţie fericită. Aici el şi-a găsit respectul de sine, iar ea şi-a hrănit dragostea. Ignatius, numit aşa după sfântul cel întunecat[49], era centrul lumii şi dragostea ei. Dragostea era totul. Să fii îndrăgostit era totul. Asta era totul.

Nisipurile timpului
Sunt stropite cu noi
Începuturi.

Elfrida şi Irina: amândouă rănite în tinereţe, una încercând s-o reţină scufundându-se în inocenţă, cealaltă adâncindu-se în gânduri – şi uneori fapte – răutăcioase. La fel şi totuşi nu la fel. Asemeni, diferite, precum Axona şi K.

Trăise timp de câteva zile doar pentru clipa prezentă, lăsând evenimentele să-si urmeze cursul şi ascultând impulsurile emoţiilor sale necontrolate, şi, prins în mrejele lor, lăsase deoparte toate gândurile legate de Grimus, de Prepelicar şi de Virgil. Fuseseră destule până atunci…

A trăi pentru clipa prezentă – o frază ciudat de potrivită. Mai târziu îşi va aminti spusele lui Virgil:

— O viaţă are întotdeauna un moment de vârf. Un moment care o face să merite a fi trăită.

Pentru Vultur-în-Zbor acel moment a sosit când făcea dragoste a

şaptea oară cu Irina Cerkasova.

Erau pentru prima dată în patul ei. Cerkasov se dusese din nou la Fiul Răsare, iar Irina profitase de ocazie ca să se facă mai comodă. O singură lumânare făcea lumină în cameră. Irina era flămândă şi poruncitoare ca un monarh absolut, iar Vultur-în-Zbor era în starea de spirit potrivită pentru a-i îndeplini poruncile. A fost o noapte violentă şi frenetică pentru bestia cu două spinări şi, în mijlocul luptei lor, Vultur-în-Zbor a avut viziunea.

Chipul ei în lumina lumânării, chipul Elfridei, palidă şi delicată ca un elf. Trupul care fremăta, trupul Elfridei. Gemetele ei, gemetele Elfridei. Era ca şi cum, prin carne, cele două femei deveniseră una şi aceeaşi, îngemănate prin mijlocirea iubirii lui. Apoi viziunea a pălit, dar adevărul ei a rămas, iar când au terminat să facă dragoste, Vultur-în-Zbor a rămas aşa, scăldat în lumina galbenă, uimit de miracol.

Pentru că lucrurile stăteau astfel: în poftele dezlănţuite ale Irinei el căuta eleganţa – da, pudoarea – Elfridei, sfinţenia care-i dădea un mic plus în frumuseţe în faţa contesei, dar în acelaşi timp tânjea ca libertatea simţurilor, care o caracteriza pe Irina, să atingă şi moralitatea plină de abnegaţie a Elfridei. Erau opuse şi la fel: Elfrida plină de o inocenţă pe care Irina nu o avea, Irina plină de o libertate care încorsetatei Elfrida îi lipsea. În relaţiile cu soţii lor erau complet opuse. Legătura care le unea era tocmai Vultur-în-Zbor. În timp ce Elfrida îl iubea, dar nu voia să împlinească acea iubire, Irina îl dorea şi se purta conform dorinţei ei. Nici una nu era completă prin ea însăşi. Prin el se completau amândouă. Suprapuse, chipurile, trupurile şi chiar sufletele lor erau unul şi acelaşi în ochii lui. Să facă dragoste cu Irina însemna să elimine frustrările Elfridei. Să sărute obrazul Elfridei însemna să atenueze patima Irinei. Elfrida, Irina, Elfrida, Irina.

Şi reversul, desăvârşirea lui prin ele, era adevărat. Stătea întins pe patul Irinei, oscilând între iubirea faţă de inocenţă şi patima pentru experienţă, între refuz şi dăruire, ajuns în momentul de vârf de unde orice cale ducea doar în jos. Elfrina Vultur. Triunghiul nu avea trei vârfuri, ci doar unul singur.

Apoi momentul a fost pierdut pentru totdeauna, pentru că, în reveria lui, bărbatul a rostit un nume.

— Elfrina, a spus el.

Irina Cerkasova a înţepenit lângă el. Numele pe care l-a auzit ea a fost *Elfrida.*

— Ieşi afară, i-a zis ea.

Vultur-în-Zbor şi-a părăsit gândurile şi s-a întors în lumina lumânării pentru a-şi vedea proaspăt dobândita perfecţiune zăcând în ruine.

— Ieşi afară, a spus Irina Cerkasova.

Momentul de perfecţiune îşi generase propria distrugere.

Abia după miezul nopţii Vultur-în-Zbor s-a furişat înapoi în casa familiei Gribb, dar Elfrida Gribb stătea retrasă şi palidă în camera din faţă şi doar strălucirea unei singure lumânări îi amintea indianului de dormitorul pe care îl părăsise.

— Bună seara, Vultur-în-Zbor, i-a spus Elfrida.

El a clătinat din cap fără să rostească vreun cuvânt şi s-a aşezat pe un scaun, în faţa ei.

— Irina? a întrebat ea, deşi ştia deja răspunsul.

— La ce te-ai putea aştepta? a spus el şi şi-a auzit cuvintele devalorizând amintirea viziunii sale.

— Ignatius are somnul cel mai greu din lume, a spus cu amărăciune femeia. Aşa că ai putea foarte bine să faci dragoste cu mine acum, pe loc.

— Doar nu vorbeşti serios, a zis el.

— Fă dragoste cu mine, lua-te-ar dracu'! a spus ea. Dar a păţit-o iar: în braţele lui, plină de dorinţă faţă de el, Elfrida s-a blocat.

— Îmi pare rău, a zis ea. Se pare că trupul e slab.

— Sau puternic, a replicat încet Vultur-în-Zbor.

Contele Aleksandr Cerkasov, contesa Irina Cerkasova, Alexei Cerkasov şi Norbert Page luau ceaiul împreună în *salon*. Irina îşi făcea adesea vânt cu evantaiul, deşi nu era chiar foarte cald.

— Ma-ma, silabisea fericit Alexei.

— Mama este aici, Alexei, spunea Irina. Mama este întotdeauna aici.

— Irina, a zis Cerkasov, eşti o femeie foarte puternică.

— Da, i-a răspuns ea. Da, sunt. Ştiu cum să mă înving. Şi când.

Domnul Page nu a prins nici una din nuanţele ascunse ale replicilor. Lui i se părea că amândoi erau de-a dreptul minunaţi.

— E un mare dar, a spus el nervos, simţind că trebuie să contribuie cu ceva la conversaţie. Un mare dar. Să ştii când să te opreşti.

Un singur cuvânt îi nimicise şansa. I-ar fi putut reda Elfridei liniştea, iar el s-ar fi mulţumit cu sufletul ei. I-ar fi putut oferi Irinei compania de care era lipsită şi nu şi-ar fi făcut niciodată griji spre cine se îndrepta afecţiunea ei. Elfrina Vultur, asta ar fi fost ei toţi şi ar fi durat o veşnicie. În schimb, acum erau din nou trei vârfuri şi nu un unic vârf triunghiular. Un singur cuvânt, iată, a schimbat cursul istoriei.

Ferma se afla la marginea drumului. Era lungă, scundă şi albă. Vultur-în-Zbor a trăit şocul recunoaşterii: în locul ăsta, la prima lui călătorie spre K, sărise poarta şi trăsese cu ochiul pe fereastră la faţa

aceea de granit. În locul ăsta i se amintise că era un paria. Acum era alt om. Era parte a locului din care ferma era o altă parte şi astfel era şi el o parte a fermei. Cel puţin aşa simţea în ziua aceea.

Elfrida Gribb era cu el. Aici era locul cel mai îndepărtat în care ajunseseră, dar nici unul din ei nu-şi dăduse seama de distanţă, căci merseseră aşa, tăcuţi şi îngânduraţi. Acum Vultur-în-Zbor îi spuse povestea fermierului de granit, cu chipul plin de zbârcituri şi ochi de vasilisc[50].

— Întocmai ca un om care ştie o sută de secrete şi nu are de gând să dezvăluie nici măcar unul, a spus el.

Elfrida a zâmbit obosită. Gândurile ei rătăceau aiurea.

— Cam ca toţi cei pe care i-am întâlnit în K, a continuat Vultur-în-Zbor. N-aş putea spune că-şi ţin secretele pentru ei înşişi. Pur şi simplu se poartă ca şi cum nu le-ar fi ştiut niciodată. Au rămas prea multe lucruri nespuse. Prea multe.

Elfrida i-a răspuns fără să-l privească:

— Da, cred că da.

— Sunt tare bucuros că te avem printre noi, Vultur-în-Zbor, a spus Ignatius Gribb în acea seară. Elfridei îi face foarte bine. Mi-e teamă că e foarte retrasă în timpul zilei. Trebuie să-i fie greu să-şi umple timpul, nu, iubito?

Elfrida s-a forţat să zâmbească.

Ignatius Gribb s-a aplecat aproape confidenţial înspre Vultur-în-Zbor:

— Până să apari tu, prietene, n-ar fi ştiut ce să se facă fără mine.

— Ei, haide, Ignatius… a început Elfrida, dar Gribb şi-a fluturat bucuros mâna înspre ea.

— Ceea ce mi se pare normal, a continuat el. Pentru că nici eu n-aş şti ce să mă fac fară ea.

— O căsnicie fericită este un lucru minunat, a spus Vultur-în-Zbor, simţindu-se ca o javră gargantuescă.

Elfrida Gribb părăsi încăperea.

— Dintr-o privire am şi înţeles, spuse Irina. Are o influenţă proastă asupra sărmanei şi nevinovatei de Elfrida. Uită-te numai la el.

— Aparenţele sunt înşelătoare.

Aleksandr Cerkasov evită un răspuns direct.

— Sunt sigură că între ei doi e ceva, zise Irina. După părerea mea, ar trebui să vorbeşti cu Ignatius.

— De ce?

— Păi, ca să-l avertizezi, bineînţeles. Să-l previi asupra oaspetelui său.

— Nu cred că…

— Dacă n-o faci tu, o s-o fac eu! se răsti femeia.

— Uite ce e, spuse îngrijorat Aleksandr Cerkasov. O să vorbesc cu Vultur-în-Zbor. O să-l pun la punct. Ştii tu.

— Prostule! Prostule ce eşti! zise mânioasă Irina Cerkasova.

Numai că, oricum, evenimentele aveau să se declanşeze mai repede decât mânia ei.

Cu toate astea, s-a sfârşit, îi spuse Vultur-în-Zbor oglinzii şi, in ciuda tragediilor din jur şi a oricăror grozăvenii întunecate care s-ar mai putea întâmpla, acela a fost un moment suprem, un moment de limpezire, un moment de lumină.

— Nu, spuse Elfrida Gribb, în dimineaţa asta n-am chef de plimbare. Du-te tu. Mai am câteva lucruri de făcut pe aici.

A lăsat-o întinsă pe şezlong, cu muzica murmurând în surdină.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Când moartea a ajuns pe insula Calf, a sosit fară zarvă, pe neaşteptate, în vârful picioarelor. A fost mai degrabă un început decât un sfârşit. S-a întâmplat ca un fapt normal, banal, ca şi când ar fi fost acolo dintotdeauna şi doar se hotărâse să-şi facă simţită prezenţa. Dar consternarea pe care a provocat-o n-a fost câtuşi de puţin atenuată de felul cum sosise.

Vultur-în-Zbor s-a întors din plimbare şi a găsit câţiva oameni adunaţi în faţa casei Gribb. Norbert Page era acolo, ca şi intendentul Moonshy. Irina Cerkasova stătea neclintită la uşa din faţă, ca şi când ar fi fost mumificată în momentul când voise să intre. S-a tras la o parte mecanic, să-i facă loc înăuntru. Nimeni nu voia să-i răspundă la întrebări.

Contele Aleksandr Cerkasov stătea transpirat în şezlong. Ridicase gherghefful Elfridei, iar mâinile sale se jucau absente cu el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Vultur-în-Zbor.

— Am auzit un ţipăt, a răspuns contele. Un ţipăt prelung.

Vultur-în-Zbor s-a uitat de jur împrejur în încăperea tăcută şi goală.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT? a strigat. Unde este Elfrida?

Contele a făcut semn cu capul spre birou.

— Un ţipăt prelung, a repetat el.

Vultur-în-Zbor s-a repezit către uşa închisă şi a intrat în birou. În tăcerea de acolo a avut impresia că aude un vuiet din străfundurile minţii lui.

Obloanele de la fereastră erau închise, aşa că singura lumină din

cameră pătrunse pe uşă odată cu Vultur-în-Zbor.

Acolo se afla biroul lui Ignatius Gribb, încărcat cu hârtii, dosare, pene de scris şi cerneală facută-n casă. Mai erau şi cărţile lui, împrăştiate pe birou, pe scaun, pe podea, căzute de pe rafturi şi policioare. Chiar şi dezordinea era o privelişte scandaloasă în această casă.

Patul era chiar sub fereastră. Acolo, în umbrele lăsate de obloane, zăcea o siluetă întinsă, nemişcată, moartă, întunecată. O altă siluetă, nemişcată, vie şi tot întunecată, stătea lângă pat. O lumânare neaprinsă era aşezată pe o masă de la capătul patului.

Silueta din pat era scundă: leşul răsucit al lui Ignatius Quasimodo Gribb, odinioară profesor de filozofie, bigot şi învăţat.

Silueta în picioare era proaspăt văduvită lui soţie, Elfrida Gribb, odinioară Elfrida Edge, cea care crezuse că tatăl ei era un olan atunci când căzuse de pe acoperiş.

— Eu l-am omorât, a spus ea. Eu am facut-o.

'Frida Gribb,
'Frida Gribb
Soţu-şi răpuse.
Nu-i minciună!
Chiar se duse.

Vultur-în-Zbor a închis uşa în urma lui. Camera s-a cufundat în întuneric. Bărbatul s-a dus către capul patului. Pe pleoapele închise ale lui Ignatius Gribb erau puse nişte monede vechi.

— Avea ochii deschişi, a spus Elfrida. A trebuit să-i închid ochii.

Vultur-în-Zbor a luat-o de umeri.

— Uită-te la mine, i-a spus el.

Ea continua să-şi ţină capul plecat.

— Elfrida! a rostit el aspru, iar ea şi-a înălţat încet capul.

— Un secret mai puţin, a spus ea. Te iubesc.

Se uita la cadavrul lui Ignatius Gribb. Era îmbrăcat impecabil, într-o cămaşă de mătase cu cravată, un smoching, o pereche veche, complet nepotrivită, de pantaloni din catifea reiată şi papuci de casă. Gura îi era ţuguiată şi uşor întredeschisă, ca a unui peşte.

— Moarte în dezonoare, a rostit Elfrida. Nu şi-a pierdut numai viaţa.

— Nu are răni pe corp, a spus Vultur-în-Zbor. Nici urme.

— Nu pe corp, a replicat ea pe un ton egal. L-am ucis la cap. A trebuit să-i închid ochii. După ce i-am deschis.

S-a oprit. Autocontrolul ei glacial s-a risipit. Lacrimile au început să-i curgă. Elfrida s-a agăţat de Vultur-în-Zbor.

— Te iubesc, i-a zis ea. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc.

— I-ai spus, nu-i aşa? a întrebat Vultur-în-Zbor, înţelegând acum.

— Da, i-a răspuns ea cu o şoaptă uşoară. L-am omorât.

Nu era greu de reconstituit ce se întâmplase. Elfrida, împinsă de gelozie, făcuse pasul împotriva căruia luptase fară voia ei, dar cu eficienţă, timp îndelungat. Numai că, fiind vorba de Elfrida, pasul respectiv trebuia să fie la fel de definitiv şi irevocabil ca şi dăruirea ei de dinainte pentru Ignatius. Prin urmare, refuzase să-l însoţească pe Vultur-în-Zbor în plimbarea lui şi, după ce acesta ieşise uşor din calea ei, îşi înfruntase soţul în propriul lui bârlog şi îi zisese că nu-l mai iubea. După cum ar fi spus Virgil, îşi transferase obsesiile de la Ignatius la Vultur-în-Zbor. Care se gândea: Ghici pe cine cade vina.

Îl lovise pe Ignatius ca un trăsnet. Chiar dacă ar fi fost undeva departe de insula Calf, vestea tot l-ar fi distrus. Ei doi supravieţuiseră datorită interdependenţei lor, apărându-se unul pe altul de atacurile şi calomniile lumii – doi oameni vulnerabili, ce dormeau, pentru propria lor siguranţă, spate în spate într-un pat matrimonial.

Fără îndoială că dragostea ei stătuse pe de-a-ntregul la baza aerului lui arogant, a siguranţei lui de sine. Dragostea unei femei frumoase poate oferi cu uşurinţă un astfel de sprijin unui bărbat pipernicit. Îşi luase de la ea puterea şi curajul care-i permiseseră să-şi formeze şi să-şi susţină nu doar teoriile şi opiniile, ci chiar întreaga lui personalitate. Ea era liniştea lui sufletească, cârja lui alienabilă, perechea lui perfectă. Iar acum ea îl părăsise. Existaseră bărbaţi care îşi luaseră viaţa chiar şi pentru mai puţin de-atât.

Dar aici era muntele Calf şi în raza Efectului Grimus sinuciderea nici nu fusese necesară. Vultur-în-Zbor aproape că putea să vadă creierul pustiit din tigva cu monede pe pleoape. Asta pentru că vorbele Elfridei făcuseră mai mult decât să-l mâhnească pe Ignatius. Ele îi pătrunseseră în inconştient, în mecanismul lui solid de apărare, trecând de bariera mentală pe care o clădise Ignatius pentru aproape toţi membrii comunităţii din K. Abandonul Elfridei îi distrusese piatra de temelie a personalităţii pe care şi-o făurise şi în acea clipă, când tot ceea ce păruse sigur fusese brusc aruncat într-o stare de incertitudine, febra Dimensiunilor Interioare se năpustise asupra lui.

Cum trebuie să se fi simţit în acea secundă, se întrebă Vultur-în-Zbor, atunci când şi-a dat seama că tumultul lăuntric îl acaparează, aşa slab şi nepregătit să-l înfrunte cum era el în spatele acelor metereze distruse? Cum trebuie să fi fost să fie posedat şi anihilat tocmai de forţa a cărei negare fusese principala lui contribuţie faţă de oraş? Moarte în dezonoare, într-adevăr.

Şi ce urma să se întâmple cu K, acest K întemeiat pe teoriile lui Gribb, pe tehnica Domeniului de Interes şi pe preocuparea faţă de clipa trăită din plin? Moartea lui Ignatius arătase că exista Ceva, o forţă invizibilă ce acţiona asupra lor, iar forţa respectivă îşi distrusese

cel mai mare inamic al ei cu o viteză înfricoşătoare. Puteau oare minţile celorlalţi să rămână zăvorâte în faţa morţii lui? Vultur-în-Zbor era sigur că măcar unele din ele nu vor reuşi aşa ceva.

Vinovăţia coborî asupra lui ca o avalanşă moale şi întu- necată, spărgând vraja palidă pe care o ţesuseră Irina şi Elfrida. Se autoflagela cu mai multă cruzime decât ar fi putut s-o facă vreodată O'Toole. El, care îmbrăţişase cu atâta uşurinţă viaţa din K, acceptând iluzia permanenţei şi trădându-şi propria experienţă de dragul unui cămin şi al unei iubiri triunghiulare! El, care-l dispreţuise pe omul ce-i arătase adevărata natură a insulei şi-l ajutase să supravieţuiască! Acceptarea socială şi tovărăşia a două femei frumoase contrabalansau răul pe care-l provocase? Cu siguranţă că nu – şi chiar şi astea erau de-acum pierdute. Izgonit de Irina, confruntat cu o Elfrida schimbată... probabil că şi viaţa îi era în pericol. Înălţă din umeri. Nu putea găsi în el însuşi puterea de a-şi preţui viaţa foarte mult, nu acum, când capacitatea lui de a aduce nenorocirea asupra celor din jurul lui atinsese o nouă culme. Egoist, spusese Iocasta. Era eufemismul secolului.

— O să am grijă de tine, spuse Elfrida. Promit. O să am mereu grijă de tine. Numai să ai şi tu grijă de mine.

— Elfrida... a rostit el neajutorat, dar vocea i-a fost înghiţită de tăcere.

Nu găsea nimic de spus.

— Vezi tu, eu te iubesc, a spus ea. Nu ai nevoie de nimeni altcineva. Nu ai nevoie, nu-i aşa?

Lumina pătrunse în cameră. Contele Aleksandr Cerkasov stătea în pragul uşii. Buzele sale aveau o grimasă de dispreţ, care se adăuga şocului din ochii săi.

— Nu e o crimă, a rostit Vultur-în-Zbor. Nu ea l-a omorât. N-a existat violenţă.

— Oare? a zis Cerkasov şi a ieşit din casă. Elfrida Gribb se agăţă de Vultur-în-Zbor ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Şi, într-un anumit sens, chiar aşa şi era.

El a ţinut-o în braţe şi au rămas mult timp aşa, lângă cadavrul Legilor din K.

PATRUZECI ŞI OPT

Pe locul unde Vultur-în-Zbor şi Virgil priviseră peste câmpie cu o veşnicie de emoţii în urmă se aflau acum patru morminte fără santinele la marginea pădurii, gropi proaspăt săpate în Valhalla. Era o dimineaţă liniştită, ceţurile uşoare se învolburau, iar muntele rămânea impenetrabil în spatele norilor discreţi. Virgil, transpirat de oboseală, cu picioarele îndurerate, cu limba umezindu-i agitată buzele şi cu

ochii mijiţi, urmărea procesiunea ce se apropia. Braţele îşi recăpătau forţele. În curând vor trebui să repete munca depusă, dar în sens invers. Grămezi de pământ negru şi uşor jilav stăteau în aşteptare lângă morminte.

Femme fatale. Dacă eticheta ţi se potriveşte, poart-o. Unul câte unul, toţi cad în jurul meu: bărbaţi morţi în jurul meu, viaţă nenăscută înăuntrul meu. Sărmanul conte, prostovanul, lovit în mintea-i slabă. L-am privit cum moare, cum iese din casa morţii, atât de tăcut, atât de distant, apoi cum traversează tăcut grădina, eu în spatele lui şi el în faţă, privind tot înainte. Un chicotit de-al lui Alexei, idiotul, vlăstarul râzând de părintele descumpănit, o piesă de şah căzută la pământ, după care înapoi, înapoi spre casă, unde s-a pus jos şi s-a uitat în gol. Sărman anacronism îngust la minte, şi-a găsit alinarea în braţele curvelor fiindcă n-a aflat-o într-ale mele, iar acum, când aş fi vrut să-l susţin, nu puteam să-i mai ofer nimic. Privea în gol şi fuma, ca şi cum moartea s-ar fi împrăştiat odată cu fumul. Atunci, în trecut, când o ciupea de funduleţ pe Sofia Lermontov, era cavaler şi la baluri, şi la război, dar acum, când sta şi privea şi fuma, acum trecutul se îndepărta, iar groaza prezentului izgonea plăcerea vremilor apuse. Ce banal: să mori din pricina morţii unui Gribb! Mintea lui şubredă să fie înjunghiată de moartea unui Gribb. L-am privit cum moare, cu ochii întorşi spre altă lume, cu mâinile si buzele fremătându-i ca şi când s-ar fi mişcat într-o existenţă nevăzută şi neauzită. Am privit totul: cum s-a ridicat în picioare, ţeapăn, drept şi chipeş, adonisul meu idiot, şi cum s-a prăbuşit apoi în faţa călăilor săi fantomatici, nu, nu, nu legat la ochi, vă rog, o ţigară înainte să trageţi. Călăii fantomatici. Eu nu le-am văzut, nici nu le-am auzit pe fantomele asasinilor săi, dar ei au fost. Nu m-a surprins să-l găsesc mort.

Dar Page, micul Norbert, adoratorul, ultimul nostru şerb, care nu voia decât să ne slujească, a fost teribil de bun cu Alexei. Aşa mărunţel cum era el, bunul şi nevinovatul de Page n-ar fi murit pentru un Gribb, însă faptul că un Cerkasov murise astfel l-a distrus. Atâta timp cât Cerkasov rămânea ferm credincios Legilor din K, toţi Gribbii de pe pământ puteau pieri fără să-i pese câtuşi de puţin. Dar dacă trunchiul copacului cade, nici crengilor nu le mai rămân prea multe şanse. A murit când a înţeles, când a înţeles că Cerkasov căzuse răpus de Grimus, uite, am spus-o, a murit în timp ce Alexei râdea şi se juca.

Femme fatale. Acesta e destinul meu. Mi-l accept. Suferinţa – acceptată. Durerea – acceptată. N-au decât să cadă toţi în jurul meu. Eu nu voi cădea. Eu voi duce povara. Dar nu şi vina. Vina să cadă asupra cui trebuie, asupra locatarilor rămaşi în viaţă în casa morţii, asupra ei, mormânt zugrăvit, cu gura uscată, şi asupra lui, vultur ucigaş. Contesa Irina nu-şi ia nici o vină asupra ei.

Anthony St. Clair Peyrefitte Vânătorul se afla în Elbaroom când a sosit vestea morţii lui Gribb. Prima lui reacţie fusese una de încântare sălbatică.

— Acum să vedem, a spus el. Acum poate că vom înceta să mai minţim.

Cale-Bătută Peckenpaw i-a aruncat o privire plictisită. Deci Gribb era mort. Bun, şi? Peckenpaw se putea descurca şi fără Gribb. În viaţă trebuie să faci tot ce poţi ca să supravieţuieşti. Trebuie să crezi în tot ce e bine să crezi ca să supravieţuieşti. Un Gribb oarecare n-avea cum să schimbe lucrurile.

Privirea lui plictisită s-a transformat în panică atunci când Puştiul De-Două-Ori şi-a cuprins brusc capul în mâini şi s-a prăbuşit peste bar. Expresia lui era una de totală neîncredere.

Amăgirea de sine operează la nivele diferite, iar Vânătorul nu era, în mod cert, conştient de gradul în care ajunsese să depindă de statutul lui. Se sincronizase cu Puştiul De-Două-Ori şi adoptase o anumită atitudine de detaşare elegantă, cinică, faţă de K, ce reprezenta o parte a acestui rol. Dincolo de asta, era la fel de speriat şi la fel de puţin dispus să recunoască existenţa lui Grimus şi a Efectului său ca şi Gribb sau Aleksandr Cerkasov. Dimen- siunile l-au luat pe nepregătite şi l-au cuprins cu febra lor doar pentru că nivelul lui de autoamăgire era chiar mai profund decât al celorlalţi. Se convinsese singur că acesta nu exista, că mintea lui nu era închisă la implicaţiile lui Grimus. Furtuna pe care Dimensiunile Interioare au dezlănţuit-o asupra lui, pârjolindu-i centrii nervoşi şi arzând sinapsele unui creier care nu se putea adapta noilor realităţi ce-l năpădeau, a dovedit contrariul.

Peckenpaw l-a văzut prăbuşindu-se în faţă, i-a văzut capul lovindu-se de podea şi nici strigătele, nici zgâlţâielile nu l-au putut ajuta cu nimic. Sfârşitul Vânătorului a fost cel mai rapid dintre toate.

Cale-Bătută Peckenpaw îşi ieşise din fire, pradă unei emoţii puternice. Nu-l va lăsa pe Vânător să moară. Nu-l va lăsa.

— Haide, ticălos mic ce eşti! îl alinta el. Hai, tu, cel de două ori, hai că-i OK, e OK, e OK…

Zgâlţâia leşul ca pe un preş mototolit.

— N-are rost, spuse Flann O'Tbole cu o blândeţe neobişnuită. Lasă-l în pace, Cale-Bătută. N-are rost.

Şi a pus o mână pe umărul ursului cel uriaş. Peckenpaw s-a ridicat şi a luat în braţe trupul Vânătorului.

— Cineva e de vină, spuse către toţi cei din încăpere. Cineva o să plătească pentru asta. *În curând.*

A dus trupul Vânătorului pe braţe până la uşă, apoi a vorbit din nou către cei dinăuntru:

— Acum îl duc acasă. Puştiul De-Două-Ori. A murit în picioare.

Nu existau nicăieri sicrie. Ignatius Gribb, Norbert Page şi Puştiul De-Două-Ori fuseseră înfăşuraţi în pături aspre de lână, luate de la magazin. Contele Aleksandr Cerkasov fusese învelit într-un cearşaf brodat cu blazonul său. Fiecare trup neînsufleţit era cărat într-un simplu hamac, întins între doi pari, cu câte un purtător de giulgiu la fiecare capăt. Majoritatea celor din K îi urmau pe îndureraţii Principali, cu lacrimi de crocodil pe obraji. Îndureraţii Principali erau Elfrida, însoţită de Vultur-în-Zbor, Irina Cerkasova şi Cale-Bătută Peckenpaw.

Contele Aleksandr Cerkasov devenise conducătorul oficial al oraşului K în lipsa altcuiva. Până şi Flann O'Toole preferase să-şi limiteze imperiul la mediul alcoolic al cârciumii Elbaroom. Aşa că nobilul a devenit conducător oficial, iar acum, că murise, îndatoririle lui îi reveneau, în mod natural si evident, fiului său.

În fruntea procesiunii, zâmbind cu fericirea unui copil care învaţă un joc nou, se afla contele Alexei Aleksandrovici Cerkasov.

Serviciul funerar a fost scurt şi simplu, evitând orice pretenţie de religiozitate. Îndureraţii Principali au rostit câteva cuvinte, a fost împrăştiată ţărâna şi asta a fost tot. Alexei Cerkasov, chiorul din ţara orbilor, stătea şi zâmbea tăcut în ceaţa uşoară, ca un epitaf întruchipat.

— Soţul meu, a spus Elfrida Gribb, a fost un om faţă de care s-a greşit mai mult decât a greşit el faţă de alţii. A fost sarea pământului, floarea generaţiei sale, temelia care ne susţinea. A fost un om bun şi un soţ iubitor.

Era cum nu se poate mai potrivit ca autorul volumului *Citate filozofice pentru orice situaţie* să fíe comemorat printr-o serie de clişee. Elfrida s-a dat la o parte de la capătul mormântului şi l-a apucat de braţ pe Vultur-în-Zbor. Irina Cerkasova privea mânioasă.

Cale-Bătută Peckenpaw stătea aplecat gigantesc dea- supra mormântului Vânătorului De-Două-Ori, ca un goliat tragic jelind pierderea da vidului său. N-ar fi fost în stare să găsească cuvintele care să exprime ceea ce simţea, dar devenise conştient de faptul că, dincolo de glumele şi insultele pe care şi le aruncaseră de obicei unul altuia, între ei existase o legătură importantă: nevoia reciprocă a contra-riilor.

A spus:

— Puştiul De-Două-Ori a fost un om dintre cei mai aleşi.

Irina Cerkasova avea două cuvântări de rostit. Stătea nemişcată, cu bărbia împinsă înainte pe sub văl – arhetipul mândriei rănite. A vorbit scurt despre loialitatea şi altruismul lui Norbert Page, iar Alexei Cerkasov a bătut din palme în momentul în care ea i-a rostit numele.

Apoi, mutându-se la mormântul soţului ei, a spus:

— Ar fi o pată pe amintirea soţului meu dacă moartea sa ar distruge ceea ce am clădit noi. Calea aleasă de K este calea cea bună. Nimic nu se va schimba.

Ascultând frazele ei sfidătoare, Vultur-în-Zbor a auzit în ele un ecou al vorbelor lui Dolores O'Toole, dar a mai auzit şi o explicaţie, un motiv al supravieţuirii perpetue a majorităţii celor din K, pentru care se temuse că vor cădea toţi, până la ultimul, sub vraja Dimensiunilor. Cei care supravieţuiseră şocului erau aceia (ca Irina) pentru care calea aleasă de K, pentru care devenise nu numai un mijloc de apărare, ci şi un scop în sine, un fel de viaţă ce îi menţinea în coconul trecutului şi al detaliilor neînsemnate din prezent. Asta era ceea ce *voiau.* Astfel, Irina pur şi simplu anexase pierderile suferite la propria ei imagine tragică, iar Peckenpaw făcuse din Vânător o parte a propriilor legende atât de des povestite. Pentru aceşti oameni Efectul Grimus era ceva ce putea fi înfruntat. Nevoia îi determinase să construiască o alternativă la Efect, iar alternativa devenise ceva independent. Efectul nu-i putea invada. Se scufundaseră prea adânc în ei înşişi.

— Astupă gropile, gropar, a spus Flann O'Toole şi ceremonia a luat sfârşit.

Înainte ca adunarea să se împrăştie, s-au întâmplat trei lucruri care au dovedit că, în ciuda discursului funerar al Irinei, K nu urma să rămână complet neschimbat. Primul din ele s-a petrecut atunci când Elfrida a mers la Irina şi i-a spus:

— Îmi pare rău.

Irina a privit-o cu un dispreţ acumulat vreme de generaţii şi i-a răspuns:

— Nu vorbesc cu curvele.

Elfrida, deja palidă, s-a albit de tot, timp în care contesa s-a îndepărtat.

Al doilea eveniment, reversul acestei înstrăinări amare a două prietene vechi, a fost o împăcare. P.S. Moonshy s-a apropiat ezitant de Irina, evitând s-o privească în ochi şi jucându-se cu un nasture de la haină.

— Contesă, a zis el, în cazul în care contele Alexei are nevoie de un tovarăş de joacă, eu… eu aş fi dispus să… când timpul o permite.

— Mulţumesc, domnule Moonshy, a rostit Irina.

K îşi strângea instinctiv rândurile, reafirmându-şi unitatea în faţa inamicului reînviat.

Al treilea lucru care s-a întâmplat a fost următorul:

Cale-Bătută Peckenpaw şi Flann O'Toole tot şuşotiseră împreună. Acum s-au apropiat de Vultur-în-Zbor şi Elfrida, care se pregăteau să plece.

Peckenpaw a zis:

— Am ceva să vă spun. Vultur-în-Zbor şi Elfrida s-au oprit.

— Nouă ni se pare, a zis Peckenpaw, că toate astea au început atunci când tu ai ajuns în oraş. Oamenii mai zic şi că voi doi v-o trageţi. Noi nu acceptăm un asemenea lucru la noi în oraş.

— Ce vrei să spui, domnule Peckenpaw? a întrebat cu răceală Elfrida. Te rog, fii explicit.

— Vreau să spun, *doamnă Gribb,* i-a răspuns Peckenpaw, accentuându-i numele cu vădit dispreţ, că poate a venit timpul ca anumiţi oameni să se care dracului de aici.

— Înţelegeţi, a adăugat Flann O'Toole.

— Te iubesc, i-a spus Elfrida Gribb, pentru că am încetat să mai fiu un copil. Acum nu mai am nevoie de protecţie. Am nevoie de tine. Tu m-ai făcut să pricep din ce cauză mă agăţam de Ignatius: mi-era mai mult tată decât iubit. Pe când tu, iubirea mea, tu vei fi iubitul. O ştiu. Ne vom purta de grijă unul altuia şi vom face dragoste. Tu m-ai forţat să cresc şi sunt bucuroasă. Nu vreau să mai fiu bună.

— Bucuroasă? a întrebat Vultur-în-Zbor. Bucuroasă, când asta l-a ucis pe omul care te iubea?

— Tu mă iubeşti, a zis Elfrida, trâgându-l de haine. Dovedeşte-mi-o.

— E imposibil, a spus Vultur-în-Zbor. Tocmai l-am îngropat.

— Te iubesc acum, spuse Elfrida. În acest minut. În această secundă.

— Nu acum, a spus Vultur-în-Zbor.

Ea s-a smuls din îmbrăţişarea lui, iar iubirea ei îi spori bărbatului povara vinovăţiei.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

În ziua următoare Vultur-în-Zbor s-a dus în K pentru a cumpăra mâncare şi alte lucruri de la magazinul domnului Moonshy. Din momentul în care a intrat în oraş, a înţeles că ameninţările lui Peckenpaw nu fuseseră vorbe goale. Oamenii se opreau şi se uitau lung în urma lui, parcă înfricoşaţi de cutezanţa sa. Senzaţia din filmele acelea vechi, văzute în cinematograful murdar şi sărăcăcios din Phoenix, umplea străzile. K devenise teritoriul lui Peckenpaw, un orăşel al bătrânului Vest, iar Vultur- în-Zbor era, la urma urmei, un Indian Roşu. Aproape că se aştepta ca un şerif să iasă prin nişte uşi batante şi să-l împuşte acolo, pe loc.

P.S. Moonshy trebăluia în spatele unei tejghele. Cântărea diverse lucruri. în încăpere nu mai era decât o singură clientă, dar Moonshy îl ignora complet pe Vultur-în-Zbor. După ce femeia a ieşit, Vultur-în-Zbor a zis:

— Mă gândesc că e rândul meu.

— Mai gândeşte-te, i-a spus P.S. Moonshy.

— Uite, dă-mi doar nişte mâncare şi-o să plec, a zis Vultur-în-Zbor, întinzându-i lista sa de cumpărături.

— N-am mâncare, i-a răspuns P.S. Moonshy.

Cale-Bătută Peckenpaw era pe stradă când Vultur- in-Zbor a ieşit cu mâna goală.

— Măi să fíe dacă ăsta nu-i indianu'! a spus el. Apoi s-a pus între Vultur-în-Zbor şi măgarul lui. Vultur-în-Zbor s-a hotărât să adopte o atitudine de politeţe fermă.

— Scuză-mă, dar aş vrea să mă întorc la doamna Gribb, ca să-i spun că o să fim alungaţi din oraş prin înfometare.

— Sigur, i-a zis Peckenpaw. Nici c-aş visa să-ţi stau în cale.

Nu s-a clintit. Vultur-în-Zbor a încercat să-l ocolească şi să ajungă la măgarul care îl aştepta, dar Peckenpaw a întins o mână lungă şi mare şi l-a înşfăcat pe Vultur- în-Zbor de gât. N-avea nici un sens să se lupte, aşa că Vultur-în-Zbor s-a lăsat moale. Peckenpaw l-a privit mânios.

— Nu mă-nţelege greşit, i-a zis el. Nu mi-s plin de prejudecăţi. Dar dacă mâine mai sunteţi aici, o să vin după voi.

Cu mâna liberă i-a trăsnit indianului un pumn teribil în ceafă. Vultur-în-Zbor a vomitat pe pavaj. Peckenpaw l-a aruncat în mizeria aceea şi a plecat.

Vultur-în-Zbor s-a târât până la măgar şi s-a îndreptat către casă.

— Trebuie să plecăm de aici, i-a spus el Elfridei.

— De ce? a întrebat ea. Acum e casa mea. Casa noastră.

— Uite ce e: dacă rămânem, nu ne vor mai da de mâncare şi, oricum, probabil că tot vor încerca să ne izgonească. Nu putem înfrunta un oraş întreg.

— Dacă pleci, iubirea mea, bineînţeles că te voi însoţi, i-a spus ea.

Chipul femeii era încrezător şi calm, iar atitudinea ei era reţinută, chiar dacă linguşitoare.

— Atunci plecăm, a zis el.

— Unde o să mă duci? l-a întrebat ea.

Unde? într-adevăr. Ea avea forţa ce i-o dădea obsesia şi care-i permitea să reziste coborârii de pe munte, iar dacă reuşise să reziste efectului din K, în mod cert putea la fel de bine să facă asta şi acolo unde efectul era mai slab. Dar Elfrida Gribb nu fusese făcută pentru călătorii aspre, iar pentru Dolores O'Toole „Spectrul lui Grimus" n-ar fi fost prea bine-venit înapoi în casa ei. În plus, totul semăna a fugă de la locul crimei. Crima sa. Nu se puteau întoarce. Pentru el nu exista cale de întoarcere. Şi dacă s-ar apuca să urce mai departe, pe munte, în norii necunoscuţi, ce-ar face acolo? Mai grav, ce-ar face *ea* acolo? A

clătinat din cap. Avea nevoie de îndrumare.

Îndrumare. Virgil Jones transpirând în cimitir. Lui Vultur-în-Zbor i se păruse că Virgil îi făcuse o dată cu ochiul în timpul ceremoniei. Era oare posibil să nu-i poarte pică? Virgil, cu care se purtase atât de crud?

— Trebuie să mergem la *madame* Iocasta, a gândit el cu voce tare. Nu-mi trece prin minte alt loc.

— Nu prea cred că mă va primi pe *mine,* a zis Elfrida.

— Amândoi va trebui să... hmm, să ne înghiţim porţia de umilinţă, a decis Vultur-în-Zbor. Nici eu nu m-am înţeles prea bine cu ea.

— Probabil că nu i-a plăcut faţa ta, a spus enigmatică Elfrida.

— N-am ce-i face, i-a răspuns Vultur-în-Zbor. Trebuie să vorbesc din nou cu Virgil. Şi, într-un fel, cred că acolo nu vor veni după noi.

— Bordelul, a murmurat Elfrida. De ce nu, de ce nu...

El purta hainele sale vechi şi rupte, de călătorie. Ignatius Gribb, care, ca şi Elfrida, fusese un om ordonat până la ultima lui izbucnire de furie, îi păstrase până şi basmaua de pe cap, cu tot cu pană. Zâmbind crispat, Vultur-în-Zbor şi le-a pus şi pe acelea. Dacă tot urma să joace într-un western prost, măcar să poarte uniforma completă.

Era nevoit s-o vadă pe Irina Cerkasova, căci trebuia să-i înapoieze hainele defunctului conte. Femeia i le-a luat de la uşă, dar n-a mai făcut nici un gest prin care să-l fi invitat înăuntru.

— Să nu crezi că nu te-am citit, a spus ea. Chiar şi îmbrăcat cu hainele lui.

— Ce vrei să spui? a întrebat Vultur-în-Zbor. Tu m-ai făcut prietenul tău.

— I-am spus contelui, a zis ea. Am văzut totul pe faţa ta. Răul.

A închis uşa, după care el nu a mai văzut-o niciodată.

Exact la cea de-a şaptea bătaie uşa s-a deschis. *Madame* Iocasta i-a privit cu uimire pe cei doi. Elfrida i-a întors privirea cu calm, învârtindu-şi umbreluţa de soare. Era îmbrăcată numai în dantelă albă.

— Doriţi ceva? a întrebat descurajator Iocasta.

— Da, a răspuns Vultur-în-Zbor.

Nu era momentul să fie mândri.

— Căutăm adăpost.

Iocasta a zâmbit fară chef.

— Nu, a zis ea şi a dat să închidă uşa.

— Ce vrei să spun? a strigat Vultur-în-Zbor. Că am înţeles cât am greşit în felul cum m-am purtat? Am înţeles. Că am fost un ticălos inuman şi egoist? Am fost. Că m-am purtat urât cu Virgil, deşi aveam

toate motivele să mă port frumos cu el? E adevărat. Recunosc totul. Nu accepţi recunoaşterea sinceră a greşelii? Cum crezi că te simţi atunci când eşti responsabil, fie şi indirect, pentru patru morţi?

— Ucigaş, bănuiesc, a spus Iocasta, fără să cedeze.

— Dacă nu ne laşi să intrăm, a zis Vultur-în-Zbor, tu vei fi responsabilă pentru încă două. Nu ne mai dau voie să mâncăm nimic.

— Ei, bună! spuse o voce.

Media privea cu vădită plăcere peste umărul Iocastei.

— Media, du-te şi adu-l pe Virgil, i-a cerut Iocasta. El trebuie să hotărască.

Virgil Jones cobora scările şi părea încântat.

— Dragul meu Vultur-în-Zbor! spuse el. Dragă doamnă Gribb! Ce plăcere!

— Virgil, spuse Vultur-în-Zbor. Poate crezi că-ţi spun toate astea doar pentru că am dat de necaz, pentru că am făcut o alegere care n-a fost bună. Dar nu e aşa. M-am înşelat. Purtarea mea faţă de tine a fost incalificabilă din punct de vedere moral. Nu pot să spun decât că o ştiu şi că îmi pare rău.

Virgil asculta solemn discursul, dar privirea lui nu era una serioasă.

— Prostii! a strigat el vesel atunci când Vultur-în-Zbor a terminat. Toţi trebuie să facem greşeli. Bine-aţi venit printre cei ca şi voi.

— Vrei să-i las să intre? a întrebat bănuitoare Iocasta.

— Bineînţeles, a răspuns Virgil. E un prieten de-al meu.

— Dar ea? a întrebat Iocasta. Sfânta Elfrida, cea îmbrăcată în alb la o zi după înmormântarea soţului ei. N-am auzit nici o urmă de remuşcare în vocea ei.

Elfrida spuse:

— Nu sunt nici mai bună, nici mai rea decât tine.

— Te rog, Virgil! spuse Vultur-în-Zbor. Nu e în apele ei.

— Parcă-i ceva mai bine, spuse *madame* Iocasta, cedând. Păi, atunci intraţi, amărâţilor, nu staţi acolo!

Zâmbetul de bun venit al Mediei a compensat întru totul tonul arţăgos al Iocastei.

Camera dădea spre muntele cel înalt, ale cărui vârfuri ascunse străluceau prin singura ei fereastră. Nu era o cameră frumoasă şi probabil că ar fi părut complet neinteresantă de n-ar fi fost sculpturile.

Sculpturile erau hidoase.

Asta nu pentru că ar fi fost groteşti, fiindcă şi grotescul, măiestrit lucrat, devine frumos. Nu pentru că subiectele lor ar fi fost hidoase – chiar şi capetele urâte pot fi emoţionante atunci când sunt lucrate cum trebuie. Sculpturile erau pur şi simplu – şi fară urmă de îndoială – extrem de urâte, părând să nu aibă nici un sens şi nici un scop estetic

in afară de acela de a face ca lumea să pară urâtă şi demnă de ură. Chiar şi o asemenea descriere e prea elogioasă. Sculptorul avusese mai puţin talent chiar şi decât Vultur-în-Zbor, care nu era artist.

Sculpturile îi priveau insistent de sus, de pe pereţi, şi făceau ca încăperea să pară mai întunecoasă.

— Camera lui Liv, le-a spus Virgil Jones. N-a mai fost folosită de atunci, ştii, de când a plecat cu… ăăă, cu mine. Sculpturile lui Liv. Sper că nu vă deranjează. Le-am adus înapoi când… ăăă, am stat aici, în urmă cu ceva timp. Ştiţi, înainte de a pleca din K. Dar asta nu contează. Aveţi aici un pat.

Un pat pe care Elfrida Gribb s-a întins imediat. Peste o clipă dormea deja profund. Fără îndoială că nervii ei, care fuseseră întinşi la maximum după moartea lui Ignatius, se răzvrătiseră in sfârşit şi ceruseră un răgaz pentru regenerare. Vultur-în-Zbor s-a simţit sincer uşurat.

Virgil l-a lăsat singur, spunându-i:

— Adună-ţi puterile. Asta-i important.

S-a îndreptat spre fereastră, ferindu-şi privirea de obiectele ciudate de pe pereţi, şi s-a uitat spre munte. O muscă i se aşeză pe obraz. O îndepărtă. I se aşeză pe celălalt obraz. O îndepărtă iarăşi. A treia oară o lovi şi şi-o zdrobi pe faţă. Apoi mătură cadavrul insectei de pe el.

În ciuda urâţeniei sculpturilor, în ciuda prezenţei Elfridei Gribb, în ciuda lipsei oricărui simţ al direcţiei, aici Vultur- în-Zbor se simţea în siguranţă. Aerul din bordel era încărcat cu mireasma consolării. Dar adăpostul nu i se potrivea – sau, în orice caz, nu pentru mult timp. Cum eşuase în încercarea lui de a obţine stabilitate – adică nu reuşise să se integreze traiului din K –, va trebui să se pună iar în mişcare. Dar asta însemna să ştie ce să facă – nu numai cu persoana lui, dar şi cu Elfrida. Vultur-în-Zbor privea insistent muntele.

— Tu câştigi, spuse el cu voce tare. Se întoarse înspre pat şi se aruncă lângă Elfrida, care dormea, apoi fixă absent tavanul cu privirea. În curând fu şi el adormit, obosit şi adormit.

Media a intrat în cameră ca să-l privească în timp ce visa. Studiindu-i chipul, chipul care-i schimbase viaţa, chipul cu grumaz ferm, cu o umbră de barbă, cu ochii închişi şi cu gene lungi, începu să se gândească la prostii. Poate din cauză că era în camera lui Liv – Liv, cea care părăsise bordelul şi siguranţa lui de dragul unui bărbat (greu de crezut acum că acel bărbat fusese Virgil Jones), Liv, care se aşezase pe sine şi dorinţele ei mai presus de îndatoririle sale, Liv, care şi-a trăit clipa –, dar Mediei, în timp ce scruta faţa aceea visătoare, i se contura în minte gândul următor:

Acolo unde merge el, merg şi eu.

Chipul a fost cel care a provocat totul.

A rostit încet către adormitul Vultur-în-Zbor:

— Ceea ce-ţi trebuie ţie e o femeie care să poată ţine pasul cu tine.

Madame Iocasta se plimba din nou pe coridoarele regatului ei, dar nu-i făcea plăcere că nu auzea zgomote din spatele uşilor – asta deoarece, la cererea lui Virgil, închisese porţile Casei. Tăcere pretutindeni. În propria ei cameră – un Virgil mâhnit şi gânditor. În camera predecesoarei ei – siluetele abia ghicite a doi oameni despre care se temea că îi vor schimba prea mult, mult prea mult, mica ei lume. Virgil se cufundase deja în sine, iar Media era deja impresionată de Vultur-în-Zbor, în ciuda specializării care-i fusese repartizată.

Cum stătea tăcută lângă uşa camerei lui Liv, care era foarte puţin întredeschisă, auzi vocea Mediei rostind acea singură frază. Se retrase în linişte, dar toate grijile îi mai sporiră încă pe-atâta.

Totuşi le oferise adăpost, se gândi ea. Nu voia, nu putea să-şi încalce cuvântul.

În fruntea gloatei se aflau Flann O'Toole şi Cale-Bătută Peckenpaw. Să mai fi fost încă vreo doisprezece indivizi, toţi clienţi regulaţi ai cârciumei Elbaroom. Aveau la ei bâte, pietre şi un capăt de frânghie.

— Casa este închisă, a spus Iocasta din uşă.

— N-am venit pentru femeile tale, i-a replicat O'Toole cu o voce dură, înăsprită de aburii whisky-ului de cartofi. Ci pentru nemernicul ăla de Vultur-în-Zbor.

— Ne-am gândit la un mic linşaj nevinovat, a precizat Peckenpaw.

— Înţeleg, a zis Iocasta. Vreţi un ţap ispăşitor.

— Doamne fereşte! a rânjit Flann O'Toole. Dar o analiză simplă arată că toate necazurile noastre au început odată cu venirea lui. Îi absolut logic să-i grăbim plecarea mintenaş, nu-i aşa?

— Flann O'Toole, zise atunci *madame* Iocasta. Ştii ce fel de loc e aici. Atunci când cineva intră în Casă, lasă lumea în urma sa. Este un loc în care te refugiezi. Răul nu intră aici. Vultur-în-Zbor este la adăpost. Dacă-l luaţi cu forţa, Casa îşi pierde semnificaţia pentru voi toţi. O să spânzuraţi o parte a propriului vostru oraş. Asta vreţi?

Mulţimea şovăi, morocănoasă. Flann O'Toole încetă să mai rânjească.

— Ascultă, Iocasta! tună el. Pentru Dumnezeu, de ce-l aperi? Acum ştii că noi n-am face aşa ceva, să violăm sfinţenia Casei ş-aşa mai departe, dar Vulturul acela nu-i prieten nici cu tine nici cu domnul Jones al tău.

— Pleaca, O'Toole, spuse Iocasta

— Bine, spuse Peckenpaw. Bine, Iocasta. Ai câştigat. Dar vom sta de paza, chiar aici, în pragul uşii tale. Si dacă Vultur-în-Zbor îşi arata faţa lui drăgălaşă pe-afara, Virgil Jones va mai avea ceva de săpat.

Aruncandu-i o privire dispreţuitoare, Iocasta închise uşa. Privirea ei nu făcu nici o impresie asupra lui Cale-Bătută Peckenpaw.

CINCIZECI

Vultur-în-zbor statea la picioarele lui Virgil sau, mai precis, stătea lângâ el pe patul cel scund din camera Iocastei, în timp ce Virgil vorbea. Pe chipul lui Virgil se vedea satisfacţie şi în vocea lui se citea emoţia, dar într-un fel uşor morbid: satisfacţia şi emoţia unui om care simte că evenimentele curg din nou aşa cum vrea el, numai că e foarte nesigur pe puterile lui de a le da o direcţie. Un paianjen îşi ţesea pânza pe tavan.

—Tot mai multe cazuri de febră, spunea Virgil Jones. Cu siguranţă, vor mai fi şi altele. Mă tem că acum K este vulnerabil. Călcâiul lui Ahile este expus. Iată o lecţie despre fragilitatea celor mai bune redute. Şi ia aminte, calea aleasă de K a fost o redută foarte bună. Cei de-aici au practicat viaţa dusa cu ochii-n pământ atât de mult timp, încât le-a devenit o a doua natură. De-aici şi tulburătoarea iluzie a realităţii, careia i-ai căzut pradă, şi acea aparenţă eterică, nepământeană. Ei locuiau aici, dar locuiau *pentru* preocupările lor, astfel ca păreau detaşaţi, ameţiţi, întregi. Priceperea le-a crescut o data cu puterea Efectului, ţinând pasul cu el, astfel că i-ar fi putut rezista veşnic. Moartea lui Gribb a schimbat totul. Acum sunt mulţi cei care consideră că fac un efort încercând să-şi ţină mintea departe de Grimus. Şi au nevoie de asta, deşi înainte de moartea celorlalţi puteau chiar să glumească pe socoteala lui. De aici vine şi hotărârea gloatei puse pe linşaj. De aici si atitudinea doamnei Gribb. Nu stiu sigur dacă este chiar atât de îndrăgostită de tine. Are nevoie să iubească, iar asta e mai important. Situaţia se va înrăutăţi, pentru că acum, în momentul în care se vor relaxa, vor fi expuşi Dimensiunilor. Unii dintre ei vor muri. Ceea ce-i va face pe restul şi mai maniaci. O perspectivă sumbră şi sunt sigur că eşti de acord cu mine.

— Iocasta şi fetele ei nu par să fie afectate, spuse Vultur-în-Zbor.

— Ah, spuse Virgil. Iată, în două cuvinte, esenţa extraordinară a acestei Case. Ştii, ea e un refugiu în faţa Efectului şi, concomitent, în faţa gloatei. Pentru că, aşa cum ai afirmat mai devreme, acest loc a devenit pentru ei un scop în sine. Singurul lucru care conteaza pentru ei. Deşi mi-e teamă, ştii, că ai s-o tulburi pe draga de Media. Zau că ai un efect teribil asupra femeilor, aproape ca şi … ca şi Grimus, ha, ha!

— Îmi pare foarte rău, spuse prosteşte Vultur-în-Zbor.

— Cert este faptul că Grimus este în posesia unui adevăr uluitor: acela că trăim într-una din infinitatea de Dimensiuni existente, declară Virgil Jones. Acceptarea naturii Dimensiunilor implică modificarea radicala a concepţiilor noastre despre ceea ce suntem şi despre felul cum este lumea noastră. Mai implică şi rescrierea de la început a cărţii moralităţii şi a priorităţilor. Întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este următoarea: există riscul de a deţine prea multă cunoaştere? Daca se face o descoperire minunată, ale cărei efecte nu pot fi controlate, ar trebui oare să se încerce distrugerea ei? Sau poate că interesele ştiinţei le întrec pe cele ale societăţii şi, drept urmare, pe cele ale supravieţuirii? E mai bine să ştii şi să mori decât să nu fi ştiut deloc?[51] Mă tem că-i un număr zdravăn de întrebări.

— Şi voi aţi hotărât că ştiinţa trebuie să cedeze, spuse Vultur-în-Zbor.

— În acest moment si în acest loc, cunoaşterea unui astfel de adevăr e un lucru nimicitor de periculos, spuse cu tristeţe Virgil Jones.

Virgil Jones îşi examina bătăturile, mişcându-şi degetele de la picioare. Vultur-în-Zbor stătea în tăcere şi urmărea păianjenul. În cele din urmă Virgil vorbi din nou.

— Aici oamenii mă tratează ca pe-un idiot, spuse el, pentru că am trecut printr-o fază în care aşa mă şi purtam. Imediat după… neînţelegerea mea cu… Dimensiunile Interioare. Şi cu Liv. Am alergat odată prin oraş cu mădularul atârnându-mi pe-afară. Mi-am vopsit nasul în albastru. Am stat cu nădragii în vine şi am tras vânturi în faţa femeilor. Biată făptură cu multe feţe care eram… Care sunt. Atunci voiam să dovedesc ceva. Că pentru mine ei nu contau. Că insula nu conta. Că nimic nu conta. Problema era că nici eu nu credeam nimic din toate astea. Aşa că gesturilor mele le lipsea o anumită convingere. Într-un sfârşit am coborât de pe munte şi am descoperit în schimb demnitatea. Haina neputinţei. Până când ai sosit tu.

Vultur-în-Zbor izbucni:

— Virgil, ce să fac? Ce pot să fac?

— Ah, exclamă Virgil, lingându-şi buzele cu frenezie. Aici voiam să ajung. Poţi alege între retragere, inacţiune si acţiune. Nu-i nici o ruşine în nici una din ele.

— Nu înţeleg, spuse Vultur-în-Zbor.

— Retragerea înseamnă să ieşi afară şi să te laşi linşat. Nu-i deloc plăcut. Sau să te furişezi cumva afară şi să cobori muntele, lăsând evenimentele să-şi urmeze cursul. Sincopele temporale, febra şi toate celelalte. Să le laşi în urmă. Inacţiunea înseamnă să rămâi pe loc şi să aştepţi să vezi dacă Iocasta te aruncă în gura lupilor. Acţiunea implică totuşi mai degrabă să faci ce-ţi spun eu.

— Tu ai ales inacţiunea, spuse Vultur-în-Zbor. N-ai făcut prea

multe în ultimul timp.

— Normal, răspunse Virgil. Eu nu pot să fac nimic. Tu poţi.

— Asta nu pentru că Dimensiunile Interioare mi-ar fi pârjolit mintea, spuse Virgil. Sau că n-aş fi putut dansa cu succes Dansul Putinţei. Ai putea spune că e un fel de paralizie. O cutie de viteze înţepenită. A funcţionat la nevoie, în pădure. Dar mica mea gâlceava cu gorful a stricat totul. Şi acum, pentru că ştiu că ţie ţi-ar fi mult mai uşor, nevoia a dispărut. Nu ştiu sigur dacă nu cumva a dispărut şi voinţa.

— Dar n-ai spus c-o să te hotărăşti?

— Hotărârile sunt uşor de luat, spuse Virgil Jones. Ele sunt partea uşoară.

— Câmpul de acţiune a ceea ce voi numi aici Dimensiunea Haos, în care ne aflăm, ca şi toate puterile lui Grimus, izvorăsc dintr-un obiect numit Trandafirul de Piatră, începu să explice Virgil Jones. Lucru pe care probabil că l-ai ghicit. Asta trebuie să distrugem noi. Există de fapt un risc considerabil. E posibil ca această Dimensiune să nu poată supravieţui fără Trandafir. Sigur e că dacă Trandafirul nu va fi spart, nimeni nu va supravieţui aici, cu excepţia păianjenilor, a muştelor şi a animalelor. Iată care e riscul pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Ucide sau tămăduieşte, spuse Vultur-în-Zbor.

— Întocmai, zise Virgil. Foarte bine spus.

— Ştii, începu iar Virgil Jones, Deggle a făcut, deşi neintenţionat, singurul lucru care putea să mă împingă la luptă împotriva Trandafirului. Vreau să zic atunci când a spart bucata aceea din Tulpină. Trebuie să punem pe seama proastei funcţionări a Trandafirului mutilat şi sincopele temporale, şi, probabil, chiar Efectul Grimus. N-a fost decât o bucăţică, aşa că nu s-a observat. Dar, vai, a deteriorat dimensiunea!

— Dacă o bucăţică poate crea atât de multă dezordine, nu am fi şi noi distruşi inevitabil în caz că întreg Trandafirul ar fi spart? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Nu neapărat, spuse Virgil. O jumătate de pâine nu-i întotdeauna mai bună decât nimic.

Povara vinovăţiei şi sentimentul inutilităţii din sufletul său îl determinară pe Vultur-în-Zbor să accepte sarcina. Moralul său scăzuse constant de la moartea lui Ignatius Gribb. Acum, confruntat cu alternativele sumbre pe care i le oferise Virgil, atinsese nadirul. Dar ceva îl reţinea, împiedicându-l să accepte – poate o fărâmă din sufletul relativ inocent cu care venise pe insula Calf –, şi, gândindu-se la acel

suflet, găsi o ultimă licărire de speranţă.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău în două privinţe, îi spuse el lui Virgil. Prima, că Grimus cunoaşte anumite metode de a-mi anula nemurirea. Nu există nimic care să mă atragă pe muntele Calf şi ştiu că în lumea mea eternitatea îşi pierde farmecul.

— Aşadar, am ajuns iar aici, spuse Virgil.

— De asemenea, continuă Vultur-în-Zbor, trebuie să fiu sigur că există o cale de întoarcere – o cale de întoarcere către locul, lumea, dimensiunea, mă rog, din care vin eu.

— Dacă scăpăm cu viaţă, ai vrea să te întorci.

— Da.

— Şi dacă-ţi dau cuvântul meu, vei merge la Grimus.

— Dacă pot.

Virgil Jones zâmbi trist.

— Din câte ştiu eu, începu el, răspunsul la ambele întrebări puse de tine este acela că nu există nici căi şi nici mijloace sigure de îndeplinire a oricăruia din ţelurile tale.

Era ca o condamnare la moarte confirmată, fără drept de apel. Fără cale de întoarcere. Ţelul lui de atâtea secole, acela de a reveni la o viaţă normală, era năruit, iar ţelul său mai nou, acela de a trăi mulţumit în K, era distrus. Vultur-în-Zbor era un om pustiit, o Carapace fără Formă.

— Pe toţi dracii! zise el. O s-o fac oricum. De ce nu? Virgil Jones avea din nou acelaşi zâmbet trist, dar care acum era uşor iluminat de triumf.

Momentul acţiunii anulează procesul de evaluare. Virgil Jones, campion al îndoielii, nu avea acum timp pentru aşa ceva. Plănuia ascensiunea lui Vultur-în-Zbor spre Grimus.

— Poarta către Grimus este asemănătoare cu cea prin care ai intrat în Marea Calf. Deşi e mai puţin rudimentară. E imposibil s-o găseşti dacă nu ştii unde este. Întâmplător, eu ştiu. Acolo îţi va fi de folos experienţa cuceririi Dimensiunilor Interioare. De-acum ele nu-ţi mai pot face rău, aşa că te poţi concentra asupra traversării celor Exterioare. Deşi s-ar putea să nu fie plăcut. Grimus va şti cu siguranţă că vii. Va încerca să-ţi închidă Poarta. În acest caz va trebui să duci o bătălie pe cinste ca să treci dincolo. El se va opune şi oricărei încercări de a te apropia de Trandafir. Tu va trebui să faci atâta cât poţi, să aştepţi ocazia, înţelegi, să loveşti la momentul potrivit şi tot aşa. Aminteşte-ţi însă un lucru: e doar un om şi el.

— Sorţii par să-mi fie uşor potrivnici, spuse Vultur- în-Zbor.

— Cam o sută la unu, îl aprobă Virgil. Şi chiar dacă treci dincolo… Grimus poate fi foarte convingător.

— Unde e poarta? întrebă mecanic Vultur-în-Zbor.

— A, da, Poarta. Asta înseamnă să trecem de gloată. Şi să mai urcăm un picuţ. Până la… până la Liv. Casa neagră. O ştii.

Vocea i se poticni jalnic.

— O ştiu, răspunse Vultur-în-Zbor. Am întâlnit-o pe Liv. Îţi transmite salutări.

Virgil se desprinse dintr-un început de reverie.

— Ai întâlnit-o? întrebă el. Eşti sigur?

— Nu, zise Vultur-în-Zbor. Purta un văl negru. Din cap până-n picioare.

— Ea este, spuse Virgil. E Liv.

Vultur-în-Zbor se uită de jur împrejurul camerei. Plante agăţătoare pe pereţi. Păianjeni târâtori pe tavan. Era, probabil, una din ultimele încăperi pe care avea să le mai vadă vreodată. Când înţelese asta, îşi dădu seama că nu-i păsa prea tare. Acum era o forţă în mişcare, unealta lui Virgil şi nimic mai mult. Înainte să vină pe insula Calf, simţise un impuls sinucigaş născut din disperare. Acum nu era disperat. Pur şi simplu nu vedea ce rost ar mai avea să rămână în viaţă.

— Ei bine, spuse Virgil Jones, va fi… hmm, plăcut s-o revăd pe Liv.

CINCIZECI ŞI UNU

— Neapărat, spuse Iocasta. Du-te neapărat.

Virgil stătea în faţa ei ca un şcolar chiulangiu, îşi freca mâinile şi tot închidea şi deschidea gura, ca şi când ar fi fost veşnic pe punctul de a oferi o explicaţie acceptabilă a şotiilor sale.

— Du-te, repetă Iocasta. Dacă lucrurile pe care le-am făcut noi pentru tine – lucrurile pe care le-am făcut eu pentru tine – înseamnă atât de puţin, atunci, te rog, pleacă imediat. Întoarce-te la ea. Aia o să te sfâşie în bucăţele mici. Acum n-o să mai rămână nimic din tine, ca să mai pot să te peticesc. Ea stă acolo şi-şi ţese pânza, iar tu pici drept în ea. Du-te, du-te şi gata, dacă simţi nevoia să-ţi faci rău singur. Nu te voi mai opri. Poate că eşti prost. Poate că eşti nebun. E o nebunie să te întorci acolo după ruşinea pe care ţi-a provocat-o, dar du-te. Eu n-o să-ţi stau în cale.

— Trebuie, Iocasta! spuse disperat Virgil. Trebuie să-i arăt Poarta lui Vultur-în-Zbor.

— Vultur-în-Zbor! strigă femeia. Omul care ţi-a răsplătit bunătatea cu trădare. Omul care mi-a răsplătit bunătatea tulburând-o pe Media. Omul care n-a adus decât necazuri tuturor celor care l-au primit. Ai face orice pentru *el*.

Virgil Jones rosti încet:

— Vultur-în-Zbor e cel care face asta pentru mine.

— Toţi! izbucni Iocasta. Plecaţi cu toţii! Lăsaţi-mă iarăşi cu Casa mea.

Elfrida Gribb, în dantelă albă, cu faţa acoperită de un văl pe care urca nestingherită o muscă, stătea lângă fereastră, cu sculpturile în dreapta ei, muntele în spate, Vultur-în-Zbor în stânga şi dezastrul uitându-se direct la ea.

— N-o să pleci, spuse ea. Nu poţi. Nu după tot ce am făcut. Te iubesc, Vultur-în-Zbor. Locul meu este lângă tine.

El închise ochii şi îşi înăspri vocea cât de mult se simţi în stare s-o facă.

— Te-am iubit, îi spuse el.

Ochii ei se transformară în pietre, în mărgele verzi, opace.

— M-ai iubit.

Nu era o întrebare. Era o afirmaţie sumbră.

— Totul s-a schimbat, spuse el amărât. Trebuie să plec.

— O curvă, îi aruncă ea. Asta crezi că sunt: o curvă. *Nu vorbesc cu curvele.* Tu şi cu ea. Tu ai plănuit totul: să mă faci să te iubesc, să mă faci geloasă, să mă distrugi.

— Nu, răspunse Vultur-în-Zbor.

— Curva. Elfrida curva. Da, de ce nu? Da, de ce nu? Dacă iubitul meu mă crede curvă, trebuie să mă conformez. Da, de ce nu? O să devin curvă şi aşa o să-mi câştig existenţa. Da, de ce nu, de ce nu?

De ce nu? era fraza momentului, se gândi Vultur- în-Zbor.

Media, care trăgea cu urechea, auzi discuţia şi se simţi încântată.

În bucătăria Casei Fiului Răsare, printre oalele şi tigăile părăsite, bărbatul numit Piatră, singurul oaspete al nopţii, cel care nu putea fi alungat, mânca. Virgil Jones l-a văzut şi a plănuit evadarea.

Vultur-în-Zbor a părăsit casa pe uşa laterală şi s-a târât pe Drumul Pietruit, prăpădit ca hainele-i de împrumut, murdar precum casele, prăfuit ca străzile, şi a început să numere pietrele din caldarâm. Le da bineţe ca unor vechi prieteni. încetişor, cu pălăria ponosită trasă mult peste faţa aplecată, şi-a croit cale pe drum de noapte, cu găleata într-o mână şi cârpa într-alta, îngenuncheat, mormăind, lustruind.

Madame Iocasta stătea întinsă pe pat, închisă în cameră, şi refuza să ştie ce se întâmplă în Casa ei. Media se oferise de bunăvoie să-l ţină ocupat pe curăţătorul de caldarâm, chiar dacă asta însemna o încălcare a regulilor Casei, iar în timp ce Iocasta se întorcea cu faţa la perete, Media îşi folosea orice fărâmă de experienţă pe care-o avea ca să-l ţină prins în mreje pe Piatră, primul ei bărbat de o eternitate, suficient de mult timp pentru ca Vultur-în-Zbor să-şi poată duce la bun sfârşit evadarea plănuită încet şi minuţios.

Virgil Jones a părăsit bordelul chiar înainte de ivirea zorilor, cu melonul pe cap, cu lanţul fără ceas în jurul taliei şi fredonând nevinovat. Gloata se împrăştiase, majoritatea oamenilor se duseseră la culcare, dar nemilosul Peckenpaw stătea ca un urs în pragul uşii. L-a privit furios pe Virgil, însă l-a lăsat să treacă. Virgil a pornit-o pe drum, fredonând, şi a remarcat cu interes că pe caldarâm nu se vedea nici o siluetă care să se târască. Vultur-în-Zbor fíe fusese descoperit, fie îşi atinsese scopul.

La celălalt capăt al Drumului Pietruit, în punctul tn care oraşul K lăsa locul culmilor semeţe ale muntelui Calf, pădurea îşi recâştiga supremaţia. Vegetaţia deasă ascundea cărarea îngustă – mai potrivită pentru măgari decât pentru oameni – care ducea către ultimul punct locuit, stânca unde se afla casa lui Liv şi de unde ea domina oraşul K. Virgil şi Vultur-în-Zbor îşi dăduseră întâlnire aici, în pădure.

— Ca în vremurile bune, a spus Vultur-în-Zbor.

Media dispăruse. Absenţa lui Vultur-în-Zbor era o uşurare. Absenţa lui Virgil o bănuise şi încercase să se obişnuiască dinainte cu ideea. Dar să vadă în patul Mediei un bărbat, şi încă unul prăpădit ca acesta, iar Media să nu fie de găsit niciunde, asta era aproape mai mult decât putea suporta Iocasta. Media, sărmana, îndrăgostita de Media, tocmai Media, dintre toate fetele…

Dispărută, dar unde? Să-i fi urmat pe Virgil şi Vultur-în-Zbor? Dar cât de departe? Şi i-au cerut-o ei? Au vrut ca ea să vină cu ei? Şi se va mai întoarce oare, spăsită, târându-se şi cerând iertare? Iocasta ar fi vrut să creadă că da, dar şi-a amintit şi ea de Liv şi a ştiut că Media nu se va mai întoarce decât dacă n-avea încotro, numai dacă nu va avea încotro…

Iocasta a ieşi pe coridor, aşa tăcut cum era, şi a fost prinsă de o a treia sincopă exact acolo, singură.

După ce totul a trecut, a icnit şi s-a rezemat de perete. Elfrida Gribb a ieşit din cameră, serioasă şi reţinută.

Şi şi-a petrecut un braţ în jurul ei.

— *Madame,* i-a spus. Aş vrea să rămân. Să rămân… şi să muncesc.

Iocasta a privit-o pierdută. De-acum totul era posibil.

— Fiindcă tot avem un loc vacant, a zis ea, eşti angajată. Cele două femei îndurerate au rămas acolo un moment, agăţate una de alta. Apoi Iocasta, cu ochii înroşiţi, s-a dus la uşa din faţă. Peckenpaw era acolo când a deschis-o.

— Casa Fiului Răsare îşi reia activitatea, a anunţat *madame* Iocasta.

Era dimineaţă.

CINCIZECI ŞI DOI

Nicholas Deggle era aşezat în balansoar, în mijlocul puişorilor ieşiţi din ou, aşa cum se obişnuise să facă. Se gândea la sincope.

Se pare că doamna O'Toole nu fusese deloc conştientă de ele. Poate că mintea ei sucită pur şi simplu le negase existenţa, aşa cum nega evidenţa din faţa ochilor şi-i permitea să-l vadă şi să-l audă pe Virgil Jones acolo unde era el, Deggle. *Nimic nu se schimbă.*

Dar, se gândi Deggle, uşor speriat, mai exista şi o altă explicaţie. Grimus. Grimus dobândise această putere nouă şi devastatoare şi încerca să scape de el. Poate că Deggle fusese singurul afectat.

Nicholas Deggle se legăna în balansoar înainte şi-napoi, între neputinţă şi paranoia. Dolores O'Toole ieşi din colibă cu un cuţit în mână. Era timpul să mai căsăpească un pui.

Dolores se aşeză pe pământ. Cu cuţitul în mâna dreaptă şi cu o concentrare intensă, îşi tăie vena de la încheietura mâinii stângi. Apoi mută cuţitul în acea mână şi, la fel de metodic, se apucă să-şi deschidă vena de la mâna dreaptă. De-abia acum Deggle ieşi din starea de şoc şi se repezi după cuţit. Ea îi evită mâna şi-şi duse lama cuţitului la gât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci? ţipă el.

— În fiecare noapte de atunci, de când am făcut dragoste, spuse ea. În fiecare noapte m-ai respins. E evident, Virgil, că-mi dispreţuieşti trupul. Şi nu pot să trăiesc dacă tu mă urăşti într-atât.

Sângele ţâşni pe pământ, formând grămăjoare mici de noroi roşu.

Ce trebuie să faci ca să opreşti o venă din sângerare? Deggle privi neputincios în jurul lui.

— Bandaje, zise el cu voce tare.

— Lasă-mă-n pace, spuse ea şi începu să cânte cu o voce slăbită:

> *Barbă Albă e toată bucuria mea*
> *Şi Barbă Albă e tot ce-mi doresc, cânta ea.*

Nicholas Deggle îşi trase cămaşa peste cap. Când putu să vadă iar, Dolores zăcea întinsă pe pământ, cu o altă gură roşie rânjind însângerată sub bărbie, de la o ureche la alta. Isprăvise ceea ce începuse.

Cu pieptul gol şi cămaşa în mână, Deggle rămase aşa, urmărind cum curge sângele, până când încetă să mai curgă. Îi trecu prin cap gândul următor:

— Eu voi fi cel ce rămâne singur.

Balansoarul se legăna în briza dimineţii.

CINCIZECI ŞI TREI

După acuzaţiile îndreptăţite ale lui Virgil Jones, gorful, hotărât să stea cu ochii pe insula Calf până la sfârşit, se refugiase în practicarea sportului – dintotdeauna incitant – al urmăririi vieţii celorlalţi.

Deşi trupurile lor se mişcă doar cu mare greutate, gorfii se pot deplasa instantaneu dintr-un loc într-altul printr-un proces de dezintegrare şi reintegrare fizică, supravegheaţi de Eurile lor dematerializate. Astfel, gorful trăsese cu urechea alături de Elfrida la Elbaroom şi stătuse în grădina ei, urmărind-o în timp ce ea, Irina şi Vultur-în-Zbor se dădeau pe rând în leagăn. Trăsese cu ochiul prin ferestrele Casei Fiului Răsare şi-i urmărise pe călători plecând. Fusese intrigat de sincope şi asistase indiferent la sinuciderea lui Dolores O'Toole.

Acum, în aşteptarea Ordonării Finale, revenea mereu la contemplarea anagramei fundamentale care dăduse naştere în mare măsură esenţei insulei Calf – Re-Ordonarea care se putea crea pornind de la numele lui *Grimus*.

Anagrama era *Simurg*.

Gorful aştepta nerăbdător confruntarea iminentă dintre Vultur, prinţ al păsărilor cereşti, şi Simurg, pasărea paradisului, mânuitor al Trandafirului de Piatră. I se părea foarte amuzant că numele lor conţineau aceste simboluri primordiale. Asta condimenta totul.

Partea a treia

Grimus

CINCIZECI ŞI PATRU

În căsuţa vopsită în negru era întuneric, un întuneric tăcut şi răcoros. Peste tot se înălţau umbre, paznici imateriali ai urâţeniei nevăzute. Afară, porţiunile vizibile ale muntelui Calf se ridicau deasupra casei precum un al doilea tavan furtunos, ferind-o de lumina palidă a soarelui, filtrată de ceţuri, care cădea peste câmpiile din vale. Casa lui Liv, cufundată în întuneric şi lipsită de fundaţie, stătea indiferentă pe stânca posomorâtă, cu uşa straşnic zăvorâtă, unicul semn de viaţă din jur fiind un măgar priponit de cel din urmă copac al pădurii de pe povârniş, care păştea iarba înaltă. O pasăre ţipă.

Urâţenia nevăzută. În spatele obloanelor închise ale ferestrelor se derula o scenă de haos cosmic, cu rămăşiţele unei vieţi care se luptau şi se întreceau să ocupe un loc pe podea. Praful se aşezase într-un strat gros peste cărţile şi farfuriile împrăştiate. O bucată de pâine, invizibilă în spatele crustei de mucegai, zăcea pe o oglindă spartă, iar un păianjen îşi ţesea pânza între una şi cealaltă. Cârpe, hârtii şi firimituri fuseseră şi ele acoperite de învelişul atotstăpânitor al mizeriei. Iar deasupra podelei îmbâcsite se iţeau ameninţătoare sculpturile. Sculpturi care, prin comparaţie, îşi făceau străbunele cioplite în Casa Fiului Răsare să pară nişte revărsări de frumuseţe şi bucurie.

Respingătoarele şi contorsionatele forme, chipuri, trupuri, membre trunchiate şi peisaje de coşmar vorbeau despre o patimă tot mai adâncă a creatorului lor, o mlaştină tot mai adâncă de dezgust. Dacă sculptorul nu face altceva decât să extragă din materialele sale brute formele care zac deja în ele, atunci lemnul acela părea să fi fost făcut de demoni, altfel n-ar fi putut închide în el forme atât de hidoase.

Interiorul căsuţei negre era format dintr-o singură cameră. Pe un raft, în colivii, stăteau îngrămădite jalnic nişte găini. Mai găseai acolo un scaun şi un pat. Iar aici te aştepta o surpriză – pentru că cele două piese de mobilier erau pe atât de impecabil de curate, pe cât de murdar era restul casei. Erau şterse de praf şi îngrijite, iar lenjeria de pat era spălată. Parcă veneau dintr-o altă lume.

O umbră stătea nemişcată pe un scaun.

Să intri din nou pe povârnişurile împădurite însemna să renunţi la orice iluzie de normalitate, să te scuturi de aerul oraşului nebuneşte de lumesc, lumeşte de nebun.

Lumina verde a copacilor era un fel de purificator pentru amândoi. Vultur-în-Zbor simţi aici încă o dată misterul tangibil al muntelui şi se curăţă de păienjenişul propriei amăgiri de sine. Muntele

nu se lăsa ignorat. Şi Virgil era binedispus şi îşi târa fără să se plângă grăsimea şi bătăturile pe panta abruptă, agăţându-se de bulgări de pământ şi smocuri de iarbă pentru a-şi uşura urcuşul. Aerul palpita de bâzâitul insectelor şi mesajele ezoterice ale păsărilor în zbor.

— *Magister pene monstrat,* cită din senin Virgil.

Se odihniră o clipă. Vultur-în-Zbor se văzu obligat să ceară lămuriri.

— La şcoală, spuse Virgil, aducându-şi aminte, oarecum ruşinat, momentul. Un puşti scârbos şi enervant a scris-o cu creta pe tablă înainte de lecţie. Ca pe-o glumă. Magistrul respectiv a primit gluma foarte bine. Pur şi simplu a întrebat de ce cuvântul „penis" era la ablativ şi nu la acuzativ. La care puştiul cel scârbos, dând dovadă de ceva curaj, s-a ridicat în picioare şi-a spus: „Ştiţi, domnule, eu am avut în vedere ablativul de scop".

Şi-au reluat urcuşul. Excitarea stârnită de scopul pe care-l aveau ei în vedere, oricare s-ar dovedi a fi acela, îi invadase şi-i stăpânea acum pe amândoi. Dacă Muntele urma să câştige, îşi spuse Vultur-în-Zbor, cel puţin va trebui să lupte pentru victoria lui. Aştepta cu atâta nerăbdare confruntarea, că nici n-a stat să se gândească la faptul că ştia prea puţine din regulile bătăliei sau din scopurile adversarului său. De-acum intrase în joc. Asta era tot ce conta.

Cicatricea de pe piept îl mânca.

Observă că degetele lui Virgil Jones, atunci când nu se agăţau de smocurile de iarbă, rămâneau strâns încleştate.

La mică distanţă în spatele lor, silueta ascunsă a Mediei îi urmărea, păstrând distanţa, dar fără să-i piardă din ochi. Cei doi nu o auzeau, pentru că nu se aşteptau să fie urmăriţi. Vuietul din mintea lor, produs de Efect – mai degrabă un sentiment decât un sunet –, era de-acum mai puternic, dar, în feluri diferite, toţi trei erau apăraţi împotriva lui: Media datorită noii ei obsesii, Virgil datorită vechii sale paralizii, iar Vultur-în-Zbor datorită recentei sale victorii asupra febrei.

Umbra stătea nemişcată pe scaun şi auzea mişcările de afară. În cele din urmă se va mişca. În cele din urmă va veni vremea să se uite la cartea de sub pernă. În cele din urmă va veni vremea să frângă gâtul unui pui şi să mănânce. În cele din urmă mişcările vor trebui cercetate.

Dar nu chiar acum. Pentru moment era de-ajuns să stea aşezată aici, în întuneric.

Liv stătea foarte mult astfel, nemişcată, împietrită, statuie.

Pe stâncă era frig, frig şi umed. Ziua devenise după-amiază târzie.

Vultur-în-Zbor stătea lângă măgarul lui Liv, mângâindu-l agale, şi îl urmărea pe Virgil, care se purta ca un şcolar în căutare de comori.

(—Nu, spusese el, hai să nu ne mai obosim s-o vedem. Hai să terminăm odată.)

Şaisprezece paşi în faţă, începând de la marginea lumi- nişului. Se întoarse spre dreapta. Şaisprezece paşi la dreapta. Se opri. Căsuţa cea neagră era în spatele lui, impasibilă.

— Aici, spuse Virgil Jones. Aici ar trebui să fie. Vultur-în-Zbor închise ochii şi-şi controlă zvâcnirea sălbatică dinăuntrul lui. Era timpul. Merse către Virgil, călăuza lui oarbă, a cărui limbă se agita agonizant din pricina tensiunii. Fiind paralizat de Trandafir, nu putea să-şi dea seama singur dacă acela era locul corect. Vultur- în-Zbor trebuia să fie cobaiul.

— Dacă te aşezi în locul unde stau eu şi te concentrezi asupra Porţii, ar trebui să dai de ea, spuse Virgil.

Apoi se trase trei paşi spre stânga şi-şi încrucişa nerăbdător degetele.

Vultur-în-Zbor se repezi deodată înainte şi se aşeză în acel loc.

Închise iarăşi ochii.

Poarta, se gândi el intens. *Aceasta este Poarta. Eu trec dincolo de Poartă. Trec prin Poartă. Trec dincolo. Aceasta este Poarta.*

Îşi concentra permanent puterile, aşa cum îl instruise Virgil, şi aştepta ca Dimensiunile Exterioare să-l absoarbă şi să-l poarte către Grimus.

Se simţea oare o schimbare în aer? Exista oare o adiere acolo unde înainte nu fusese nimic? Nu simţea cumva ciudat pământul sub picioare? Îndepărtează de tine aceste gânduri. Te zăpăcesc. Concentrează-te, concentrează-te. Aceasta este Poarta şi eu trec dincolo de ea.

Nu se întâmplă nimic.

Vocea lui Virgil strigă:

— Gândeşte-te la Trandafir! Te duci la Trandafir!

Un trandafir făcut din piatră. Vine către mine, pot să-l ţin în mână. Sunt pe cale să ţin în mână trandafirul, să ţin în mână trandafirul, să ţin în mână…

Nimic.

Deschise ochii. Virgil îl fixă neliniştit.

— Ce se-ntâmplă? strigă el. E Grimus? Se luptă cu tine? Nu poţi să treci dincolo? Voinţă, voinţă! Asta e important. Unde există voinţă, există şi o Cale.

— Virgil, rosti încet Vultur-în-Zbor. Asta nu e Poarta.

— Bineînţeles că e, zise Virgil. Cum să nu fie? A fost întotdeauna. N-aş uita aşa ceva.

— Aici nu era nimic, spuse Vultur-în-Zbor cu o voce plată.

— N-ai simţit puterea? întrebă Virgil.

Vultur-în-Zbor clătină din cap.

— N-ai avut senzaţia că eşti pe cale să fii… transportat? întrebă Virgil.

Vultur-în-Zbor clătină iar din cap. Se simţea stors şi pustiit din cauza dezamăgirii.

Virgil Jones se prăbuşi la pământ şi-şi îngropa faţa în mâini.

— A mutat-o.

Cuvintele ieşeau din el ca un ecou dintr-o peşteră adâncă. Vultur-în-Zbor înţelese că ăsta era sfârşitul. Eşuaseră chiar înainte să fi început. Amărăciunea îl copleşi.

— Nu ştiai? întrebă el. Nu ştiai că poate să mute Poarta?

Vîrgil ridică privirea, simţind accentele de dispreţ frustrat.

— Teoretic, spuse el. Da, teoretic. Dar practic… Trebuie să fi devenit infinit mai priceput. A fost nevoie de atâta efort doar pentru a o construi! De atâta trudă… Ştii, nu e tocmai un lucru uşor. N-a fost. N-am crezut că o s-o mute.

— N-ai crezut, spuse Vultur-în-Zbor, timp în care adrenalina îi împingea insulta pe buze.

Virgil îl privi, iar ochii lui erau cei ai unui om înfrânt.

— O vom găsi, spuse el pe un ton sec. Nu poate fi departe. Nu cred că e chiar atât de priceput. Trebuie doar să mai scotocim puţin. E clar că e pe-aici. O vom găsi.

— Da, spuse Vultur-în-Zbor, întorcându-se spre casa neagră.

În pragul uşii stătea o siluetă acoperită din cap până-n picioare de un văl negru, cu o deschizătură la nivelul ochilor.

— M-am gândit eu c-o să vii, spuse Liv cu o voce egală.

Virgil Jones fugea de colo colo pe micul platou şi mormăia ceva pentru sine. Din când în când se oprea, închidea ochii şi strângea din pleoape până când stropi de apă începeau să-i curgă pe la colţuri, iar el rămânea cu gândurile paralizate. Apoi deschidea ochii, clătina din cap şi continua să scotocească, iar poarta continua să-i alunece printre degete.

Liv spuse:

— Îşi închipuie că eu nu am căutat niciodată Poarta? Îşi imaginează că am trăit aici degeaba? Am tot atâtea motive să-l urăsc pe Grimus ca şi el. Crede oare că Grimus e la fel de prost ca Virgil Jones?

Acum tonul egal din vocea ei dispăruse, fiind înlocuit de o patimă înspăimântător de intensă. Veninul din vocea femeii ar fi speriat şi-un şarpe.

— Priveşte, Vultur-în-Zbor, îi zise ea. Priveşte-l pe Virgil Jones, călăuza ta şi soţul meu, la fel de incompetent în ambele funcţii. Mă uit

la el şi văd un om posedat orbeşte, ca oricare altul din K. Tu ce vezi? Eu văd un om ce vânează umbre. Tu ce vezi? Vino înăuntru, Virgil! strigă ea. Poate că am ascuns Poarta în casă! Vino şi caut-o!

Virgil Jones continua să strângă din dinţi şi să scotocească dintr-un loc gol în alt loc gol. Poate că nici n-o auzise.

— E timpul, spuse ea, întorcându-se către Vultur-în-Zbor. E timpul să afli totul despre Virgil Jones. Era de mult timpul să afli ce mare prost eşti dacă ai încredere în el.

Rămaseră acolo un moment, pătimaşa Liv, cea plină de ură, şi Vulturul cu cicatrice şi fără culoare, în timp ce Virgil mormăia şi se clătina, croindu-şi drum cu greu prin jurul lor, enervat de prăpastia dintre încercare şi reuşită. Spaţii vaste le despărţeau vieţile. Vultur-în-Zbor aproape că putea să vadă hăurile. Şi totuşi exact acele spaţii îi legau pe toţi la un loc în mod irevocabil: slăbiciune, ignoranţă şi ură, toate unite împotriva voinţei lor.

Liv se întoarse şi intră. După un moment de ezitare, Vultur-în-Zbor o urmă, lăsându-l pe Virgil Jones, vulnerabil şi rănit, să continue cu mormăielile. Se întuneca.

Media, ascunsă la capătul povârnişului împădurit, vărsa lacrimi de compasiune pentru eşecul lor.

— Ţi-a vorbit despre febra Dimensiunii? întrebă Liv. Nu. Bănuiesc că a vrut să treci prin ea, pentru că doar învingând-o puteai deveni omul pe care-l voia el. Ţi-a vorbit despre pericolul care te păştea în K din cauza feţei tale?

— Ce-i cu faţa mea? întrebă perplex Vultur-în-Zbor.

— Nu ţi-a spus nici măcar atâta, comentă Liv. Capul ei acoperit se clătină. Vocea îi era dezgustată.

— Ţi-a pus deja viaţa în pericol de două ori. Era gata s-o facă din nou. Şi nici măcar nu ţi-a spus.

— Mi-a salvat viaţa de două ori, răspunse Vultur-în-Zbor. Iar pentru încercarea de-acum a avut încuviinţarea mea. Dar ce-i cu faţa mea?

— Biet tinerel idiot! zise Liv, întinzându-se pe pat. Vultur-în-Zbor se aşeză ţeapăn pe scaun, în mijlocul grămezii de mizerie.

— Biet tinerel idiot! repetă ea. Faţa ta seamănă cu cea a lui Grimus ca propria lui imagine în oglindă. Ceva mai tânără şi mai palidă, dar atât de asemănătoare…! Nu ştiai că asta l-a atras în primul rând la tine? Nu de Prepelicar era el interesat. Ci de tine. Născut-din-Moarte.

Ştia multe despre el…

— Sispy, spuse indianul. Sispy şi Grimus sunt una şi aceeaşi persoană?

Silueta ascunsă, trântită pe pat, încuviinţă din cap.

— Atunci, dacă faţa mea e atât de asemănătoare cu a lui, zise Vultur-în-Zbor, de ce Prepelicarul nu mi-a spus-o? Ar fi putut pomeni de asta… Pe atunci eram apropiaţi.

— Grimus este un maestru al deghizării, spuse Liv. Fii sigur de asta, sărmană sosie prostănacă! Faţa ta a fost cea care l-a fascinat. Dar s-a ales cu Prepelicarul.

Un râs crud. În timp ce gândurile i se învălmăşeau, Vultur-în-Zbor îşi dori să vadă chipul din spatele vălului.

— Şi încă ceva, spuse Liv. Grimus este un bărbat foarte atrăgător. Poate aşa se explică unele lucruri…

Deggle obişnuia să-l numească frumuşelul. Irina spusese: „Nu eşti omul care pari a fi…” Gribb la picioarele patului, murmurând: „Remarcabil. Remarcabil”.

Privirile de recunoaştere pe care le văzuse în Elbaroom şi vorbele lui Peckenpaw, „Jones şi un necunoscut”, spuse cu vocea aceea plină de înţelesuri.

Spectrul Trandafirului de Piatră.

Spectrul lui Grimus…

Iată de ce Irina Cerkasova fusese imediat atrasă de el. Iată de ce Elfrida Gribb fusese şi ea atrasă de el. Iată de ce fata aceea, Media, îl fixase atât de insistent. Iată de ce Iocasta îl urâse instinctiv. Trăia în spatele chipului unui alt om, culegând şi avantajele, şi neajunsurile personalităţii lui. Iată de ce.

— Văd că se explică, rosti Liv sec. Se întinse leneşă pe pat.

— Ce fascinant e să urmăreşti adevărul lucrând în oameni! adăugă ea.

— Adevărul, murmură Vultur-în-Zbor.

— Şi acum o să-ţi spun adevărul despre mine. O să ţi-l spun pentru că eşti însetat de adevăr. Iată adevărul despre Liv: ea îl urăşte pe Grimus. Îl urăşte pe Virgil. Urăşte muntele acesta infernal.

— Dar ea trăieşte, zise Vultur-în-Zbor.

— Ura este lucrul cel mai apropiat de putere de pe pământ, spuse Liv. Nu renunţi la putere aşa uşor.

Vultur-în-Zbor era gata să vorbească, dar ea îi facu semn să tacă.

— E timpul să ne uităm pe carte, zise ea şi băgă mâna sub pernă.

Stând într-o cameră împuţită, cu speranţele de salvare năruite de ratatul care bombănea pe-afară, redus la statutul de pion în jocul altcuiva, ca urmare a adevărului rostit de silueta acoperită de văl, Vultur-în-Zbor află povestea muntelui Calf. O află atunci când credea că nu se mai putea face nimic. Ca de obicei, se înşela.

Sculpturile îi priveau insistent de sus, de pe pereţi, în timp ce Liv scotea de sub pernă caietul cel vechi, vechi de tot, învelit într-o pânză neagră şi aspră.

— În zilele acelea Virgil ţinea un jurnal, spuse ea. E o lectură interesantă.

O găină cotcodăci, nebăgată în seamă, pe raft.

— Voi citi acum din el, zise Liv şi începu să recite.

Să recite, pentru că în cameră era întuneric, se întuneca tot mai tare pe măsură ce se lăsa seara şi până şi cea mai slabă rază de lumină pălea. Liv ştia caietul pe de rost.

19 iunie, ziua lui Wotan

Jurnalele mi-au fost întotdeauna prietene. Cuvântul scris este mult mai statornic decât fiinţele umane. Şi mai cinstit. Ca şi cum ai ţine tot timpul o oglindă în dreptul propriilor defecte, dar fără răutate. Asta implică prietenie, dacă vreţi.

Adevărul este, prietene, că astăzi va trebui să fii mai înţelegător ca niciodată. Lucrurile pe care urmează să ţi le spun sunt adevărate, dar ai putea fi iertat cu uşurinţă dacă nu le crezi. Trebuie să le crezi.

O schimbare în treburile oamenilor care, la momentul potrivit, duce la reuşită. Dragul de Brutus. Mă întreb dacă a avut dreptate. E cert că treburile mele trec printr-o mare schimbare. Legătura dintre momentul potrivit şi reuşită este totuşi cam firavă. Dar mă-nvârt în jurul subiectului. Poate că mă cam codesc să încep. Voi începe.

Cunoşti vechile mele defecte. Lenea crasă, o trăsătură a minţii mele fluşturatice, mi-a zădărnicit aspiraţiile spre arheologie. Paradoxul face că lenea m-a dus de-a dreptul spre munca fizică. Dar datoriile trebuie plătite, iar eu chiar ştiu să sap. Chiar dacă acum îngrop acolo unde odinioară dezgropam. Mă consider un furnizor de dovezi pentru viitorii arheologi. Trebuie să o cred. Nu văd nici un alt semn de demnitate în munca mea actuală.

După cum ştii, Nicholas Deggle mi-a rezolvat să obţin slujba de faţă. Ieri a venit să mă vadă. (Scuzele mele pentru că nu am scris atunci. Evenimentele mi-au luat-o înainte.) Cred că a venit ca să mă ia peste picior. E cea mai urâtă trăsătură a lui. Scuzabilă, probabil, când vine de la un creditor. Uşor de înţeles, probabil, luând în considerare slujba mea.

Nu numai că sunt gropar, prietene, mai sunt şi gropar al animalelor de companie! Am îngropat cu nemiluita la preaiubiţi prepelicari şi mult jeliţi motani. Se spune că fiecare trebuie să înceapă de undeva. Cu greu ai putea găsi un început mai umil.

Partea de cimitir destinată animalelor de companie este chiar la margine, lângă un teren foarte împădurit. Dupa ce-am încredinţat pământului al treilea căţel cu pedigri, am venit aici să-mi mănânc prânzul: doi biscuiţi şi o bucată de brânză. Aici am gasit şi Obiectul.

La început am crezut că era o piatra de mormânt rătăcită. La o

cercetare mai atentă, mi-am dat seama că explicaţia nu putea fi atât de simplă. E cam de înălţimea unui om şi e cioplit perfect în piatră. Arată ca un gigantic trandafir geometric şi de aceea îl numim acum Trandafirul de Piatră.

Se afla în mijlocul unui tufiş. Nu cred că a fost ascuns acolo în mod intenţionat. Pur şi simplu *era* acolo. Mi-am croit o potecă până la el, zgâriindu-mi mâinile şi rupându-mi puţin mâneca hainei.

Aici este punctul în care trebuie să-ţi alungi neîncrederea, prietene. L-am atins şi atunci s-a întâmplat un lucru de-a dreptul înspăimântător. Capul a început sa mi se-nvârtă şi înaintea ochilor mi-au apărut imagini stranii. Probabil că am leşinat. M-am trezit pe pământ, lângă Trandafir, plin de praf şi cu alte câteva zgârieturi în plus. Mi-e ruşine s-o spun, dar primul impuls a fost s-o iau la fugă. M-am întors la treaba mea şi am mai îngropat câteva animale. Apoi a venit Deggle. Condescendenţa lui a fost cea care m-a dus înapoi la Trandafir. Voiam să văd dacă are acelaşi efect şi asupra lui. Dacă da, atunci în curând rânjetul urma să-i piară.

Aşa a fost. Am fost nevoit să-l resuscitez, aruncând apă pe el. Zic „nevoit”, dar trebuie să mărturisesc că am folosit mai multă decât era nevoie.

Am ieşit din pădure zguduiţi şi foarte înspăimântaţi şi ne-am trezit cercetaţi cu luare-aminte de un bărbat înalt şi drăguţ, care îţi lăsa cumva impresia că e mult mai în vârstă decât pare. Presupun că are vreo cincizeci de ani şi de fapt se ţine foarte bine, dar pare mai bătrân. Dacă nu e prea oximoronic spus. Ne adusese o pasăre ca s-o îngropăm, o pasăre a paradisului viu colorată. Ne-a spus că pe el îl cheamă Grimus. După accent, e în mod evident din Europa Centrală – vreun refugiat, desigur.

Probabil că noi arătam ca dracu’, pentru că ne-a întrebat imediat ce s-a întâmplat. După o scurtă discuţie, timp în care părea din ce în ce mai interesat, l-am dus în pădure şi şi-a încercat şi el norocul cu Trandafirul. S-a îndepărtat de el ţinându-se de cap. Dar nu a leşinat. Fapt care i-a conferit automat un fel de ascendent în faţa noastră. Probabil din această cauză am fost de acord să păstrăm o vreme secretul în privinţa Trandafirului, asta până o să înţelegem mai bine ce e cu el.

Ne-a invitat să mergem în seara aceea acasă la el, ca să mai vorbim. Deja se părea că intraserăm într-o conspiraţie laolaltă cu acest om. S-a întors în cimitir în timp ce eu îmi încheiam treaba, aducând cu el un sicriu gol. Ajutându-ne de funii şi beţe, am scos Trandafirul din pământ şi l-am aşezat în coşciug fără să-l atingem. Omul acela îşi aduse în pădure maşina lui nouă, de teren, şi, cu ajutorul ei, am scos pe furiş comoara, ca trei jefuitori de morminte, simţindu-ne nişte infractori, deşi nu comiseserăm nimic ilegal.

Casa lui Grimus se află într-o zonă periferică şi mizerabilă din extremitatea sud-estică a oraşului. E la fel de murdară pe dinăuntru ca şi pe dinafară şi e împânzită cu o mulţime uimitor de pestriţă de obiecte şi cărţi. Are aici nenumărate păsări împăiate şi mărturii culese din numeroase călătorii. Peste tot sunt şi imagini (orientale, cred), iar tema preponderentă este ornitologia. Grimus este interesat de păsările mitice şi, atunci când vorbea, părea să aibă el însuşi ceva păsăresc în el, în felul cum îşi flutura mâinile şi în vocea ca un ciripit grăbit. În felul meu amatoricesc, îi împărtăşesc interesul, ba mai mult, individul are talentul de a-i fermeca şi pe cei din jur cu pasiunile sale, aşa că nu ne-am plictisit.

Grimus nu e numele lui adevărat. Ne-a spus-o de bunăvoie. Şi l-a schimbat dintr-un altul greu de pronunţat cu vreo treizeci de ani în urmă, atunci când a ajuns în această ţară. Consecvent cu sine însuşi, şi-a luat un nume ce derivă prin anagramare din numele unei păsări mitice: simurg.

— Simurgul, ne spuse el cu înflăcărare, este Pasărea cea Mare. Este uriaşă, atotputernică şi unică. Este suma tuturor celorlalte păsări. Există un poem sufit[52] în care treizeci de păsări pleacă să găsească simurgul pe muntele unde locuia. Când ajung în vârf, descoperă că ele însele sunt – sau mai degrabă au devenit – Simurg. Numele, vezi tu, înseamnă treizeci de păsări. *Si,* treizeci. *Murg,* păsări. Fascinant. Fascinant. Mitul muntelui Kâf.

— Calf? a întrebat Nicholas Deggle.

— Kâf, a rostit Grimus. Litera arabă K[53].

Ar fi vorbit despre asta o veşnicie, dar Deggle l-a întrerupt brusc, amintindu-i de Trandafir.

— A, da! a spus el. Trandafirul. Trandafirul are Puterea.

— Eşti ocultist? am întrebat întristat.

Întotdeauna m-a întristat ocultismul. E atât de sumbru.

— Nu neapărat, a ciripit el. Deschis la minte. Aşa sunt. Dacă Trandafirul are Puterea, trebuie să aflăm ce fel de putere.

— Deschide coşciugul, mi-a zis.

Nu-mi place să mi se dea ordine, dar m-am trezit că-l ascult. Grimus s-a dus repede spre Trandafir şi, înainte să ne dăm noi seama ce face, l-a luat în mână. A ţipat de durere, dar nu i-a dat drumul. Am văzut cum ochii i se măreau şi i se umflau în cap.

Apoi a dispărut. Trandafirul a rămas la locul lui, dar el jur că nu mai era. Dispăruse uşor şi în tăcere.

Câteva minute mai târziu a reapărut, zâmbind larg şi clătinând din cap.

— Minunat, a spus. Cu adevărat minunat.

M-am uitat la Nicholas Deggle şi el s-a uitat la mine.

— Trebuie să încercaţi amândoi, a spus Grimus. Trebuie.

Într-un final am încercat amândoi, după o cantitate considerabilă din coniacul excelent al lui Grimus. Eram amândoi speriaţi, dar sunt sigur că Deggle mai mult ca mine. La urma urmei, el era cel care putea să-şi piardă poziţia de superioritate. Deggle nu este un om umil.

Nu pot să-ţi descriu încă planeta Thera. Trebuie mai întâi să-mi formez eu părerile despre ea. E de ajuns să spun că am călătorit prin… ce anume? Nu ştiu. Şi am întâlnit o formă de viaţă infinit superioară nouă. Lumea e dintr-odată plină de posibilităţi uimitoare.

Şi eu am fost cel care a descoperit totul!

— Voi sări peste partea următoare, spuse Liv pe un ton oficial. E relatarea altor călătorii pe care le-au făcut ei.

Camera era de-acum cufundată în întuneric. Vultur asculta absorbit acea recitare monotonă.

1 iulie, ziua Lunii

Astăzi Grimus a făcut cea mai mare descoperire a sa şi şi-a expus planul lui măreţ. Trebuie să spun că individul mă farmecă. Deggle este morocănos şi închis şi bănuiesc că nu este de acord, dar Trandafirul îl ţine în puterea lui la fel de strâns ca pe oricare dintre noi. Chiar dacă a continuat să refuze să-l mai folosească după prima vizită pe Thera.

— Avem destule probleme şi fară şmecheria asta, a spus el azi.

Însă continuă să vină. Vine în fiecare seară atunci când ne adunăm în jurul sicriului în camera de zi a lui Grimus, ca să pornim în Călătoriile Conceptuale pe care Dota ni le-a explicat. Vine ca să se aşeze şi să ne fulgere cu privirea în timp ce Grimus şi cu mine ne vizităm cu rândul lumile.

Cât de repede am ajuns să accept un nou univers, să stau într-o cameră exotică de la periferie, urmărind cum un om dispare şi apare, apoi făcând şi eu acelaşi lucru!

Evident, ca şi Grimus, şi eu sunt (vorba lui) deschis la minte. Din fericire. Dar astăzi deschiderea la minte a fost supusă unei încercări neplăcute. Grimus a adus cu el ceva din Călătorie. E prima dată când acele universuri pătrund într-al nostru. A adus două sticluţe. Una plină cu un lichid galben. Una cu lichid albastru.

— Galben pentru viaţa veşnică. Albastru pentru moartea veşnică, a spus.

Acesta e măreţul său plan. Astea sunt cuvintele lui. Sau cam aşa ceva, din câte îmi amintesc eu.

— Suntem acum în situaţia de-a putea oferi darul vieţii, a spus el cu accentul său uşor slav. Propun să ne asumăm răspunderea. Primul pas necesar este să ni-l oferim nouă înşine. Al doilea pas necesar este să ne alegem subiecţii. Ofer câteva criterii de selecţie: cei care iubesc viaţa. Cei care au de făcut ceva ce poate folosi veşniciei. Pe scurt, cei

ce ar beneficia de pe urma unei vieţi mai îndelungate şi ar căuta aşa ceva. Al treilea pas necesar este să le oferim un loc de refugiu. Un loc în care pot să vină cei sătui de lume, dar nu şi de viaţă.

— Un moment, a intervenit Nicholas Deggle. Cum naiba o să-i alegem pe aceşti oameni?

În acel moment Grimus a căutat în buzunarul hainei largi pe care o purta întotdeauna în Călătoriile sale şi a scos Cristalul de Apă.

— Potrivit tehnicilor lui Dota, cu el şi cu Trandafirul aranjat în mod adecvat, putem vedea vieţile celor pe care îi Conceptualizăm. Pur şi simplu ne concentrăm gândurile asupra unui anumit tip de subiect şi ei or să apară aici, exact ca şi imaginile de la televizor. Apoi, printr-o nouă reajustare a Trandafirului, mergem noi la ei.

— Jocul de-a Dumnezeu, a spus Deggle. Nu crezi că-i periculos?

— Ai prefera să înmânăm autorităţilor toate cunoştinţele noastre? s-a răstit Grimus.

Vocea îi era plină de amărăciune şi ură faţă de autorităţi, probabil ca urmare a unei experienţe îngrozitoare din trecutul său, de dinainte de a deveni Grimus, omul cu păsările. (Nu i-am ştiut niciodată numele adevărat.)

— Ai prefera să fii închis într-un azil de nebuni? Sau să vezi cum guvernele folosesc darul nostru ca să facă arme şi să declanşeze războaie? Ori o facem noi, ori n-o mai facem deloc. Doar atât mai spun: să permiţi ca astfel de cunoştinţe să rămână nefolosite este mai mult decât o infracţiune. E un păcat.

Liv mai sări câteva pagini. Făcea un spectacol pe cinste din întorsul paginilor până la cea dorită, deşi nu se uita niciodată la caietul din mână în timp ce vorbea.

Construim o lume. E imposibil de spus dacă noi am *găsit* insula sau am *făcut-o*. Eu înclin spre cea de-a doua ipoteză, Grimus spre prima. El susţine că Tehnologia Conceptuală nu face altceva decât să scoată la iveală existenţe care-ţi oglindesc conceptele. Eu nu sunt prea sigur. Totuşi am făcut insula şi e un paradis fertil, îmbelşugat şi verde. Grimus i-a dat numele. Insula Kâf. Muntele este muntele Kâf. Dar pentru că nici Deggle, nici eu nu suntem maeştri ai pauzei guturale, nici ai vocalei arabe neaccentuate, mă tem că am simplificat numele până l-am făcut Calf[54]. Cel gras? De aur? Timpul o va hotărî.

În privinţa populaţiei: Grimus îşi petrece acum tot timpul în faţa Cristalului de Apă. A făcut o descoperire: fiecare viaţă pe care o vede acolo vine dintr-o dimensiune foarte puţin diferită, există într-un *prezent potenţial* uşor diferit… asta după spusele lui. Asimilarea într-o singură societate a celor imigraţi de pe aceste planete diferite va pune vreo problemă? Grimus este vesel şi optimist.

Diferenţele sunt prea mici ca să conteze, spune el. Sper că are dreptate.

Liv trecu iarăşi mai departe.

Insula Calf, ziua întâi
1 ianuarie, ziua Lunii

Data este arbitrară. Dar am putea totuşi să începem cu începutul. Acum suntem pe insula Calf, într-un oraş numit simplu K. Grimus a aranjat foarte inteligent acest început: printr-o folosire abilă a Trandafirului, a făcut astfel încât toţi cei care-şi doresc să vină pe insula Calf (a păstrat o evidenţă clară a tuturor Subiecţilor), oricând îşi doresc asta în propriile vieţi şi în propriile dimensiuni, sunt aduşi în K toţi în aceeaşi zi.

— Este un proces de *egalizare a timpului,* spune Grimus, iar eu îl cred.

Mai spune şi că a intervenit o singură greşeală de calcul. Călătoria filozofului Ignatius Gribb şi a soţiei sale, Elfrida Gribb, a fost greşit programată şi va mai trece o vreme până ca ei să ajungă aici.

Astăzi în K se simte un aer de veselie, o senzaţie de paradis, pentru că toţi cei din comunitate se întâlnesc. Noi suntem nemuritorii şi aici e Olimpul nostru. Ziua în care m-am angajat la cimitirul animalelor a fost una norocoasă.

Alte pagini sărite. Acum în vocea lui Liv se simţea o încordare care nu existase înainte.

26 ianuarie, ziua Freyei

Povestea de azi e povestea a două femei. După părerea mea, este o poveste fericită.

Liv Sylwan este o curvă. O curvă absolut extraordinară. (Apropo, e curios câte târfe au ales insula Calf. Probabil că meseria lor le aduce multă împlinire.) Liv se bucură de frumuseţe şi e în-cântată să îşi folosească trupul. N-are ruşine. Mai are şi darul de a da ordine. Bordelul a devenit imediat al ei. Iocasta, a doua în rang, ca să spunem aşa, era singura ei concurentă veritabilă. Îmi place Iocasta. Dar Liv este… ei bine, Liv este.

Trebuie să mărturisesc că, până la Trandafir, n-am fost niciodată ceea ce s-ar putea numi un gigant sexual. Pentru dotarea mea ar fi mai potrivit termenul de pigmeu. Nu am dat vina pe doamne, drăguţele de ele, dulci creaturi cu funduleţe şi ţâţişoare. Cine ar vrea să fie storcoşită sub mine? Trandafirul mi-a dat încredere. Am călătorit spre lumi noi, unde bărbaţii graşi erau la fel de căutaţi ca şi doamnele rubensiene. Eu, Virgil, spaima ţâţelor, un sex- simbol! Remarcabil.

Nu prea îmi vine să cred că Liv Sylwan mă doreşte. Deşi ea a spus că da şi nu pot s-o numesc mincinoasă. Deci mă doreşte. Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Spune că va renunţa la munca ei şi va ţine casa pentru Deggle, Grimus şi pentru mine. Nu pot să înţeleg de ce. Dar nu voi căuta la dinţi tocmai calul de dar. Ziua în care femeile frumoase vor bărbaţi urâţi doar pentru că îi *plac* e una fericită.

Urmează să ne căsătorim. Se pare că odată, demult, Grimus a fost călugăr şi ne va căsători conform ritului bisericii noastre, deşi eu nu sunt nemaipomenit de bisericos. Ceremoniile sunt distractive.

Cât despre Grimus… el e o pasăre rară, ca să fac un joc de cuvinte. Nu m-am priceput niciodată să judec puterea de atracţie a bărbaţilor, aşa că aş fi spus că Nicholas Deggle e cel mai arătos dintre noi trei. Se pare că nu. Grimus e cel pe care-l îndrăgesc toate, preferatul curvelor (excepţie făcând, bineînţeles, Liv a mea), amantul nevestei fermierului şi, totodată, al contesei rusoaice. Problema e că nu pare să-l intereseze nici una. Din cauza experienţei de călugăr. Obişnuit cu celibatul. Poate că în asta constă atracţia. E greu de cucerit.

Indianca axona numită Prepelicarul este cea mai insistentă. Aşa simpluţă cum o vezi, e tot timpul pe urmele lui, ca un ogar, cum sugerează şi numele ei. El nu are timp de ea, deşi fata se gudură tot timpul pe lângă el. Îl vede, probabil, ca pe un fel de şaman şi îl venerează, sărmana copilă neştiutoare! Se va plictisi ea de asta.

Prezenţa Prepelicarului aici a declanşat ceva interesant. Grimus a devenit obsedat de ideea găsirii dublului său.

— Logic ar fi, spunea el, ca într-un univers infinit să existe un duplicat perfect al meu. Asta nu mă interesează. Ceea ce caut eu e o anumită asemănare. Un geamăn al meu, care să fie în acelaşi timp cu totul străin.

A fost foarte încântat când în Cristalul de Apă i-a apărut platoul Axona. Deşi nu i-a ieşit totul aşa cum sperase. Fratele Prepelicarului nu alesese încă insula Calf. Poate că o va alege, poate că nu.

Poate că Grimus nu spera cu adevărat c-o va alege. Nu poţi fi niciodată sigur în ceea ce-l priveşte.

Liv întoarse nervoasă alte câteva pagini.

5 aprilie, ziua lui Thor

Totul merge prost. O simt. Atmosfera de veselie s-a dus. Dacă asta dispare, atunci nu mai merită să-ţi baţi capul. Deşi Grimus nu e de acord.

— E *un Experiment Măreţ,* spune el. *Nu poate da greş.*

Nu sunt convins că forţa voinţei lui ne poate ţine laolaltă. Veşnicia e o perioadă atât de lungă!

Încă ceva: noi trei nu ne-am supus niciodată vreunor teste de adaptabilitate. Am considerat de la sine înţeles că meritam nemurirea şi apoi am considerat de la sine înţeles că insula Calf era locul potrivit pentru noi. Poate că ne-am înşelat amarnic.

Sinuciderile provoacă totul. Asta e. Grimus e furios din cauza lor. N-ar fi trebuit să vină niciodată, spune el. Ar fi trebuit să bea liniştiţi din sticluţele albastre altundeva. Nu să se omoare aici. Deggle spune că acceptarea venirii pe insula Calf e ca o căsătorie. Inevitabil, o mulţime de oameni vor dori să divorţeze, indiferent de cât de îndrăgostiţi vor fi fost unul de celălalt în acel moment.

Sinuciderile îi stârnesc pe oameni împotriva noastră, iar Deggle e de partea lor. Are dreptate? Nu, sigur se înşală. Toţi au ales de bunăvoie. Nu e vina noastră.

Ca o căsătorie… Am fost orb, bineînţeles. Liv nu mă iubeşte. O ştiu. O ştiam şi atunci. Totuşi am crezut că mă place.

Liv iubeşte puterea. Îi place să fie aproape de centrul puterii. Îi place să fie aproape de Grimus. Prin mine, acum chiar este. Există un final. Un final al paradisului. Nu facem dragoste. Vorbeşte la nesfârşit cu Grimus.

Acestea le-am auzit fără voia mea:

— Numele tău, spunea Grimus. LIV. În numerologia romană asta înseamnă cincizeci şi patru. Aveam cincizeci şi patru de ani atunci când am băut elixirul. Numerele ne leagă.

Ştiam că Grimus era interesat de numerologie. Dar este legătura lor pur şi simplu una călugărească, mistică? Încep să devin gelos. Liv zice că nu am de ce să fiu gelos. Are dreptate. Nu e nimic între noi.

Totul merge prost.

1 mai, ziua lui Tyr

Ajutor, *m'aidez*[55]. Măreţul plan s-a făcut bucăţi şi la fel şi noi. Voi încerca, prietene, să povestesc evenimentele fără părtinire, deşi s-ar putea să nu reuşesc.

Deggle a pornit totul. Violenţa.

Liv a încheiat.

Dar începutul. începe cu începutul, continuă până ajungi la final, apoi opreşte-te. Bune sfaturi. Aşadar, începutul. Acum două nopţi. Am fost trezit de un zgomot puternic din Camera Trandafirului. Am dat fuga acolo pe cât de repede mi-a permis pântecul. Grimus era deja în Cameră, cu cămaşa lui de noapte ridicolă şi scufia la fel de caraghioasă, semănând cu un spiriduş mare şi furios, şi evalua dezastrul.

Trandafirul zăcea pe podea, cu tulpina ieşind din sicriu, care acum era răsturnat peste conţinutul lui preţios! Şi, aplecat ameninţător deasupra lui, acolo stătea Deggle.

Simţisem de o vreme că nu e totul în regulă cu Deggle şi mă întrebam cât anume din antipatia crescândă a oraşului faţă de Grimus şi de mine se datora uneltirilor sale. Treceam prin vremuri de dezamăgire în K. În afara sinuciderilor (şi, slavă Domnului, acea fază părea încheiată), a mai existat un număr de dezertări din K. Oameni care au decis să trăiască în altă parte, în josul povârnişului împădurit, departe de oraş. K era el însuşi buimăcit şi plin de râcă. Era normal, presupun, deşi ferească Dumnezeu să-şi canalizeze nemulţumirile asupra celor răspunzători de existenţa insulei Calf. Dar violenţa… şoaptele despre distrugerea maşinii infernale a lui Grimus… Eu am crezut că lăsasem în urmă violenţa. Şi chiar şi Tradafirul… nici despre asta nu mai ştiu ce să spun.

Control. Control.

Deggle îşi petrecea mult timp în Elbaroom. Probabil că se vedea pe sine însuşi ca pe un fel de salvator. Un mesia popular. Un eliberator. Oricum, noi nu ne-am îndrăgit prea tare niciodată. Poate că adversitatea era mai profundă decât credeam.

În fine. L-am prins când încerca să spargă Trandafirul! Grimus şi-a revenit repede din şoc şi, dând dovadă de o putere uimitoare, l-a azvârlit afară din cameră.

— Trebuie testat, a spus el şi tot restul nopţii şi l-a petrecut închis cu Trandafirul, făcând tot felul de aranjări, permutări şi teste.

De-abia după revărsatul zorilor s-a declarat satisfăcut că nu se produsese nici o stricăciune.

Nici o stricăciune!

— Nu trebuie să mai permitem aşa ceva, a zis el cu o asprime în voce pe care nu i-o mai auzisem decât o singură dată, in scurta lui diatribă la adresa autorităţii. Trandafirul este cel mai preţios lucru de pe insulă. Nu pot accepta să fie pus în primejdie. Mă ajuţi?

Am fost cucerit de ardoarea acelor ochi strălucitori şi ascunşi.

— Cum? am întrebat.

— Singur nu sunt sigur că pot s-o fac, a zis el. Va fi nevoie de voinţele noastre reunite. Trebuie să-l izgonim pe vandal de pe insulă. L-am vizitat pe Dota azi-noapte şi mi-a arătat o metodă. Dar e greu.

Nu-mi mai bat capul cu explicaţiile care au urmat. E de ajuns să spun că am mers în Camera Trandafirului înţeleşi unul cu altul. Dintr-odată m-am simţit stingher.

Cum să explic? În cameră exista o anumită senzaţie, un fel de vuiet uşor şi imperceptibil. Nu, nu în cameră. *Înăuntrul capului meu.* Şi era mai puternic în apropierea Trandafirului. L-am întrebat pe Grimus, oarecum îngrijorat, ce era asta. El nu i-a dat atenţie: nu afectase în nici un fel calităţile Trandafirului.

— *Era doar un vuiet,* a zis el. Gorful Dota nu s-a îngrijorat din pricina lui.

A aranjat Trandafirul şi ne-am fixat gândurile asupra intenţiilor noastre, repetând acest şir de cuvinte: IXSE SIXITES SIXE IXSETES EXIS EXISTIS. Presupun că era o variantă a formulei SISPI pentru Călătoria printre potenţiale timpuri prezente.

De atunci Deggle nu a mai fost văzut pe insula Calf. Trebuie să presupun că expulzarea a reuşit. Nu ştiu unde l-am trimis, dar a dispărut. Fără îndoială că acel Cristal de Apă l-ar putea găsi dac-am vrea. Eu nu vreau. Nu acum.

Întotdeauna m-am gândit la utilizările Trandafirului ca la nişte ritualuri. Sunt foarte nemecanice. Foarte. Când ritualul a luat sfârşit, s-a întâmplat. M-am simţit ameţit. Mi-era rău, asta ştiu sigur. Grimus a spus:

— Nu e suficient să-l expulzăm pe Deggle. Trebuie să mutăm Trandafirul într-un loc mai sigur. Am eu un plan.

De-abia îi mai auzeam vocea… care se-auzea şi dispărea, dispărea…

(Acum, Virgil, povesteşte totul cu calm, fară patimă!)

Vuietul. A fost vuietul. Cumva, vuietul trebuie să fi fost. Din cauză că ţinusem Trandafirul atât de aproape şi atât de mult timp. Mă întreb de ce Grimus nu era afectat…

Vuietul îmi umplea capul cu forme şi imagini, cu monştri şi spaime. Orori. *Orori.* Am încercat să scap, dar nu exista scăpare. Erau *înăuntru.*

Halucinaţii? Nu, erau prea reale. Puteau să provoace durere. Nu, nu voi descrie scenele infernale pe care le vedeam şi le simţeam, hăurile în care mă prăbuşeam. Era ca şi cum din adâncurile imaginaţiei mele fusese eliberată o armată de spaime, iar fricile mele cele mai tăinuite se întrupaseră toate. Oribil, de-a dreptul oribil. Nu, nu voi mai vorbi despre asta… despre febra Dimensiunii. Aşa a numit-o Grimus.

Când mi-am venit în fire, Grimus stătea îndatoritor lângă mine, pe podeaua Camerei Trandafirului. Mă salvase, potrivind Trandafirul pe coordonatele mele şi activându-mi voinţa, ca să mă scoată din adâncurile mele tainice. Aşadar, Trandafirul poate să vindece la fel de bine cum poate să şi rănească. Mi-e mai frică de el ca niciodată.

Cel mai tare mi-e frică de faptul că nu mai pot să-l folosesc.

Grimus a vrut ca eu să-l mânuiesc încă o dată, precum un alpinist căzut. A îndreptat Trandafirul spre Thera şi l-am prins amândoi cu mâinile.

Eu nu am Călătorit! Oricât am încercat, nu am putut folosi Trandafirul.

E un fel de paralizie a minţii. Mă izolează de acel vuiet insidios –

dar mă izolează şi de nenumăratele universuri pe care încă nu le-am văzut. Acum insula Calf este tot ce am. Şi ce moştenire sumbră e ea!

Voi fi scurt, altminteri o să devin sentimental.

Grimus a folosit pentru prima dată Trandafirul pentru o Călătorie intradimensională şi s-a deplasat – împreună cu Trandafirul – pe vârful muntelui. După foarte multă trudă, reuşise să construiască o barieră dublă între el şi insulă: o barieră vizuală, formată din nori, care să-l ascundă pentru totdeauna de privirile noastre, şi un fel de câmp de forţă de care noi să nu putem trece. Există o Poartă. Mi-a arătat-o, în eventualitatea că *lucrurile se vor îndrepta.* Nu se vor îndrepta.

Plecarea lui a provocat sfârşitul – nu al căsătoriei, ci al coabitării mele cu Liv. Am fost obligat să privesc spectacolul degradant oferit de soţia mea, care cerşea, îl implora pe Grimus s-o ia cu el. Misogin cum este, el a refuzat. M-am trezit că sunt mânios pe el pentru această… această *insultă* adusă soţiei mele! Închipuie-ţi, prietene! Cât de tare am decăzut!

Atunci închipuie-ţi şi furia lui Liv când a luat-o, în locul ei, pe femeia numită Prepelicarul. O alegere explicabilă. El voia o servitoare, nu o amantă. Axona cea îndrăgostită nebuneşte va fi o bună servitoare, zic eu. Ea îl crede un semizeu.

În absenţa lui Grimus, furia lui Liv s-a descărcat asupra mea. Mi-a spus o mulţime de lucruri crude, pe care nu le voi încredinţa acestei pagini. Mă dispreţuieşte pentru că nu sunt egalul lui, deşi n-am pretins niciodată aşa ceva. Şi pentru paralizia mea, din pricina căreia ea a fost lipsită de compania lui. Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. În ochii ei nu sunt decât un grăsan neputincios. Probabil că are dreptate. Da. Probabil că da.

Casa în care locuiam este acum goală. Liv a urcat pe munte, fără îndoială ca să fie cât mai aproape de Grimus. Nu ştie locul Porţii şi nici cât de aproape este de ea. Şi chiar dacă ar şti, Grimus n-ar lăsa-o să treacă. Va privi insula prin Cristalul de Apă şi-şi va apăra Trandafirul şi intimitatea. Acum Trandafirul e singurul lucru care îl mai interesează.

Sunt îngrijit de Iocasta. Mi-a fost întotdeauna prietenă. Suspectez o ruptură între ea şi Liv. Pentru că Liv mă dispreţuieşte, Iocasta mă adoptă. Dar am trecut de faza în care mă interesau motivele. Accept tovărăşia atunci când mi se oferă.

Ajutor, da.

29 septembrie, ziua lui Saturn

Plec din K. Este un oraş adus în pragul nebuniei de o maşinărie. Soldaţi, poliţişti, actori, vânători, curve, beţivani, pierde-vară, filozofi, îngrijitori, nătărăi, artizani, fermieri, vânzători de pantofi, artişti, toţi

uniţi prin neputinţa lor comună de a face faţă lumii în care şi-au impus să trăiască. Mai ales că vuietul se intensifică, zic ei. Eu nu pot să-l aud. Pe unii i-a scos din minţi. A dus la ceea ce ei numesc acum Calea lui K. Calea lui Gribb. Gribb şi doamna Gribb, care au sosit de curând. Fără îndoială că Grimus a avut un cuvânt de spus în privinţa sosirii lor, dar acum ei neagă existenţa lui şi a Efectului său. Obsesivitatea este forma lor de apărare. Nu pot să îndur să văd ce se întâmplă cu oraşul K, locul bucuriei de odinioară. Dacă mintea îmi este paralizată, cel puţin viaţa nu-mi este aşa.

Vina. Trebuie să fie vina cuiva. Este a noastră. A fost experimentul nostru. Dar Trandafirul… Trandafirul e un lucru minunat. Cum de ne-a adus atât de multă suferinţă? E groaznic că o astfel de minune poate provoca atâtea neplăceri. Trebuie să plec. Nu vreau să privesc. Femeia numită Dolores O'Toole coboară de pe munte. Voi pleca împreună cu ea.

În ceea ce te priveşte, prietene, îmi voi lua rămas-bun şi de la tine. Nu mai vreau să am prieteni. Te voi sacrifica lui Liv, spre îmbunarea zeilor. Te voi duce la ea. Ea probabil că te va rupe filă cu filă sau te va arunca deoparte, aşa cum a făcut şi cu mine. Acesta e viitorul tău. Asta m-ar putea ajuta să-mi uit trecutul. M-ar putea ajuta să uit oraşul K şi ororile care mi-au pârjolit mintea. Tu vei fi modul meu de sacrificare a sinelui. Marea dragoste nu are prieteni.

Distrugătoarei tale îi voi spune un ultim cuvânt. În acel trecut bun de aruncat la gunoi a existat un moment când am crezut că mă dorea. Splendoarea acelui moment nu este întunecată de descoperirea greşelii mele. Îi mulţumesc pentru asta. Începuturile sunt întotdeauna mai bune decât sfârşiturile. Atunci orice era posibil. Acum nu mai este nimic.

Întuneric. Caietul închis, învelit, pus la locul lui. Femeia tăcută, în văluri negre, s-a ridicat în picioare şi a stat aşa, ţeapănă, înaintea lui. O găină cotcodâci o singură dată. Afară: agitaţia frenetică a autorului jurnalului, ce căuta o uşă pe care ştia că nu poate nici s-o găsească, nici s-o deschidă. Iar curva ascunsă, ghemuită lângă măgar, în spatele unui copac, privea.

Dar nu l-a rupt filă cu fila, se gândi Vultur-în-Zbor.

— Cincizeci şi patru, spuse Liv cu o voce monotonă, plată. Spunea că există o legătură între noi. Vârsta lui veşnică şi numele meu. E un om care-şi încalcă legămintele. Ştiam ce gândeşte, ştiam ce simte. Îl cunoşteam. Era o legătură mai presus de rupturi şi ea a fost ruptă.

În timp ce vorbea, se apleca spre câteva lumânări de pe podea şi le aprindea cu un amnar. Apoi s-a înălţat încă o dată, dreaptă, cu razele galbene de pe podea luminând-o de jos în sus şi proiectând

umbre mari pe perete. Vultur- în-Zbor îşi aduse aminte: aşa arătase zeiţa Axona. *Atunci. Cu mult timp. Înainte.* Şi amin-tirea aceea se combină cu istoria dezvăluită a insulei, pierzându-se în acea obscuritate. Femeia nu-i vorbise. El trăia din nou senzaţia unui ritual: recitarea din caiet, lumânările aprinse, litania rostită. În felul acesta îsi dusese ea viata, îmbălsămată în formolul amar al vechilor duşmănii şi trădări. Preţ de o secundă lui Vultur-în-Zbor îi păru rău de ea. Apoi ochii ei îl fixară prin deschizătura vălului.

— Aaaaah…

A fost o răbufnire uriaşă, pornită din adâncul plămânilor.

— Bineînţeles, spuse ea. Bineînţeles. Te-ai întors. Spectrul lui Grimus e aici, ca să refacă legătura lui Grimus. Bineînţeles. Aşa stau lucrurile.

Vultur-în-Zbor îsi dădu seama că femeia se transformase. Recitarea şi întregul ritual o schimbaseră. Acum vorbea rar şi detaşat, ca şi cum ar fi fost într-un fel de transă. Trecutul o luase în stăpânire. Iar el, Vultur- în-Zbor, devenise o parte a acelui trecut.

— Vino, îi zise ea, dându-se înapoi, către pat, şi facându-i semn. Vino şi consfinţeşte-ţi legământul.

Vultur-în-Zbor rămase nemişcat pe scaun, neştiind cum să reacţioneze.

— Priveşte-mi trupul, Umbră, spuse Liv. Nu e un altar potrivit?

Îşi duse brusc mâinile spre ceafa, unde acestea desfăcură o închizătoare. Rochia ei neagră căzu pe podea. Stătea goală înaintea lui, cu faţa încă ascunsă de vălul negru, privindu-l pe sub el cu ochi pătrunzători, poate chiar batjocoritori, iar lumânările îşi aruncau în sus lumina lor galbenă, strălucitoare.

— Priveşte-mi trupul, Umbră, repetă Liv, iar Vultur- în-Zbor îl privi.

Liv, culmea îngheţată a perfecţiunii. Virgil nu exagerase cu nimic.

Ochii lui o descriau minţii, ce refuza să creadă. Labele picioarelor puţin cam mari, pictate cu *henna* în modele complicate, ca la o mireasă indiană. Picioarele lungi, subţiri, dreptul susţinându-i greutatea, stângul relaxat, astfel încât curba unduitoare a şoldurilor era accentuată sinuos în mod voit. Cârlionţii scurţi de sub buric, neraşi, sălbatici, deschişi la culoare, cârlionţi ca de pui. Buricul adânc, adânc, o pată întunecată pe albul pielii ei. Sânii mici, dreptul puţin mai mare decât stângul, sfârcul stâng avântat un pic mai sus decât tovarăşul său, dar amândoi încă moi şi trandafirii, ca de copil. Umerii înguşti, drepţi, traşi uşor în spate aproape milităreşte, îndrăzneţi şi încrezători. Braţele atârnându-i drepte şi moi, cu palmele întoarse în sus, cu degetele mijlocii ascunse în pumn, sub degetele mari, şi o tufa generoasă de păr ce-i umbrea subsuoara. Restul, gâtul şi faţa şi capul, nevăzute sub văl, erau doar sugerate de acei ochi duri şi întrebători. O

privi acum în întregime, cu veşmântul negru zăcându-i la picioare ca un giulgiu uitat, căci lumânările de pe podea trimiteau o mulţime de umbre calde care să flirteze cu trupul cel gol, iar haosul şi mizeria camerei au fost uitate graţie perfecţiunii acelei viziuni. Liv ştia cum să-şi arate corpul, cu suficientă îndrăzneală cât să-i sporească frumuseţea, dar fără să devină ostentativă. O venus fără cap într-un muzeu de mahala.

— Nu e un altar potrivit? spuse ea.

El încuviinţă din cap, rămas fără cuvinte, iar atunci, cu o mişcare bruscă a mâinii drepte, ea îşi scoase vălul. Acesta căzu, fluturând, pe podea şi se alătură tovarăşei lui, mantia.

Indianul ştiuse că trebuia să fie frumoasă, dar nu reuşise să anticipeze cât de cuceritoare avea să fie acea frumuseţe. Vultur-în-Zbor trebuia să se lupte cu el însuşi ca să se poată uita în acei ochi fară să-şi plece imediat privirea. Era frumuseţea soarelui pe zăpadă, prea strălucitoare ca s-o priveşti. O perfecţiune orbitoare, tiranică. Maxilarul ei ferm, prelung şi subţire era încleştat şi împins în faţă, iar gura-i mare, mare, nu avea nici o urmă de zâmbet. Nasul scurt şi drept era flancat de pometii ca nişte lame sau ca nişte stânci albe şi ascuţite. O faţă prelungă, cu oasele puse perfect în valoare de ochii mari, strălucitori ca două ape, de culoarea celui mai închis albastru ultramarin, ochi prin care aproape că puteai vedea, ochi care vedeau fară efort prin tine. Şi, încadrând capul reginei de gheaţă, o bogăţie de bucle aurii se ridicau la câţiva centimetri de o cărare pe mijloc şi se revărsau pe lângă un chip cu străluciri aspre şi ochi blânzi ca marea, ca o niagară de păr. *Faţa a provocat totul.*

Liv se întinse pe pat.

— Vino, zise ea. Vino şi consfinţeşte-ţi legământul.

În timp ce Virgil Jones bâjbâia de colo colo în noapte, Vultur-în-Zbor se îndrepta către trupul soţiei lui, către patul curat, trecând pe lângă lumânările scânteietoare, pe lângă păianjeni şi mucegaiuri.

Ştia să-l excite asa cum Irina n-o făcuse niciodată. Pe atunci el deţinea controlul, iar o parte din el era întotdeauna detaşată, îşi alegea următoarea mişcare, o privea cum ajunge la final şi simţea satisfacţia în primul rând fiindcă stârnea plăcere. Acum el era cel condus de atingerile şi mişcările trupului ei, fără să mai poată controla ceva. Liv petrecu o bucată bună de timp descoperindu-i încet preferinţele şi tabuurile şi şoptindu-i neîncetat: *„Îţi place aşa? E bine? S~o fac mai tare sau mai uşor? Să ling, să muşc, să gâdil sau să zgârii? E bine dacă ţin mâna acolo? Să fac aşa, aşa sau aşa?”* Blândeţea tihnită, abia apărută în vocea ei, transforma molatic interogaţia în intimitate şi de-abia mai târziu el îşi dădu seama că n-o întrebase niciodată dacă şi ei îi plăcea ceea ce hotăra el să facă.

Aşa că atunci când ea făcu ceea ce intenţionase dintot- deauna, îl prinse cu garda jos, expus şi fără apărare.

Era întins pe spate în pat. Lumânările pâlpâiau, gata să se stingă. Timpul explorărilor trecuse, ca şi cel al sărutărilor, al mângâierilor şi al frământărilor, şi ea îngenunche deasupra lui, cu bogăţia aceea aurie revărsându-i-se peste faţă ca un stufăriş des, cu ochii ultramarin ascunşi, cu mâinile lungi ale bărbatului frământând şi mângâind sânii ei mici şi ridicaţi, cu coapsele femeii fremătând uşor pe măsură ce cobora, după care Vultur-în-Zbor s-a trezit în ea. Tot atât de uşor, făcând ca totul să dureze, pulsaţia vie a cărnii în carne prinse lent putere, crescu şi se acumula încet-încet.

De-acum ea gemea (— *Gem,* spusese ea) şi se izbeau puternic unul de celălalt, aproape, atât de aproape, fiorul creştea înăuntrul lui, iar momentul a fost…

Ea s-a smuls din el, dur şi fără vreun avertisment, apoi s-a ridicat în picioare pe pat, l-a privit de sus, calmă, netulburată, iar ultramarinii ei au lucit triumfători.

— Liv e cea care rupe legământul, a spus ea.

Răzbunarea lui Liv asupra lui Grimus, urzită timp de secole întregi de chibzuială pe un scaun, în întuneric. Acum, apucată, vrăjită, o pusese în aplicare împotriva Spectrului. Era o umilinţă totală, care-l lovea în miezul mândriei lui carnale, singura mândrie care-i mai rămăsese.

Bărbatul ridică ochii spre Valkiria impunătoare, care-l fixa cu toată forţa urii ei, strânsă de-a lungul secolelor, iar trupul i se cutremură incontrolabil şi el îşi împrăştie sămânţa sterilă pe aşternuturi, amărât şi neputincios.

Virgil Jones adormise ghemuit pe stâncă. Vultur-în-Zbor se chircise şi el într-un ghem fetal, lipit de peretele casei negre. Când se treziră, umezeala li se strecurase în oase. Tremurau.

Ţipătul îi trezise – un ţipăt pe jumătate speriat, pe jumătate exaltat, ce venea dinspre pădure. Vultur-în-Zbor s-a trezit imediat şi a fugit în direcţia vocii. Virgil, mai lent şi mai greoi, l-a urmat, clipind des.

Media stătea la marginea pădurii, cu braţele tremurându-i şi mâinile ţepene, încleştate una de alta.

Prinsă între braţele ei, se afla silueta posomorâtă şi murdară de noroi a Prepelicarului.

Fratele şi sora rămaseră nemişcaţi un moment, cântărind totul în minte.

— Spune-i femeii ăsteia proaste să-mi dea drumul, frăţioare.

Vocea îi era arţăgoasă.

— Am văzut-o apărând, Vultur-în-Zbor, rosti Media cu un glas

tremurător. Ca o stafie. Am văzut-o apărând, aşa că am prins-o. M-am gândit că ai vrea… ai vrea s-o vezi.

Făcuse un gest curajos. Prepelicarul spuse:

— Dacă m-ai văzut apărând, nu crezi c-aş putea la fel de uşor să şi dispar? Ai rămâne să strângi în mâini doar aerul.

Media o privi bănuitoare, dar nu-şi slăbi strânsoarea.

— Are dreptate, Media, spuse Vultur-în-Zbor. Dacă se află aici, înseamnă că aşa vrea ea. Dă-i drumul şi poate că o să aflăm de ce.

— Nu vreau să fiu aici! se răsti Prepelicarul. Dacă nu m-ar fi trimis el, n-aş fi venit niciodată.

— Grimus te-a trimis?

Era iarăşi vocea lui Virgil, plată şi neîncrezătoare.

— Nu pentru tine, zise ea. Pentru el. Micul Joe-Sue. N-am nimic de-a face cu asta, frătioare. Să nu uiţi.

De fapt Grimus vrea să mă vadă, se gândi Vultur- în-Zbor. Nu va exista nici o confruntare a voinţelor.

— De ce?

Virgil dădea din nou glas gândurilor lui Vultur-în-Zbor.

— Nu mă întrebaţi pe mine de ce, spuse Prepelicarul, eliberându-se din strânsoarea sufocantă a Mediei. Am de transmis un mesaj, după care trebuie să-l iau pe el cu mine.

Media vru să spună ceva, dar tăcu. Părea îngrijorată.

— Ei bine, fie, spuse Vultur-în-Zbor. Transmite mesajul. În timp ce Prepelicarul începea să recite din memorie, cu o voce cântată, o siluetă în rochie neagră şi văl ieşi din casa cea neagră ca să o asculte.

Grimus spune:

— Vă mulţumesc tuturor pentru eforturile voastre. Mi-a făcut foarte mare plăcere să vă privesc. Lui Virgil îi datorez scuzele mele. M-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu el. Cam crud, probabil, dar necesar. Lui Liv Sylwan Jones îi datorez cele mai multe mulţumiri. Ea l-a lămurit pe domnul Vultur, care este astfel, în sfârşit, pregătit să mă întâlnească. Mă cunoaşte – şi încă foarte bine, cred. Mai important e însă faptul că a trecut dintr-o stare pe care aş numi-o conştiinţă de sine la o altă stare, pe care, cu modestie, aş denumi-o conştiinţă de Grimus. Aceasta este starea potrivită pentru întâl-nirea cu mine şi trebuie să vă mulţumesc încă o dată tuturor: absentului Nicholas Deggle, pentru că a făcut posibilă întâlnirea, ţie, Virgil, pentru că l-ai călăuzit atât de abil către confruntarea cu mine, şi ţie, Liv, pentru că ai rupt ultima barieră ce stătea în calea întrevederii: bărbăţia lui. Într-un fel, Liv, tu ai fost Poarta în ceea ce-l priveşte. Acum, că a trecut de tine, poate veni la mine. Sunt foarte emoţionat. Poate că, la urma urmelor, aceasta este Dimensiunea mea Perfectă. Prepelicarul se opri şi-şi lăsă capul în jos.

— Acum mergem? întrebă ea.

Pe Vultur-în-Zbor vederea Prepelicarului umil, o servitoare arţăgoasă, nemulţumită, însă complet supusă, l-a şocat şi l-a necăjit. Aceasta nu era sora lui, cea care-i făcuse rost de mâncare, îl crescuse şi-l apărase. Era doar umbra Prepelicarului pe care-o cunoscuse el. Ce-i făcuse Grimus?

Liv îşi ridică puţin vălul şi scuipă cu răutate pe pământ, în faţa ei.

Virgil Jones se agita pe lângă Vultur-în-Zbor.

— Nu uita! Aşteaptă momentul potrivit!

Dar lui Vultur-în-Zbor viaţa nu i se mai părea pe de-a-ntregul limpede. Curiozitatea şi umilinţa de noaptea trecută îi slăbiseră fermitatea.

Media veni lângă Vultur-în-Zbor şi-i spuse liniştită:

— Ia-mă şi pe mine.

Pe Vultur-în-Zbor nu-l mai surprindea nimic.

— De ce, Media? întrebă el.

Ea înălţă din umeri.

Vultur-în-Zbor se trezi spunând:

— Da. În regulă. Vino cu mine.

Poate că o făcuse fiindcă simţea nevoia prezenţei unei feţe prietenoase în călătoria lui spre necunoscut. Poate că era o reacţie la noaptea petrecută cu Liv, o nevoie de ceva care să-l liniştească. Nu se mai obosi să-şi analizeze motivele, dar îşi dădu seama că venirea ei îl bucura. În ceea ce-o privea pe Media, faţa i se luminase brusc. Prepelicarul spuse:

— Ea nu. Doar tu.

Vultur-în-Zbor găsi în el un strop de putere.

— Surioară, zise. Tu trebuie să mă conduci la Grimus. Nu merg dacă nu vine şi ea. Aşa că va trebui să ne iei pe amândoi.

Nemulţumită, Prepelicarul cedă.

— Urmaţi-mă, spuse ea.

Vultur-în-Zbor apucă strâns mâna Mediei. Forţa cu care i se răspunse a fost chiar şi mai puternică.

— Mă voi gândi la tine şi numai la tine, spuse ea. Cât timp fac asta, nimic nu mă poate răni.

Bărbatul îşi dădu seama că Media avea perfectă dreptate.

Prepelicarul merse înaintea lor până într-un loc aflat imediat în spatele primilor copaci. Închise ochii şi murmură:

— Sispi, Sispi.

Deveni transparentă. Aproape că dispăruse, dar extrem de firavul contur care mai rămăsese din ea făcu un pas la dreapta şi aşteptă. Media căscă ochii mari, apoi îi închise şi strânse din buze.

Vultur-în-Zbor o conduse până la Poartă.

Virgil Jones şi Liv s-au uitat cum cele trei contururi firave urcă pe

povârnişul muntelui, păşind într-un mod miraculos pe acolo unde nu exista potecă pe care să mergi, până când nu s-au mai văzut. Erau nişte umbre atât de palide, încât nu a durat mult până au dispărut.

Liv s-a întors şi a intrat în casa cea neagră, trântind uşa.

Şi Virgil? Virgil a înţeles că nu mai putea face nimic, că în final profeţia gorfului se adeverise. Vultur-în-Zbor ajunsese la Grimus fară ajutorul său şi cine ştie ce urma să iasă din asta? Acum nu mai era nimic de făcut.

Începu să coboare muntele, pornind înapoi către plajă, înapoi la Dolores şi la jocurile de puzzle, înapoi la balansoar şi la rămăşiţele zdrenţuite ale demnităţii sale neputincioase.

CINCIZECI ŞI CINCI

Vultur-în-Zbor şi Media (atunci când aceasta a deschis ochii) s-au trezit pe un munte Calf preschimbat într-un mod ciudat, un munte Calf pe care Virgil, Liv, casa lui Liv, ba chiar şi măgarul lui Liv erau reduşi cu toţii la dimensiunea unei fărâmiţe spectrale, pe care rămăseseră promontoriul stâncos şi pădurea, ambele părând diferite, deşi arătau la fel. Probabil că schimbarea cea mai şocantă, mai greu de acceptat chiar decât stafiile lui Virgil şi Liv, se afla deasupra lor. Norii dispăruseră de pe vârful muntelui. Vultur-în-Zbor a fost surprins să descopere că muntele era mai mic decât şi-l imaginase. învelişul de cumulus îl făcuse să pară mult mai înalt ca în realitate. Vârful său se înălţa la doar câteva sute de metri deasupra lor.

— Casa Grimus, spuse Prepelicarul, arătând cu degetul, dar fără să se întoarcă spre ei.

O casă întinsă, lungă, joasă şi crenelată trona deasupra lor. Era o casă din piatră, o fortăreaţă în miniatură. Undeva în casa aceea de piatră se aflǎ Trandafirul de Piatră, se gândi Vultur-în-Zbor.

Casa avea o formă complet neregulată, cu pereţii ridicaţi oricum, numai drepţi nu, cu nici un unghi care să fie drept – dar asta era o excentricitate voită, o nebunie deliberată. Modelele în zigzag pe care le ţesea pe vârful muntelui erau intenţionate, fiind reflectări ale creatorului lor.

Reflectări: casa le trimitea în toate direcţiile, pentru că fiecare fereastră de pe pereţii ei ondulaţi era şi o oglindă. Combinaţia de piatră ondulată şi ferestre oarbe, strălucitoare, făcea ca lui Vultur-în-Zbor să-i fie greu să-şi oprească privirea asupra ei, ca şi când ochii lui ar fi refuzat să o accepte, ca şi când ar fi fost o iluzie care nu prindea contur.

Probabil că era o chestiune de mărime. Casa era mare, dar, printr-o inimaginabilă distorsiune de scală, era aşezată la umbra întinsă a unui copac neînchipuit de uriaş, un frasin pe lângă care venerabilul

său fârtat din grădina familiei Gribb părea un pitic, de parcă susţinătorul acelui leagăn ar fi fost un biet sugar. Era mai mult decât gigantic – inspira veneraţie amestecată cu groază. Vultur-în-Zbor îşi aminti descrierea făcută de Virgil Jones frasinului Yggdrasil, copacul-mamă care ţine cerurile laolaltă. Şi-atunci întrebă ce fel de monştri îl rodeau la rădăcină.

Alt şoc. Vultur-în-Zbor avea o amintire clară a pantelor superioare de pe muntele Calf. Fuseseră abrupte, mai solicitante chiar decât urcuşul din K până la promontoriul stâncos, şi bogat împădurite. Avusese reţineri serioase faţă de escaladarea acelor înălţimi fară echipamentul adecvat. Prin urmare, a rămas uimit când a văzut înaintea lui un coridor bine curăţat care mergea în susul muntelui, un şir întreg de trepte înguste de piatră ce se aşterneau domol chiar până la uşa Casei Grimus. Şi totuşi erau acolo. Erau reale. Vultur-în-Zbor clătină din cap, cuprins fără voie de admiraţie.

Acum urcau scările -- Prepelicarul în faţă, Media la urmă –, iar păsările coborau în zbor şi se adunau în jurul lor. Erau mai multe păsări decât văzuse Vultur-în-Zbor în toată viaţa sa, păsări aparţinând tuturor climatelor şi având toate penajele pe care ţi le-ai putea imagina, păsări comune, precum ciorile, şi păsări pe care indianul nu le mai văzuse niciodată, cu ciocuri răsucite ciudat şi forme stranii, şi toate se adunau în stoluri şi zburau în sus, către vârful muntelui. Vultur-în-Zbor trebuia să-şi ferească de- seori faţa de bătăile unor aripi întinse. Aruncă o privire în spate, către Media. În ochii ei se citea frica, dar femeia se strădui să zâmbească.

Iar vuietul îl înconjura în continuare, devenise acum tare şi pătrunzător, dar minunile dimprejurul lor le atrăgeau mult mai mult atenţia. În cele din urmă ajunseră aproape de vârf. Prepelicarul păstrase o tăcere ostilă pe tot timpul urcuşului, dar acum o rupse, întorcându-se ca să-şi înfrunte fratele de pe poziţia superioară în care se afla.

— Lasă-ne în pace! strigă ea. De ce ai venit aici?

Apoi, la fel de brusc, îi întoarse spatele încă o dată şi resemnarea puse stăpânire pe paşii ei atunci când reluă urcuşul.

Pentru un om aflat la sfârşitul căutării, Vultur-în-Zbor nu se simţea câtuşi de puţin eroic.

În piatra de deasupra uşii de la Casa Grimus erau gravate cuvintele:

TOT CE ESTE ÎNTREG ESTE ŞI MORT

Păsările se îngrămădiră pe ramurile giganticului frasin, în timp ce Vultur-în-Zbor şi Media o urmară înăuntru pe posaca Prepelicar.

Casa era un fel de labirint triunghiular neregulat, iar faţa care dădea spre treptele ce urcau reprezenta baza ondulată a triunghiului. Uşa principală era amplasată spre colţul din stânga bazei. Celelalte două feţe erau şi mai neregulate decât partea din faţă. Un sub-triunghi ascuţit ieşea în afară undeva în partea stângă, iar un altul sub-triunghi, mai puţin ascuţit, dar mai mare, strica aspectul părţii drepte.

Înăuntru Vultur-în-Zbor şi Media descoperiră un şir uimitor de încăperi legate una de alta. Prima dintre ele era holul de piatră în care s-au trezit când au intrat, o cameră austeră şi întunecată, luminată numai de lămpi cu gaz până în momentul când Prepelicarul deschise larg o fereastră cu oglindă. Nu era mobilată, dar felurite bucăţi de piatră, bolovani şi două sculpturi erotice frumos detaliate erau înşirate pe lângă pereţi. Lui Vultur-în-Zbor i se păru o încăpere neprietenoasă.

Era aproximativ pătrată, deşi se îngusta la capătul îndepărtat, acolo unde se găsea o uşă închisă. Prepelicarul se îndreptă către uşă şi o deschise. În timp ce ei doi o urmau, Vultur-în-Zbor auzi pentru prima dată scârţâitul.

Un scârţâit regulat, ritmic. Se auzea de pretutindeni din pereţi, dar erau pereţi din piatră şi nu exista nici o sursă vizibilă a sunetului. Tot ascultându-l, lui Vultur-în-Zbor i se păru că se intensifică. Se întoarse către Media. Şi ea asculta. Scârţ… scârţ… scârţ… scârţ. Se grăbiră să intre în camera următoare.

Şi într-o clipă uitară de scârţâit la vederea unei armate de păsări.

— Camera Păsărilor, anunţă sec şi inutil Prepelicarul.

Aceasta era încăperea care ieşea clar în evidenţă în partea stângă a clădirii. Păsările circulau printr-o fereastră deschisă, într-un şuvoi constant de veniri şi plecări. Pe piedestalele micuţe din jurul încăperii erau puse tot felul de seminţe, iar piesa centrală a camerei era o scăldătoare a păsărilor. Nişte păuni păşeau ţanţoşi pe podea.

Dar nu toate păsările erau vii. Creaturi împăiate odihneau în vitrine de sticlă peste tot prin jur, imobilizate pe vecie în scene tipice vieţii lor: păsări mâncând, păsări curtându-se, păsări împerechindu-se şi clocind, păsări în zbor, păsări murind, păsări atacând alte păsări, toate într-o serie şocantă de peisaje nemuritoare.

Iar pe pereţi stăteau agăţate portrete de păsări, un dezmăţ naturalist al păsărilor, o bogăţie uluitoare de capete de zburătoare, unele reale, altele imaginare, aşezate pe ranguri în jurul unei picturi centrale ce ocupa aproape tot peretele din dreapta lui Vultur-în-Zbor. O singură privire către creatura pictată în culori impresionante a fost de-ajuns. Aceasta era pasărea Roc a lui Sindbad, pasărea Phoenix din mit: Simurgul însuşi.

Scârţâitul se dovedi mai puternic decât fascinaţia lui Vultur-în-Zbor. Prepelicarul trecu repede printr-o altă uşă, aflată la celălalt capăt al încăperii. Au urmat-o şi ei imediat, pătrunzând într-o

sufragerie electrizant de frumoasă, cu tapiserii vechi pe pereţi şi covoare vechi întinse pe podea. Farfurii şi candelabre de argint scânteiau peste tot. Aceasta era camera aflată în vârful triunghiului. Prepelicarul nu se opri.

Acum către latura dreaptă, îşi zise Vultur-în-Zbor, con- centrându-se asupra direcţiei. A patra încăpere era cufundată în întuneric, cu doar câteva forme albe întrezărindu-se printre umbre. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina slabă, văzu că prin încăpere erau împrăştiate o mulţime de socluri pe care se aflau… ce anume?… *obiecte,* ascunse de cearşafuri albe ca giulgiurile. Aceste fantome tăcute – nici una suficient de mare pentru a fi Trandafirul – erau întru câtva îngrijorătoare. Iar scârţâitul continua să se audă şi aici, ca şi în încăperile dinainte…

De data asta uşa nu mai era pe peretele opus, ci în dreapta lor. Bărbatul o urmă pe Prepelicar şi ajunseră într-o cameră mică, absolut goală, cu flăcările lămpilor cu ulei pâlpâind şi aruncând umbre pe pereţi: prima cameră vizitată care nu avea un perete exterior. Pe peretele din faţa lor, imprimată cu roşu pe piatra cenuşie, se afla această formă: ق

— Litera Kâf, spuse răstit Prepelicarul.

Vultur-în-Zbor nu înţelegea rostul acestei camere – dacă nu cumva era o anticameră, din moment ce călătoria lor se apropia de sfârşit. Prepelicarul ieşi printr-o uşă din peretele de la stânga şi se treziră amândoi într-o cameră luminoasă, aerisită şi frumos mobilată: camera lor. Patul mare avea cearşafuri curate şi, în mod evident, îi aştepta. Mai erau acolo un divan moale şi adânc şi o măsuţă joasă, ornată cu plăci pătrate de fildeş.

Simţul direcţiei fi spunea lui Vultur-în-Zbor că mai exista o zonă misterioasă de fiecare parte a încăperii. Se lămuri repede – o uşă din stânga lui, cum stătea la intrarea dinspre camera Kâf, dădea spre o baie şi o toaletă, iar la capătul îndepărtat al ei se găseau încăperile mici şi sărăcăcioase ale Prepelicarului. Ea îşi avea propria uşă spre lumea de afară, aşa cum i se cuvine unei servitoare. Acum Prepelicarul se retrăgea, îndreptându-se spre mica ei carapace.

Vultur-în-Zbor strigă în urma ei:

— Unde e Grimus?

— Aşteaptă, îi spuse ea şi închise uşa. Indianul auzi sunetul scos de un zăvor tras. Zgomote. Un şir de zgomote neobişnuite şi tulburătoare.

Vuietul, asurzitoarea sporovăială pestriţă a păsărilor şi scârţâitul.

— Ţi-e bine? întrebă el.

Media era întinsă pe pat, acoperindu-şi urechile cu mâinile, şi se străduia să ţină la distanţă această lume nouă şi înfricoşătoare.

E o femeie plină de energie, dar e gata să cedeze, se gândi Vultur-

în-Zbor.

El se întoarse, refăcând drumul spre intrarea principală. Trăsese concluzia că în zona misterioasă dinspre partea din faţă a casei, la sud de camera lor, trebuia să fie teritoriul lui Grimus. Numai că nu văzuse nici o uşă care să ducă spre acea aripă. Ieşi afară şi înconjură casa, dar în afară de uşa din faţă şi de uşa din spate a Prepelicarului, nu mai existau alte intrări, iar ferestrele camerei lui Grimus erau închise şi reflectau lumina. Nedumerit, Vultur-în-Zbor se întoarse în holul de piatră.

Ca să găsească o uşă acolo unde nu fusese nici una, o lespede batantă din piatră care acum era deschisă. Din camera de dincolo de lespede venea şi scârţâitul, scârţâitul acela pătrunzător. Vultur-îr>Zbor se duse încetişor în direcţia zgomotului. Lumina de un galben murdar a lămpilor cu ulei strălucea prin uşa secretă.

— Acustica este oarecum lugubră aici, nu?

Consoane repezi, trunchiate, şi vocale scurte, neaccentuate. Vocea lui Grimus.

— Presupun că v-aţi instalat bine amândoi.

Balansoarul era îndreptat către fereastra închisă şi întors cu spatele către Vultur-în-Zbor. Indianul îi putea vedea capul: o coamă de păr alb, din care o parte i se revărsa peste spătarul scaunului.

Scârţ... scârţ... scârţ, după cum se legăna balansoarul, înainte şi-napoi, şi un alt sunet, mai subtil, un clinchet uşor pe care Vultur-în-Zbor nu şi-l explică. Ajunse lângă balansoar şi rămase în picioare alături de omul pe care venise să-l vadă de atât de departe.

Grimus tricota.

Asemănători şi totuşi diferiţi. Da, chipurile lor semănau: nasul acvilin, ochii înfundaţi în orbite, grumazul ferm şi colţuros. Dar Grimus avea tenul de o culoare mai apropiată de măsliniul Prepelicarului decât de albul cadaveric al lui Vultur-în-Zbor. Iar ochii lor exprimau lucruri diferite: ai lui Grimus erau reci, distanţi şi scânteietori, în timp ce ai lui Vultur-în-Zbor erau arzători şi plini de furie. Asemănători şi totuşi diferiţi.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Grimus spuse:

— Umbra mea tânără şi palidă. Tu eşti aceea.

Vultur-în-Zbor se sili să scoată pe gură cuvintele potrivite. Îi venea greu să adopte o atitudine potrivnică în faţa acestei prezenţe relaxate şi amuzate.

— Ştii de ce am venit, spuse el. Unde e Trandafirul de Piatră?

— Ştiu de ce voia Virgil să vii, spuse Grimus. E trist, îţi dai şi tu seama. Din toată lumea asta, Virgil să se alieze tocmai cu Nicholas Deggle. Dar nu contează, nu contează...Sper c-o să hotărăşti cu mintea

ta, Vultur- în-Zbor. Nu eşti jucăria nimănui.

Ochii îi zâmbeau.

— Ei bine, fíe, spuse Vultur-în-Zbor. Spune-mi de ce ai trimis-o după mine. Şi spune-mi ce i-ai făcut de-ai transformat-o în… în ceea ce a devenit.

Sprâncenele albe se ridicară puţin.

— Atât de repede, spuse Grimus. Atâta grabă. Nu, prietene, nu-ţi voi spune. În nici im caz înainte de cină.

Cina a fost una vegetariană, ca şi Grimus, dar Prepelicarul o pregătise cu atâta iscusinţă, încât Vultur-în-Zbor, mare mâncător de carne, nici nu observă absenţa acesteia.

— Originile omului, spuse Grimus, sunt cele de vânător. Prin urmare, vânătoarea – sau, altfel zis, urmărirea sau căutarea – este îndeletnicirea cea mai veche şi mai preţuită a omului. Faptul că ai ajuns aici te face, probabil, să simţi un imens sentiment de împlinire.

Vultur-în-Zbor îşi privi sora: zdrobită, servilă, ghemuită slugarnic într-un colţ, ignorată de stăpânul ei.

— Poate că e mai bine să călătoreşti mânat de speranţă, zise el.

Prepelicarul, cea care îl servea pe Grimus de o veşnicie, o veşnicie în care fusese ignorată. Vultur-în-Zbor a presupus că îndurase totul fiindcă măcar aşa se putea simţi unică, singurul tovarăş al omului pe care-l venera. Cel puţin aşa însemna şi ea ceva. Iar atunci nu era de mirare că îi purta pică fratelui ei pentru că ajunsese până aici. Ea n-ar fi vrut să-l împartă pe Grimus cu nimeni.

Grimus, la rândul lui, o tratā pe toată durata cinei ca pe o creatură subumană, o fiinţă demnă de dispreţ, iar Vultur-în-Zbor se trezi că începe să-i displacă ciudatul şi misteriosul bărbat.

Acesta îi spuse Mediei:

— Trebuie să te felicit pentru tăria ta. Dar mă tem pentru tine. Vultur-în-Zbor, tu nu te temi pentru ea? Aici nu-i un loc întru totul sigur. Mă refer la efectul secundar.

— Până acum i-a rezistat foarte bine, spuse Vultur- în-Zbor.

— Dar rezistenţa îi poate slăbi, replică Grimus. Draga mea, ai fi dispusă să te supui la un pic de hipnoză? Aşa ai fi în siguranţă.

Media îl privi pe Vultur-în-Zbor cu ochi bolnavi, plini de teamă. El se gândi: Grimus are dreptate. Aici efectul este mai puternic. Ea ar putea ceda în orice moment. Aşa că, în ciuda faptului că nu dorea să-l vadă pe Grimus în apropierea ei, spuse:

— Poate că ai dreptate.

— Atunci după cină, zise Grimus. Desigur, vei fi şi tu de faţă.

— Îţi place casa mea? întrebă nerăbdător Grimus.

— Foarte drăguţă, îi răspunse Media.

— Am construit-o ca pe un fel de altar pentru lucrurile mele preferate, zise Grimus. Pentru ideile mele preferate. Pentru frasinul de afară. Pentru portretele păsărilor. E o mare încântare pentru un om singur.

— E foarte mare, spuse Media.

— Când locuiam în K, îi explică Grimus, eram dispus să trăiesc la fel de modest ca toţi ceilalţi. Dar dacă m-au forţat să mă retrag, mi-am făcut de cap fără ruşine.

— Isteţ din partea ta să-ţi aminteşti de frasinul Yggdrasil, spuse Grimus la cafea. Hai să-ţi povestesc ceva legat de asta. Amurgul Zeilor, aşa cum e el cunoscut. Să ştii că termenul este complet eronat. Cuvântul *ragnarok,* amurg, apare doar o singură dată în întreaga Edda Poetică şi este cu siguranţă ortografierea greşită a cuvântului *ragnarak,* cel folosit peste tot în cântece. Diferenţa este crucială. Vezi tu, *Ragnarak* înseamnă cădere. Distrugere totală. Un lucru mult mai teribil decât amurgul. Vezi cum o singură literă poate denatura o mitologie?

— Cum faceţi rost de cafea aici? întrebă Media. Grimus se încruntă la auzul întrebării fară rost.

— Gândesc, deci există, rosti el.

Lui Vultur-în-Zbor i se păru că Grimus era încântat de nedumerirea ei.

La ieşirea din sufragerie Grimus s-a ciocnit de Prepelicar. Femeii i-a scăpat farfuria pe care o ducea. El s-a şters în locul unde corpurile li se atinseseră, părând dezgustat, şi a spus:

— Prepelicarule, eşti o proastă neîndemânatică.

— Da, Grimus, a răspuns ea.

Vultur-în-Zbor şi-a înăbuşit o izbucnire de mânie, amintindu-şi sfatul lui Virgil: *Aşteaptă momentul potrivit.*

Hipnotizarea Mediei a fost un succes total. Sugestia posthipnotică i-a îndepărtat complet din minte vuietul. Vultur-în-Zbor s-a înveselit puţin, apoi s-a gândit: *Mă întreb câtă hipnoză a folosit asupra Prepelicarului?*

Media dormea. Prepelicarul stătea ascunsă în camera ei. Grimus şi Vultur-în-Zbor stăteau în Camera Păsărilor, printre picturi şi zburătoare împăiate sau adormite.

— Paşnice fiinţe, spuse Grimus. Pot totuşi să fie antrenate pentru luptă, aşa cum se întâmplă, de pildă, la cocoşi. Fiinţe sărace cu duhul, deşi se spune că pasărea *minah*[56] poate prezice viitorul. Fiinţe dincolo de moralitate, totuşi unele întru totul morale. Albatrosul, de pildă, devine monogam imediat după dansul de împerechere. Pentru tot

restul vieţii. Prea puţini dintre noi s-ar putea lăuda cu asta.

— Grimus… începu Vultur-în-Zbor.

— Se hrănesc, se înmulţesc şi mor, continuă Grimus. Noi nu putem decât să ne hrănim. Care din specii crezi că e superioară?

— Cred că a sosit timpul, spuse Vultur-în-Zbor.

— Vezi că şi tu însuţi, Vultur-în-Zbor, eşti o fiinţă stranie. Odinioară erai nidifug, ai fugit din cuibul în care te-ai născut. Dar nu din proprie voinţă, aşa că ai devenit iarăşi nidipet. Îţi cauţi un cuib nou, nu? Admirabil. Absolut admirabil.

Vultur-în-Zbor izbucni:

— Grimus, ce înseamnă toate astea?

Grimus păru uşor uimit.

— Ce înseamnă, domnule Vultur? Înseamnă, bineînţeles, moarte. Moarte, domnule Vultur – asta înseamnă viaţa.

Lui Vultur-în-Zbor i se făcu deodată foarte frig.

— Moartea cui? întrebă el înfricoşat.

— Dragul meu Vultur-în-Zbor, zâmbi Grimus. Moartea mea, normal. A cui credeai? Asta eşti tu: îngerul morţii mele.

— Pune-ţi astea, îi ceru Grimus.

— De ce?

— Pentru că totul trebuie făcut ca la carte, spuse Grimus, fluturându-şi mâinile cu mişcări de pasăre.

Aşadar, în Camera Păsărilor Vultur-în-Zbor îşi puse pe cap podoaba cu pene pentru ceremonii, îşi picta faţa precum un şaman axona, îşi aruncă un arc pe umăr şi o tolbă cu săgeţi pe spate şi luă un toiag *ju-ju* în mâna dreaptă. Între timp Grimus îşi puse pe cap o podoabă diferită, al cărei colorit se potrivea exact cu penajul imensei păsări reprezentate în cel mai mare portret din încăpere.

— Gata, zise Grimus. Dansăm?

Vultur-în-Zbor era aşezat în balansoarul lui Grimus şi asculta. Nu prea putea face altceva. Nu văzuse nici urmă de Trandafir de Piatră. Pe lângă asta, era şi curios. Podoaba de pene de pe cap ii atârna cu mândrie peste spătarul scaunului, iar toiagul *ju-ju* i se odihnea in poală. Grimus îi da ocol, mergând într-un fel ciudat, ca pe picioroange, se apleca de mijloc în faţă, întindea gâtul la fiecare pas, cu mâinile ridicate la nivelul umerilor, iar degetele i se mişcau, i se mişcau necon-tenit. Avea în mişcări un ritm unghiular care-ţi obosea ochii.

— Acesta este Dansul Înţelepciunii şi al Morţii, spuse Grimus. Moartea, nemişcată, priveşte şi ascultă, aştep- tându-şi clipa. Bun. Înţelepciunea dă ocol, gesticulând şi dezvăluindu-se înaintea propriului ei destin. Bun. Aşa aleg să fiu. Omul este liber sâ-şi aleagă

modul in care vrea să piară. Eu mi-am ales o Moarte frumoasă şi am transformat-o după chipul meu.

Îşi cobori vocea, renunţând la tonul ascuţit, iar atitu- dinea lui deveni una conversaţională.

— Oamenii obişnuiţi, spuse el, adică muritorii, rămân nedesâvârşiţi din pricina bătrâneţii şi a morţii. Pe măsură ce anii le aduc înţelepciune, puterile îi părăsesc şi o trans- formă în prostie, aşa că atunci când Moartea vine să îi ia, nu prea mai au ce să-i spună. Eu aleg să fiu altfel. Datorită longevităţii mele, am putut să devin înţelept şi, în acelaşi timp, să păstrez acele însuşiri care dau putere înţelepciunii. Să fii înţelept şi puternic înseamnă să fii desăvârşit. *Tot ce este întreg este şi mort.* Aşa că vreau să mor. Nu îmi doresc jalnica fâsâială cu care se încheie viaţa muritoare, ci o moarte satisfăcătoare, atent plănuită. O trecere estetică în lumea drepţilor. Elixirul Morţii, eliberarea albastră, nu are putere pe muntele Kâf. Aşa am conceput eu insula, pentru că atunci când construieşti o viaţă, trebuie să fii conştient de sfârşitul ei. Cine ar scrie o poveste fără să ştie cum se încheie? Orice început cuprinde în el şi un sfârşit. Fără ca Virgil Jones să ştie, fără ca Nicholas Deggle să ştie, am conceput muntele Kâf în jurul morţii mele. În jurul tău. Elixirul Morţii ar fi fost ceva prea uşor, prea incomplet. Nu poţi să-ţi dezvălui secretele în faţa unei băuturi. Şi apoi mai există proble- ma impulsului phoenixian, dar despre el o să vorbim mai târziu. Pe scurt, muntele Kâf este un loc unde moartea nu e niciodată nici naturală şi nici uşoară. Trebuie să fie aleasă şi trebuie să fie un act de agresiune asupra trupului. La urma urmei, asta şi este cu adevărat. Dar muntele este mult mai mult de-atât. Este Marele Experiment. Nu în sensul în care-l înţelegea Virgil Jones. N-am găsit nici un motiv pentru care să-i dezvălui adevăratele mele intenţii. Am toate motivele să ţi le spun ţie. Tu eşti Moartea Phoenixiană. Aceasta este natura lui Kâf: este o încercare de a înţelege natura umană, eliberând-o de cel mai puternic impuls instinctual, nevoia de a perpetua specia prin reproducere. Elixirul Vieţii este o armă frumos înzestrată cu două tăişuri, ce elimină dintr-un foc posibilitatea reproducerii, sterilizând Subiecţii, şi totodată anihilează nevoia de reproducere, oferind nemurirea. În plus, insula este bogată şi fertilă. Şi sărăcia a fost eliminată. Toate acestea necesită o schimbare profundă a comportamentului uman, o schimbare despre care credeam că va scoate la iveală mult mai precis firea noastră autentică. Este o combinaţie frumoasă de nemuritori sterili şi pământ fertil. Un studiu care-ţi oferă multe satisfacţii. Analiştii miticului munte Kâf l-au numit un model al structurii şi lucrărilor minţii umane. Astfel, adevăratul munte ar trebui să fie o structură creată pentru a analiza interesele (şi a permite moartea) unei anumite minţi omeneşti. Deşi, într-un fel, intenţia mea nu este ca mintea să-mi moară. Iată scopul dezvăluirii

secretelor mele în faţa celui pe care l-am ales drept instrument al morţii mele. Iată ce înseamnă impulsul phoenixian. Când am devenit Grimus, mi-am luat acest nume în semn de respect pentru filozofia cuprinsă în mitul simurgului, mitul Marii Păsări, care le cuprindea pe toate celelalte păsări şi, la rândul ei, era cuprinsă în ele. Asemănarea cu mitul păsării Phoenix este evidentă. Prin moarte, prin anihilarea sinelui, pasărea Phoenix îşi transmite sinele succesorului său. Asta sper să fac şi eu cu tine, Vultur-în-Zbor. Să te numesc regele păsărilor pământeşti. Tu ar trebui să fii următorul stadiu al ciclului, următorul purtător de flamură, Hercule urmându-i lui Atlas. Trăind, suntem prinşi în iureşul morţii.

— Şi dacă refuz?

Întrebarea ieşi pe neaşteptate de pe buzele pline de cicatrici ale lui Vultur-în-Zbor. E înfricoşător atunci când megalomania îţi dă ocol.

— Tu eşti următoarea viaţă a păsării Phoenix, repetă Grimus. Moartea Phoenixiană.

— Cum să refuzi? întrebă Grimus după o pauză. Gândeşte-te la viaţa ta. Vei vedea că am modelat-o exact în acest scop. Într-un fel, eu te-am creat, Vultur-în-Zbor, eu te-am conceptualizat aşa cum eşti. Aşa cum am creat şi insula, şi locuitorii ei, cu toată puterea de selecţie a unui artist.

— Noi existam înainte ca tu să ne găseşti, spuse Vultur- în-Zbor.

— Cu siguranţă, replică îngăduitor Grimus. Dar modelându-te pentru măreţul meu plan, te-am recreat în întregime, ca şi când ai fi fost făcut din lut umed.

— Nu te cred, spuse Vultur-în-Zbor, iar Grimus râse.

— O Moarte sceptică, zise el. Bun, bun.

Vocea lui îşi recapătă tonul ascuţit, oficial, iar degetele i se agitară mai mult ca niciodată.

— Negi faptul că, alegându-te drept Subiect, ţi-am remodelat viaţa de atunci încolo? Negi faptul că, luând-o pe sora ta din tribul axona, ţi-am provocat expulzarea? Negi faptul că, izgonindu-l pe Nicholas Deggle în continuumul tău, te-am călăuzit către insula Calf? Negi faptul că, lăsându-te să cutreieri lumea timp de secole, în loc să te aduc aici, te-am făcut bărbatul care eşti acum, cameleonic, flexibil şi dezorientat? Negi faptul că, alegând un om asemănător mie ca înfăţişare, am estimat *cu precizie* efectul unui asemenea om asupra lui Virgil şi a oraşului K? Negi faptul că te-am ademenit până aici cu ajutorul Spectrului Prepelicarului? Negi faptul că am croit o cale prin infinitele timpuri prezente şi viitoruri potenţiale pentru a face posibilă această întâlnire? (Apoi, revenind la vocea lui normală:) *De care din binecuvântările Domnului tău te lepezi?*

Vultur-în-Zbor a fost mişcat, dar nu s-a lăsat întru totul convins. A

clătinat din cap.

— Din moment ce nu ştii cum să conceptualizezi coor- donatele Dimensiunii tale, nu poţi părăsi insula, îi spuse Grimus. Nu poţi nici să rămâi printre locuitorii din Kâf, fiindcă ai chipul meu. Singura ta alternativă este sinuciderea, dar odată ce-ţi voi arăta minunăţiile mele, nu vei mai dori aşa ceva.

— Arată-mi-le, zise Vultur-în-Zbor.

Vultur-în-Zbor se afla în camera prin care trecuse mai devreme, încăperea cu obiectele acoperite de pe piedestale, şi se întreba ce anume putea considera mai alarmant la Grimus. Hotărî că naivitatea lui copilărească, ascunsă sub aşa-numitul său Plan Măreţ, îndeplinirea oricărui capriciu, chiar şi abia gândit, împreună cu ciudatele ritualuri infantile pe care le pusese la cale ca să se distreze, cum era acel aşa-zis Dans. Grimus: un bebeluş cu bombă. Sau cu un întreg arsenal de bombe ascuns sub văluri. Pe piedestale.

— A doua parte a Dansului, ciripi Grimus, este un Dans al Vălurilor. Prin Care Mare Parte Din Ceea Ce Este Minunat Se Dezvăluie.

Stătea lângă primul piedestal, ca o bufniţă profesorală şi pestriţă.

— Dincolo de personalitate se ascunde esenţa, continuă el. Metafizicienii din Oxyput VII au elaborat un dispozitiv pentru detectarea acestei esenţe. Am făcut rost de unul intr-una din călătoriile mele. Se bazează pe un concept simplu, conform căruia Esenţele sunt de două feluri: pe de-o parte atomice, complete şi statice, iar pe de altă parte ionice, incomplete şi dinamice. Ceea ce s-ar putea chema Ionii Sufletului. (Un râs scurt.) Dispozitivul pe care urmează să ţi-l arăt se cheamă Ochiul Ion. Poate examina şi înregistra structura Ionică specifică oricărei Esenţe Dinamice. De-a lungul câtorva secole de experimente, oxyputanii au analizat semnificaţiile respectivelor modele ionice. Am la dispoziţia mea şi această descoperire. Am folosit-o ca să mă ajute la conceptualizarea nimănui altcuiva decât tocmai a unui oarecare Vultur-în-Zbor.

Şi Grimus dezveli Ochiul Ion. Era o simplă cutie neagră. Pe latura din faţă se vedeau şiruri întregi de ferestruici micuţe de sticlă.

— Aşază-te în faţa lui, te rog.

Vultur-în-Zbor îl ascultă şi imediat în ferestruici apărură nişte lumini micuţe, formând un model complicat.

— Modelul tău ionic, explică Grimus, este cel mai distrugător din câte mi-a fost dat să văd vreodată. Dac-aş fi superstiţios, aş spune că aceasta este esenţa pe care doamna Cramm a citit-o în palma ta, esenţa care i-a făcut pe oamenii tăi să nu aibă încredere în tine, esenţa care stă la originea necazurilor tale de pe insula Kâf. Am scos din tine un înger al morţii perfect adecvat scopurilor mele. Din tine şi din sora

ta. Deşi structura ei este mai slab definită decât a ta.

Grimus se îndreptă către o pereche de piedestale plasate unul lângă altul, într-un capăt al încăperii. Dezveli unul din ele.

Vultur-în-Zbor se trezi uitându-se la Cristalul de Apă.

— Văd că-l recunoşti, spuse Grimus. Din jurnalul lui Virgil. Bun, bun. Cu ajutorul lui te-am găsit şi apoi te-am testat cu Ochiul Ion. Cu ajutorul lui te-am urmărit tot drumul până aici. Dar tovarăşul lui este, probabil, şi mai interesant. Nu apare în jurnalul lui Virgil, pentru că l-am ascuns de el. Este Cristalul Potenţialităţilor. Cu el pot să examinez potenţialele timpuri trecute şi viitoare şi să descopăr momentele cheie, punctele de răscruce în timp, cele care ne călăuzesc de-a lungul vreunei *linii de flux*. În caz că înţelegi ce vreau să spun.

Vultur-în-Zbor clătină din cap – *nu* – în timp ce se uita atent la cel de-al doilea glob de cristal dezvelit. Globul nu era umplut cu apă, ci cu un fel de fum.

— Mă tem că îţi arată întotdeauna lucrurile printr-un abur uşor, spuse Grimus. Ah, dar tu nu înţelegi! Hai să mă refer la nişte incidente pe care ţi le aminteşti. În trecutul relativ recent ai trecut de două ori prin puncte de răscruce. De pildă, dacă n-aş fi conceptualizat o barieră protectoare în jurul tău, în mod sigur te-ai fi înecat în timp ce pluteai spre insulă. Evident că am lăsat un pic de apă să-ţi intre în sistem. Veridicitatea e ceva important. Şi iată al doilea moment: atunci când, fară să-ţi dai seama, ai spus *Elfrina* în faţa Cerkasovei. Sunt sigur că ai remarcat cum acel moment neînsemnat ţi-a schimbat cursul vieţii. Deşi, ca să fim cinstiţi, dacă nu mi-ai fi uşurat atât de mult sarcina, ar fi trebuit să găsesc altă cale ca să te izolez… În fine. Înţelegi ce vreau să spun. Puncte de răscruce. Te-am îndrumat un timp îndelungat – pe tine şi pe alţii – pe drumul cel bun. Asta vreau să spun când zic că te-am făcut. Am construit Dimensiunea Perfectă, unde totul se desfăşoară conform planului… Vei spune: nu e aşa. Nu am anticipat trădarea lui Nicholas Deggle. La care eu îţi răspund: una din marile calităţi ale unui Concept bine definit este flexibilitatea. Poţi transforma dezavantajele în avantaje. Astfel, alungarea lui Nicholas Deggle a devenit o simplă metodă de a te atrage spre următoarea fază. Tot astfel, antipatia oamenilor din K faţă de mine i-a ajutat să reacţioneze ca atare faţă de tine. (Deşi, refuzându-le accesul la Trandafir, le-aş fi sporit oricum acea antipatie.)

— Le-ai refuzat Trandafirul? spuse Vultur-în-Zbor.

— Normal, răspunse Grimus. În primul rând, el nu are nici o legătură cu motivele pentru care au venit ei aici. Opţiunea lor a fost nemurirea, nu explorarea. Trandafirul era al meu.

— Şi al lui Virgil, zise Vultur-în-Zbor.

Grimus nu-l luă în seamă.

— Aceasta este Dimensiunea Perfectă, continuă el. Într-o altă dimensiune potenţială nu ai fi ajuns niciodată pe insula Calf. În alta eu n-am găsit niciodată Trandafirul. În alta continui să trăiesc, prizonier etern al propriilor mele idei. Dar aici totul trebuie să fie aşa cum am plănuit.

Mâinile i se agitau acum nebuneşte. Vocea îi era pătrun- zătoare şi ascuţită.

— Şi dacă n-aş fi rezistat febrei Dimensiunii? întrebă Vultur-în-Zbor.

— N-ar fi fost cu putinţă, răspunse Grimus. Ionii tăi erau prea puternici. Observă modalitatea pe care ai folosit-o ca să-ţi învingi monştrii: Haosul, Adevărata armă a distru- gătorului. Inconştientul minţii tale a ştiut cu precizie ce face.

— A existat un risc, spuse Vultur-în-Zbor.

— Prostii, i-o tăie Grimus. Cu Virgil Jones, gorful Koax şi eu însumi veghind asupra ta, fără ca tu să ştii? Prostii. Deşi ţi-ai jucat şi tu bine cărţile, n-o să neg asta.

La vederea acelui chip atât de asemănător lui şi totuşi atât de diferit, care-i zâmbea binevoitor, ceva se lumină înăuntrul lui Vultur-în-Zbor. Sau poate că ar fi mai bine să zicem că o mulţime de lucruri începură să se lege. O amintire veche, veche de tot, nu-i dădea pace: amintirea unui om în căutarea unei voci cu care să vorbească. Alături de orchestratorul vieţii lui, Vultur-în-Zbor însuşi îşi găsise propria voce.

— Mi-am jucat bine cărţile, repetă el cu o furie înăbuşită. O metaforă sugestivă, aşa-i? Trandafirul de Piatră te-a pervertit, Grimus. Cunoaşterea oferită de el te-a făcut la fel de sucit şi la fel de ros de dorinţa de putere ca şi efectul lui, ce a stâlcit şi a defor-mat vieţile oamenilor aduşi de tine aici. E un joc, nu-i aşa? Un joc care te distrează? O infinitate de dimensiuni, de posibilităţi prezente şi viitoare, ba chiar jocul liber al timpului însuşi, toate strâmbate şi transformate într-o grădină zoologică pentru propria ta distracţie. Da, tu m-ai făcut, recunosc. Da, tu m-ai adus aici, în condiţiile pe care le-ai vrut, în scopul nebunesc pe care ţi l-ai propus. Eşti atât de departe de durerile şi chinurile lumii pe care ai părăsit-o şi ale lumii pe care ai creat-o, încât până şi moartea o vezi tot ca pe un exerciţiu academic. Poţi să-ţi plănuieşti propria moarte ca pe un fel de partidă de şah perfectă. Dar la final totul depinde de mine, Grimus – într-un fel pe care încă nu mi l-ai explicat. Totul atârnă de opţiunea mea şi îţi spun de pe-acum că nu am de gând să intru în joc. Virgil mi-a cerut să distrug Trandafirul de Piatră. Acum sunt convins că avea dreptate. A nenorocit deja prea multe vieţi. Prea multe şanse de fericire. I-am spus-o zeiţei Axona în febra mea şi ţi-o spun şi ţie: *Grimus, dacă voi putea, te voi distruge.*

Grimus aplaudă grav.

— A, o moarte temperamentală! spuse el. Bun, bun.

Vultur-în-Zbor îşi adună puterile ca să… ce? Nu se putea gândi la nici un plan. Stătea aşa, neajutorat, strângând în mână toiagul *ju-ju,* în timp ce Grimus râdea.

— Te voi distruge, repetă el, dar nu în felul în care vrei tu. Nu-mi voi asuma rolul tău.

Grimus spuse:

— Cred că e timpul să-ţi spun planul morţii mele, care este, desigur, planul meu pentru tine. Dar înainte să fac asta, aş vrea să liniştesc anumite temeri pe care se pare că le ai. Te rog, urmează-mă.

Ieşi pe uşă şi pătrunse în camera Kâf, spaţiul acela gol, cu litera Kâf pictată pe perete. Vultur-în-Zbor îl urmă, căci nu văzu nici un motiv să n-o facă. Încă mai avea nevoie de Grimus. Avea nevoie de el ca să găsească Trandafirul de Piatră.

— Zici că m-am îndepărtat de creaţia mea, spuse Grimus. Această cameră stă mărturie că nu-i aşa. Tu cine îţi închipui că veghează asupra lui K? Nu crezi că acele case vechi s-ar fi prăbuşit până acum? Nu crezi că pământul acela atât de fertil ar fi sărăcit până acum? Te-ai întrebat vreodată de ce domnului Gribb nu i se termina niciodată hârtia de scris sau unde erau făcute balamalele de metal ale uşilor? Vultur-în-Zbor, adevărul e că o Dimensiune Conceptuală cum este insula Calf are nevoie de grijă permanentă şi de câte o reconceptualizare la intervale regulate, pentru a-i menţine existenţa. Dacă e să mor fără urmaş, insula va pieri. Tu trebuie să-mi iei locul.

— Spuneai că această cameră stă mărturie, spuse Vultur- în-Zbor.

— Da, da, zise Grimus, trădând o urmă de enervare. Foarte bine. Gândeşte-te la un loc de pe insulă. Oricare.

— Doar să mă gândesc la el? rosti Vultur-în-Zbor, întrebându-se ce avea să se mai întâmple.

— Da. Gândeşte-te bine.

În mintea lui Vultur-în-Zbor se contura imaginea casei lui Dolores O'Toole. Ar fi interesant de văzut ce se în- tâmplase cu ea…

Şi deodată se aflară acolo. În colibă. Coliba era aici, în cameră, în Casa Grimus. Jocul de puzzle colo. Oala cu ceai de rădăcini dincolo. Balansoarul acolo…

În balansoar – Nicholas Deggle.

— El nu ne poate vedea, spuse Grimus.

— Cum faci asta?

Vocea lui Vultur-în-Zbor era din nou nesigură.

— O repoziţionare a Trandafirului. Îl folosesc ca să veghez asu-pra insulei atunci când mă plictisesc de Cristalul de Apă. Aici am mult mai multe detalii. Apropo, Dolores O'Toole a murit.

Scena se pierdu. Se treziră iar în camera goală.

— Înţelegi, spuse Grimus. Nu sunt chiar atât de rupt de lume.

Nu, se gândi Vultur-în-Zbor. Ai redus toate celelalte vieţi la acelaşi nivel de irealitate ca şi cel al vieţii tale. Acum sunt nişte ficţiuni, nişte iluzii create de Conceptualizare şi de Trandafir… Sub forma asta, pe tine nu te pot afecta. N-au efect asupra ta. Cu voce tare însă spuse:

— Nu sunt de acord.

Grimus se întoarse şi ieşi din cameră cu mersul lui de pasăre stilizat.

— A treia parte a Dansului va începe chiar acum, rosti el. O să-ţi explic felul morţii mele.

Vultur-în-Zbor era aşezat iar în balansoar si Grimus îi dădea iar ocol.

— Grimus, spuse Vultur-în-Zbor. Am câteva întrebări.

— Întrebări? Bun, bun.

— De ce Efectul nu te atinge şi pe tine?

— Bună întrebare, zise Grimus şi tăcu.

Părea că se gândeşte la un răspuns. În cele din urmă spuse:

— Odinioară am fost prizonier de război. În fiecare zi mă temeam că voi fi omorât. Era genul ăla de război. Ne urcau în camioane cu zecile, ne duceau pe câmpul de execuţie şi ne legau la ochi. Auzeam soldaţii venind, ordine de tragere… dar gloanţele nu veneau. Era o tortură specială. Iar câteodată, doar ca să ne facă să credem in continuare, împuşcau cu adevărat oameni. Dar ce le plăcea lor mai mult era tortura. Unii oameni făceau infarct. Nu şi eu. Am aflat două lucruri despre mine însumi: primul, că mi se părea ceva de o aportanţă capitală dacă trupul îmi era viu sau mort. Al doilea, că la un moment dat, în viitor, voiam să îmi organizez singur viaţa. Exact aşa cum mi-o doresc.

Aşa că ţi-ai construit propria închisoare, se gândi Vultur-în-Zbor.

— Aportanţă? întrebă el.

— Când un lucru nu este nici important, nici neimportant, explică Grimus. Când în realitate conceptul de importanţă încetează să mai aibă sens, atunci ai înţeles noţiunea de aportanţă. Iată de ce Dimensiunile Interioare nu puteau să-mi facă nici un rău: sunt flexibil, gata să cred orice, gata să accept orice grozăvenie nouă, orice adevăr îngrozitor despre mine. Nu am secrete faţă de mine însumi. Aşa că pot trăi cu Dimensiunile Interioare. Ele coexistă permanent cu sinele meu conştient. Înţelegi?

— Da, răspunse Vultur-în-Zbor. Înţeleg.

— Altă întrebare, zise Grimus. Propriei tale morţi nu-i ascunzi nimic.

— Da. Doar una.

(O să las sincopele pentru un moment mai prielnic. O să existe un moment mai prielnic, îşi spuse în sinea lui.)

— Toţi oamenii de pe insulă, spuse indianul, par să vină dintr-o epocă aproape contemporană cu momentul în care am luat eu elixirul. Ca şi tine, de fapt.

— Ce simţ al observaţiei! exclamă Grimus. Asta e, ce-i drept, din mai multe motive. Unu: nu am vrut să creez probleme sociale uriaşe prin combinarea oamenilor cavernelor cu astronauţi. Doi: epoca mea mi se pare mult mai interesantă decât trecutul sau viitorul. Şi trei: s-a dovedit că e mai uşor să transporţi oameni din dimensiuni paralele dacă te fixezi asupra unui moment temporal constant. Mi-a venit şi mai uşor să creez decorul şi tot restul. Alte întrebări?

— Da, zise Vultur-în-Zbor, amintindu-şi ceva.

Grimus plescăi dezaprobator.

— Ce nesiguranţă mentală! spuse el.

— Nu crezi că Experimentul a dat greş, din moment ce Efectul şi-a schimbat cursul atât de radical?

Îşi păstra intenţionat un ton al vocii monoton, indiferent.

— Nicidecum, răspunse Grimus. Bună întrebare. Nicidecum. Măi, dar ce întrebări bune pui!

(Din nou senzaţia uşoară că îi intrase ceva în suflet.)

— N-a prea schimbat natura experimentului. Şi a sprijinit alienarea necesară. E important ca oamenii din K să nu mă placă. Pentru Moartea mea, înţelegi. Pentru Moartea mea.

— În regulă, încuviinţă Vultur-în-Zbor, nemaivăzând nici o alternativă.

Vorbeşte-mi despre asta.

E simplu, spuse Grimus. Am supus-o pe Prepelicar unei şedinţe de hipnoză profundă. La o comandă anume, va Călători până la casa lui Liv. Bineînţeles că eu voi deschide Poarta. Prepelicarul a fost învăţată să-i spună lui Liv că mă urăşte – şi, de dragul verosimilităţii, am şi maltratat-o timp de mai multe secole, aşa că nu-i va fi prea greu să se supună sugestiei posthipnotice. Mă urăşte şi vrea să mă vadă mort. Desigur, Liv mă urăşte şi ea (cu o ură atent întreţinută de mine, dacă-mi dai voie să adaug), iar ura ei a fost revigorată recent de aventura cu tine. Evident că acum, când nu mai este în transă, ştie că planul ei a dat cumva greş. Adică răzbunarea sexuală. Aşa că va fi foarte înverşunată şi va accepta ideea. Liniile de flux spun că aşa va fi. Le-am analizat. Liberul arbitru este într-adevăr o iluzie, cum ştii prea bine. Oamenii se poartă în conformitate cu liniile de flux ale viitorurilor lor potenţiale. În fine. Ele două vor încerca să caute susţinere, căci le e suficient de frică de mine încât să nu încerce să mă omoare singure.

Aici aventurile tale nefericite din K au picat iarăşi bine. K îmi este acum mai potrivnic decât oricând. Şi aşa ajungem la ucigaşii mei. Un trio fascinant. Flann O'Toole este unul. Gândul de a juca rolul lui Napoleon, de a conduce o armată invadatoare, va fi pentru el unul irezistibil. Al doilea este Peckenpaw. Pentru el va fi o răzbunare a morţii prietenului său şi o şansă de a se întoarce la vânătoare, la emoţia urmăririi. Al treilea este, poate, mai atipic. Domnul Moonshy se va alătura grupului vesel. Va spune în sinea lui că o face pentru a elibera insula de tiranie. Poate că aşa va fi. Poate că în realitate e mai interesat de Irina Cerkasova decât ar vrea să fie. Aceştia sunt cei trei inşi care vor trece prin Poartă, căci o voi lăsa deschisă. Flann O'Toole, cum sunt sigur că ai observat, are mâini foarte puternice.

Mâini de ucigaş, îşi aminti Vultur-în-Zbor.

— Figura cheie din toată povestea asta e Liv, spuse calm Grimus. Patima ei e cea care le va da avânt. Nu cea a Prepelicarului: ea este un Spectru al lui Grimus. Nici propria lor patimă, pentru că este amestecată cu frică. Liv este cea care îi va impulsiona. Mulţumită ţie, înger al Morţii. Tu ai pregătit muntele Kâf să se întoarcă împotriva lui Simurg. Şi tu vei fi noul stăpân, pentru că îţi voi fi arătat deja cum.

— Chiar vrei să mori aşa, în mâinile gloatei? întrebă Vultur-în-Zbor.

— Bineînţeles, răspunse Grimus de-a dreptul nebuneşte. Plănuiesc asta de secole. Este ceva satisfăcător şi în plan psihologic, şi în plan simbolic. Răstimpul de stabilitate ce conţine seminţele propriei prăbuşiri. Cataclismul urmat de o nouă ordine, una foarte asemănătoare. E estetic. E corect.

Grimus traversă camera în grabă şi trase de cordonul unui clopoţel. Deşi era noaptea târziu, Prepelicarul ajunse la ei în mai puţin de un minut, gâfâind şi cu răsuflarea tăiată. Vultur-în-Zbor simţi din nou o furie neputincioasă la vederea acelei fiinţe atât de umilite, carne din carnea lui şi sânge din sângele lui. Poate că şi el era prizonier, la fel ca Prepelicarul, îşi zise bărbatul şi apoi încercă zadarnic să-şi alunge gândul din minte.

— Prepelicarule, spuse Grimus.

— Da.

— Aceasta este ultima mea poruncă, rosti Grimus.

— Da, zise Prepelicarul şi tresări.

— *Porunca este Finală,* spuse Grimus. Prepelicarul se întoarse şi se îndreptă către uşă.

Vultur-în-Zbor se repezi în urma ei şi o prinse de umeri.

— Nu te duce, îi spuse. Împotriveşte-te poruncii. Spune nu.

— Vreau să mă duc, răspunse încet Prepelicarul. Vreau să-l văd

ucis.

Grimus râdea fericit în spatele lor în timp ce Vultur- în-Zbor îi dădea drumul surorii sale. Aceasta ieşi din cameră şi închise usa secretă în urma ei.

Violenţa era tot ce-i mai rămăsese lui Vultur-în-Zbor.

— Grimus, spuse el, dacă nu-mi arăţi acum, pe loc, Trandafirul de Piatră, te voi strânge de gât bucuros, eu, cu mâinile mele, pentru tot ce i-ai făcut surorii mele. Acum, înainte ca moartea ta îndelung plănuită să aibă loc aşa cum spui tu că o să aibă loc. Va fi o moarte jalnică şi fără noimă, Grimus.

— Măi, măi! rosti Grimus. Ce nervoşi suntem. Oricum, tocmai mergeam către Trandafir. Trebuie să-l reglez în aşa fel încât să deschid Poarta.

Se duse către colţul cel mai apropiat de mijlocul casei.

Şi deschise o a doua uşă secretă. Dincolo de ea, în inima casei, se afla Camera Trandafirului.

Aşadar, iată motivul pentru care casa avea o formă atât de ciudată. Excentricităţile ei labirintice îţi zăpăceau într-atât mintea, încât prezenţa acestei cămăruţe trecea complet neobservată. Vultur-în-Zbor, care fusese atent la forma casei atunci când sosise, nici măcar nu bănuise existenţa ei.

—Vino, zise Grimus. Aceasta este ultima parte a Dansului înţelepciunii şi al Morţii.

Trandafirul de Piatră nu era de fapt câtuşi de puţin un trandafir. Vultur-în-Zbor îl urmări pe Grimus cum îl regla, aşa cum era aşezat în coşciugul lui din cămăruţa secretă, şi începu să înţeleagă.

În jurul vârfului unui lujer central – sau tulpină – se aflau o serie de plăci subţiri de piatră, tăiate în formă de stea. Vultur-în-Zbor numără şapte astfel de plăcuţe. Cele două plăcuţe din vârf aveau fiecare câte patru colţuri, următoarea opt, următoarea şaisprezece şi aşa mai departe. Fiecare plăcuţă se rotea independent în jurul tulpinii centrale. Reglarea Trandafirului presupunea alinierea plăcuţelor în diferite combinaţii. Asta făcea Grimus acum. Cam pe la jumătatea Tulpinii, într-un loc con- venabil pentru a fi apucată cu mâna, se găsea un fel de protuberanţă.

— În anumite Dimensiuni Obiectul este diferit, spuse Grimus. Ştii, variază în funcţie de însuşirile speciei dominante. Există reglaje pentru deformări ale spaţiului, pentru Călătoria în dimen-siuni paralele şi aşa mai departe.

Vultur-în-Zbor zise:

— Nu m-am răzgândit, Grimus. Am de gând să sparg chestia asta. N-o poţi controla. Ea te controlează pe tine. Şi apoi mai sunt şi

sincopele. Trandafirul e defect, Grimus. E periculos. Te-a făcut şi pe tine periculos.

Ochii lui Grimus sticliră un moment, apoi îşi reluară expresia indiferentă.

— Te rog, zise el şi vocea sa avea un ton nou, implorator. Aş vrea să-ţi mai arăt doar o singură descoperire. Dacă nici ea nu te convinge de valoarea enormă a Trandafirului, de importanţa păstrării şi menţinerii lui după moartea mea, atunci îţi dau voie să faci ce vrei. Doar o singură descoperire.

Vultur-în-Zbor nu-l putea refuza. Nu era mare lucru. Acum, că ştia unde se află Trandafirul, Grimus nu-l mai putea opri. În fond, îşi spuse Vultur-în-Zbor, el era înarmat. Nu numai cu arc şi săgeată, dar şi cu o obligaţie puternică. Faţă de Virgil. Faţă de propriul său trecut distrugător. De data asta ionii săi puteau fi bine folosiţi: dacă tot era un distrugător, atunci cel puţin să distrugă lucruri periculoase.

Grimus se mutase într-un colţ mai întunecat al încăperii. Ridică pânza de pe un obiect mic aflat acolo. Avea o formă sferică, era transparent şi prevăzut cu câte un mâner de fiecare parte. Atunci când îl apucă de unul din mânere, obiectul începu să strălucească.

— Am prevăzut că o să-mi fie foarte greu să te fac să înţelegi punctul meu de vedere, spuse Grimus. Tocmai de aceea am conceptualizat Subsumantul. Dacă apuci de celălalt mâner, putem comunica telepatic. Prin intermediul acestei sfere. Vrei?

Vultur-în-Zbor ezită un moment.

— Ţi-e frică? întrebă Grimus cu o voce cântată, ca un copil.

Vultur-în-Zbor răspunse:

— Nu.

Putea îndura orice îndura şi Grimus, acest copil bătrân. În definitiv, îşi dovedise deja puterea voinţei.

Aşeză toiagul *ju-ju* pe marginea coşciugului în care se afla Trandafirul şi se apropie de Grimus. Apoi, trăgând cu putere aer în piept, apucă mânerul care i se oferea, al – ce era acela? – *Subsumantului.*

Ultimul lucru pe care şi l-a amintit ca Vultur-în-Zbor a fost vocea înaltă şi ascuţită a lui Grimus, care spunea încântat:

— *Bătrâna mea mamă îmi zicea întotdeauna că trebuie să-i păcăleşti pe oameni ca să accepte idei noi.*

(Eu am fost Vultur-în-Zbor.)

(Eu am fost Grimus.)

Eul. Eul meu. Eu însumi şi el, singuri. Eu însumi şi eul lui în bolul cel strălucitor. Da, aşa a fost. Eu şi el ieşind din fiinţele noastre şi intrând în bolul cel strălucitor. *E uşor. Tu mă-nghiţi pe mine, eu te-nghit pe tine. Mestec, amestec. Vino, amestecă. Creştem laolaltă. Vino. Tu în*

mine în tine. Gândurile lui.

Da, chiar aşa a fost. Tipar. Ca la tipar. Presate, gândurile lui presate peste ale mele, sub ale mele, prin şi într-ale mele, gândurile lui, gândurile mele. Ale mele, ale lui. *Rândunica este o pasăre graţioasă.* Două rândunici şi apoi jumătate vultur, jumătate el şi cealaltă jumătate el, jumătate vultur. Da, aşa a fost. Eram unul şi acelaşi în bolul cel strălucitor, doi aici, în carne şi oase. Da.

Fiul meu. Mintea lui Grimus invadându-mă. Eşti fiul meu şi îţi dau viaţa mea. *Am devenit tu, am devenit tu ai devenit eu.* Mintea lui Grimus spărgând zăgazurile. Călugărul mandarin revărsat în mine printr-un orgasm al gândirii. Prizonierul corcit şi semi-semitic, cu contradicţiile sale, aportanţa eului coexistând cu necesitatea supremă a dăruirii propriului eu, necesitate crudă, ineluctabilă, şi mintea lui Grimus spărgând zăgazurile. Ca o bătaie de aripi, eul său intra zburând. *Fiul meu, fiul meu, ce tată a mai dat naştere unui asemenea fiu, aşa cum fac eu, cel steril.*

Lumina a pălit în sfera strălucitoare. Transferul era complet. Am dat drumul mânerului – trupul îmi aparţinea şi-l puteam controla iarăşi. Şi-a slăbit şi el strânsoarea. Sfera a căzut.

Şi s-a făcut ţăndări pe podeaua de piatră.

— Acum, a spus el. Acum suntem la fel. Acum înţelegi.

Nebun? Cum adică nebun? Ar fi uşor să-l numeşti nebun, dar el e acum în capul meu şi îi pot înţelege motivele. Sunt motive ce nu pot fi transpuse uşor în cuvinte. Groaza ascunsă din lagăr, distrugerea demnităţii lui, a credinţei în întreaga rasă umană. De aici fuga care a urmat, fuga de lume, refugiul în cărţi şi filozofii şi mitologii, până când ele au devenit realităţile lui, prietenii şi tovarăşii lui, iar lumea n-a mai fost decât un coşmar îngrozitor. Insul monastic ce găsea frumuseţea în păsări şi poveşti. Apoi a apărut Trandafirul şi şansa de a modela o lume, o viaţă şi o moarte exact aşa cum voia el, şi, bineînţeles, cum n-avea nici o consideraţie pentru cei din propria specie, nu-l interesa ce le făcea. Îi făcuseră ei destule. Cu păsările lui era bun. Le-a adunat în jurul său şi a trăit povestea lui preferată, mitul său ornitologic. Nebun? Ce înseamnă nebun? Pentru el ideile erau singura justificare a existenţei, iar atunci când a dat peste cunoaşterea şi puterea ce-i permiteau să se joace cu ideile, nu s-a mai putut opri. Cunoaşterea corupe. Cunoaşterea absolută corupe în mod absolut. Da, era nebun. Dar el este în mine, iar eu îl cunosc.

Încă mai există un *eu.* Un *eu* înăuntrul meu, care nu e *el.*

Ne războim pentru Trandafir.

— Priveşte, a spus Grimus.

(Eu eram în el, aşa cum şi el era în mine. Subsumantul

funcţionează în ambele direcţii.)

A ridicat o oglinjoară şi a sprijinit-o pe pieptul lui, îndreptând-o către faţa mea.

Părul mi se albise. Era de-acum chipul lui, pe de-a-ntregul chipul lui, cu capul lui pe umerii mei.

Eu am fost Vultur-în-Zbor.

O a doua uşă secretă ducea către camera în care dormea Media. Această cămăruţă, plasată chiar în mijlocul casei, se învecina cu majoritatea celorlalte încăperi. Grimus (care era parţial Vultur-în-Zbor) o duse pe Media de mână până în locul unde mă aflam, lângă sicriul care conţinea Trandafirul.

— Rămâneţi aici, a zis. Aveţi grijă unul de celălalt. Voi veni în curând. Însă nici măcar Prepelicarul nu ştie de camera asta.

Pe faţă i se citea frica. Am recunoscut-o: era frica mea. Era partea absorbită din *mine,* cea căreia îi era frică să moară.

— Acum nu-i vei mai face nici un rău Trandafirului, a spus el. Suntem identici.

Şi a plecat.

— Te-a schimbat, mi-a şoptit ea. Media mă privea cu ochi mari.

Am luat-o de mână. Cel puţin ea era aceeaşi. Un lucru stabil într-un univers transfigurat.

Trandafirul. Partea de *el* din mine avea o voinţă proprie şi mă silea să mă supun dorinţelor sale. *Eul* din mine era slăbit, vlăguit de şocul subsumării. Am rămas aşa şi m-am uitat la Trandafir mult, foarte mult timp. Protuberanţa de pe tulpină părea să exercite asupra mea o fascinaţie imensă, o atracţie magnetică. Poate că partea de *el* din mine era cea care făcea asta.

Deodată am apucat Trandafirul. De protuberanţă. Încăpea bine în mâna mea. Apoi am ţipat. Şi Media a ţipat. Am ţipat de durere. Ea a ţipat pentru că am dispărut cu totul din încăpere.

Am Călătorit.

Durerea apare la prima experienţă legată de Dimensiunile Exterioare. Brusc, universul se dizolvă şi pentru o fracţiune de timp eşti pur şi simplu un ghemotoc mic de energie, aflat în derivă pe o mare de forţe inimaginabil de vaste. Este o descoperire devastatoare, agonizantă. Apoi el – universul – se reasamblează.

Când gorfii au creat Obiectele care legau infinitatea de dimensiunile concepute şi de cele de neconceput, includeau întotdeauna un element care trimitea o rază direct pe planeta Thera. Protuberanţa de pe Trandafirul de Piatră îndeplinea această funcţie.

Mă aflam acolo, pe Thera, în spatele stelei Nus, la marginea

galaxiei Yawy Klim din Nirveesu gorfic. Într-o bulă mică de aer, aşezat pe o stâncă întinsă şi netedă. Eram analizat.

Afară, un soare galben lucea pe un cer negru şi un număr de monoliţi de piatră mă înconjurau.

— Arată ca nişte broaşte, m-am gândit. Broaşte de piatră uriaşe.

(Eul-eu a gândit asta, nu eul-Grimus. Eul-Grimus îşi cruţa puterile ca să poată lupta cu mine pentru Trandafir.)

— *Este Grimus?*

Gândul acesta nerostit, neformulat în cuvinte, mi-a răsărit brusc în minte. A fost urmat de o a doua formă-gând, mai profundă, mai înţeleaptă.

— *Da… nu… ah, înţeleg.*

Aveam sentimentul că eram dezbrăcat până la piele. Mintea îmi fusese scanată.

— Unde sunteţi? am strigat, iar eul-Grimus dinăuntrul meu mi-a spus că aceşti monoliţi pântecoşi, uriaşi şi înconjuraţi de un abur uşor erau cele mai inteligente forme de viaţă din toate galaxiile şi că a doua formă-gând fusese cea a marelui gânditor Dota însuşi.

—*Elementul non-Grimus pare să deţină un control limitat,* a venit o a treia formă-gând.

— *Bine.* (Iarăşi Dota.) *Ascultă,* a gândit el către mine, puţin cam prea tare, ca un om care are de-a face cu un străin prostănac. *Noi suntem gorfii.*

Apoi a urmat un şir foarte rapid de forme-gând, care mi-au povestit istoria rasei şi a Obiectelor.

— *Avem două mari motive de îngrijorare,* a gândit Dota. *Primul este legat de gorful Koax, care s-a stabilit fără motiv în Endimiunsele voastre. În caz că-l întâlneşti, fii bun şi anunţă-l că Ordonarea sa Grosolană a dus la expulzarea lui de pe Thera. Nu mai este bine-venit aici. Rămâne sau dispare odată cu Endimiunsele voastre.*

— Ah, am gândit eu.

— *Ceea ce ne aduce la al doilea motiv de îngrijorare,* a cugetat Dota. *Suntem extrem de deranjaţi de felul eronat în care Grimus a folosit Trandafirul. Acesta nu s-a voit niciodată a fi un dispozitiv pentru călătoria intraendimiunse. Nici cutie magică pentru producerea mâncării. E o încălcare flagrantă a Tehnologiei Conceptuale să foloseşti Trandafirul ca să Conceptualizezi un pachet de* (a căutat forma corectă) *cafea. Mai presus de toate, suntem însă îngrijoraţi de subendimiunsele pe care le-a creat pe vârful muntelui. Subendimiunsele sunt nesigure din punct de vedere conceptual. Un loc fie este parte a unei Endimiunse, fie nu este. Conceptualizarea unui loc care este în acelaşi timp o parte a unei Endimiunse şi totuşi rămâne ascuns de ea ar putea împinge Obiectul până la dezintegrare. Am dori ca acel Concept ridicol să fie dizolvat pe loc. Asta e tot. Te poţi întoarce.*

Am simţit cum partea de eu-Grimus din mine pulsează furioasă la auzul reproşului lui Dota. Apoi mi-am dat seama că existau unele întrebări care-şi puteau găsi răspunsul aici mai bine decât oriunde altundeva.

— Dota, am gândit.

— *Da?*

Gândul a fost tăios – expresia unei minţi căreia i se tulbura liniştea.

— Sincopele din Dimensiunea noastră sunt oare rezultatul mutilării Trandafirului?

—*Nu ştim,* a venit răspunsul. *Obiectul vostru este singurul care a fost deteriorat şi Endimiunsea voastră e singura care prezintă sincope temporale. Poate că acolo există o relaţie cauzală. Poate că nu. Poate că e ceva care te priveşte. Poate că nu. Îti dai seama că nici noi nu ştim totul.*

— Încă o întrebare, am cerut.

Aerul din bula mea era deja stătut. Trebuia să plec în curând.

— *Ei bine?*

— Este posibil să Conceptualizezi o Dimensiune… Endimiunse… care să nu mai conţină nici un Obiect?

A urmat o pauză lungă, în care am simţit cum între gorfii strânşi acolo se transmiteau idei complexe.

— *Nu putem fi siguri,* a spus Dota. *Pentru noi răspunsul ar fi Nu, din moment ce însăşi existenţa acestei Endimiunse de care aparţinem este o funcţie a Obiectului. Dar pentru un locuitor al acelei Endimiunse…*

A urmat o înălţare din umeri mentală.

— *La revedere,* a spus aghiotantul lui Dota.

Am căutat în partea de eu-Grimus şi am găsit metoda de a mă întoarce la Trandafir. Peste o clipă eram din nou în camera secretă.

Media părea foarte uşurată!

Flann O'Toole urca scările, cu pălăria sa de Napoleon, cu mâna stângă ascunsă în haina lungă, închisă cu nasturi, şi cu faţa roşie de la whisky. Lângă el se afla Cale-Bătută Peckenpaw, cu căciula de raton îndesată pe cap, haina din blană de urs acoperindu-i statura corpolentă, un colac de funie atârnat pe un umăr şi puşca într-o mână. Iar în spatele lor venea P.S. Moonshy, un funcţionar nebărbierit, cu ochi furioşi. O zeiţă a răzbunării ciudată, triplă, care se apropia de ţintă.

Grimus stătea la umbra marelui frasin, lângă casa lui, cu podoaba pestriţă de pe cap fluturând în bătaia brizei şi cu păsările aşezate pe umerii săi, adunate în jurul lui pe pământ, veghind asupra lui din înaltul ramurilor uriaşe. Mâinile îi tresăreau. Altminteri era complet nemişcat.

Şi în cele din urmă cei patru au ajuns faţă-n faţă, ştiind ce trebuia

să se întâmple.

Grimus a spus:

— Am aflat tot ce am vrut să aflu.

Am fost tot ce am vrut să fiu.

Sunt desăvârşit.

Am plănuit asta. E timpul.

Dar în vocea lui subţire şi ascuţită se simţea nesiguranţa Vulturului subsumat înăuntrul lui, a celui de-al doilea eu, care protesta. El nu îşi alesese această moarte.

Flann O'Toole a spus:

— Unde-ţi este maşinăria, domnule Grimus? Ai ţinut-o ascunsă de servitoarea ta, asta ştim sigur. Dar de noi n-o s-o ascunzi.

Grimus n-a spus nimic.

— Cale-Bătută, a spus O'Toole, încearcă să-l convingi pe domnul să discute cu noi.

Câteva momente mai târziu, când Grimus avea deja nasul spart, ochii închişi, pielea plină de vânătăi şi buzele încă pecetluite, O'Toole a zis:

— Nu-l omorî, omule. Nu încă.

Peckenpaw i-a dat drumul lui Grimus. Care s-a clătinat în timp ce sângele îi curgea şiroaie, dar a rămas în picioare. Păsările ţipau în copac.

— Scotociţi casa, a spus Flann O'Tbole.

Atunci Cale-Bătută Peckenpaw şi P.S. Moonshy au intrat în Casa Grimus, dar nu au găsit nimic. Au distrus totuşi tot ce au putut şi când au ieşit, colecţia secretă a lui Grimus zăcea ţăndări în jurul piedestalelor – rămăşiţele unei Călătorii de-o viaţă. Cris-talele au fost sparte. Ochiul Ion călcat în picioare şi zdrobit.

Deodată, pe când ieşeau în lumina ceţoasă a zorilor, vuietul a încetat. Brusc şi fără veste. Pur şi simplu nu se mai auzea.

Flann O'Toole îl privea pe Grimus, aşa că a văzut cum faţa i se lungea, a văzut privirea plină de groază din ochii învineţiţi, a văzut epuizarea ieşind la iveală din spatele durerii. A văzut şi a zâmbit.

— Aşadar, l-aţi găsit, a zis el către Peckenpaw.

— Am găsit o mulţime de chestii, i-a răspuns Peckenpaw. Aşa că le-am spart pe toate. Habar n-am ce erau.

— O, l-aţi găsit! a spus O'Toole. Domnul Grimus, aici de faţă, tocmai mi-a confirmat-o.

Grimus a rămas tăcut.

— Încă un lucru, a zis Peckenpaw. Îl vreau pe Vultur- în-Zbor. Unde e?

Grimus nu a spus nimic.

Flann O'Toole şi-a pus mâinile în jurul gâtului bărbatului bătut şi

a apăsat cu degetele sale mari.

— Haide, zău, domnule Grimus, a zis el. O să ne spui, nu?

Grimus i-a anunţat:

— L-am alungat de pe insulă. Nu mai e aici.

— De data asta e adevărat, nu-i aşa? a întrebat O'Toole.

— Cred că da, a zis Peckenpaw. Nu-i nimeni în casă. Nimeni afară. Vultur-în-Zbor e un tip norocos.

P.S. Moonshy a vorbit pentru prima dată.

— Ce mai aşteptăm? a zis.

O'Toole i-a oferit un zâmbet amuzat.

— Domnul Moonshy este grăbit, i-a explicat el pe un ton de scuză lui Grimus. Iar acum, că ne-am îndeplinit misiunea, domnule Grimus, nu mai are rost să tărăgănăm lucrurile. Ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai aşeza aici.

L-a pus pe Grimus să se aşeze chiar sub cea mai groasă ramură a copacului. Grimus a spus:

— Nu am nici un motiv să trăiesc. Totul este plănuit. O Tool e a zâmbit.

— O, bun! a spus el. Sunteţi foarte cooperant, domnule Grimus.

Broboane de transpiraţie rece se amestecau cu sângele închegat de pe faţa lui Grimus.

— Măi să fie, domnule Grimus! a spus Flann O'Toole. Cred că ţi-e frică.

— Nu mie, a răspuns Grimus. Lui.

— E vreun foc aprins pe undeva prin casă? a întrebat Flann O'Toole.

— Am văzut unul, a zis Peckenpaw. În holul de la intrare.

— Bine, a spus Flann O'Toole.

În vreme ce toţi trei ucigaşii se îndepărtau, coborând treptele de piatră, marele frasin ardea în spatele lor, iar trupul unui om, ridicol de mic în comparaţie cu trunchiul de care fusese legat, se carboniza şi se înnegrea în flăcări. Atunci când limbile de foc au atins funia care îl ţinea, a căzut brusc şi a rămas întins pe pământ, în timp ce vâlvătaia devenea tot mai puternică. Ramurile se prăbuşeau în ploi de scântei şi fum în jurul şi deasupra lui, formând un mormânt incandescent. Iar în jurul coloanei de fum zbura în cercuri un nor întunecat de păsări, păsări gureşe care se agitau şi ţipau, rostindu-i epitaful.

De-acum nu mai exista nici o Poartă. Insula Calf era din nou un loc unitar. Treptele coborau până la casa lui Liv, devenită solidă si vizibilă. Odată cu sfârşitul vuietului, venise şi sfârşitul Subdimensiunii. De-acum nu mai existau stafii.

Prepelicarul stătea ghemuită la capătul treptelor şi rămase nemişcată atunci când cei trei oameni ajunseră în dreptul ei. Ei au

trecut pe lângă ea fară să vorbească.

Femeia în văluri negre a ieşit din căsuţa ei neagră. Prepe- licarul a privit-o cum vorbeşte cu cei trei şi a urmărit braţul lui O'Toole, ce arăta înspre coloana de fum care se ridica spre cer. Liv a dat repede din cap şi a intrat înăuntru. Ucigaşii şi-au văzut de drum, coborând muntele către K.

Peste o clipă Liv Sylwan Jones a ieşit iar. Ţinea în mâna dreaptă un cuţit, un cuţit cu care cioplise nenumărate urâţenii din lemnul copacilor din jur. S-a aşezat jos, pe pământ.

Cu cuţitul în mâna dreaptă şi cu o concentrare intensă, şi-a deschis vena de la încheietura mâinii stângi. Şi-a mutat apoi cuţitul în stânga şi s-a apucat să-şi taie la fel de metodic încheietura mâinii drepte.

Prepelicarul s-a apropiat şi s-a oprit în faţa ei, fară să spună nimic. Doar a privit tăcută. Liv Sylwan Jones i-a întors privirea.

— S-a terminat, a spus ea, smucindu-şi capul către coloana de fum.

Ca şi Grimus, şi Liv îsi alesese momentul morţii. Pe muntele Kâf moartea trebuia aleasă. O agresiune asupra corpului aleasă de bunăvoie.

Cu o grijă exagerată, trase cu cuţitul pe sub bărbie o linie roşie, o gură roşie, subţire, care picura şi rânjea sângeros de la o ureche la alta.

Prepelicarul se uită cum picura.

În pădure, in spatele căsuţei zugrăvite în negru, se afla o movilă mică de pământ răscolit, proaspăt săpat. O formă cioplită în lemn era aşezată peste ea: un chip hidos al morţii, cu gura căscată.

O femeie într-o rochie neagră, cu faţa ascunsă în spatele unui văl negru, se îndepărtă de locul acela, îndreptându-se spre casa cea neagră, îşi întoarse privirea de la fumul care se ridica, se aşeză pe singurul scaun din mijlocul mizeriei şi mucegaiului, unde rămase complet nemişcată, şi începu să cânte un vechi imn axona, pe jumătate uitat, pe jumătate rememorat, un imn închinat morţii.

— Dumnezeule! exclamă Nicholas Deggle.

Virgil Jones se întoarse încet către el.

— Tulpina, zise Deggle. A dispărut. Pur şi simplu, începu să caute disperat prin cocioaba mică şi dărăpănată. Virgil se ridică din balansoar şi ieşi.

— Bravo! zise el, uitându-se în sus, spre munte. Bravo! Deggle veni lângă el.

— Nu-l găsesc nicăieri, spuse.

— Trandafirul a fost spart, îi explică Virgil Jones.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Vultur-în-Zbor a reuşit. Extraordinar! Nicholas Deggle se repezi înspre pădure.

Ceva mai târziu se întoarse, plin de mirare.

— Nu se mai aude vuietul, spuse el. Nici un pic. Putem urca în K.

— Eu mă duc pe plajă, spuse Virgil Jones.

Domnului Virgil Jones, un om lipsit de prieteni şi cu o limbă cam prea mare ca să-i încapă în gură, îi plăcea să coboare pe faleză în dimineţile zilelor lui Tyr, ca să se lase în voia atracţiei pe care o simţea faţă de plaja cea mică a insulei Calf. Sub el, sub nisipurile mişcătoare, cenuşiu-argintii, zăcea trupul doamnei Dolores O'Toole.

Domnul Jones era în picioare, cu spatele către mare, şi se uita înspre masiva stâncă împădurită a muntelui Calf, care ocupa cea mai mare parte a insulei, cu excepţia micului luminiş plasat imediat deasupra plajei, unde locuiseră domnul Jones şi Dolores. Trupul doamnei O'Toole zăcea între el şi povârnişurile împădurite.

— Mohorâtă, murmură pentru sine domnul Jones, stând cu spatele întors către mare. Mohorâtă mai e marea azi.

Ei, ei! se gândea gorful Koax. Un nou statu-quo fascinant. Vultur-în-Zbor şi fata numită Media îi înlocuiesc pe Grimus şi pe Prepelicar. Prepelicarul o înlocuieşte pe Liv. Elfrida Gribb o înlocuieşte pe Media. Virgil Jones s-a întors la poalele insulei. Şi celelalte reordonări anterioare: Alexei Cerkasov şi-a înlocuit tatăl. Domnul Moonshy l-a înlocuit pe domnul Page.

Dar lucrul cel mai interesant dintre toate este soarta Trandafirului. Fără el, Vultur-în-Zbor este lipsit de putere. Este un exilat pe vârful muntelui. Vârful nu mai conferă acum nici un fel de superioritate.

— Ce-ai de gând să faci? întrebase Media.

Afară ucigaşii îl înfruntau pe Grimus cel împodobit cu pene.

Înăuntru, în camera secretă, eu (eul-Vultur) purtam o aprigă bătălie cu eul-Grimus.

— Trebuie să păstrezi Trandafirul, spunea eul-Grimus. Ai nevoie de el pentru reconceptualizarea insulei. Aşa cum ţi-am explicat. Trebuie să păstrezi Trandafirul. Relativitatea funcţionează bine chiar şi între dimensiuni. Ele există doar în conjuncţie una cu alta, căci îşi sunt funcţii una alteia. Distruge Trandafirul şi vei distruge legătura noastră cu Continuumul Dimensional. Şi-atunci nici noi n-o să putem supravieţui.

— Grimus a folosit greşit Trandafirul, şi-a amintit eul-Vultur. Sincopele dovedesc că a fost deteriorat şi împins până aproape de limita rezistenţei. Nu putem continua să îl folosim aşa cum o făcea

Grimus.

— Gorfii au creat Trandafirul ca să conecteze Dimensiunile între ele! a strigat eul-Grimus dinăuntrul meu. Distruge-l şi ne distrugi pe toţi. Dota nu putea concepe o Dimensiune fără Obiect.

— Dar a spus că ar putea concepe un locuitor al Dimensiunii care să creeze un astfel de Concept, a spus eul-Vultur.

Apoi eul-Grimus a încetat să mai discute cu eul-Vultur şi m-a inundat cu forme-gând. Trandafirul îţi permite să călătoreşti, au spus formele şi i-au arătat eului-Vultur o mie de lumi frumoase, o mie de universuri de explorat. Trandafirul îţi permite să înveţi, au spus formele şi au dezvăluit o sută de ştiinţe noi şi o sută de forme de artă noi, tot ce era mai bun în galaxiile infinite. Ai o singură viaţă, spuneau formele-gând. Cu Trandafirul poţi să pătrunzi în mii şi mii de alti oameni si să devii mii şi mii de alţi oameni, poţi să trăieşti o infinitate de vieţi şi să dobândeşti înţelepciunea şi puterea de a-ţi modela propria viaţă. Şi tot ele i-au arătat eului-Vultur pe unii dintre oamenii pe care Grimus îi urmărise şi-i înţelesese, i-au arătat diferitele bucurii şi chinuri din nenumărate vieţi.

Iar într-o bună zi, au spus formele-gând, după ce ai făcut tot ce-ţi doreai să faci şi ai fost tot ce ţi-ai dorit să fii, poţi transmite altcuiva acest dar suprem, îţi poţi alege momentul şi felul morţii şi poţi să-i dăruieşti păsării Phoenix o nouă viaţă, un nou început.

Numai că eul-Vultur văzuse prea multe pe insula Calf şi dincolo de ea. Văzuse de prea multe ori felul în care eul-Grimus ruinase vieţi de dragul unei idei. Pentru eul-Grimus ideile, descoperirile, învăţătura erau cele mai importante lucruri din lume. Eul-Vultur a văzut secolele de cutreierare nefericită care i-au precedat sosirea, a văzut oamenii din K reduşi la o filozofie oarbă a simplei supravieţuiri, i-a văzut agăţându-se obsesiv de zdrenţele individualităţii lor şi ştiind în sinea lor că nu aveau puterea să schimbe condiţiile în care trăiau. Forţa combinată a puterii nelimitate, a învăţăturii nelimitate şi a unei atitudini detaşate, vag interesate, în faţa vieţii, care le ridica pe primele două la statutul de scopuri supreme ale umanităţii, era una pe care eul-Vultur nu putea s-o reînvie. Eul-Vultur îi văzuse efectele asupra lui Virgil Jones, Dolores O'Toole, Liv Jones şi asupra Prepelicarului, sora lui, chiar dacă fuseseră mult timp înstrăinaţi. Nu, se gândi eul-Vultur. Trandafirul nu este darul suprem.

Apoi orice discuţie, fie ea raţională sau formă-gând, încetă şi eul-Grimus dinăuntru îşi dezlănţui asupra eului-Vultur toată forţa voinţei sale formidabile. Media m-a (ne-a) văzut clătinându-mă şi poticnindu-mă în timp ce războiul lăuntric se înteţea şi m-a prins de mână.

Poate că asta a făcut ca lucrurile să se întoarcă în favoarea eului-Vultur. Nu eram singur. Media era acolo. Media, una dintre numeroasele fiinţe ale căror vieţi le distrusese el. Media, una dintre

numeroasele fiinţe faţă de care eul-Vultur se simţea responsabil. Vina resimţită pentru recentele evenimente era încă acolo. Eu luptam pentru insulă. *El* lupta pentru el însuşi. Şi a pierdut.

Dincolo, Peckenpaw şi Moonshy scotoceau prin casă.

Eu, eul-Vultur, vorbeam cu Media. Eul-Grimus se ascunsese înăuntrul meu, devenind o durere ce îmi zvâcnea în ceafa.

— Am de gând să distrug Trandafirul, a spus eul-Vultur. Nu o să spun că nu există nici un risc. Ne-ar putea aneantiza pe toţi.

— Maşinăria lui Grimus nu merită salvată, a răspuns Media. Fă-o acum. Poate că e mai bine să mori decât să trăieşti cu frica de… *asta.*

Eul-Vultur a încuviinţat şi a coborât în adâncurile minţii mele, ca să-l găsească pe eul-Grimus şi să-l forţeze să dezvăluie secretele Trandafirului. Nu voia, căci ştia de ce le ceream, dar a fost înfrânt. Am găsit informaţiile înăuntrul lui şi am făcut un anumit reglaj. Apoi a fost doar o problemă de Conceptualizare.

1w5,5,12 Mai întâi eul-Vultur a desfiinţat Subdimen- siunea. Asta a fost partea cea mai uşoară. Am pus să-mi crească în minte o imagine, imaginea insulei Calf ca un întreg, cu Casa Grimus pe vârful muntelui şi treptele ce coborau până la stânca lui Liv. Fără Porţi, fără bariere. Când am reuşit, mi-am dat imediat seama. Era, într-un fel, ca şi cum ai fi *reglat* o Dimensiune Interioară. După un timp ştiai că era acolo, definitivă, aşa cum o gândiseşi. Preţ de o clipă m-am pierdut în admiraţie faţă de Obiectul acela, atât de incredibil de complex şi atât de incredibil de simplu. Apoi mi-am revenit şi am pornit la îndeplinirea sarcinii mai grele.

Am început să recreez insula Calf exact aşa cum fusese, cu o singură diferenţă: nu urma să conţină nici un Trandafir. Hotărâsem că era o alternativă mai bună decât distrugerea fizică a Trandafirului. Şi mai puţin riscantă, ţinând cont de ce se întâmplase după încercarea lui Deggle.

Acum a fost momentul în care eul-Grimus a făcut ultima încercare. Mi-a arătat ceva ce uitasem că ştia: coordonatele Dimensiunii mele, înspre care îl izgonise pe Nicholas Deggle cu atât de mult timp în urmă. Înţelesul era simplu: dacă hotărâm să nu distrug Trandafirul, mă puteam întoarce în lumea mea. Eul-Grimus prefera mai degrabă să meargă cu eul-Vultur undeva departe de Trandafir, poate chiar fără a-i mai putea găsi vreodată un corespondent în Dimensiunea mea, decât să-l vadă distrus.

Eul-Vultur nu poate spune că nu am fost ispitit. Doar că acolo mai era şi Media, Media şi ceilalţi, care depindeau de mine.

— O, drace! am spus cu voce tare. Oricum, ce-aş face acolo?

Iar eului-Grimus nu i-a mai rămas nici un truc la îndemână.

L-am folosit. În primul rând fiindcă el crease insula, aşa că el o

cunoştea cel mai bine. I-am stors cunoştinţele şi i le-am folosit. A părut să dureze o veşnicie, dar formele-gând se mişcă mai rapid decât orice lucru cunoscut vreodată, aşa încât de fapt s-a terminat foarte repede.

Stăteam în camera secretă cu Media, ce fusese cuprinsă de groază, şi ne uitam în jos, spre sicriul Trandafirului de Piatră.

Era gol.

Trandafirul dispăruse, iar noi nu.

Omul care fusese Vultur-în-Zbor şi era acum parte Vultur, parte Grimus, făcea dragoste cu Media, care fusese curvă, iar acum era reazemul lui, şi în acel moment gorful Koax, care se transportase pe vârful muntelui Calf, a simţit ceva ciudat.

Ceţurile din jurul insulei.

Ceţurile care o învăluiau şi o împresurau.

Eternele, nicicând ridicatele văluri.

Ceţurile deveneau tot mai dese. Încet-încet, coborau şi încer-cuiau insula din toate părţile, mai aproape, tot mai aproape, ca o pâclă gri şi tot mai densă, ce se apropia tot mai tare…

Si nu erau ceţuri.

Lipsită de legăturile sale cu toate Dimensiunile înrudite, lumea muntelui Calf se destrăma încet, moleculele şi atomii i se sfără-mau, i se dizolvau, dispăreau lent, pierzându-se în energia primor-dială, cea necreată. Materia brută a fiinţării îşi cerea drepturile.

Aşa se face că, în timp ce Vultur-în-Zbor şi Media se zvârcoleau laolaltă în pat, muntele lui Grimus dansă până la capăt Dansul Neputinţei.

Cuprins

Partea a treia – GRIMUS

Notes

[←1]

Zeităţi care guvernează zilele săptămânii în mitologia popoarelor germanice.

[←2]

Chanakya (350 283 î.Hr.) a fost prim ministru şi consilier al regelui Chandragupta, pe care l-a ajutat să acceadă la putere, participând totodată la fondarea primului imperiu indian. Autor al lucrării *Arthashastra* (un tratat de economie politică şi strategie militară), a fost considerat „părintele economiei”. Legenda spune că s a născut cu toţi dinţii ieşiţi, ceea ce însemna că urma să fie rege, dar pentru că acest lucru contrazicea statutul său de brahman, i s-au scos dinţii, profeţia fiind astfel schimbată, iar el urmând să devină rege prin intermediul altcuiva. L-a ajutat pe Chandragupta să îl elimine pe regele Nanda. Principiul său de viaţă era „Orice datorie trebuie plătită până la ultimul bănuţ, iar duşmanul trebuie distrus fără urmă” şi apare menţionat de câteva ori în roman.

[←3]

O aluzie la romanele lui Kafka, după cum consideră critica literară.

[←4]

Thule – o insulă, un loc mitic. Hărţile antice europene o situează în extre-mitatea nordică a Marii Britanii. în Evul Mediu oamenii se refereau generic la Thule ca la orice loc aflat dincolo de graniţele lumii cunoscute.

[←5]

Versuri uşor modificate din cântecul *Early One Morning* al Nanei Mouskouri.

[←6]

Joc de cuvinte: în engleză *axona* se pronunţă aproximativ la fel ca şi *axe owner* (posesor de topor).

[←7]

Toiag considerat a fi învestit cu puteri magice la unele triburi din Africa Occidentală.

[←8]

Joc de cuvinte. în engleză *naval* (naval) şi *navel* (buric) au pronunţie identică.

[←9]

Diabolic, şmecher (în fr. în original).

[←10]

Efect comic creat de pronunţia apropiată a celor două cuvinte, Deggle şi *devil* („drac” în engl.).

[←11]

Joc de cuvinte. În limba engleză Abisinia se pronunţă aproximativ la fel cu structura *I'll be seeing ya* („Pe curând”).

[←12]

Pasărea Roc sau Rukh este o creatură legendară din cultura persană, considerată adesea o variantă a păsării simurg. Despre ea se spune că era albă şi atât de mare, încât putea duce în gheare un elefant.

[←13]

Pasăre legendară din mitologia persană

[←14]

Pasăre solară indiană, regina tuturor păsărilor, prezentă în epopeile Mahabharata şi Ramayana. Este pasărea care 1 poartă în zbor pe Vishnu.

[←15]

Variantă a păsării Phoenix în cultura egipteană, identificată aici cu un bâtlan.

[←16]

Pasăre cu puteri supranaturale din mitologia iudaică.

[←17]

Pasăre legendară din cultura indiană, prezentă în parabolele lui Buddhagosha.

[←18]

Pasăre legendară din mitologia turcă.

[←19]

Pasăre legendară din mitologia rusească.

[←20]

Păsări gigantice din mitologia chineză.

[←21]

Corespondent al păsărilor Pheng din mitologia iraniană.

[←22]

Pasăre de pradă mitică din cultura persană, asemănătoare unui vultur.

[←23]

Pasăre mitică asemănătoare Phoenixului, provenită din mitologia Orientului Mijlociu, o altă întruchipare a simurgului.

[←24]

Numele unei păsări mitice din cultura persană. Potrivit etimologiei populare, *si* ar însemna treizeci, iar pasărea era considerată puternică precum treizeci de păsări, atât de bătrână încât fusese de trei ori martoră a sfârşitului lumii şi înzestrată cu înţelepciunea lumii întregi. Simurgul, considerat un simbol al fertilităţii, reprezenta legătura dintre cer şi pământ şi îşi avea cuibul în *homa*, Pomul Vieţii Atotvindecător, ne care se aflau toate seminţele plantelor de pe pământ. În momentul când simurgul îşi lua zborul, seminţele erau purtate de vânt pe toată suprafaţa pământului şi ajungeau să rodească.

[←25]

Aceeaşi enumerare de păsări mitice apare în nota de subsol oferită de Richard F. Burton la povestea lui Sindbad marinarul din O mie şi una de nopţi.

[←26]

În miturile din America de Nord Marea Ţestoasă poartă în spinare Pământul. La indienii *cheyenne* Marea Ţestoasă e singura care poate purta în spinare pământul pe care îl frământă Marele Spirit. Când povara devine prea grea, Ţestoasa se mişcă şi se întinde, provocând cutremure de pământ.

[←27]

Vers din *The Four Quartets*, de T.S. Eliot.

[←28]

În religia hindusă *lingam* este simbolul zeului Shiva, iar *yoni* cel al zeiţei Shakti, dar, dincolo de semnificaţiile religioase, desemnează şi simbolurile sacre ale principiilor masculin şi feminin.

[←29]

Diverse jocuri de cuvinte, ce fac aluzie la romanul lui Al. Dumas fiul, *Dama cu camelii,* şi la poemul lui J. Keats *La Belle Dame sans Mercy*.

[←30]

Să te temi de greci chiar şi atunci când fac daruri (în lat. în original).

[←31]

Anagramă a cuvântului englezesc *frog* (broască).

[←32]

Anagrame pentru *Sun, Milky Way şi Universe* (Soare, Calea Lactee şi Univers).

[←33]

Anagramă pentru Dimensiune şi aluzie la poemul lui J. Keats *Endimyon*.

[←34]

În antichitate anagramele erau asociate activităţii de descoperire a sem-nificaţiilor mistice aflate în spatele numelor.

[←35]

Aluzie la o poezie pentru copii de Lewis Carroll, *Old Father William*.

[←36]

Vers din poezia *My Love Is like a Red, Red Rose* a poetului scoţian Robert Burns.

[←37]

Sala lui Odin în mitologia nordică, locul unde îşi au sălaş veşnic cei care au căzut glorios în luptă şi unde sunt întâmpinaţi de bragi şi walkirii. Cei care nu ajung în Valhalla merg pe tărâmul morţilor.

[←38]

În mitologia nordică Yggdrasil este Marele Frasin, Arborele Vieţii, Arborele Lumii, aflat în centrul Pământului, şi el uneşte cele nouă lumi ale cosmologiei nordice. Numele frasinului se presupune că derivă etimologic din cuvintele *ygg* (puternic) şi *drasil* (armăsar) şi se referă de fapt la zeul Odin şi la o întâmplare anume, când el şi a petrecut nouă nopţi în frasinul cel mare, încercând să acceadă la cunoaşterea runelor.

[←39]

În text *A Rushian Generals Welcom*.

[←40]

Joc de cuvinte intraductibil. în original *Able was I ere I saw Elba*, frază ce ilustrează ideea de palindrom – cuvânt care are aceeaşi formă, indiferent dacă e citit de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta.

[←41]

Florence Nightingale (1820 1910), asistentă britanică, fondatoarea profesiei de asistentă medicală calificată pentru femei, supranumită *Lady of the Lamp* („Doamna cu lampa”). A fost infirmieră în Războiul din Crimeea şi a fondat la Londra prima şcoală de asistente din lume – *Nightingale School for Nurses*.

[←42]

Casă rusească tipică, folosită ca reşedinţă de vară.

[←43]

Joc de cuvinte: în engleză game înseamnă „Joc”, dar şi „vânat”.

[←44]

Versuri din poemul *Kubla Khan*, de Samuel Taylor Coleridge (1772–1834).

[←45]

Aluzie la legenda lui Chanakya, despre care se spune că îi dădea zilnic otravă regelui Chandragupta, ca să l facă imun. Din greşeală, regele şi a împărţit odată masa cu soţia sa, însărcinată în nouă luni, iar femeia a murit. Chanakya a tăiat pântecul reginei şi a scos copilul, numit apoi Bindusara, pentru că fusese atins de o picătură (bindu) de otravă.

[←46]

Supărătoare (în fr. în original).

[←47]

Aluzie la poemul lui John Keats *Ode on a Grecian Urn*, care oferă o abordare romantică a relaţiei dintre viaţă şi artă. Scena pastorală reprezentată pe o urnă grecească înfăţişează doi iubiţi rămaşi de a pururi tineri prin faptul că arta le a conferit nemurirea. Pe de altă parte, ei rămân împietriţi într o veşnică îmbrăţişare neterminată, fiind condamnaţi – tocmai prin actul artistic care a surprins doar o frântură a vieţii lor – să nu şi împlinească niciodată iubirea.

[←48]

Eminenţă cenuşie (în fr. în original).

[←49]

Aluzie la Ignaţiu de Loyola (1491–1556), călugăr spaniol şi adversar al Reformei. A fost fondatorul Ordinului lui Iisus şi primul general al Ordi-nului Iezuit.

[←50]

Vasiliscul (gr. *basiliskos* – regişor) este o reptilă legendară, regele tutu-ror şerpilor, despre a cărui privire se spunea că poate ucide.

[←51]

Aluzie la două versuri celebre din poemul *In Memoriam* al lui Alfred Tennyson.

[←52]

Poemul *Graiul păsărilor*, scris în secolul al XII lea de poetul persan Farid Uddin Attar, aparţine tradiţiei mistice sufite şi descrie, prin intermediul călătoriei păsărilor, diverse tipuri de caractere umane aflate în căutarea Adevărului şi străbătând treptele desăvârşirii, aşa cum sunt ele prezente în tradiţia sufită. Doar treizeci de păsări ajung în final pe muntele Kâf, unde locuieşte pasărea mitică numită simurg, şi astfel descoperă ultima treaptă a desăvârşirii sufite – uniunea mistică cu Dumnezeu prin cunoaş-tere de sine, iubire şi dăruire.

[←53]

Trebuie să menţionez că litera arabă pomenită aici nu are un cores-pondent exact în alfabetul roman. De obicei este transliterată prin Q (Qâf), dar conţine în realitate o pauză guturală ce nu poate fi redată corect. Am decis aşadar să o reprezint prin K (Kâf) şi să risc să creez o confuzie cu o literă total diferită, Kaf, pentru simplul motiv că este singurul fel în care o pot pronunţa. Un purist nu mi ar ierta o niciodată, dar asta este (n.a.).

[←54]

Viţel (engl.).

[←55]

Ajutaţi-mă (în fr. în original)

[←56]

Nume dat câtorva specii de păsări asiatice. Unele dintre ele pot imita sunete.